

ဝိသုဒ္ဓိ ဂေဟာ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်စေ့များ

ဦးတာဝန်ခံရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိကရေး	စိုးအေးရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိကရေး	စိုးအေးရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး	စိုးအေးရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအာဏာကိုဆန့်ကျင်၍ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက် သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရှင်သူဒေပြစ် သတ်မှတ်ခြေပျံ့နှံ့ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းရုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားသည် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံ ဥပဒေသစ် ပြစ်ပယ်လာရေး
- ပြစ်ပယ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ဒေတီမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေ၊ ကွက်စီးပွားရေးစနစ် စီမံခန့်ခွဲမှု ပြစ်ပယ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိုက္ခံမှုပြင်းမားရေး
- အမျိုးချစ်၊ တတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပမေပျက်ပျက်အောင် ထိခိုက်စေနိုင်ရောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရေးမြင့်မားရေး

ဝိညာဉ်လောကဝတ္ထုတို့များ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟာတိကာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၁၉ / ၂၀၀၁ (စ)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၈၂ / ၂၀၀၁ (၁၂)

စီစဉ်သူ
ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၂)
အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ဘေးကြည်
ကာလာခွဲ - Prestige
ကွန်ပျူတာစာစီ - Quality
အတွင်းဖလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အောင်ဆက်
အမှတ် (၁၆၃) ၄၈လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲအောင်စာပေ)(၀၉၃၂)၊
အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၁၂၀၀ ကျပ်

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	မီးလင်းနေသော ဖယောင်းတိုင်	၁
၂။	ညမဖတ်ရ (သို့မဟုတ်) သွေးစုပ်ရောဂါ	၃၃
၃။	သတင်းပေးသူ	၅၇
၄။	မျက်လုံးစိမ်းကလေးနှစ်လုံး	၅၇
၅။	လောက်လန်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တွယ်	၇၀
၆။	ဘဝသံသရာ	၁၁၅
၇။	သောကြာဖြူ	၁၃၃
၈။	သွေးစုပ်ကောင်ကြီး	၁၄၆
၉။	အဖြူရိပ်ကြီး၏ လက်ချက်	၁၆၄
၁၀။	သေရွာပြန် စစ်သား	၁၇၆
၁၁။	သံသရာပြန်လက်စား	၁၉၃
၁၂။	ပင့်ကူဘဝ	၂၀၄
၁၃။	မမြင်ရသော စုတ်ချက်	၂၁၇

မီးလင်းနေသောပယောင်းတိုင်

၁၉၃၀ ခုနှစ်က စာအုပ်များ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးသည် ကျွန်တော်ထံ လာရောက်၍ ပဉ္စရပ် စာပုံနှိပ်တိုက် ဦးခဆိုသူ ရေးသော “တစ္ဆေပြင်ဝတ္ထုများ” ကဲ့သို့၊ ဝတ္ထုညွှန်းမောင်းတစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုကြောင်း၊ ပုံပြင်များ မဟုတ်စေဘဲ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးသူများ၊ နှုတ်မှပြောဆိုသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်စေရမည် အပြင်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းချင်းရာများ ပါရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ တစ္ဆေပြင် မဟုတ်စေကာမူ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းနှင့် ဆက်သွယ်လျက် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အကြောင်းအရာများ ပါရှိက ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအလုပ်ကို တာဝန်ယူ၍ လက်ခံပြီးလျှင် မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မီးရထားပြင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ မီးရထားပေါ်တွင် အမိန့်တော်ရ ဦးတင်မောင်ဆိုသူနှင့် တွေ့၍ ထိုသူထံမှ ယခု အောက်တွင်ရေးသားမည့် သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ပုဒ်ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ အထက်ပါ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူသည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် လှည့်လည်စုံစမ်း၍ ကျွန်တော် ရရှိခဲ့သော အလွန် လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ထူးဆန်းသော တစ္ဆေခြောက်ပုံများမှစ၍ ကျွန်တော်၏ဝတ္ထုများကို အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် မထုတ်ဝေခဲ့ဘဲရှိရာ ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်က သိမှီးထားခဲ့သည့် ဝတ္ထုများကို မည်သည့် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ သတ္တုတိုက်များကိုမျှ မပေးဘဲ ယခု အလျဉ်းသင့်သောအခါမှသာ ဆိုင်ရာသို့ ပေးအပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခါအခွင့်သင့်၍ အကြောင်းညီညွတ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားသော ဝတ္ထုများကို ဤမဂ္ဂဇင်းများ၌ပင် ဆက်လက်၍ ရေးသားသွားမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

စာရေးသူ
၁-၃-၅၁

၁၉၂၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလဆန်းလောက်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ရန်ကုန်သို့သွားရန် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထိုအခါက မီးရထားများမှာ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ လမ်းတွင် စိတ်တစင်းထိုင်စီးရသော ရထားများမဟုတ်။ အေးချမ်းသာယာသော ခရီးသည်များဖြစ်သဖြင့် လက်မှတ်စစ်များကို လက်မှတ်ပြရသည်မှတစ်ပါး အခြားအဆောင်အယုတ် မရှိချေ။ အကယ်၍ ဒုတိယတန်းနှင့် လိုက်ပါနိုင်ခဲ့ပါမူ တစ်နည်းအားဖြင့် လွန်စွာပင် စည်းကိမ်ရှိလှပေသည်။ ညဉ့်ဦးယံတွင် လယ်ကွင်းများမှတိုက်ခတ်သော လေညှင်းကလေးများကို ခံစားရင်း ဆေးတံကို ပါးစောင်၌ ခဲ့လျက် သတင်းစာကို အေးဆေးစွာဖတ်ကာ တဲငြိမ့်ငြိမ့် လိုက်ပါသွားရသော ခရီးသွားခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးသွားသူများအတွက် မဆိုထားဘိဦး။ အစဉ်အမြဲ သွားလာနေသူများအတွက်ပင် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ရှေ့နေစာမေးပွဲမှာ မတ်လကုန် ဧပြီလဆန်းလောက်တွင် ကျင်းပမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုမည်ဖြစ်၍ ဥပဒေပါရဂူများ စု၍မေးသော နောက်ဆုံး တစ်လသင်တန်းကို တက်နိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ အေးချမ်းသော နေရာတစ်ခုတွင် အခန်းကလေး တစ်ခု ငှားရမ်းကာ စာများကို တိတိဆီတိငြိမ်သက်စွာ လေ့ကျက်နိုင်ရန် တစ်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ၃ လခန့်မှ တင်ကြို၍သွားရန် စီမံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့သော ညရထားနှင့် ဒုတိယတန်း လက်မှတ်တစ်စောင် ကို ဝယ်ယူကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ နံနက်(၆)နာရီတွင် ရန်ကုန် မြို့သို့ရောက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကုန်သည်လမ်းရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နေအိမ်၌ တည်းခိုရန် မြင်းရထားတစ်စင်း ငှား၍လာခဲ့၏။ မြင်းရထားသည် ပန်းဆိုးတန်းတစ်လျှောက်မှ မောင်းခဲ့၍ “ဂူမေးနီးယား” ဟိုတယ်ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးသွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်

ကျွန်ုပ်တည်းခိုမည့် သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ “ဂူမေးနီးယား” ဟိုတယ်နှင့် ၃-၄ တိုက် မျှသာ ခြားလေသည်။

တိုက်တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်၍ နံပါတ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် အပေါ် ထပ်သို့တက်သွားရာ ဒုတိယအထပ် တံခါးဝတွင် ယခင်က ချိတ်ထားနေကျ ဆိုင်းဘုတ်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် ဆန်ပွဲစားကုလားကုမ္ပဏီ ဟစ်ခုကိုသာ တွေ့ရတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပျက်၍ သွားမိတော့၏။ ဒရပ်မီကုလားကို မေးမြန်းကြည့်ရာ ယခင်က ဤအခန်းတွင် ရှေ့နေ တစ်ယောက် နေသွားဖူးရာ လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်ကပင် မည်သည့်နေရာ သို့မသိ၊ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် များစွာ စိတ်ပျက်မိပါတော့ သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းရှေ့နေကိုတွေ့၍ တည်းခိုခွင့်ရစေကာမူ စာကို ကောင်းစွာကျက်နိုင်မည့်နေရာ မဟုတ်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းရှေ့နေမှာ သားသမီး ၅ ယောက်၊ ခမယ် ၂ ယောက်၊ ယောက်ဖကြီး ၁ ယောက်ရှိနေသဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသောအခန်းကလေး တစ်ခန်း၌ ဤမျှ လောက် အိမ်သူအိမ်သားများသည့် အိမ်ထောင်နှင့် အတူနေရသည်မှာ စာမေး ပွဲဝင်မည့်သူ တစ်ယောက်အတွက် သင့်လျော်သည့်နေရာ မဟုတ်ချေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အကြံထုတ်ရန် မြင်းရထားကို “ဂူမေး နီးယား” ဟိုတယ်သို့ လှည့်၍ မောင်းစေ၏။ အချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီခွဲမျှသာ ရှိသေး၍ ဟိုတယ်မှာ ဖွင့်ခါစမျှရှိသေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း “ချီတားဟာဇေရီ” ကို မှာယူလိုက်လေသည်။

စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကို အေးဆေးစွာ ဖျော်၍ သောက်ရင်း တည်းခိုမည့်နေရာကို အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။ ဗဟန်းရပ်၌ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိဖူး၏။ သို့သော် ထိုသူမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် တည်းခို၍ သင့်လျော်မည်မထင်။ ထို့ပြင် ဘိုင်စကုတ် စသော ပွဲလမ်းသဘင် ပျော်ရွှင်မှုများရှိရာ မြို့နှင့်လည်း ကွာဝေးလှသဖြင့် ကျွန်ုပ် တည်းခိုရန် မလိုလားချေ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် စားပွဲတစ်လုံးခြားတွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ထ၍လာပြီးလျှင် မီးခြစ်တောင်းလေ၏။ မီးခြစ်ပေးလိုက်သောအခါ သူ၏စီးကရက်ကို မီးညှိုးပြီးနောက် ဟိုတယ်အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုသူမှာ မီးခိုးရောင် ဘလေစာအင်္ကျီ၊ မီးခိုးရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်း၊ တစ်ပတ်ရစ် နောက်ပိတ်မိနပ်အညိုကို ဝတ်ထား၏။ အသားဖြူပြီးလျှင် မျက်နှာမှာလည်း သနားကမားရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ် သတိထားလိုက်မိ၏။

ဘွိုင်ကုလားကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ဖက်ရည်အိုးထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်းကောင်း၊ နို့ခရားထဲသို့ နို့အနည်းငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖြည့်စွက်လျက်ရှိစဉ် ကုလားကလေးမှာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ဟန်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က “ဘွိုင်... မင်းတို့ဟိုတယ်နားမှာ တိုက်ခန်းလွတ်တစ်ခုလောက် မရှိဘူးလားဟေ့”

“ရနိုင်ပါတယ် ဆပ်... ဆပ် အမြဲနေမှာလား။”
“အမြဲတော့ မနေဘူးပေါ့ကွယ်။ တစ်လ နှစ်လ နေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်နဲ့ တစ်တိုက်ခြား သုံးထပ်တိုက်တစ်လုံး အပေါ်ဆုံးထပ်ကအခန်း အားနေတယ် ဆပ်။ အခန်းက ကျယ်လည်းကျယ်တယ်၊ သန့်ရှင်းလည်းသန့်ရှင်းတယ်၊ လေလည်း ကောင်းကောင်းရတယ်၊ ဝရန်တာလည်းရှိတယ်၊ ဓာတ်မီးလည်း ရှိတယ်၊ ရေရှိတယ် ဆပ်”
“အင်း အကောင်းသားဘဲ... တိုက်ရှင်ကို မင်း သိသလား”

“သိပါတယ် ဆပ်၊ တိုက်ရှင်နေတာလည်း မဝေးပါဘူး။ ဆပ် ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်”

ထိုအခါက အခန်းလွတ်များမှာ အလွန်ပေါသဖြင့် တိုက်ရှင်များသည် ပွဲစားများသာမက ဟိုတယ်အစေခံများကိုပင် အငှားနေမည့်သူများနှင့် ဆွယ်ပေးရန် အကြောင်းကြားထားတတ်ကြ၏။ ဤသို့ အိမ်ငှားများ ဆွယ်စား၍ ဈေးသင့်မြတ်သောခါ ဆွယ်ပေးသူများမှာ ထိုက်သင့်သော ကော်မရှင်အခန်းများ ရကြလေသည်။ ဤအကြောင်းများကို နောက်မှ ကျွန်ုပ် သိရှိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘွိုင်ကုလားကလေးလက်ထဲသို့ ငွေတစ်ကျပ် ထည့်၍ လွှတ်လိုက်ရာ ဘွိုင်ကုလားကလေးလည်း သူ့ဖခင်ထံမှ အခွင့်တောင်းပြီးလျှင် လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် ပြန်ရောက်

လာရာ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး “ဘီလ်” ကို ရှင်းလင်းပေးခဲ့ပြီးနောက် ဘွိုင်ကုလားကလေးခေါ်ရာ တိုက်တန်းလျားသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ များစွာ မဝေးလှသဖြင့် ခြေကျင်လျှောက်သွားရာ မြင်းရထားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုမူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာထံတွင် အပ်ထားခဲ့ရလေသည်။

အခန်းလွတ်ရှိသော တိုက်မှာ တစ်ထပ်လျှင် အခန်းလေးခန်းစီ ဆောက်လုပ်ထားသော သုံးထပ်တိုက် တန်းလျားကြီးတစ်လုံးဖြစ်၍ အောက်ဆုံးထပ်တွင် ဘဏ်တိုက်များ၊ သက္ကလပ်နှင့် ပိုးထည်ရောင်းသောဆိုင်များ၊ ဖိနပ်ဆိုင်များ၊ ဘီလပ်ကုန်ရောင်းသောဆိုင်များ ဖြစ်ပြီးလျှင် အတော်ပင် သားနားသပ်ရပ်စွာ ရှိပေ၏။ ဒုတိယအထပ်များ၌လည်း အလုပ်တိုက်များ၊ ဗိုလ်ကပြားများနေသော အခန်းများဖြစ်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှပေ၏။ တတိယအထပ်များမှာလည်း လူကုထံများပင် နေဟန်တူလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သမံတလင်း ခင်းထား၍ သံတိုင်လက်ရမ်းများရှိသည့် လှေခါးမှ တက်ခဲ့ကြရာ လှေခါးအကွေ့တိုင်း၌ ဓာတ်မီးလုံးများကို တွေ့ရသည့် အပြင် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းများမှာလည်း သံတိုင်ခေါက်တံခါးများဖြင့် တပ်ဆင်ထားရှိ၏။ တတိယထပ်မှ ရောက်လတ်သော် လက်ဝဲဘက်ရှိ အခန်းကြီးမှာ သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဘွိုင်ကုလားကလေးသည် သူ့အိတ်ထဲတွင်ပါလာသော သော့ဖြင့် ပွင့်လိုက်လေ၏။ အခန်းတွင်း၌ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းကြီးနှင့်တကွ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အိပ်ခန်း ၁ ခု၊ ခြေရင်း၌ အိပ်ခန်း ၁ ခု ရှိ၏။ ခြေရင်းအိပ်ခန်းမှ နောက်ဖေးဘက်သို့ လျှောက်သွားသော် ထမင်းစားခန်း ၁ ခန်း၊ အစေခံနေသော အခန်း ၁ ခန်း၊ ခေါင်းရင်းဘက် အိပ်ခန်းနောက်၌ ရေချိုးခန်း၊ ထိုနောက်၌ မီးဖို ရှိ၏။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် လေးထောင့်စားပွဲကြီး ၁ လုံး၊ ကုလားထိုင် ၄ လုံး၊ အိပ်ခန်း၌ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင် ၁ လုံး၊ မှန်တင်ခုံ ၁ ခု၊ ဘီရို ၁ ခု၊ ထမင်းစားခန်းတွင် စားပွဲ ၁ လုံးနှင့် ကုလားထိုင် ၆ လုံး၊ အစေခံခန်းတွင် ကွပ်ပျစ် ၁ လုံး၊ ကုလားထိုင် ၁ လုံးနှင့် စားပွဲဟောင်းကလေး ၁ လုံး ရှိ၏။ ဓာတ်မီး ၄ ပွင့်၊ ရေဘုံဘိုင် ၂ ခု၊ အိမ်သာမှစ၍ သပ်ရပ်စွာ ရှိ၏။ အနံ့ပေ ၃၀၊ အလျား ပေ ၅၀ ရှိသော အခန်းကြီးဖြစ်၍ ယခုခေတ်၌မူ တစ်လလျှင် အိမ်လခ ကျပ် ၂၀၀ ထက် နည်းမည် မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်နှဲ့လဲ ဆယ်၊ အခန်းကို ကြိုက်ပြီမဟုတ်လား။”

“အေးကွယ်... ကြိုက်ပါပြီ။ တိုက်လခက ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲ။”

“မမျှားပါဘူး ဆယ်။ အင်မတန် အဖိုးချိုပါတယ်။ တစ်လ ခြောက်ဆယ် ပါပဲ။ ဓာတ်မီးလုံး အသုံးပြုတဲ့ အတွက်တော့ မိတာမှာ ကျသလောက် ဆပ် ကလေးရမယ်”

“အေးကွယ် ငါနားလည်ပါတယ်”

“အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောရအောင်..... ဆပ် လိုက်ခဲ့ပါ”

တိုက်ရှင်သူဌေးမှာ ရဟူဒီလူမျိုး မုဆိုးမကြီးဖြစ်၍ ထိုတိုက်နှင့် တိုက်နှစ်လုံးကျော်တွင် နေထိုင်ရာ ဘွိုင်ကုလားသည် ကျွန်ုပ်အား တိုက်ရှင်ထံ ခေါ်သွားပြီးလျှင် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ တိုက်လခမှာ ဘွိုင်ကုလား ပြောသည့် အတိုင်း ၆၀/- က မလျော့နိုင်ကြောင်း၊ ယခင် ၇၅/-နှင့်ငှားသော တိုက်ခန်း ဖြစ်သော်လည်း ငွေကြေး ကျပ်တည်းရှားပါးသည့်အတွက် အဖိုးနှုန်းကို ချော့ထားကြောင်း၊ မီးရေ အပြည့်အစုံရှိသည့်အတိုင်း မီးခက် မိတာတွင် ကျသလောက် ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဘီရိုများကို တိုက် ငှားနေသည့်အတွင်း သဘောအတိုင်းသုံးစွဲနိုင်ကြောင်း၊ တိုက်လခကိုမူ တစ်လ အတွက် တင်ကြို၍ ပေးထားရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ကုန်သည် လမ်းကြီးမှာ နေ့အခါများတွင် ဟွန်းသံများ၊ လှသံများဖြင့် တင်ဂီ တင်ဂေါ် ချည်လျက် ရှိနေသော်လည်း ဆိုင်နှင့် အလုပ်တိုက်များက များသဖြင့် ညဉ့်အခါ များ၌မူ နေ့တွင် ဆူညံသလောက် တိတ်ဆိတ်နေတတ်ရကား ကျွန်ုပ်အတွက် အသင့်လျော်ဆုံးနေရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် “ရူမေးရီးယား” ဟိုတယ်မှာ လည်း အနီးတွင်ရှိနေရကား အစားအသောက်အတွက်လည်း လွယ်ကူပေမည် သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ရှင်နှင့် ဈေးတည်ပြီးလျှင် တစ်လအတွက် ၆၀/- ကို ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ နံနက်စာကို “ရူမေးရီးယား” ဟိုတယ်၌ စားပြီးလျှင် ဘွိုင် ကုလားကလေးကိုမင် ကူလီတစ်ယောက် ငှားစေ၍ အခန်းကို အမှိုက်သရိုက် ရှင်းလင်းသုတ်သင်စေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့်ပါလာသော အိပ်ရာလိပ်၊ သံသေတ္တာ အဝတ်ဖာ၊ စာအုပ်ထုပ် စသည့်ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ထားသို့ ပြင်ဆင်

စေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမြဲနေထိုင်သော အိမ်ငှားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံညားစွာ ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မိဘနှစ်ပါး သေဆုံးပြီးနောက် အမွေအဖြစ်ဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ အမြောက်အမြား ရရှိခဲ့ရာ၊ ယခုကဲ့သို့ ရှေ့နေစာမေးပွဲကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုမည် ကြံခြင်းမှာလည်း အပျော်သက်သက်မျှသာ ဖြစ်၍ စာမေးပွဲအောင်သည် ဖြစ်စေ၊ မအောင်သည် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့၌ အရေးမကြီးလှချေ။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်၌ အပို ၁ လ၊ ၂ လခန့် အေးဆေးစွာ နေပြီးနောက်မှ ကြည်လင် အေးဆေးသော ဦးနှောက်ဖြင့် ဖြေဆိုတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လည်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဈေးနှင့် လမ်းမတော်ဘက်သို့ သွား၍ ရွက်ဖျင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် စားစရာများ၊ သစ်သီးနှင့် မုန့်သေတ္တာများ၊ ချောကလက်များ၊ ဖရောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ထုပ်များမှစ၍ လိုအပ်သော ပစ္စည်း အချို့ကို ဝယ်ယူခဲ့၏။ သို့နှင့် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရွက်ဖျင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ဖြန့်၍ ထိုင်ကာ ဆေးတံကို ဆေးထည့်၍ သောက်ရင်း ဤမျှလောက် ကျယ်ဝန်းသော ခန်းကြီး၌ တစ်ယောက်တည်း နေရမည့် အဖြစ်ကိုပင် တွေး၍ ပျင်းရိငြိုးငြိုးမိ၏။ အစားအစာများအတွက် ဟိုတယ် မန်နေဂျာနှင့် စိစဉ်လျှင် တိုက်ခန်းသို့ အချိန်မှန်လာ၍ ဖို့မည် ဖြစ်သော်လည်း လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းစေရန် သူငယ်တစ်ယောက်လို၏။ အစေခံချွတ်ကရာ ထားလျှင် မြန်မာသူငယ်များမှာ အများအားဖြင့် ဆောင့်ကြွားကြွားသူငယ် များသာ ပေါ်ပြီးလျှင် ရိုးမြောင့်တည်တံ့သူများ ရှားပါးလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငွေကိုလည်းကောင်း၊ သခင်ကိုလည်းကောင်း ကျိုးနွံ ရိုသေလေ့ရှိသည့် ကုလားကလေးများကိုသာငှားလို၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဤကိစ္စကို ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဘွိုင်ကုလား နှင့်ပင်စိစဉ်ရရာ နောက်တစ်နေ့၌ ရပါစေမည်ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုနေ့ ညနေစောင်း နေဝင်ရီတရော အချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်လည်း အပြင်သို့ မထွက်မီ ကျွန်ုပ်နေရမည့် အိမ်ခန်းကို သေချာစွာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုမိ၏။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမှာ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း လေးထောင့်စားပွဲကြီး ၁ လုံး၊ ကုလားထိုင် ၄ လုံးဖြင့် အသင့် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆိပ်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ရှိရာ ထိုအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ပွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်တို့မှာ ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဘီး၊ ခေါင်းပုခုံးဆီ၊

ရေမွှေးပုလင်းတို့မှာ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေကြ၏။ ရေချိုးခန်းတွင် စည်ပိုင်း ၁ လုံး ရှိသည့်အတိုင်း ရေများပြည့်နေပြီးလျှင် စင်ကလေးပေါ်တွင် ဆပ်ပြာခဲ၊ သွားတိုက်ဘူး၊ သွားတိုက်ဆေး အဆင်သင့် တင်ထားဖြစ်၏။ ရေအိမ်၌လည်း ရေခွက်နှင့် “ဘရိုမိဗေးပါး” ခေါ် စက္ကူလိပ် အသင့်ရှိ၏။ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်၍ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်ယူခဲ့သော ဒါနီချိုင်း၊ လက်သုတ်ပုဝါ၊ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်နံ၊ ယိုဘူး၊ မုန့်၊ သေတ္တာ၊ ဇွန်း၊ ဓား၊ ခက်ရင်းထည့်သော သေတ္တာနှင့် ထမင်းစားပန်းကန်ပြားကြီး ၂ ချပ် ရှိနေကြ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဖေးဘက်ရှိ အစေခံအိပ်သည် အခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ကုလားများသည် ထိုအခန်းသို့ ဝင်၍ပြင်ဆင်ဟန် မတူချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်သား ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်၌ပင် ဖုံများ ထူထပ်စွာရှိနေပြီးလျှင် စားပွဲပိုင်းလေးနှင့် ကုလားထိုင်၌ ထိုနည်းတူ ရှိနေ၏။ စားပွဲပိုင်း အဟောင်းကလေးပေါ်၌ကား ဖယောင်းတိုင် နိုက်၍ထွန်းသော ကြေးဝါပြင် ပြုလုပ်ထားသည့် “ဖယောင်းတိုင် နိုက်” တစ်ခုရှိ၏။ ထိုဖယောင်းတိုင် နိုက်ရာတွင် အသစ်စက်စက် ဖယောင်းတိုင် တစ်ခု ရှိ၏။ အနီး၌ကား ဖယောင်းတိုင် ၁၀ တိုင်နှင့် သစ်သားမီးခြစ်တစ်လုံး မီးခြစ်ဆံအပြည့်နှင့် ရှိ၏။

ထိုအစေခံ အခန်းအတွင်း၌ ဓာတ်မီးမရှိသည့်ပြင် အချိန်မှာလည်း မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် “ဖယောင်းတိုင်နိုက်နံ” ပေါ်တွင် နိုက်၍ ထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို သစ်သားမီးခြစ်ဖြင့် အမှတ်မဲ့ မီးထွန်းလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်နှင့်ပင် အခန်းအတွင်းတွင် လျှောက်၍ကြည့်မိ ၏။ လူမနေသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ မျက်နှာကြက်တွင် ကျပ်ခိုးများနှင့် အခန်းထောင့်များတွင် ပင့်ကူအိမ်များ ရှိနေသည်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်း မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အပြင်သို့ ထွက်တော့မည်ဖြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အားလုံး ဓာတ်မီးများကိုငြိမ်း၍ ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းတံခါး မကြီးကို အပြင်မှ သော့ခတ်ပြီးသော် တိုက်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ “ရူမေးရီးယား” ဟိုတယ်တွင် ညစာစား၍ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်း၌နေရန် ပျင်းရိလှသဖြင့် “ဂလပ်” ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားရောက်ကာ ၆ နာရီခွဲကို ကြည့်ရှုလျက် ပွဲပြီးမှ ပြန်ခဲ့လေ၏။ တိုက်ပေါ်သို့ တက်မိသောအခါ လှေခါးမှ ဓာတ်မီးပွင့်များ အားလုံး မီးငြိမ်းထားသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည်

အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ဖြင့်ဖြစ်ကာ တက်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ဆေးတံ ကို အတော်သောက်မိခဲ့သဖြင့် မီးခြစ်ဆံမှာ နှစ်ချောင်းမျှသာ ကျန်တော့ရာ တတိယလှေခါးကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ နောက်ဆုံးမီးခြစ်ဆံ ကုန်သွားသဖြင့် သမံတလင်းလှေခါးကို စမ်း၍ တက်ခဲ့ရ၏။

တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အံ့အား သင့်၍ သွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစေခံ အိပ်သောအခန်း ပြတင်း ပေါက်မှ မီးရောင်ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်တည်း။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ဓာတ်မီးခလုတ်ကို မဖွင့်နိုင်မီ ၂ မိနစ်ခန့်မျှ ကြက်ဆာသေကာ ရပ်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မလှည့်စားခဲ့သော် အောက်သို့ မဆင်းမီ ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို အသေအချာ မီးမုတ်ခဲ့၏။ မည်သူသည် ဤမီးကို လာ၍ထွန်းနိုင်အံ့နည်း။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခါးထဲတွင်ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို နှုတ်ပြီးလျှင် အစေခံအခန်းဆီသို့ သွားလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖယောင်း တိုင်မှာ စွပ်၍ထားသော အပေါက်ထဲသို့ ဝင်လုနီးပါး တောက်လောင်လျက် ရှိသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ တွေ့ရှိရတော့၏။ အခန်းများကို လိုက်လံရှာဖွေရာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများမှာလည်း ခြေရာလက်ရာ မပျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

စဉ်းစားရန်တစ်ချက်မှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်က လွှတ်လိုက်သူဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မရှိခိုက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အစေခံအခန်းတွင်း၌ အလွယ်တကူ တွေ့ရသော ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိကွန်းထားပြီးလျှင် အပြန်ဘက် မေ့ကောင်း မေ့၍သွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းညှိခဲ့ ပူးသဖြင့် မီးကိုမငြိမ်းသတိဘဲ ထားမိကောင်း ထားမိပေလိမ့်မည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် လူများမှာ သတိချို့ယွင်းမှုများ ရှိတတ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ မိမိမလုပ်သောအလုပ်ကို လုပ်မိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အမှားမှားအယွင်းယွင်း ထင်တတ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မီးမငြိမ်းနိုင်ဘဲ ထားခဲ့ဟန်ရှိသည်ဟု ဤထင်မြင်ချက်နှင့်ပင် စိတ်ကျေနပ်ရပြီးလျှင် ထိုညအဖို့ အချိန်ကုန်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ရလေ၏။ ညဉ့်အိပ်ရာ၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲ ကောင်းစွာအိပ်စက်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်စနောင့်စနင်း ရှိနေသဖြင့် နံနက် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် အိမ်ရှင် ရဟုဒီမကြီးတို့ကိုသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားပေးထားသော အခန်း၌ အပို သောတူ ရှိမရှိကို မေးမြန်းရာ ရဟုဒီမကြီးသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်-

“မရှိဘူး ဒီတစ်ချောင်းပဲ ရှိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှိရင် လိုချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစေခံကို တစ်ချောင်း ပေးထား ချင်လို့ပါ”

ဤအဖြေနှင့် ကျေနပ်ပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ယမန်နေ့ညက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်အခန်းတွင်းသို့ ဖွင့်မဝင်ကြောင်း ပို၍ ထင်ရှားပြီးလျှင် “မီးထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်”မှာလည်း ကျွန်ုပ် သတိ မေ့လျော့ခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု အောက်မေ့၏။

ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘျိုင်ကုလားက ငှားပေးသဖြင့် “မုနီ” ဆိုသူ အစေခံ ကုလားကလေးတစ်ယောက်ကို ရရှိခဲ့ရာ ကုလားကလေးမှာ အလွန် ပျတ်လတ်သွက်လက်၍ နိုင်း၍ ကောင်းလှ၏။ အစမှာ တစ်နေ့လျှင် ၅/- မျှ ပေးရ၍ သူ၏အလုပ်ဝတ္တရားမှာ နံနက် (၆)နာရီတွင်ရောက်၍ ညနေ (၆)နာရီတွင် ပြန်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကုလားကလေး ရောက်လာသောအခါ နံနက်စာနှင့် ညစာ သာမက လက်ဖက်ရည်နှင့် နေ့လည်စာများကို ယူ၍ စားသောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ ညနေ၌ ညနေစာကို ဟိုတယ်မှ ခပ်စောစောယူ၍ စားပြီးလျှင် အားလုံး အလုပ်ကိစ္စများ ပြီးသောအခါ ၆ နာရီခွဲလောက်၌ မုနီ ပြန်သွား လေ၏။ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းမထွက်ဘဲ စာဖတ်လျက်ရှိသဖြင့် ည (၉)နာရီ ကျော်မှ စာအုပ်ကို လက်က ချလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် နောက်ပေးသို့ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန်သွားမည်ဟု အိပ်ခန်းမှ ညှော်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လိုက်ရာ အစေခံခန်းမှ ထိုးထွက်နေသော မီးရောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် အံ့အားသင့်၍သွားမိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်း သွား၍ကြည့်ရာ “ညည်ညည် အချိန်က ထွန်းထားသည်မသိ၊ ဖယောင်းတိုင်မှာ စိုက်သည့်နေရာ အပေါက် တွင်းသို့ ရောက်လုမတတ် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအကြိမ်ကား ကျွန်ုပ် အသေအချာ မှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယမန်နေ့ညက အမှတ်မထင် ဖယောင်းတိုင်သစ် တစ်ခုကို စိုက်ပစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုနေ့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်

လည်း မထွန်းညှိ၊ မည်သူမျှလည်း ထွန်းညှိခြင်းမရှိဘဲ မီးတောက်နေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အယူသည်းသူလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤအချင်းအရာများကို တွေ့ရသောအခါ ကြက်သီးမွေးညင်း များထကာ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်မိ၏။

အိမ်ရှင်ရဟုဒီမကြီး ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် မကျေနပ်နိုင်ချေ။ သူက နိုင်းစေသော လူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေသည့်အခိုက် အခန်းကိုဖွင့်၍ ဝင်မည်ဆိုက ဝင်နိုင်၏။ ဤသို့မှ မဟုတ်ခဲ့သော် ယခင်က ဤအခန်းကို ငှားရမ်းနေဖူးသူတစ်ယောက် လက်ထဲ တွင် သောတူ ၁ ချောင်း ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုသူပင်လျှင် လာရောက် နှောင့်ယှက်ခြင်းဖြစ်ပေသလော။ ထိုသို့ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက် ရှိလေသနည်း။

အထက်ပါ မေးခွန်းများကို စိတ်ထဲတွင် မေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းထက် အတူတူ အိပ်နိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းထားရသော် စိတ်သက်သာရာ ရမည့်အကြောင်း သိသည်နှင့် အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးထံ စုံစမ်းရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ရှင် ရဟုဒီမကြီးထံသို့ အလည်အပတ် လာရောက်လေဟန်ဖြင့် စကားစမြည်ပြောဆိုပြီးနောက် စကား စပ်မိသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်နေသော အခန်းတွင် ယခင်က မည်သူနေဖူး ကြောင်း အမှတ်မဲ့ မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ဒီအခန်းမှာ အရင်က မိန်းမတစ်ယောက် နေသွားဖူးတယ်”

“မြန်မာ လူမျိုးပဲလား ခင်ဗျာ”

“မြန်မာလို ပြောတာပဲလား၊ နီ၊ ပေမယ့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် ရှမ်းစပ်နဲ့ တူတယ်”

“ရှမ်းပြည်နယ်က လာနေတာလား ခင်ဗျာ”

“ဘယ်က လာနေတာတော့ မသိဘူးရှင်”

“နောက် သူ ပြန်သွားသလား”

“ဆုံးသွားတယ် ရှင်”

“ဪ သေသွားတယ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာပဲ သေသွားရှာတယ်”

မိန်းမကြီးသည် သူပြောသောစကားများ လွန်သွားလေသလားဟု ထင်မှတ်ဟန်ဖြင့် နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားများကို ခပ်ထစ်ထစ် ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမဧည့်သည်များ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့ ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် “ဂျူဘီလီဟော”တွင် ပြသလျက်ရှိသော ပြပွဲသို့ သွားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်နှင့် သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ၏။ ပြပွဲမှာ ညနေခင်းများတွင် အလွန် လူစည်ကားသည့်အတိုင်း အခြားလက်မှုပညာဆိုင် များကို ကြည့်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်တံခါးအနီးရှိ ပန်းချီကားများ ပြသည့်ရံသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာများမှာ အခြားနေရာများလောက် လူမစည်ကား သော်လည်း ပန်းချီကားတစ်ကားရှေ့၌ လူများဝိုင်း၍ ကြည့်နေသည်ကို မြင်တွေ့ ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရောနှောကြည့်ရှုနေမိ၏။ ဝိုင်းကြည့်ရှုနေသော လူစုမှာ အများအားဖြင့် ဥရောပတိုက်သားများက များ၏။ ပုံမှာ (ဝင်္ဂလိပ်တံတား)၏ပုံ ဖြစ်၍ နေဝင်ချိန် နောက်ခံထားကာ ဆေးရောင်နု ဖြင့်ဆွဲထားသော ပုံဖြစ်ပြီးလျှင် အနေအထား အလွန်ပင် ကျလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကား ရေးဆွဲသူအား စိတ်ထဲက ချီးကျူးပြီးလျှင် ရံရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်၌ ခင်းထားသော စားပွဲရုံမှ လင်မနှစ်ယောက်ကို မှာ၍သောက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက်သည် ပန်းချီကားကြည့်နေသော လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏စားပွဲ သို့ပင် လာရောက်ထိုင်ကာ လက်မကိုင်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လျက်ရှိလေ သည်။ ထိုသူသည် စကားပြောလိုဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ခပ်ဖြိုးဖြိုးကြည့်လျက် ရှိရာ ကျွန်ုပ်က...

“ကားကဖြင့် သိပ်ကောင်းတဲ့ကားဗျာ၊ ဆေးစပ်ပုံရော၊ အလင်းအမှောင် ရော၊ အချိုးအစားရော တကယ့်သဘာဝကျတဲ့ ကားပါပဲ”

“ကောင်းဆို တကယ့်နေရာကို သွားပြီး တကယ့်စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဆွဲတဲ့ ကားကိုခင်ဗျ”

“မိတ်ဆွေက ဒီပန်းချီကား ဆွဲတဲ့လူကို သိလို့လား”

“ဒီကားဆွဲတဲ့လူက ကျွန်တော်ပါပဲ”

“တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲခင်ဗျာ။ ကျုပ်က ပန်းချီပညာကို မတတ်ပေမယ့် ဒီလို အနုပညာသည်တွေကိုတော့ သိပ်ပြီး ကြည်ညိုတာပဲ။ မိတ်ဆွေက ရှမ်းပြည်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ အနေများပါတယ်”

“မိတ်ဆွေမှာမည်က ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ”

“မောင်သောင်းပါတဲ့ ခင်ဗျာ။ မိတ်ဆွေကကော”

“ကိုတင်မောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နေပါဦး မိတ်ဆွေကို ကျုပ်တစ်ခါ မြင်ဖူးပါတယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ကျွန်ုပ် ထမင်းလခပေးစားသော “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်တွင် တစ်ကြိမ် တွေ့ဖူးကြောင်း အမှတ်ရလာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် မေးမြန်း နှစ်စမ်းကာ ယခင်ကထက် ပိုမိုရင်းနှီးလာပြီးလျှင် တစ်နာရီခန့်မျှ စကားလက်ဆုံ ကျလျက် ရှိကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ပြပွဲမှ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ရာ မောင်သောင်း သည် သူ၏အိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ပေးရာ ကတ်ပြား ပေါ်တွင် (ခွန်သောင်း၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကျောက်မမြို့၊ ခေတ္တ ရန်ကုန်၊ အမှတ် ၁၁၂ ကနားလမ်း) ဟု ရေးသားပါရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကတ်ပြားပေါ်တွင် ရန်ကုန်လိပ်စာ မရှိကုန်သေးသဖြင့် ကတ်ပြားနံဘေးမှ တိုက်နံပါတ် (.....) ကုန်သည်လမ်း “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်အနီးဟု ရေးပေးလေသည်။ ခွန်သောင်း (ခ) မောင်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်လိပ်စာကို မြင်လျှင် တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်ကာရှိနေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ကြည့်လျက်...

“မိတ်ဆွေနေတဲ့တိုက်က ဟိုတယ်အနောက်ဘက်၊ တစ်တိုက်ခြား တိုက်နံကြီးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းနံပါတ် (၁၄) လေ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒီအခန်း ကျွန်တော် အသိသားပဲ”

“ဘယ်လိုသိပုံလဲ”

“ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက် အရင်က ဒီအခန်းနေသွားဖူးတယ်”

“စောမာလာဆိုတဲ့ မဟာဒေဝီတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကို တခြားလူတွေ မသိအောင် နာမည်ပြောင်းပြီး (မပန်းရုံ) ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နေသွားတယ်”

“ဘာပြီလို့ နာမည်ပြောင်းပြီး နေရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ မိတ်ဆွေ၊ သူ့ယောက်ျား စော်ဘွားဟာ အင်မတန် စိတ် ခက်ထန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်းပြည်မှာ ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် အမတ်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ မသင့်မြတ်ဖြစ်ကြတာနဲ့ နောက်ဆုံး တိုင်းပြည်က ထွက်သွားကြရတယ်။ စော်ဘွားအပေါ်မှာလဲ ဒီမိန်းမက အင်မတန် ဩဇာရှိတယ်။ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တာလည်း ဒီမိန်းမသဘောအတိုင်းပဲ။ ဒီမိန်းမ မရှိလျှင် ယောက်ျားဟာ သည်လောက် တိုင်းသူပြည်သားအပေါ်မှာ ဆိုးသွမ်းမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ စော်ဘွားက ပထမ ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူထွက်ပြေးတာလည်း အထမမြောက်ပါဘူး။ ကျောက်မဲဘူတာမှာ မိန်းမတစ်ယောက် လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရှုရတယ်။ နဲ့ပေမယ့် မိန်းမကတော့ ဂြဟနုဗ္ဗာန်သွားပြီး နောက်ဆုံး ရန်ကုန် ရောက်လာတယ်”

“နောက် ဒီမိန်းမ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မိတ်ဆွေ ”

“ဒီတိုက်မှာပဲ သေသွားတယ်”

“ဒါဖြင့် ကေန္တ ဒီမိန်းမ မရှိတုန်းက အခန်းသော့ကို တစ်ယောက် ယောက် ရသွားပြီထင်တယ်”

“ဘာပြီလို့လဲ မိတ်ဆွေ”

“ဘယ်နှယ်မျှ။ အဲဒီသော့ ရသွားတဲ့လူက ကျုပ်အခန်းကို မကြာမကြာ ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာပဲ”

“ဘယ်လိုဝင်ပုံလဲ ခင်ဗျ”

ထိုသူမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ဖွင့်ပြောလိုသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိစ္စတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည် မထင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မီးထွန်းလျက်ရှိသောမယောင်းတိုင် တွေ့သည်ကိစ္စကို ပန်းချီဆရာ ခွန်ယောင်းအား အလုံးစုံဖွင့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်သောင်းက

“မိတ်ဆွေ ဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့။ စောမာလာမှာ သူနေတဲ့နေရာကို ရန်သူတွေ သိသွားမှာစိုးလို့ အစေခံတောင် မထားဝံ့ဘူး ခင်ဗျာ။”

“နေဝါဦး။ ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သူ မဟာဓဇဝိအဖြစ်နဲ့ နေစဉ်က ကျွန်တော့်အမေက သူ့ကို စာသင် ပေးရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိတာ ပေါ့။”

“ဒါနဲ့ နောက် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဗျ။ ပြောစမ်းပါဦး။”

“ရန်ကုန်ကို သူလာနေပေမယ့် သူနောက်က ရန်သူတွေ အမြဲလိုက် နေတာ။ သူတို့က လျှို့ဝှက်အသင်းသားတွေဗျ။ ဒီမိန်းမကို မသတ်ရသမျှ သူတို့စိတ် မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ကျောက်မဲဘူတာမှာ သူ့ယောက်ျားကို သတ်ရတာ ပဲ။ ဒီအသင်းသားတွေရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ ဒါ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကျွန်တော် ကြားရတော့ သူ့အခန်းကို ကျွန်တော်သွားတာ တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ သူလက်ခံ စကားပြောပါသေးရဲ့။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်တောင် အတွေ့မခံတော့ဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကို အမျိုးသားချင်း၊ ဇာတိအတူတူချင်း ကိုတောင်မှ မယုံကြည်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။”

“သိပ်လည်း ကြောက်နေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့။”

“ကြောက်တာပေါ့ဗျာ။ သူ ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိသွားရင် လာပြီး မုချ သတ်မယ်ဆိုတာ ဒိဋ္ဌသိတာပဲခင်ဗျ။ မိန်းမဟာ လုံးကြီးပေါက်လှနဲ့ အစက အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းမဟာ စိတ်မကောင်းတာကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ဝါးခြမ်းပြား ထောင်ထားသလို ဖြစ်သွားတာပါပဲ”

“အင်း ပြောပါဦးဗျာ”

“ထမင်းစားတာကိုတောင် ဟိုတယ်က ဘျိုင်ကုလားမိန်းမက လာပို့ ရတယ်။ ပို့တော့လည်း အိမ်ထဲမဝင်ရဘူး။ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ချထားခဲ့ ရတယ်။ သူနေတော့လည်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ လူမြင်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ။ နောက်ပေးဘက်က အစေခံနေတဲ့ အခန်းမှာပဲ နေတယ်။ အိပ်တော့လည်း အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ အိပ်တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ထမင်းလာပို့တဲ့ ဘျိုင်ကုလား မိန်းမက အခန်းတံခါးခေါက်တာ မရတာနဲ့ ကြောက်ပြီး သူ့ယောက်ျားပြော၊ သူ့ယောက်ျားကတစ်ဆင့် ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ပြောတာကိုးခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပုလိပ်ကို အကြောင်းကြားပြီး အခန်းတံခါးကို အတင်းဝင် ဖွင့်ကြည့်ကြတော့ အဲဒီအစေခံနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ သေနေတာ တွေ့ရတော့ တာပဲ ခင်ဗျာ။ မျက်နှာမှာလည်း မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ သေခါနီး အင်မတန် ကြောက်ပြီး သေတဲ့လက္ခဏာနဲ့ ပုစွန်မျက်စေ့လို ပြူးထွက်နေသတဲ့ခင်ဗျ။”

ပြီးတော့ အနားမှာလည်း ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ဟာ နောက်ဆုံး အရည်ပျော်ပြီး လျှောက်စီးသွားတဲ့ အရာကိုပါ တွေ့ရတယ်ဆိုတာကိုး ခင်ဗျ”

“ဪ... သူ့အိပ်ရာနားမှာ ပရောင်းတိုင် ထွန်းထားခဲ့တဲ့အရာ တွေ့ရတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခန်းကလဲ အစေခံ အခန်းထဲမှာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ အစေခံ အိပ်တဲ့ အခန်းဆိုလို့ ဒီတစ်ခန်းပဲ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခု ရှိသေးတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီခန်းမ မသေခင် တစ်ရက်က အခန်းရှေ့မှာ ထားတဲ့ စာထည့်တဲ့ စာတိုက်ပုံးထဲမှာ (နင်နေတဲ့နေရာ သိပြီ။ နင် သတိသာထားပြီးနေတော့) ဆိုတဲ့ သတိပေးစာတစ်စောင် ရတယ်ဆိုပဲ ခင်ဗျ”

“ဒီဟာ အသင်းသားတွေက သတိပေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

သေသူမပန်းရဲ့ (ခ) ရှမ်းမ စောမာလာ၏ စာတစ်လမ်းမှာ ဤနေရာတွင် ပြီးဆုံးသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းချီဆရာ ခွန်သောင်းအား နှုတ်ဆက် ပြီးလျှင် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုခြင်းကို အလျဉ်းယုံကြည်သူ မဟုတ် သဖြင့် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နေမြဲအတိုင်း ဆက်လက်နေထိုင်၍ (မုန့်) အား ကျွန်ုပ်အတွက် ညစာကို ဟိုတယ်မှ ယူခဲ့စေပြီးလျှင် တိုက်ခန်း၌ စားသောက်၏။ ညနေ ၆ နာရီခွဲသို့ ရောက်သောအခါ မုန့်သည် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေပြီ။

မိုးချုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ပြီးလျှင် အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ (ရတနယ်) ရေးသော ကျောင်းသားသုံး သက်သေခံဥပဒေစာအုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိ၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် စာဖတ်၍ နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ စာထဲသို့ မရောက်ဘဲ ခွန်သောင်း ပြောလိုက်သော ဤအခန်း၌ သေဆုံးသွားသည့် မဟာဒေဝီ စောမာလာ အကြောင်းကိုသာ စိတ်စွဲလျက်ရှိသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မမြင်ပူးသော်လည်း အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် မျက်တွင်းဟောက်ဟောက်နှင့် ဝါးခြမ်းပြား

ထောင်ထားသကဲ့သို့ ပိန်ကြွလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်ထဲတွင် မြင်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ ယမန်နေ့ညများက လာရောက်နောင်ယုက်သူ သည် အခန်းတွင်း၌ ကျွန်ုပ်ရှိနေပြီကို သိနေလိမ့်မည်ဖြစ်၍ ယခုညတွင် လာရောက် နောင်ယုက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ နောက်ပေးတံခါး၊ မီးဖိုတံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း အတွင်းမှနေ၍ ကန့်လန့်ထိုးခါ သော့ချိတ်ချ၍ လုံခြုံစွာပိတ်ထားပြီဖြစ်ရကား အကယ်၍လာခဲ့သော် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ သော့ကိုသာဖွင့်၍ လာနိုင်ပေတော့မည်။ ထိုတံခါးကိုလည်း အသေအချာ သော့ခတ်ထားပြီးဖြစ်၍ သော့လည်း ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲ၌ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ အသံကိုပင် နားစွင့်ထောင်လျက် ရှိလေ သည်။ သို့သော် အိမ်ရှေ့မှ တစ်ခါတစ်ရံ ကားဖြတ်သွားသံများ၊ အလုပ်တိုက် ဒရပ်များ၏ အသံများကို ကြားရသည်မှတစ်ပါး မည်သည့်အသံမျှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပင် မပါလှသော်လည်း ဆေးတံကို တစ်ဆုံပြီးလျှင် တစ်ဆုံ ဆေးထည့်၍ သောက်ရင်း ဥပဒေစာအုပ်ကိုသာ တွင်တွင်ကြီးဖတ်လျက် ရှိရာ နောက်ဆုံး လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောခါမှ ၁ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်ခန့်သာလိုတော့ကြောင်း သိရတော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ပေးထွက်ရန်နှင့် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန် အမှတ်ရလာပြီးလျှင် ဖယောင်း တိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိ၍ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ပြီးလျှင် အလယ်ဆောင်ကြား လမ်းမှ နောက်ပေးဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ဆောင်ကြားမှ ကျွန်ုပ်၏ ဖယောင်း တိုင်အလင်းရောင်မှတစ်ပါး မှောင်အတိပြီးလျက်ရှိရာ အစေခံအိပ်သော တံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မည်သူ ပိတ်ထားလေသနည်း။ ကျွန်ုပ်ပင် ပိတ်မိလေသလော မပြောတတ်ချေ။ သို့သော် အခန်းတွင်းမှ မှေးမှိန်စွာ ထွက်လာသော အလင်းရောင်ကို သော့ပေါက်မှ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ပင် အသက်ရှူရပ်သွားလှမတတ် အံ့အားသင့်၍ သွားမိ၏။

အကယ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်က အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် နှင့် ပိန်ကြွလှသော မိန်းမကြီးသည် သွေးမရှိသော အသားများ၊ အရောင်အဆင်း မရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ရင်ဆိုင်တွေ့မည်လောဟု စဉ်းစားလိုက် မိ၏။ တစ္ဆေသူရဲကို မယုံကြည်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်ရှိ မွေးညင်းကလေး

www.burmeseclassic.com

များအား ထောင်၍ လာစေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်းမှ တောက်လျှောက်ပြေး ဆင်းသွားပြီးလျှင် လမ်းပေါ်တွင် အခြားသူများနှင့် အတူရောနှောနေလိုလှ၏။ သို့သော် စိတ်သာရှိသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လေလွင့်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ် စိတ်များကို ပြန်၍စုဆောင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် နဂိုတိုင်းပြန်ဖြစ်လာ၍ ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီးလျှင် မီးညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို လက်က ကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ရဲတင်းစွာ ဝင်သွားတော့၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ကျွန်ုပ် တွေးထင်သည့်အတိုင်း မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရဘဲ ယခင်ကရှိသည့် အတိုင်း မဟာဒေဝီ သေဆုံးသွားသည်ဆိုသော ခုတင်လွတ်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် ခုတင်နံဘေး စာပွဲတိုင်းပေါ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်စိုက် ကြေးတိုင်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်သည် မီးလင်းကာ အောက်ခြေသို့ ရောက်လှ မတတ် ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်လွတ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ပျက်ပုံကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ သေသွားသော မဟာဒေဝီ၏ဝိညာဉ်သည် ဤအစေ့အခန်းထဲ၌ ရှိနေကာ ဖရောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းညှိခြင်း ဖြစ်လေသလော။ မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သေသူသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ကြောက်စိတ်ပြေရန် ထွန်းညှိခဲ့ခြင်းကို ယခုလည်း ထိုဝိညာဉ်ပင် ဆက်လက်ထွန်းညှိနေခြင်း ဖြစ်လေသလော။ ကျွန်ုပ်သည် ဝိညာဉ်လောကကို အယုံအကြည် မရှိသော်လည်း ဝိညာဉ်လောက၏ ထူးဆန်းပုံများကို ကြားဖူးခဲ့သဖြင့် ၎င်းတို့ကို ယုံကြည်ရမည်လော။ ဤပြဿနာများသည် တစ်ချို့တစ်ခု ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ရှင်းလင်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ မီးကိုငြိမ်းသတ်၍ ဖယောင်းတိုင်တိုက်လေးကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် အခန်းကို ပိတ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အိပ်မည့် အဖော်ယောက်ျားတစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်း မုနီအား ပြောပြထားဖူးသဖြင့် နောက်နှစ်ရက်မျှ ကြာသောအခါ မုနီသည် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနှစ်ရက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ည ၇ နာရီမှ နံနက်မိုးလင်းသည်အထိ အတင်းစွတ်မှိတ်၍ အိပ်နေခဲ့သဖြင့် ထိုအစေ့အခန်းထဲသို့လည်း မရောက်၊ ဖယောင်းတိုင် မီးလင်းသည်၊ မလင်း

သည်ကိုလည်း သိခွင့်မရခဲ့ချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်သက်သာခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

မုနီ ခေါ်လာသောသူမှာ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ မောင်ဘကျော် ဆိုသူဖြစ်၍ ဇာတိအားဖြင့် အညာသားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏အလုပ်အကိုင်မှာ နံနက် ၆ နာရီ ထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး မုနီပာင်းခါးများကို ယူပြီးလျှင် ရေကျော်ဈေး၌ သွားရောက်ရောင်းချရ၍ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ရန် မည်သည့်တာဝန်မျှ မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်ညလျှင် အိပ်ရုံမျှနှင့် ငွေ ၁/- ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အဖော်လုပ်ကာ လာ၍အိပ်ရန် သဘောတူခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ပုံပန်းသွင်ပြင်ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် လူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသည့်ပြင် ပုဂံတယ်မှ ဘွိုင်ကုလားကလေးသည်လည်း ထိုသူအိမ်နားတွင် နေသဖြင့် သူ၏အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်ကြောင်း အာမခံရာ ကျွန်ုပ်လည်း ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။

ကိုဘကျော်သည် ထိုနေ့ ညနေတွင် အလုပ်ဝင်ရန် သူ၏ အိပ်ရာလိပ်ကလေးကို ယူ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရာ မုနီမှာ အဖော်တစ်ယောက် တိုးလာသဖြင့် အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်သည့် လက္ခဏာနှင့် ရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အဖော်နှင့်အိပ်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် အားတက်မိ၏။

ကိုဘကျော်သည် အလိုက်သိတတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခန်းများရှိ အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခြင်း၊ ရေအိမ်နှင့် ရေချိုးခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏အဝတ်ဟောင်းများကို ပုံသုတ်ခြင်းများကို မုနီအား ကူညီပြုလုပ်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ရပေပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိ၏။

အိမ်ကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် ကိုဘကျော်သည် သူ၏အိပ်ရာလိပ်ကလေးကို အစေ့အိပ်သော အခန်းထဲသို့ သွင်းသွားသည်ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဘကျော် ဘယ်မှာလဲ”

“နောက်ဖေးခန်းကလေးမှာပေါ့ ဆရာ။ သိပ်ပြီး နေရာကျတယ် ဆရာရေ။ ကျွန်တော့်အတွက် တမင် လုပ်ထားသလိုပဲ။ ကွပ်မျက်ကလေးနဲ့ အနားက ကုလားထိုင်နဲ့၊ စားပွဲကလေးနဲ့၊ မအိပ်ချင်သေးရင် စာကြည့်ပို့

၂၀ > ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပယောင်းတိုင်တွေလည်း ကြက်လျှောက်ပေါ်မှာ တွေ့ပါကလား ဆရာရဲ့။
ဆရာထားသလား။

“မထားပါဘူး အရင်က အိမ်ငှားနေသွားတဲ့ လူရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆရာ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ကျုပ်က အိမ်ရှေ့ခန်းများ အိပ်မလားလို့ပါ”

“ဆရာ အလိုရှိရင် ခေါ်လိုက်တာပေါ့ ဆရာ။ မဝေးလှပါဘူး ပြီးတော့
ကျွန်တော်လည်း အိပ်ဆတ်ပါတယ်”

“အေးလေ... ဒါဖြင့်လည်း အိပ်တာပေါ့”

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်က ဖွင့်၍ ပြောလိုက်မည်ဟု အောက်မေ့မိသေး၏။
သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ အခွဲအလမ်းကြီးသူတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊
ကြောက်တတ်သည်ဟု သူစိမ်းတစ်ယောက်က အထင်အမြင်သေးသွားမည်ကို
စိုးသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ယံတိုင်ကလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယုံ
ကြည်သဖြင့်တစ်ကြောင်း ယခင်က အဖြစ်အပျက်များကို ဖွင့်၍ မပြောလိုက်
မိချေ။

အိမ်တွင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည့်သူများ လုံလောက်စွာ ရှိပြီဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်လည်း ညနေစောင်းတွင် ဘုရင်မပန်းခြံ (ယခု ဗန္ဓုလပန်းခြံ) သို့
အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေ၏။ အနောက်ဘက်ဆီသို့ ရောက်ရာ ထိုင်ရာ
တစ်ခုပေါ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုခံရင်း လေညင်းခံနေသော ခွန်သောင်းကို
အဆင့်သင့်တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အနားတွင် ဝင်ရောက် ထိုင်မိ
လေ၏။

“ဘယ်နဲ့လဲဗျ ကိုတင်မောင်။ ဆယ်ကလုည့်ပြီး လာတာလဲ”

“ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့တာပဲဗျာ။ အခု အိမ်မှာ
အဖော်ရနေပြီဗျ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကုလားကလေး မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကုလားကလေးက ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဈေးရောင်း
လေတော့ ည မအိပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ညအိပ်မယ့် အဖော်တစ်ယောက်
ငှားလိုက်ရတယ်”

“ဘယ်ကလဲ”

ဝိညာဉ်လောကဝတ္ထုတိုများ ၂၀

“ကိုဘကျော်တဲ့ဗျာ။ လူက အညာသား လူရိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ခဏ
ဆင်းရဲရှာတယ်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲနဲ့ အိပ်ရုံနဲ့တစ်ည တစ်ကျပ်ပေးတော့
သူလည်းသိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါထက် သူက ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ”

“အစေခံ အခန်းကလေးထဲမှာပေါ့ဗျာ။ အခန်းကလေး သိပ်သဘောကျ
ဘယ်ဆိုပြီး ကျုပ်က ဘာမှမပြောရသေးဘူး။ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကလေး သွင်းသွား
တာဘဲ”

“ကျွန်တော်သာ ကိုဘကျော်ဆိုရင် ဒီအခန်းမှာ မအိပ်ဘူးဆရာ”

“ဘာပြုလို့လဲဗျ”

“အလကားပဲ”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ သူသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လူဆိုတာသိမှ ကြောက်တယ်
မဟုတ်လား”

“အေးလေ အညာသား။ ဘုမသိ ဘမသိမို့ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ ပယောင်းတိုင် ၃ တိုင် မီးလင်းရင် လူ
သေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူရှိတယ်”

“ကျုပ်တို့တော့ အယူမရှိပေါင်ဗျာ။ ယုံလည်း ဘာမှမယုံဘူး”

ထိုနောက် ခွန်သောင်းလည်း ၈ကားဖြတ်၍ ပန်းချီပညာအကြောင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ဆူးလေဘုရား၏ပုံတော်ကို ဤနေရာမှနေ၍ မြင်ရပုံကို ရေးဆွဲက
အလွန်ပဏာရမည်အကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးလျှင် အတန်ငယ် မှောင်လာသည်
နှင့် ကျွန်တော်လည်း တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုည၌ အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ကြ၏။ ကိုဘကျော်
သည် နံနက် ၆ နာရီ အိပ်ရာမှထမည်ကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင် အစေခံနေသော
အခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်ရပြီဖြစ်၍ စိတ်နှလုံး
နှုန်းသုန်းချ၍ အိပ်သောကြောင့် တုံးထိုးထားဘိသကဲ့သို့ အိပ်ပျော်၍သွားလေရာ
နံနက်တွင် အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ကုလားကလေး ခေါက်သောအခါမှ
နိုးလေသည်။

မုန့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဝါသနာအတိုင်း အိပ်
ခန်းထဲတွင် ဆေးတန်ကို မီးထွန်းညှိ၍ မှိန်းနေစဉ် မုန့်၏ အလန့်တကြိမ်
ဘစ်အော်သံကို ကြားရသောအခါမှ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာမိ၏။ ဖြစ်ရပ်မှာ

မုန့်သည် ကိုဘကျော်အိပ်သော အစေခံအခန်းကို အပြင်မှ တွန်း၍ဖွင့်ကြည့်ရာ မလုပ်မယုက် မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေသော ကိုဘကျော်ကို မြင်ရသဖြင့် လန့်၍အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အပြေးအလွှား သွားရောက်ကာ ကိုဘကျော်အိပ်သော အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ကိုဘကျော်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ခေါင်မိုးရှိရာသို့ ပြူးကျယ်စွာ ကြည့်လျက်ရှိကုန်၏။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသေး၏။ အနီးရှိ စားပွဲဝိုင်းပေါ်၌ကား ဖယောင်းတိုင်စိုက်ထဲတွင် အရင်းအထိ လောင်၍သွားသော ဖယောင်းတိုင်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရူမေဇီးယားဟိုတယ် မန်နေဂျာထံ သွားပြီးလျှင် အိမ်၌ ဘူး၍ အိပ်သောအဖော် သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောပြရာ မန်နေဂျာသည် ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြား၍ ပေး၏။ မကြာမီ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာပြီးလျှင် အလောင်းကို စစ်ဆေးရာ ကိုဘကျော်မှာ ရုတ်တရက် နှလုံးသွေးရပ်သွားသဖြင့် သေဆုံးကြောင်း ဖုတ်ချက်ချသည်ကို နောင်အခါ ကျွန်ုပ်သိရ၏။ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ယူသွား၍ ကိုဘကျော်မှာလည်း ဦးကြီးတော်စပ်သူ တစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြား ဆွေမျိုးညာတိများ မရှိသဖြင့် အသုဘကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်ကပင် အကုန်အကျခံလိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ယမန်ညက သူ့အား ထူးဆန်းသော အစေခံခန်းကလေးထဲတွင် အိပ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်မှာ မှားလေပြီဟု နောင်တရမိ၏။ ငွေဝိ/ကို လိုချင်ရှာသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အဖော်ပြုကာ တစ်စုံတစ်ရာ မသိနားမလည်ရှာဘဲ သေသွားရသော ကိုဘကျော်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ယူကြီးမရဖြစ်မိတော့၏။

ဤမျှလောက် စိတ်ဒုက္ခပေးသော တိုက်ခန်းတွင် ဆက်လက်မနေထိုင်လိုတော့သဖြင့် ဘွိုင်ကုလားကလေးအား အခြားအခန်းလွှတ်တစ်ခုကို ရှာဖွေစေရာ (၃၇)လမ်းရှိ တိုက်တစ်လုံးအောက်ထပ်တွင် အခန်းလွှတ်တစ်ခု အလွယ်တကူနှင့် ရရှိသဖြင့် ထိုနေ့ပင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ထိုရက်များ အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ခွန်သောင်းနှင့် ဂျူဗလီဟော၌လည်းကောင်း၊ ဘုရားကြီး၌လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံများ၌ လည်းကောင်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြသည့်အပြင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လည်း ပိုမိုရင်းနှီးလာခဲ့၏။ ခွန်သောင်းမှာ

မြန်မာ့ရမ်းစပ် ဖြစ်ဟန်တူ၍ စကားပြောကောင်းခြင်း၊ လောကွတ်ပျူတာရှိခြင်း၊ အလိုက်သိတတ်ခြင်းများ ရှိသော်လည်း သူ၏ တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးများအောက်တွင် နက်နဲသောအစိပွယ်ကိုဆောင်သည့် လက္ခဏာများကို တွေ့မြင်ရ၏။ အလွန်နက်နဲသော ရေတွင်း၌ ရေတိမ်ရေနက်ကို မသိနိုင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မှောင်မိုက်သော အခန်းထဲတွင်ရှိသော ပစ္စည်းများကို အပြင်မှ မမြင်ရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခွန်သောင်း၏ မျက်လုံးအောက်တွင်ရှိသော အဓိပွယ်ကို တွေးတောဆင်ခြင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ခွန်သောင်းနှင့် တစ်နေ့တခြား ရင်းနှီးလာခဲ့သော်လည်း ရင်းနှီးသလောက် သူ၏အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုဘကျော် ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောသောအခါ “အင်း... ခင်ဗျားက မယုံဘူးဆိုတာ အခုတော့ ထိပြီမဟုတ်လား” ဟု တစ်ခွန်းမျှသာ ပြန်၍ပြောသဖြင့် သူ၏အပေါ်တွင် သာ၍ မသင်္ကာဖြစ်ကာ မုန်းတီးစိတ်များပင် ပေါ်၍လာခဲ့၏။

ကိုဘကျော် သေဆုံးသွားပြီးနောက် တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် “ရူမေဇီးယား” ဟိုတယ်တွင် ခွန်သောင်းနှင့်အတူ ညစာစားသောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်က...

“ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ခွန်သောင်းရယ်၊ ကျုပ် ဒီတိုက်ခန်းကို ခွန်ပြီး ၃၇ လမ်းက တိုက်ခန်းကို ပြောင်းနေခဲ့ပေမယ့် ဟိုတိုက်ခန်းကို သွားနေချင်တဲ့ စိတ်က အမြဲရှိနေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ တိုက်နားရောက်ပြန်တော့လည်း အထဲကို ခဝင်ချင်ပြန်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျား ပြောင်းသွားမှ အရင်တိုက်ခန်းကို ရောက်သေးသလား”

“မရောက်တော့ပါဘူးဗျာ။ တိုက်လခ တစ်လအတွက် တင်ထားတာတောင် အဆုံးခံလိုက်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ထူးဆန်းတယ်။ လူများဟာ တစ်ခုခုကို ကြောက်မူဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေး၊ အမျိုးမျိုးထင်တတ်ကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာက သေသွားတဲ့ လူရဲ့ဝိညာဉ်တွေဟာ သူတို့ သေတဲ့နေရာမှာပဲ နေတတ်ကြသတဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး။ လူကို သတ်ဖူးတဲ့ လူများဟာ သူတို့ သတ်တဲ့နေရာက တခြားဝေးဝေး ရှောင်သွားဖို့တောင် အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်ဆိုပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်မပြောဘဲ ဤနေရာတွင် စကားကို ရုပ်ထားလိုက်
လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်”

“ကျုပ် စိတ်ထင်ဖြင့် ခွန်သောင်းကို တကယ်လို့ အရင် ကျုပ်နေတဲ့ အခန်း တစ်နာရီလောက် သွားနေရအောင်လို့ ကျုပ်ကခေါ်ရင် အမှန် မလိုက် ချင်ဘူး ထင်တယ်”

(ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့်) “ကျွန်တော်က လိုက်ရမယ် ဟုတ်စာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က လိုက်ရမလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆတ်ခနဲ ပြန်၍ ပြောလိုက်သော ခွန်သောင်း၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လေသံကို နှိမ့်လျက်-

“အဖော်မရှိလို့ ခေါ်တာပါ မိတ်ဆွေ”

(လေသံပြောင်းလျက်) “ဪ ဒီလိုလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် မလိုက်ဘဲ နေပါ့မလားဗျာ။ လိုက်မှာပေါ့”

“မလိုက်တော့ မလိုက်ချင်ဘူးလား”

“လိုက်လည်း လိုက်ချင်ရဲ့၊ မလိုက်လည်း မလိုက်ချင်ဘူးခင်ဗျ။ အမှန် ပြောရရင် မဟာဒေဝီ သေသွားတာနဲ့ ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ဆက်နေတော့ ဒီအခန်းကို ကျွန်တော် ရောက်ချင်နေတာလည်း ကြာလှပြီ၊ သွားရမှာလဲ ကြောက်တယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်လည်း လာပါဗျာ။ အခုဘဲ သွားကြပါစို့။”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလေ၏။

(ကျွန်ုပ်အား အတန်ငယ်မသင်္ကာဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍
ကြည့်ပြီးနောက်) “ကောင်းပါပြီ သွားကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားမှာ သော့ပါရဲ့
မဟုတ်လား။”

“ပါ,ပါတယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုတယ်မှ ထွက်၍ ကျွန်ုပ်၏အခန်းရှိရာ
တိုက်နံကြီးဘက်သို့ လျှောက်ခိုကြလေ၏။

ဝိညာဉ်လောကဝတ္ထုတို့များ ၁၂၅

ခွန်သောင်းသည် လှေခါးကို ချေ့မှ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားတော၏။ သုံးထပ်သို့ ရောက်၍ တံခါးဝသို့ ရပ်မိကြ
သောအခါ ခွန်သောင်းသည် လေသံနိမ့်လျက်...

“နေပါဦး ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကြောက်နဲ့ ထွက်ခွာချင်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာရည်ဈာန်ချက်မှ မရှိဘဲ လူကြီးနှစ်ယောက် ဖြစ်ရက်နဲ့ ဒီရောက်လာတာ ထူးဆန်းလွန်းလို့။”

“အခန်းကဲကျတော့ ကိစ္စကို ကျုပ်ပြောပြမယ်ပေါ့ဗျာ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိတ်ထဲမှ ဆွေကိုထုတ်ယူပြီးနောက် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဓာတ်မီးလှောင်ကိုလည်း ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ဇာတ်မီးလည်း ရှိပါတယ်ဗျ၊ လာလေ ထိုင်ပါ။ ဇေးဇေးဆေးဆေး
ခဏ စကားပြောကြတာပေါ့။”

ဇွန်သောင်း သည် တံခါးကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ခေါ်ရာ
 ဧည့်ခန်းသို့ လိုက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။
 ထိုနောက် ကျွန်ုပ်က ဆေးတံကို မီးညှိသောက်ရာ သူကလည်း စီးကရက်ဘူးကို
 ထုတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးသို့၍ သောက်လေသည်။

“ဒါကလားဗျ၊ ကိုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်၊ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး ပြန်ကြည့်ရလား”

(တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေရင်း) “နေပါဦးဗျာ ပယောင်းတိုင်ကလေးများ ရရင် အကောင်းသား။ ကျုပ်မှာ ပယောင်းတိုင်တွေအများကြီး ထားခဲ့ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖယောင်းတိုင် ရှပ်နေရတာလည်းများ။ ခင်တိမ့်မီးရှိဘူးပဲ”

“အခန်းတွေ ကြည့်ချင်လို့ဗျ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ခမ်းခိုးဖိုခန်းသို့ သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ်
သားခွဲသော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ယူခဲ့လေ၏။ ဝထိနောက် ကျွန်ုပ်တို့က...

“ကျွန်တားခွဲတဲ့အတိုင်း တွေ့ခဲ့ပြီ”

“ဒါတော့ ဆွေ့လှော်ပေါ့ဗျာ။ နေပေါင်း ကျုပ်တို့အခု ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

အကြောင်းအရာလေးစရာ ကောင်းပြီး လူများဟော ဆွေးနွေးသလိုပေးသင့်ရင်

သလို ထင်တတ်ကြတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ သေသွားပြီးတဲ့နောက် ဒီနေရာမှာပဲ နေတတ်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်... ကြားဖူးတာဘဲ”

“ဒါထက်... ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း မပန်းရုံ သေသွားတာ အင်မတန် မှ ကြောက်လန့်ပြီး သေသွားတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ခင်ဗျာ”

“သနားစရာဗျာ၊ သူ့လင်လည်း သတ်သေးရဲ့၊ သူ့လည်း လိုက်သတ် ကြတာကိုး”

“ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားက အကြောင်းမသိလို့”

“ခင်ဗျား မိတ်ဆွေပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်အမေက သူ့ကို စာသင်ပေးဖူးတာနဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတော့မှာလားဗျာ”

ခွန်သောင်းသည် ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍...

“သည်တော့... ဘာဖြစ်သလဲ”

ခွန်သောင်းသည် စကားပြန်၍ မပြောရန် ကြိုးစားသကဲ့သို့ ‘ပါးစပ်များ ကို တင်းကြပ်စွာ ပိတ်ထား၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ်တုန်ရုံသော အသံဖြင့်...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားမေးတာ ပြန်မပြောချင်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် စောမာလာသေတဲ့ အခန်းလည်းရောက်ရော စကားမပြောဘဲကို မနေနိုင် သလောက် ဖြစ်တာပဲ။ သိပ်ပြီးထူးဆန်းတာဘဲ”

“ဒါဖြင့် ပြောလေ... ပြောစရာ ရှိတာပြောပေါ့”

“ဟိုတယ်မှာတုန်းက ကျွန်တော်ပြောတာ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ် လား”

“ဘာလဲ”

“လူသတ်ဖူးတဲ့ လူဟာ... သူသတ်ဖူးတဲ့ နေရာက ဝေးဝေး မသွား နိုင်ဘူး ဆိုတာလေ”

“အင်း မှတ်မိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သည်အတိုင်းဘဲ”

“ခင်ဗျား... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်... စောမာလာကို ကျွန်တော် သတ်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်ကာ ကုလားတိုင်တစ်လုံးပေါ်မှ ခုန်၍ ထလိုက် မိလေ၏။

“နေပါဦး ကိုတင်မောင်... ကျွန်တော်သတ်တဲ့ လက်နက်က စာ တစ်စောင်ပါဗျ”

“ဘာမိပ္ပာယ်လဲ”

“သူ့စာတိုက်ပုံးထဲကို စာထည့်တာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ။ သူ့နေတဲ့နေရာကို သိပြီလို့ ရေးလိုက်တာနဲ့ အကြောက်လွန်ပြီး သေသွား တာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားက ဒီလို ရေးတာက သူ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြေးနိုင်အောင် လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ... သေအောင်လို့”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သူ့မသေလည်း ကျွန်တော်က သတ်မှာအမှန်ပဲ”

“ခင်ဗျားအမေကို သူငယ်ငယ်က ကြည့်ရှုထားဖူးတယ်ဆို။ ခင်ဗျား ကျေးဇူးရှင်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဟာ အမှန်တော့ လွတ်လပ်တဲ့ လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပေဘူး။ ညူတို့အသင်းက အသင်းသားတစ်ယောက်ပဲ။ အသင်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် လိုက်နာရပါတယ်။ စောမာလာကို သတ်ဖို့ မဲချတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကျပါတယ်”

ခွန်သောင်းသည် အထက်ပါ စကားများကို တုန်လှုပ်စွာပြောပြီးနောက် တစ်နံတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေသကဲ့သို့ တံခါးဆီသို့ တစ်ခါနှစ်ခါ လှမ်း၍ ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာနေတာနဲ့ ကျွန်တော်သတ်ဖို့ တာဝန်ကျ ပါတယ်... မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောရတာ မဟုတ် ပါဘူး... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

၂၉ > ဒဂုန်ရွှေများ

“အင်မတန် စိတ်ဆုတ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကျိုးအကြောင်း ကျုပ်က ပြောပြီးတဲ့နောက်တောင် ခင်ဗျား ဒီနေရာ ကို ပြန်လာလို့ပေါ့”

“ဟာ... ဟာ... ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး”

“ဟာကယ်လား”

“တကယ်ပဲ မကြောက်ပါဘူး”

“မကြောက်ရင် ဒီအခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အခု ညအိပ်မလား”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရမှာလဲ”

“အလကား မဟုတ်ပါဘူး ခွန်သောင်းရဲ့... အလောင်းအစားနဲ့ပါ။

ကျုပ် ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိသားပဲ။ သည်တော့ အခု ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီအခန်းထဲမှာ အခုည အိပ်ရဲလို့ရှိရင် ကျုပ်က ငွေ ၁၀၀၀/- ပေးမယ်၊ မအိပ်ရဲရင် ထွက်ပြေးရင် ခွန်သောင်းက ငွေ ၅/- ထဲပေးတော့... တစ်ထောင်နဲ့ ငါးကျပ် လောင်းမယ်”

“အိပ်မယ်ဗျာ စိန်လိုက်... ဒါပေမယ့် ချင်းချက်တစ်ခု ပေးရမယ်”

“ဘာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“နောက်ဖေး အစောအိပ်တဲ့ အခန်းမှာတော့ ကျုပ်မအိပ်ဘူးနော်”

“မလိုပါဘူး ခင်ဗျား အိပ်ချင်တဲ့နေရာမှာ အိပ်ပါ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ အလောင်းအစားကို ကျွန်တော် လက်ခံပြီ”

“နက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လောက် လူချင်းတွေ့ကြမလဲ”

“၇ နာရီပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ၇ နာရီတိတိ ကျုပ် ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်။ ဒီတော့မှ ရှမ်းနီးယားဟိုတယ် သွားပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြ တာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

“ဖရောင်းတိုင်ကော မီးထွန်းဖို့ယူဦးမလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ မယူတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်မှာ မီးခြစ်

ပါပါတယ်”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ခွန်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာ၏။ ထိုအခါ တရုတ်ကတ် ပြုတင်းပေါက်တစ်ခု ပွင့်၍ နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြုတင်းပေါက်ကို ပိတ်ရန် အနီးသို့ သွားရောက် လေ၏။ အချိန်မှာ များစွာညဉ့်မနက်သေးသော်လည်း လမ်းပေါ်တွင် လူသွား လူလာ ပြတ်လျက်ရှိ၏။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှ တစ်ခြမ်းပဲ လလေး သည် မှု့မွားစွာသာလျက် ရှိ၏။ တိုက်နီကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ကွက်လပ် တစ်ခုရှိရာ ထိုကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ဆီသို့ မော်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်၏ မည်းမည်းပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

“ကိုင်း သွားတော့မယ် ခွန်သောင်း... ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်(ဒ)နိုက်... ကိုတင်မောင်”

ကျွန်ုပ်သည် ခွန်သောင်းအား တစ်ယောက်တည်း ဤသို့ ထားခဲ့ရ သည်ကို ဝမ်းနည်းဘိသကဲ့သို့ စိတ်များပေါ်လာ၏။

“ခွန်သောင်း... ခင်ဗျား တကယ်နေရစ်မှာလား”

“တကယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားကုတိကို ကျွန်တော် လက်ခံပြီးမှပဲ”

“ခင်ဗျား မကြောက်...”

(စကားမဆုံးမီ) “အို မကြောက်လို့ပေါ့ဗျာ”

ခွန်သောင်းမှာ ငွေရလို့မို့ကြောင့်သာ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် နေချင်စိတ်ရှိ၍ လာဟန်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ သူ့အားလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာ သူ၏လက်များမှာ ရေခဲကဲ့သို့ အေးအေး ဆေးဆေး ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ် အခန်းသစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို ဝဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ခွန်သောင်းအား ထိုအခန်း၌ တစ်ည နေစေလိုသနည်း။ တစ္ဆေသူရဲကို မယူ ကြည့်ဟု ဆိုစေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် ယုံကြည်ရာရောက်လျက် နေ၏။ သေသူ၏ ဝိညာဉ်များသည် သူတို့၏ အလောင်းကောင်ကိုယ်ကာယမှ ထွက်ခွာ၍ သူ

သေဆုံးရာသို့ ပြန်၍ နေကြသည်ဆိုသော စကားကို ကျွန်ုပ် မယုံကြည်ဟု နှုတ်က ပြောသော်လည်း အပြုအမူအားဖြင့် ကျွန်ုပ် လက်ခံရာ ရောက်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ၇ နာရီ အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်နီကြီး ၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်၍ သွားလေ၏။ ခွန်သောင်းအား အမည်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် တံခါးကို အကြိမ်အကြိမ်ခေါက်ရာမရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အတွင်း သို့ တွန်းဖွင့်ဝင်သွားရာ အခန်းထဲတွင် ခွန်သောင်းအား မတွေ့ရတော့ချေ။ ပထမ ကျွန်ုပ်၏အခန်း၌လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခန်း၌လည်းကောင်း၊ ရေချိုးခန်း၌ လည်းကောင်း၊ မီးဖိုဆောင်၌လည်းကောင်း ရှာဖွေရာ အရိပ်အငွေ့မျှ မတွေ့ရ တော့ချေ။ စဉ်းစား၍နေရန် လိုမည်မထင်ချေ။ ခွန်သောင်းသည် အလောင်း အစားကို လက်ခံသော်လည်း ကျွန်ုပ် ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် စိတ်ပြောင်းကာ သူ၏နေအိမ်သို့ အေးချမ်းစွာ ပြန်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစား၍ ဝမ်းသာမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ဆင်းတော့မည်ဟု လှေကား ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ၃-၄ ထစ်မျှပင် ဆင်းခဲ့မိ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရသဖြင့် ပြန်၍တက်လာခဲ့ပြန်၏။

ကျွန်ုပ် မကြည့်ရသေးသော တစ်နေရာ ကျန်သေး၏။ ၎င်းမှာ အစေ့ အခန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ငှားထားသော အခန်းကျယ်ကြီးတွင် ဤ အစေ့အခန်းကလေးတစ်ခုသာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး၊ ဘေးအန္တရာယ် အရှိဆုံး နေရာဖြစ်ရာ ဤအကြောင်းများကို ကောင်းစွာသိရှိပြီး လူတစ်ယောက် သည် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဝင်၍နေမည် မဟုတ်ချေ။ လူတို့၏ သဘာဝသည် မိမိ၏ဘေးအန္တရာယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ရှောင်ကြဉ်ကြသည် မဟုတ်ပါ လော။ ကျွန်ုပ် သွားရောက်ကြည့်ရှုသော်လည်း အပိုပင် ဖြစ်ချေမည်။

သို့သော် မကြည့်မိသည့်နေရာ မရှိဟုပြောရလေအောင် ကျွန်ုပ်လည်း ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် အစေ့ခန်းရှိရာ နောက်ပေးဆောင်သို့ လျှောက်လာလေ၏။ အခန်းကလေးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးမှာ ဧရာသာစေ့၍ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကို တွန်း၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက် လေ၏။ ကွပ်ပြစ်ပေါ်၌ကား ခွန်သောင်းသည် ကိုဘကျော်ကဲ့သို့ပင် လက်သီး နှစ်ဘက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကာ မျက်လုံးများသည်လည်း မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ ပေါက်ထွက်လှမတတ် ပြုထွက်လျက် သေနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အနီးရှိ

စားပွဲပေါ်၌ကား မီးငြိမ်းစပင် ရှိသေးဟန်တူသော ဖယောင်းတိုင် အကြွင်းအကွန် တစ်ခုမှ ဖယောင်းရည်များ စီးကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ခွန်သောင်းအား မည်သူ လာရောက်သတ်လေသနည်း။ သို့မဟုတ် အလွန်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့်ပင် ခွန်သောင်း သေလေသလော မပြောတတ်ပေ။ သူ၏ဝိညာဉ်သည် အသတ်ခံရသည့် နေရာသို့ ပြန်၍လာတတ်ကြောင်း ခွန်သောင်းသည် ယုံကြည်၏။ သူ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ဤနေရာ၌ သေသွား သော ဝိညာဉ်များသည် ခွန်သောင်းအား လာရောက်လက်စားချေခြင်း ဖြစ်လေ သလော။

တစ်ချက်လည်း စဉ်းစားရန်ရှိ၏။ ခွန်သောင်းသည် အပြင်ဧည့်ခန်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အိပ်သော အိပ်ခန်း၌ လည်းကောင်း အိပ်နိုင်ပါလျက် ထိုနေရာများတွင် မအိပ်ဘဲ ဘေးအန္တရာယ်ရှိသော အစေ့အခန်းထဲသို့ ရောက် နေခြင်းမှာ သူ၏နဂိုစိတ်ကို ဝိညာဉ်က သွေးဆောင်၍ပင် ဖြစ်လေသလောဟု စဉ်းစားရန် ရှိ၏။ မည်သူ့ကိုမဆိုမေးလျှင် ဟုတ်လိမ့်မည်ဟု ဖြေကြားပေလိမ့် မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလောင်းအစားပြုစဉ်ကပင် ဤအခန်း၌ မအိပ်ရန် ချွင်းချက်တောင်းခဲ့သော သူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏စိတ်ကို လာ၍ အုပ်စိုးသော အခြားဝိညာဉ်တစ်ခု၏ တိုက်တွန်းဆွဲဆောင်မှုမရှိဘဲ ဤအခန်းသို့ သွားမည်မဟုတ်ချေ။ ယခုရောက်ခြင်းမှာ ဤကမ္ဘာလူသားတို့ စဉ်းစားနိုင် သည့်အချက် မဟုတ်ပေ။

နောက်ဆုံး အချက်တစ်ခုမှာ ယမန်နေညဉ့်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်ုပ် ပိတ်နေစဉ် တိုက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အခန်းကို ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ခွန်သောင်းမှာ အလွန် လျှို့ဝှက်သော လက်စားချေရာတွင် လက်မြန်လှသည့် အသင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်၍ အသင်းသားတစ်ယောက်ယောက်ပင် ဤအခန်း၌ ဤညတွင် ခွန်သောင်း ရှိနေကြောင်း သိသဖြင့် လာရောက်သတ်ဖြတ်ခြင်းပေလောဟု တွေးရန် အချက် လည်း ကျန်သေး၏။

ထိုပြင် လူသေ၍သွားတိုင်း ဖယောင်းတိုင်မီးလင်းနေသည့် ကိစ္စက ရှိသေး၏။ ဝိညာဉ်သည် ဝိညာဉ်မဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်၍သာ မီးထွန်းညှိနိုင်သလော။ ဤအချက်မှာ ဤဝတ္ထုတွင် စဉ်းစားရန် အရေးကြီးဆုံးအချက်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ထင်အားဖြင့် အထက်ပါအဖြစ်အပျက်၏ လျှို့ဝှက်
နက်နဲမှု၏ သောချက်ကို ကိုင်ထားသူမှာ ကျွန်ုပ် ပြောင်းပေါက်ကို ပိတ်နေစဉ်
ကျွန်ုပ် အခန်းရှိရာသို့ စိုက်၍ကြည့်နေသော “သူ” ပင်ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု
ယုံကြည်မိပါကြောင်း။

ခွန်သောင်း သေဆုံးကြောင်း ကိုတင်မောင်သည် ရှုမေးနီးယား ဟိုတယ်
မန်နေဂျာမှတစ်ဆင့် ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားရာ ပုလိပ်များသည် ကိုတင်မောင်
အပေါ်၌ မသက်သာဖြစ်ကာ ကိုတင်မောင်မှာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရလေ
သည်။

သို့သော် ရုံးသို့ ရောက်သောအခါ ဤအခန်းမှာ တစ္ဆေခြောက်သော
အခန်းဖြစ်၍ အလောင်းအစားလုပ်ကာ ခွန်သောင်းက သဘောတူ၍အိပ်ကြောင်း
ဝတ်လုံတစ်ဦးရှားကာ တိုင်ပင်၍ ထွက်ဆို၏။ ဆရာဝန်၏ ဆေးစာသက်သေခံ
ချက်မှာလည်း သေသူသည် အလွန်ကြောက်တတ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားကာ နှလုံး
သွေးမငြိမ်မသက်သောရောဂါ ရှိနေကြောင်း၊ အကြောက်လွန်၍ဖြစ်စေ၊
ဝမ်းမြောက်ခြင်းလွန်၍ဖြစ်စေ စိတ်ကို ရုတ်တရက်ထိခိုက်က ဖြိုးခနဲ သေဆုံး
သွားနိုင်ကြောင်း၊ ယခု သေဆုံးသည်မှာလည်း နှလုံးသွေး ရုတ်တရက်ရပ်သွား
ခြင်းကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံလေသည်။

သို့နှင့် ကိုတင်မောင်မှာ အမှုမှ လွတ်မြောက်လေရာ ခွန်သောင်းအား
လောင်းကြေးငွေ ၁၀၀၀ ကို ခွန်သောင်းအား ပေးရမည့်အစား အမှုဖြစ်၍
ငှားရမ်းရသည့် ဝတ်လုံသို့ ပေးခဲ့ရလေသတည်း။

ကလောင်စုံ မဇ္ဇမင်း ၁၉၅၁ ခုနှစ် ဧပြီလ

ညမဖတ်ရ (သို့မဟုတ်) သွေးစုပ်ရောဂါ

ဖြူးမြို့အနီးရှိ ညောင်ပင်သာရွာကြီးမှာ လူကုထံများ နေထိုင်၍ သဘာဝ
အားဖြင့်လည်း လှပစိုပြည်သောရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတော်ပင်
သာယာစည်ကားသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး
ဆမ်းမကြီးပေါ်တွင်တည်ရှိ၍ ယင်းလမ်းမကြီးမှာ ရွာကို တောင်နှင့် မြောက်
အလယ်မှ ထက်ခြမ်းခွဲ၍ထားသလို တည်ရှိ၏။ လမ်းဘေး တစ်ဘက်
တစ်ချက်၌ကား လူသွားလမ်းကလေးရှိ၏။ ရွာထိပ်တွင် အဓိကရ ညောင်ပင်
ကြီးတစ်ပင်ရှိရာ ထိုညောင်ပင်ကြီးကိုအစွဲပြု၍ “ညောင်ပင်သာ”ဟု ခေါ်တွင်
သန်ရှိလေသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင်ကပ်လျက် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း
ရှိ၏။ မြောက်ဘက် တစ်ဖာလုံးခန့် ဝေးသောနေရာ၌ ရွာသင်္ချိုင်းရှိလေသည်။

သင်္ချိုင်း၏အရှေ့ဘက် ၂ ဖာလုံးခန့်လောက်တွင် ချောင်းကလေး
တစ်ချောင်းစီ ရှိ၍ နွေရာသီများတွင် ခမ်းခြောက်လှပတတ် ရှိ၏။ ရွာ၏အရှေ့
ဘက်တွင် ရှုမျှော်၍မဆုံးသော လယ်ကွင်းများသည်လည်းကောင်း၊ အနောက်
ဘက်တွင် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေတိရောက်အောင် ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီး
များနှင့် လယ်ခင်းများသည်လည်းကောင်း၊ အချို့ နေရာများတွင် စိမ်းလန်းသော
ဆန်ပင်အုပ်များနှင့် အခြား ရွာငယ်ကလေးများသည်လည်းကောင်း၊ အလွန်
သာယာသော ရှုမျှော်ခင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ရွာထဲ၌လည်း တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ

ကပ်နေသည့် ခြံများအတွက် သရက်၊ ဩစား၊ မာလကာ၊ ပိန္နဲ စသော စိမ်းလန်းသောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။

သစ်ပင် ဝါးပင်များ၏ စိမ်းလန်းသောအသွင်သည်လည်း ရေ၊ မိုး နှီးသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်လေရာ ခြံတစ်ခြံတွင် ရေတွင်း တစ်တွင်းကျစီ ရှိ၏။ ခြေမှာ နံး၊ ရွှံ့၊ သဲခြေစပ်ဖြစ်ပြီးလျှင် ၆ ဘောင်၊ ၇ ဘောင်နှင့်ပင် ရေများကို ဆောင်မြင်စွာ ရရှိလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညောင်ပင်သာရွာမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား စည်ကားလျက်ရှိတာ ဖြူးမြို့ အငြိမ်းစားအရာရှိအချို့သည်လည်းကောင်း၊ ကညွတ်ကွင်းနယ် စာရေးစာချီများသည်လည်းကောင်း၊ ညောင်ပင်သာ ရွာကလေးတွင် မြေဩဇာများ ဝယ်ယူကာ လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။

ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် ညောင်ပင်သာရွာကလေး၌ ခေတ္တ နေထိုင် လျက်ရှိရာ အင်္ဂလိပ်စာတတ် လူရွယ်လူလတ်များ နည်းပါးသော နေရာပင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါက်တာရွှေသင်ဆိုသူ တစ်ယောက်နှင့် အတော်ပင် ချစ်ခင် ရင်းနှီးခဲ့၏။ ဦးရွှေသင်မှာ ရန်ကုန်ကောလိပ်ကျောင်းတွင် သံဗ္ဗဒေသ ကဆိုင်ရာ သက်ရှိဗေဒများ ပြုပြင်ပုံအတတ် (Physiology) “မိသိအိုလိုဂျီ” ပညာတွင် ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်လေးလတ်လည် အရွယ် ၇၀-၈၀ ခန့်ပင် ဖြစ်သေးသော်လည်း အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ပ.ပ.ပ. ဖြူးမြို့၌ နေထိုင်ခဲ့၏။ ထိုနောက် ညောင်ပင်သာမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ထိုက်တွန်းဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ၁၉၁၀ ပတ်လည်ခန့်ရှိ ခြံတစ်ခြံကို ဝယ်ယူကာ တစ်လပ်အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်၍ တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဦးရွှေသင်သည် လာရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် အသိ အကျွမ်းပြုခဲ့ရာ ဇနီးဆုံးလူချင်း ကံဘုအကျိုးပေးများ ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ အခြားသူများထက် ပိုမို ရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်။ လူချင်းပင် ရင်းနှီးသော်လည်း ဝါသနာချင်းကား မတူလှချေ။ ကျွန်တော်မှာ ငှက်ပစ်ခြင်း အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးမြှားခြင်းတို့တွင် ဝါသနာပါ၍ ဦးရွှေသင်၏ သက်ရှိဗေဒ များ ပြုပြင်ပုံအတတ်ပညာ၌ ဝါသနာမပါချေ။ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အိပ်မက်ခြင်း၊ စိတ်ဗျူခြင်း၊ သိပ်ပြာကို ခေါ်ယူခြင်း၊ လိပ်ပြာကို ခေါ်စားခြင်း စသော အတတ်တို့၌ အထူးဝါသနာပါပြီးလျှင် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင်ရှိသော ဓာတ်တို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အတတ်ပညာများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ

လေ့ကျင့်ရာမှနေသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တစ္ဆေသူရဲများကိုလည်း ယုံကြည်၍ လူသေပြီးနောက် ထိုသူ၏ဝိညာဉ်သည် “ဆောက်တည်ရာ မရသေး သောဘဝ”၌ရှိနေစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် အခါအခွင့်သင့်၍ တိုက်ဆိုင်က မြင်နိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မြင်ရသော ရုပ်မှာ သာမန်ကလပ်စည်းတို့ဖြင့် ပွဲ့စည်းထားအပ်သော “သွေးသား” ရုပ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ထိုဝိညာဉ်နှင့်အတူ ကပ်၍ပါလာသော ခပ်ရေးရေးမျှ မြင်နိုင်သည့် တံလုပ်သဖွယ် အရိပ်အယောင်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်လည်း ပြောပြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် သူ၏အိမ်၌ ကျွန်တော့်အား လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးဖြင့်စဉ်ခံရင်း တောရွာ၏ သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပုံ များ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ ရန်ကုန်မြို့ကဲ့သို့ လူရွံ့လူမွေများ မပေါများဘဲ ရိုးသား ညံ့ဖျင်း၍ မသိနားမလည်ရှာသော တောသားလယ်သမားနှင့် ‘ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ ကောင်းပုံများကို တစ်လှည့်စီပြောရင်း သူ ဝါသနာပါသော စုန်း၊ သူရဲ၊ တစ္ဆေ စသော ဝိညာဉ်လောကအကြောင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း စကား ရောက်၍သွားလေ၏။

(ရွှေ) “ဒါထက် ကိုတင်မောင်... စုန်းဆိုတာ ယုံသလား။”

(ကျွန်တော်) “ကြားတော့ ကြားဖူးပါရဲ့ဗျာ... နီ၊ ပေမယ့် မတွေ့ဖူး ပါဘူး။ မတွေ့ဖူးတော့ မယုံဘူးဘဲ ဆိုပါတော့။”

“ကျွန်တော် စူးစမ်း ရှာဖွေရသလောက်ကတော့ စုန်းဟာ အကြမ်း အားဖြင့် ၂ မျိုး၊ ၂ စားရှိတယ်ဗျာ။ ပထမအမျိုးကတော့ မိမိရဲ့ဝိညာဉ်ကို တခြားသူရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ သွားပြီးရောစပ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်ဗျာ... ဒုတိယအမျိုးကတော့ သူကိုယ်တိုင်က အခြားဝိညာဉ်ကို မပူးကပ်နိုင်ဘူး။ သို့သော် အခြားဝိညာဉ် တစ်ခုခုလာရင် ခံယူနိုင်တဲ့ တန်ခိုး ရှိတယ်... အဲဒါက ဒုတိယအမျိုးအစား၊ ပထမအမျိုးအစားက Active ဆိုပါ တော့ဗျာ... ဒုတိယအမျိုးအစားက Passive ပေါ့။ သို့သော် ပထမအမျိုးအစား ဖြစ်ပေမယ့် သူသွားပြီး ပူးကပ်မယ့်သူရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ အားနည်းခြင်း၊ အားပျော့ ခြင်း၊ ခံယူနိုင်ခြင်းစတဲ့ အင်အားနည်းပါးတဲ့ လက္ခဏာရှိမှ သူက ဝင်နိုင်တာကိုး ဗျာ။ မြန်မာစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ လိပ်ပြာငယ်တဲ့လူကိုသာ ပူးကပ်နိုင်တယ် ဆိုပါတော့... ခံယူနိုင်ခြင်းတန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ ဒုတိယအမျိုးအစားကလည်း ဒီနည်း အတိုင်းပဲ။ သူကိုယ်တိုင်က ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ အားငယ်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့် အပြင်က တခြားစိညာဉ်တစ်ခုခုလာရင် သူလက်ခံနိုင်တယ်။ အဲဒီလို လက်ခံနိုင်တဲ့အခါ ဝင်လာတဲ့ ဝိညာဉ်ရဲ့တန်ခိုးကို သူရပြီး၊ အဲဒီဝိညာဉ် နှိုင်းစေတဲ့အတိုင်း သူလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် စုန်းပူးတယ် နတ်ပူးတယ်ဆိုရင် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေသာ များတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လို စိတ်ဝတ်ကြံခိုင် တဲ့ ယောက်ျားရင်မကြီးတွေကို သူတို့ မကပ်နိုင်ဘူး... ကျုပ် သိသလောက် အကြမ်းဖျင်းပြောရရင် ဒီဟာပဲဗျ။ ကျုပ်လည်း ဒီဘက်ကို လိုက်စားတာ သိပ်မကြာသေးတော့ ဒီလောက်ပဲ စမ်းသပ်ရှာဖွေလို့ ရသေးတယ်။”

“ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့စွဲတာ ကပ်တာတွေ နားမလည်ပါဘူးဗျာ။ တစ်ခါမှလည်း ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးဘူး။ ခင်ဗျား ရှင်းပြတဲ့ အတိုင်းကတော့ စိတ်ပညာသဘောနဲ့ ကြည့်တောင် အင်မတန်ယုတ္တိရှိတာပဲ... စိတ်အားငယ်တဲ့ လူကို စိတ်အားကြီးမားတဲ့လူက နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘာဝအတိုင်းပဲ”

တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ ဖြူးသို့ဖြစ်စေ၊ ကညွတ်ကွင်းဈေးသို့ ဖြစ်စေ၊ ဇီးဝါ၊ ဆီ၊ ငါးပြာရည်၊ ငါးခြောက်၊ ထန်းလျက်၊ သကြား၊ နို့ဆီစသော ရိက္ခာများကို လူကြိုဖြင့်ပါး၍သော်လည်းကောင်း၊ တပည့်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍သော်လည်းကောင်း ဝယ်ယူစေ၏။ ဆန်မှာမူ ရွာထဲ၌ပင် မောင်း ထောင်းဆန်များ ပေါများ၍ အပြင်သို့ အဝယ်ထွက်ရန် မလိုပေ။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တို့မှာလည်း ခြံတိုင်းလိုပင် ဝေဆာလျက်ရှိသဖြင့် လိုသည်ထက်ပင် ပို၍နေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်း သော ညောင်ပင်သာရွာကလေးတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်လျက် ရှိကြလေ၏။

သူကြီးဦးစံဖြိုး၏သား မောင်သူငယ်ဆိုသူမှာ တော်ငူတွင် ကျောင်း ဆရာ လုပ်နေရာမှ ကျောင်းကော်မိတ်များ အရေးယူလောက်သော စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖြစ်မှုတစ်ခုအတွက် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရလေရာ အင်္ဂလိပ် စာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသူငယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ထက် ၁၀ နှစ်ခန့် ငယ်သည့်အပြင် အသောက်အစား ဝါသနာထုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရံဖန်ရံခါသာ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လာရောက်၏။

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း၍ လာပြန်၏။ ၎င်းမှာ “မမိုးသူ” (ခ) မုဆိုးမ အရာရှိကတော်ဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မမိုးသူမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၄၀ ကျော် အရွယ်ကောင်း

တုန်းမျှရှိသေး၍ ရုပ်ရည်သန်ပြန့်သော မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် လင်ယောက်ျား သေဆုံးပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ ခေတ္တ နေထိုင်ခဲ့ရာ အသုံးအစား မမျှတသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မိမိ နေရင်းစာတိုဖြစ်သော ရွာကလေးကို လွမ်းဆွတ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ညောင်ပင်သာရွာသို့ ခေတ္တ အလည်အပတ်လာခဲ့ရာမှ ရွာ၏အနေအထား တိုးတက်လာပုံနှင့် သာယာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ရှမ်းများကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးဗိဘာလက်ထက်မှ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းအချို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရပြီးလျှင် သဘောကျကာ တစ်ခါတည်း ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် စကားပြောဖော်ရွေခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းဆန်ခြင်း၊ ခင်မင် တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် မမိုးသူသည် မကြာမီ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာ ခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်ကာ စကားစမြည် ရောနှောပြောဆိုလျက် ရှိတတ်လေသည်။

ရန်ကုန်မှ လာရောက်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သူများမှာ ကျွန်တော်တို့ (၃)ဦးသာ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်အိမ်၌ လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေး၍ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောတတ်လေရာ တစ်နေ့တွင် မမိုးသူကလည်း သူ၏အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ ထိုနေ့ ညစာကျွေး၍ ဧည့်ခံလေ၏။ မောင်သူငယ်ဆိုသူမှာမူ ကျွန်တော်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်းဟုသာ ဆိုရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံသာ လာရောက်တတ်သဖြင့် ထိုနေ့က အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့် ရွာထဲတွင် သောက် စားဖူးရစ်ကာ ကျွန်တော်တို့ “ဝိုင်း”သို့ မရောက်လာချေ။

ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်တွင် ဖျာများ ခင်းကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ပဲလှော်၊ ထန်းလျက်တို့ဖြင့် မြည်းရင်း ကောင်းလက်ဆွဲကျလျက် ရှိလေ၏။ မမိုးသူက အထက်ရှမ်းပြည်နယ်တွင် သူ့ယောက်ျားနှင့်နေစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က ကျားပစ်ခြင်းနှင့် ညဉ့်အချိန်တွင် မီးလင်းဖိုနှင့် ယုန်လိုက်ခြင်း အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်လှည့်စီပြောပြပြီးနောက် ဒေါက်တာ ရွှေသင်အလှည့်သို့ ရောက်လာ၏။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူအား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အကဲခတ်ကြည့်နေတတ်၏။ မမိုးသူနှင့်

www.burmeseclassic.com

မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအဖြစ် ပေါင်းသင်းရာ၌လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဟက်ဟက်
ဖက်ဖက်မရှိလှဘဲ ခပ်အေးအေး ရှိနေတတ်လေရာ ဤအချက်အလက်များနှင့်
ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာရွှေသင်အပေါ်တွင် နားမလည်
နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

မမိုးသူသည် ပန်းကန်လုံးထဲမှ ကျန်သောလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို
နံ့သေးသို့ ပက်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကိုင်း... ဒေါက်တာ... ပြောနေကြ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပါ... ဟာ...
ဟာ... ဟာ... ကျွန်မကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ သိပ်ကြိုက်တာ ဒေါက်တာရဲ့။”

“ကျွန်တော်ပြောမှာက တစ်စုံတစ်ရာမဟုတ်ပါဘူး မမိုးသူ... လူတစ်ယောက်
သေပြီးနောက် သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က ဘယ်လိုသွားလာ ကျက်စားတယ်၊ ဝိညာဉ်ရဲ့
အရိပ်အရောင်ကို လူသားမန်များ မြင်နိုင်၊ မမြင်နိုင်... ပြီးတော့ ဒီဝိညာဉ်က
အားငယ်တဲ့လူများရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပူးနိုင်၊ မပူးနိုင် စတဲ့ အယူအဆတွေကို လေ့လာ
နေတဲ့ အကြောင်းတွေပါ”

“ပြောပါလေ... ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာပြောတာတွေဟာ သိပ်
နားထောင်ကောင်းတာဘဲ”

“ဪ... ဒါထက်... (မပြောကောင်းပြောကောင်း) သွေးစုပ်ရောဂါ
ဆိုတာ ကြားဖူးလား မမိုးသူ”

“မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားကော ကြားဖူးလား မမိုးသူ”

“မကြားဖူးပေါင်ရှင်”

“သွေးစုပ်ဆိုတာ ကျုပ်က အတိုကောက် ပြောတာတီးဗျ... သွေးကို
အစုပ်ခံရပြီး ချက်ချင်းအားပြတ်ပြီး သေတဲ့ရောဂါမျိုးပေါ့... ဒီလိုဗျ ကျုပ်
အရင်က ခင်ဗျားကို တစ်ခါပြောဖူးတဲ့အတိုင်း။ ဝိညာဉ်တစ်ခုဟာ အခြားဝိညာဉ်
တစ်ခုကို လာကပ်ပြီး လူရဲ့သွေးကို စုပ်ယူလိုဖြစ်တဲ့ ရောဂါပေါ့... အကယ်
ခံရတဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်အားငယ်တဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုပဲ။
လာပြီးကပ်တဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆောက်တည်ရာ
မရတဲ့ ဝိညာဉ်ပဲ။ အဲဒီဝိညာဉ်ဟာ လူ့သွေးကိုစုပ်ပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်
တယ်... ကျုပ်တို့ မြန်မာအယူအဆနဲ့ဆိုတော့ လာပြီးကပ်လာတဲ့ဝိညာဉ်ကို
“ပုတိ”လို့ ခေါ်မလားမသိဘူး... ဒီခေါ်မှာ အကပ်ခံရတဲ့ ပင်ကိုဝိညာဉ်ဟာ

ပြင်ပက ဝိညာဉ်နဲ့ ပူးပေါင်းမိတဲ့အတွက် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အပြင်အဝ
ဝိညာဉ်က စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတော့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လူကောင်းကို ဖုတ်ဝိညာဉ်က
လာပြီးဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်၊ ဒီအတိုင်းပဲ... ဒါကြောင့် အဲဒီရောဂါ
မျိုးဟာ ရှိတာပဲလို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်
လောက်က ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း “ဝ” နယ်စပ် ကွမ်းလုံမှာ အကြီးအကျယ်
ဖြစ်ပြီး လားရှိုးကို ရောက်လာတယ်။ ဒီနောက် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်
ရောက်ပြီး “လွယ်လင်” နားက ရွာကလေးတစ်ရွာဆိုတာ တစ်ရွာလုံး ပျက်သွား
တဲ့အထိပဲ။ ပြီးတော့ ဘာကြာသေးလို့လဲဗျ။ လွိုက်ကော်မှာ တစ်ဦး နှစ်ဦး
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ဒီတော့ ဒီရောဂါဟာ တစ်ခါတည်း လုံးဝ
တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့ မဆိုနိုင်ဘူး”

“သတင်းစာတွေ ဘာတွေထဲမှာတော့ တယ်မတွေ့ဖူးဘူး”

“သတင်းစာဆိုတာက ဒါမျိုးကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်ဘဲ
ကိုတင်မောင်... နို့ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ဆေးအစီ
ရင်ခံစာထဲမှာ ကျုပ် တွေ့လိုက်တယ်ဗျ”

မမိုးသူသည် ထိုည၌ ရယ်စရာ မောစရာများစွာ မပြောလှဘဲ
နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာမှ...

“ကျွန်မတို့တော့ မကြားလိုက်ပါကလား ဒေါက်တာ... လွန်ခဲ့တဲ့
၂ နှစ်လောက်ကဆိုရင် ကျွန်မတို့ လွိုက်ကော်မှာ ရှိနေတာဘဲ”

“ဒါကတော့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့ မမိုးသူ... အလို”

ဒေါက်တာရွှေသင်လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်သည် ပြီးနေ
လွတ်ကျသွားပြီးနောက် ကြမ်းပြင်အောက်သို့ ကျကာ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ
ကွဲသွားလေ၏။

ထိုခါ မမိုးသူသည် “အောင်မလေး ဆရာရဲ့” ဟု လန့်၍ ဟစ်အော်
လိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မတော်တဆဖြစ်သည့်အတွက် ညည်းညူလျက်
ရှိရာ မမိုးသူက “အို... ဆရာကလည်း ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ မတော်လို့
ဖြစ်တာပဲ။ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းလိုက်လို့”

၄၀ ဝ ဒဂုန်ရွှေများ

“ဪ... ဒါထက် မမိုးသူက လန့်တတ်သလား”

“မလန့်တတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ယောင်အော်မိတာပါ”

ထိုနောက် ကျွန်တော်လည်း အခြားစကားများကို ဆက်လက်ပြောဆိုပြီးလျှင် အတန်ငယ် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် မမိုးသူအား နှုတ်ဆက်ပြီးကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတွင် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော်အား စကားအနည်းမျှသာ ပြောလျက် တစ်စုံတစ်ရာ နက်နဲသော ကိစ္စတစ်ခုကို တွေးတော စဉ်းစားလျက် ရှိဟန်ဖြင့် အလွန်ပင် ဆိတ်ငြိမ်လှတော့၏။ ထိုနေ့မှ ၄၂၅ ဒေါက်တာရွှေသင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်မျှ မတွေ့ဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ပူအိုက်သော ရာသီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ရွာအတွင်းအပြင်ရှိ သစ်ပင်များသည် ရွက်ဟောင်းများ ကြွေကျကာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ရှိနေ၏။ ယခင်က စိမ်းလန်းခဲ့သော လယ်ခင်းများသည် ဝါဝင်းသော ဖုန်းဆိုးတို့ဖြင့် ပြည့်လျက် မိုးတွင်း၌ ထူထဲသောမြက်ခင်းများတွင်လည်း ခြောက်သွေ့သော ကောက်ရိုးပုံများ၊ ရိုးပြတ်စည်းများကို တွေ့မြင်ရတော့၏။ ညဉ့်အချိန်များတွင် မည်းနက်သော မှက်ခြင်ရိုင်းတစ်မျိုးသည် အရှေ့အရပ်မှ ပျံသန်းလာ၍ ရိုးပြတ်စည်းများနှင့် ဖုန်းဆိုးများပေါ်တွင် အပ်ချစရာမရှိအောင် နားနေကြလျက် ရွာထဲမှ အပုပ်အစပ်များကို စားသောက်ပြီးလျှင် လူများနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များကို ညှာတာခြင်းကင်းမဲ့စွာ ကိုက်ခဲကြကုန်၏။

ထိုခြင်မျိုးမှာ ရွာထဲရှိ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော လူကြီးများ ပြောပြချက်အရ (၁၀)နှစ်အတွင်း တစ်ကြိမ်မျှပင်မလာတတ်ကြောင်း။ ဤခြင်မျိုး ကျရောက်လာက ရွာတွင် ရောဂါဆိုးများ ဖြစ်တတ်ကြောင်းဖြင့် ကြားသိရလေသည်။

လူကို ကိုက်ခဲသောအခါ အဆမတန်ကြီးမားလှသော အကောင်ကြီးများသည် လူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ပထမ နားနေပြီးနောက် လည်ပင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာ၏။ ထိုနောက် လည်မျိုမှ သွေးကြောအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကာ သွေးများကို စုပ်ယူလေရာ ထိုအခါမှ အကိုက်ခံသူက သိပြီးလျှင် မောင်းနှင်ပစ်နိုင်လေသည်။ အကိုက်ခံရသူ၌ လည်ပင်းအကြောပေါ်တွင် အပ်စူးရာကဲ့သို့ အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် ကျန်နေရစ်ခဲ့တတ်၏။ ပထမ ယားယံရာမှ ပျားထိုးဘက်သို့ အဆိပ်တက်သော ဝေဒနာကို ခံစားရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တောင်ငူသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ၁၀ ရက်ခန့် သွားရ၍ ပြန်ရောက်လာရာ မမိုးသူအိမ်တွင် ထမင်းချက်သော အရိုးဆုံ၏ သားကလေးမှာ အတော်ပင် နာမကျန်း ဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် ကြားသိရ၏။ သူငယ်လေးမှာ အသက် ၁၆ နှစ်သားသာ ရှိသေး၏။ မမိုးသူ ခြံအတွင်းရှိ ခြံထောင့် တငယ်ကလေး၌ ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ၎င်းအား ဆေးကုသော ရွာထဲမှ ဆေးဆရာကြီး ဦးစံဖူးထံမှ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်နဲလင်စွာ ကြားသိရပြန်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာရွှေသင်တို့သည် ဦးစံဖူးအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် သူငယ်လေး၏ ရောဂါအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း သိရှိရ၏။

ခြင်အုပ်ကြီးများ ကျလာပြီးနောက် ၃ ရက် မြောက်သောနေ့တွင် သူငယ်လေးသည် ညဉ့် ၁၂ နာရီလောက်၌ သူ၏ လည်ပင်းကို ကင်းထိုးပါသည် ဟု ကယောင်ကတန်း ထ၍ အော်ကြောင်း၊ အမယ်ကြီးသည် မီးခွက်ထွန်း၍ အိပ်ရာမှ ထကြည့်သောအခါ အိပ်ရာအနီးအပါးတွင် မည်သည့်ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန်မှ မတွေ့ရကြောင်း၊ သို့သော် လည်မျိုအနီးရှိ သွေးကြောပေါ်တွင် အပ်စူးရာကဲ့သို့ သွေးနီနေသည့် အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် သူငယ်လေးသည် မကြာခဏ မူးဆဲလျက် ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကယောင်ချောက်ချား ပြောကြောင်း၊ ထမင်းကိုမူ မြိန်ရှက်စွာစား၍ မကြာခဏလည်း ထမင်းတောင်းကြောင်း၊ သို့သော် ၄ ရက်မျှအကြာ၌ တစ်ခါတည်း ပိန်ကြုံပျော့ကျသွားပြီးလျှင် တစ်လကိုသတင်း မမာနေသော လူမမာကြီးကဲ့သို့ ရုပ်လက္ခဏာများ ကျဆင်းသွားကြောင်း၊ သို့သော် အစားအသောက်ကိုမူ ယခင်က ကျန်းမာစဉ်ကထက်ပင် ပို၍ စားသောက်နိုင်ကြောင်း၊ ဆေးဝါးတိုက်၍ အာဟာရ ဖြစ်စေနိုင်သော ငါးဥ၊ ခရမ်းသီး၊ အမဲသားတို့ကို ကျွေးသော်လည်း အင်အားမဖြစ်ဘဲ လူမမာမှာ အရိုးပေါ်တွင် အရေတင်မျှရှိနေကြောင်း၊ ယခုနေ့မှာ ၁၁ ရက်မြောက်သောနေ့ဖြစ်၍ ကလေးအတွက် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိနေကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

အိမ်အပြန်တွင် ဒေါက်တာရွှေသင်က “ကျုပ် ကြားဖူးတဲ့ ရောဂါနဲ့ တော့ ကိုက်နေတာပဲဗျို့... သူတို့ အနောက်နိုင်ငံမှာတော့ ဒီရောဂါကို ကပ်ရောဂါတစ်မျိုး ဆိုပြီး အင်မတန်ကြောက်ကြာတယ် ဆိုပဲဗျို့... ပထမ

www.burmeseclassic.com

ရှိန်ဘုရင် အုပ်စိုးစဉ်အခါက ဒီရောဂါမျိုးဟာ အင်္ဂလန်က ကူးစက်လာတယ်လို့ ယူဆကြတယ်... ဒီတော့ ကလေးလည်း သက်သာရာရအောင် ပြီးတော့ ကျပ်လည်း ဒီရောဂါအကြောင်း လက်တွေ့လေ့လာနိုင်အောင် နက်ဖြန် ကျပ်အိမ်ကို ရွှေ့ထားမယ်ဗျာ”

“မမိုးသူက သဘောတူပါ့မလား”

“တူချင်တူ မတူချင်နေဗျာ... ကလေးကို သူပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ ‘ကောင်းဖို့ လုပ်တာ... အမယ်ကြီးက ဘာသဘောမတူစရာ ရှိလဲဗျ။ အမယ်ကြီးကို ကျုပ်ရအောင်ပြောမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကလေး၏ ရောဂါမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသော “သွေးရပ်” ရောဂါဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အမယ်ကြီး၏ သဘောတူညီချက်အရ လူမမာကလေးအား စောင့်ကို ပုခက်ပြုလုပ်၍ လူ ၂ ယောက် ထမ်းစေပြီးလျှင် မျှော်လင့်ချက်မရှိသော လူမမာကို ဒုက္ခခံ၍ သူ၏အိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလေ၏။ မမိုးသူကမူ မျှော်လင့်ချက်မရှိသော လူမမာကို ဒုက္ခခံ၍ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ တောင်ငူမှ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့်ကုသခြင်းက ပို၍ခရီးရောက်မည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ ဝမ်းထဲကမူ ယင်းကဲ့သို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်ကို သဘောတူဟန်လက္ခဏာ မရှိချေ။

ထိုည၌ မမိုးသူသည် သတင်းစာဌားရန် ကျွန်တော်အိမ်သို့ ရောက်လာရာ အမယ်ကြီးမှာ သူ့သားအတွက် ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်သို့ သွားနေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လာရကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီဘီစကွက်မုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံပြီးလျှင် စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိရာ လူမမာအကြောင်းကို စကားစပ်မိကြ၏။

“ဒါထက် ကိုတင်မောင်... ရှင့်ဒေါက်တာကလည်း လူတစ်မျိုးပဲရှင့် ... ဘာများစိတ်ကူးရပြီး ကလေးကို သူ့အိမ်ရွှေ့တာလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ကလေးဖြစ်တဲ့ ရောဂါဟာ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး... ရှေးနှစ်ပေါင်း ၁၀၀ လောက်တုန်းက ရှမ်းနီနီနယ်မှာ စဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကပ်ရောဂါတစ်မျိုးလို့ သူယူဆတယ်လေ။ သူ့အဆိုက ပြင်ပဝိညာဉ်တစ်ခု ပူးကပ်ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက်

အဲဒီ ဝိညာဉ်အကြောင်း လေ့လာရအောင် ဖြစ်မှာပေါ့။ သူက စိတ်ပညာသမားတစ်ယောက်ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်... ရိုးရိုးအားပြတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ တူပါတယ်”

“နို့ပေမယ့် ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ကလေးဟာ အစာဝင်သလောက် အာဟာရမဖြစ်ဘဲ တစ်နေ့တခြား ပိန်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ရောဂါသဘောကို ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ကျွန်မတို့လည်း ဆရာဝန်မဟုတ်တော့ ဘယ်သိမလဲ... ပြီးတော့ ကလေးဟာ မျှော်...”

“ကိုင်း... ဒီကနေ့သတင်းစာ ပေးစမ်းပါဦး ကိုတင်မောင်... ပြန်ဦးမယ်နော်၊ အမယ်ကြီး မရှိလို့ အိမ်သော့ခတ်ထားခဲ့ရတယ်... ဪ... ဒါထက် ညအိပ်ရင် ကိုတင်မောင် ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်အိပ်သလား”

“ဖွင့်အိပ်တယ် မမိုးသူ... သိပ်အိုက်တာဗျ။ ကျုပ်က လေမရရင် မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ သူခိုးသူဝှက် ခိုးရိမ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်။ ကျွန်မလည်း လေလုံနေရင် မနေတတ်ဘူး။ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးဖွင့်အိပ်ရမှ... ခြင်ထောင်ကိုတောင် မလွှဲသာလို့ ချအိပ်ရတယ်။ ကိုင်း... သတင်းစာလည်းရပြီ၊ ကျွန်မပြန်မယ် ကိုတင်မောင်”

မမိုးသူ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြည်ကိုခံစားရင်း အိပ်ပျော်သွားရာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိမ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးနေ၍ ပြတင်းပေါက် ၂ ပေါက်စလုံး ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် အသက်ရှူ ကြပ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှထကာ ပထမ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ရှိရာသို့သွား၍ တံခါးစွက်များကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်ဝ၌ကား ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် လင်းနီကဲ့သို့ အပြင်မှ တွဲရ၍ ခိုလျက်ရှိရာ ယင်းပုံသဏ္ဌာန်၏ မျက်နှာမှာ မမိုးသူ၏မျက်နှာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် လန့်ဖျပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွား၏။ ခဏကြာမှ သတိရသဖြင့် ပြတင်းတံခါးကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်ရလေသည်။ ထိုနောက် ဒုတိယ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားပြီးလျှင် ဖွင့်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ထို ပြတင်းပေါက် ဖွင့်သွားသောအခါ၌လည်း မမိုးသူ၏မျက်နှာကို မြင်ရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း လေမရှိသော အခန်းထဲတွင် အသက်ရှူကြပ်ကာ အနီးရှိ လက်လှမ်းမီသမျှ အရာဝတ္ထုများကို ဆွဲကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီးလျှင် အသံကုန် ဟစ်အော်လျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် အသံသည် အပြင်သို့ မထွက်လာဘဲ လည်ချောင်းထဲ၌ပင် နှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးရာ ပြတင်းပေါက် ၂ ပေါက်မှာပွင့်လျက်ရှိ၏။ အေးမြသော လေသည်လည်း တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ မန်ကျည်းပင် ထိပ်များများဆီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော လဝန်းသည် ကြည်လင်စွာသာလျက် ၎င်း၏ ငွေရောင်ခြည်များကိုပင် ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်စေလျက် ရှိ၏။ အချိန်မှာ ၁၂ နာရီမျှသာ ရှိသေး၏။

အသက်ကို အားပါးတရ တစ်ကြိမ် ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်လှန်စဉ်းစားရင်း မိမိကိုယ်ကိုပင်မိမိ ပြန်၍ပြုမိသေး၏။ ညဉ့်အိပ်ခါနီးတွင် မမိုးသူ အလည်လာစဉ်က ပြောခဲ့သောစကားများကို စွဲလန်းကာ မြင်မက်ခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်မှ ထမင်းချက် သူငယ်လေးနှင့်လူတစ်ယောက် စကားပြောသံကြားသဖြင့် အိပ်ရာမှလန့်၍ နိုးလေ၏။ အချိန်မှာ ၆ နာရီခွဲ ရှိပြီဖြစ်၍ မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ခေါက်တာရွှေသင်သည် အခန်းထဲသို့ ပျာရီးပျာယာ ဝင်လာလေသည်။

“အခုမှ နိုးသလားဗျ... ကိုတင်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ညဉ့်ပိုင်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်လို့ မိုးလင်းသွားတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် ငါးနာရီခွဲထတယ်... စောစောစီးစီး ဘာများ အကြောင်းထူးလာလို့လဲဗျ”

“ထူးတယ်ဗျို့... အကြောင်းကတော့ သိပ်ထူးတာပဲ။ မနေ့ညက ကလေးရဲ့ရောဂါ အခြေအနေကို ဆရာဦးစံဖူးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တယ်ဗျ... လည်ပင်းက အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် အခုထက်ထိ ရှိသေးတယ်။ ကလေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေရော၊ သူ့စိတ်နေသဘောထားရော ဆန်းစစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မြန်မာစာပေနဲ့ ဆေးပညာအရရော၊ ကျုပ်ဘက်က

လည်း “ရူပဗေဒသဘာဝသိပ္ပံ” ပညာအရရော၊ ရှေးဟောင်း ဆေးရာဇဝင်အရရော သူငယ်လေးရဲ့ရောဂါဟာ ဝိညာဉ်တစ်ခုခုက သွေးစုပ်ပြီးနေတဲ့ ရောဂါဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတယ်ဗျ။ ဆရာဦးစံဖူးလည်း ကျုပ်ပြောတာကို သဘောပေါက်တယ်။ ပြီးတော့ လူမမာကို ကျုပ်အိမ်ကို ရွှေ့တဲ့အခါတုန်းက ခင်ဗျား မမိုးသူက ကျုပ်အပေါ် မကျေအပ်ဘူး ကိုတင်မောင်။ ခင်ဗျားတော့ ရိပ်မိလား မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်တော့ သူ့မျက်နှာကိုမြင်ရုံနဲ့ ရိပ်မိတယ်။ ဒီတော့ ဒီမိန်းမကို ကျုပ် မသင်္ကာဘူး ကိုတင်မောင်”

“ကျုပ်ဖြင့် နည်းနည်းမှ နားမလည်ပါဘူးဗျာ”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်နားထောင်... ဒီနောက် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ မနေ့ညက ၁၀ နာရီလောက်မှာ ကျုပ်လည်း စားပွဲတင် မှန်အိမ်မီးကို ငြိမ်းပြီး အိပ်တယ်။ လူမမာကတော့ အခန်းထောင့်မှာ သူ့အမေကြီးနဲ့ အိပ်တယ်... ဒါနဲ့ အိပ်ခါနီးမှာ ကျုပ်အိပ်တဲ့ အိပ်ရာရဲ့ လက်ဝဲဘက်က ပြတင်းပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ဟာ တံခါးရွက်တစ်ရွက် ပွင့်နေတာ ကျုပ်သတိမထားမိဘူး။ အိပ်ပျော်သွားတာကိုဗျ... ဒါနဲ့ ည ၁၂ နာရီ ထိုးပြီး လောက်မှာ ကျုပ်အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးတော့ ပြတင်းပေါက် ပြင်ဘက်ကနေပြီး ပြတင်းတံခါးကို ပွင့်နေသလို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်သံလိုလို အသံတစ်သံ ကြားရတာကို... ကိုတင်မောင်ရဲ့... ဘယ်နဲ့လည်း... လူပဲလား... ကြောင်ပဲလား... ငှက်လား။ ကျုပ် အမျိုးမျိုးတွေးမိတယ်။ ကျုပ်အိမ်က ခြေတံရှည် ဆောက်ထားတဲ့အိမ် မဟုတ်လား။ ပြတင်းပေါက်ဟာ မြေကြီးက နေပြီး ပေ ၂၀ မြင့်တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာကထ၊ ခြေသံမကြားအောင် ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်ခွားပြီး ခန်းဆီးထောင့်တစ်ဘက်ကို မှောင်ရိပ်က အသာမပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လား... လား... မမိုးသူမျက်နှာကြီးကို ကျုပ် မြင်ရတယ် ကိုတင်မောင်။ သူ့လက်တစ်ဘက်ဟာ လင်းနီများ သစ်ကိုင်းဘွယ်ထားသလို ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် တွယ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အံ့အားသင့်နေရာက အရဲစွန့်ပြီး တံခါးရွက်ကို ဂျှင်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်တာပဲဗျ။ လက်တောင် နည်းနည်းထိသွားတယ် ထင်တယ်”

“မြန်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ကိုရွှေသင်... ခင်ဗျားစိတ်က ထင်လို့လား”

“ကျုပ် သူငယ်နှစ်ယောက် စာမဟုတ်ပါဘူး ကိုတင်မောင်။ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ကို တပ်အပ်မြင်ရတာပါ... ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ... ကျုပ် မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေ တော့ အပြင်မှာ တွယ်ကပ်နေသေးသလား မပြောတတ်ဘူး။ အတောင်ခတ်သံ လိုလို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်သံလိုလို ကြားနေရတာ မိုးသာလင်းရော။ ကိုင်း... ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ကျုပ် ပြောတဲ့အချက်တွေ ပေါင်းစပ်ကြည့်မယ်... ပြီးတော့ ခင်ဗျား တောင်ငူသွားနေတုန်း ကျုပ် ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ။ လွှဲကောက်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ဦးဆီကို မမိုးသူအကြောင်း စာရေးပြီးမေးတယ် ကိုတင်မောင်... ကျုပ်မိတ်ဆွေတလည်း တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းပြီး ၅ ရက်လောက် အကြာမှာ ပြန်စာရတယ်။ သူ့ယောက်ျားက လမ်းဘက်နဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး အရာရှိတစ်ဦးဗျ။ သူ့ယောက်ျားက ကုလား ကပြားနာမည် မစွတာဒေးဗစ်တဲ့... သူ့ယောက်ျားဟာ တဖြည်းဖြည်း အား နည်းပြီး သွေးဆုတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ သေသတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ မြို့ပေါ်မှာ တခြားလူ ၄-၅ ယောက်လည်း ဒီရောဂါမျိုးနဲ့ သေကြသတဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့... ရောဂါရဲ့ အမည်ကိုတော့ သူလည်း ကောင်းကောင်း မခေါ်တတ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် လူမမာဟာ အစားအသောက်ကို ငမ်းငမ်းတက် စားတာရယ်၊ လည်ပင်းက နာလို့ သံနာတယ် ညည်းလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်္သေ့ကိုကလေးပဲ ပျားတုတ်တာ လိုလို့ အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ မကြာမကြာ မူးဝေပြီး ကယောင်ချောက်ချား ပြောတာတွေရယ်၊ နွေဦးပေါက်အချိန် ဖြစ်တာ ရယ်၊ ကျုပ် ပြောတဲ့ဆေး ရာဇဝင်မှာပါတဲ့ “သွေးစုပ်” ရောဂါဆိုတဲ့ “ပြင်ပ ဝိညာဉ်” တစ်ခုက လူသွေးကို လာစုပ်ယူတဲ့ ရောဂါနဲ့ လက္ခဏာတွေချင်း ကိုက်ညီနေတာပဲ ကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် ယမန်နေ့ ညက မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို စဉ်းစား ကာ တွေ့ဝေ၍ နေမိပါသည်။

(ဒေါက်တာရွှေသင်က ဆက်လက်၍) “ဒီတော့ ပထမအချက်က သူ့ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ အခု သူ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်နေတဲ့ မိန်းမကြီး ရဲ့ သားကလေးဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ လက္ခဏာချင်း တူတယ်။ ဒုတိယ အချက်က မမိုးသူဟာ ဒီကလေးကို ကျုပ်အိမ်ရွှေယူတာ မကြိုက်ဘူး။ တတိယ အချက်က မမိုးသူဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ဟာကလေးနဲ့ ဖျတ်ခနဲ လန့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ

ပျက်သွားတတ်တယ်... ကျုပ်တို့ သူ့အိမ်မှာ အရင်တစ်ခါ လက်ဖက်ရည် သောက်တုန်းက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံး တမင်တကာချခဲ့ပြီး ကျုပ်က စမ်းလိုက်တော့ ယောင်အော်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ယောင်တာကတော့ လူတိုင်းလိုဖြစ်တတ်လို့ ထားပါတော့။ ဒါကလေး ဒီလောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်၊ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာတော့ လွန်လွန်းတယ်... ဒီအချက်တွေကြောင့် သူ့ကို ကျုပ်မသင်္ကာဘူး ကိုတင်မောင်... နီးစပ်ရာကို အရင်ဆုံး တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း ယမန်ညက မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို ဒေါလ်တာရွှေသင်အား ပြောပြလေ၏။

“ခင်ဗျား တစ်နည်းအားဖြင့် ကံကောင်းတယ်ဗျို့ ကိုတင်မောင်။ သူ့ဝိညာဉ်က မနေ့ညက အပြင်ကို ထွက်ပြီး ကျက်စားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှား ပြီ... အိပ်မက်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ သိတတ်တဲ့စိတ်နဲ့ မသိတတ်တဲ့စိတ် စပ်ကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရိပ်အယောင်ဘဲ။ ဒီတော့ ဒီအခြေအထိရောက်ရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“လူမမာ သူငယ်လေးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နေရာမှာရော ဝိညာဉ်ကို ကျုပ် ရှာဖွေဖော်ထုတ်တဲ့နေရာမှာရောပေါ့ဗျာ... သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူး ကိုတင်မောင်။ ပြင်ပက ဝိညာဉ်တစ်ခု ဒီမိန်းမကို စွဲကပ်နေတာ အမှန်ပဲ... ရှေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ ကြည့်သေးတာပေါ့... အကြောင်းအချက် ၂ ခုရှိတယ် ကိုတင်မောင်။ ပထမအချက်က ဒီသူငယ် လေးရဲ့ အသက်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ဖို့၊ ဒုတိယ အချက်က ခင်ဗျား အတွက်ဘဲ... ဒါမျိုးဟာ နီးစပ်ရာကို အရင်တိုက်ခိုက်တတ်တယ်လို့ ကျုပ်ကို မုန်းသလောက် ခင်ဗျားကို ခင်မင်တယ်... ဘယ်နှယ်လဲ ကူညီမယ်မဟုတ် လား”

“ကူညီပါ့မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအခါမှစ၍ လူမမာအနီးတွင် အမြဲနေထိုင်လျက် အချိန်အနည်းငယ်မျှ အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ရှောက်ပြုစုလျက် ရှိလေ၏။ သို့နှင့်

အသားအနည်းငယ်မျှ ကျွေးမွေးသောအခါ လူမမာသည် မျက်နှာ၌ သွေးရောင် လျှမ်းကာ အင်အားပြည့်တင်း၍ လာတော့၏။

၄ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာရွှေသင်တို့သည် လူမမာအနီး၌ သူ၏မိခင်ကြီးနှင့် ထမင်းချက်သူငယ်လေးကို အစောင့်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရွှေအလယ် ကားလမ်းဆားတစ်လျှောက်မှ တောင့်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါမှာ နံနက် ၈ နာရီခန့်ဖြစ်သဖြင့် စပါးတင်သော လော်လီကားကြီးများ၊ တောင်ငူသွား ဘတ်(စ်)ကားနှင့် ခရီးသည်တင် ရန်ကုန်မန္တလေးကားများ အတော်ပင် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မကြာခဏ လမ်းဆေးမှ ရှောင်ထွက်သွားရ၏။

ရွာလည်ရှိ တံတားကလေးအနီး ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လက်ဆွဲခြင်းကလေးတစ်ခုကို ကိုင်၍လာသော မမိုးသူနှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့ရ၏။ မမိုးသူသည် ကျွန်တော့်အား ပထမကြည့်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာရွှေသင်အား မလွဲသာသဖြင့် ကြည့်ရသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက်-

“ဘယ့်နယ့်... စောစောစီးစီး ကိုတင်မောင်တို့... လမ်းလျှောက်ကြမှတ်တယ်...” ဟုပြောကာ ပြုံးရယ်လိုက်၏။

(ကျွန်တော်) “ဟုတ်တယ် မမိုးသူ... ခင်ဗျားကော ဘယ်ကလာတာလဲ”

“အနောက်ဘက်တန်းက ဟင်းရွက်ခုပြီး ပြန်လာတယ်... ဒါထက်အောင်စိန် ဘယ့်နယ့်နေသေးလဲ။ အတော်သက်သာနေပြီ ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ် မမိုးသူ... မနေ့က နံ. ၅၀ သားလောက် သောက်နိုင်လာပြီ... ပြီးတော့ အစားအသောက်လည်း လောဘတကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ အတော်မှန်လာပြီ”

“ကောင်းပါလေတဲ့ရှင် သက်သာပါစေ။ ကျွန်မလည်း အခုလာကြည့်ပါဦးမယ်”

ထိုအချိန်ထိ ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် စကားမပြောဘဲ ရှိနေသော ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ရောက်အောင် လက်ညှိုးထိုးကာ “ဒီမှာ မမိုးသူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်ကိုမလာရင် ကောင်းမယ်။ ခင်ဗျားထံ”

ကျုပ် နည်းနည်းလေးမှ မသင်္ကာဘူး... ဒီအလုပ်ကို ခင်ဗျား ရပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ ကျုပ် သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့... ပြီးတော့...”

စကားမဆုံးမီ မမိုးသူသည် ဒေါက်တာရွှေသင်၏ လက်ညှိုးကို မကြည့်ဘဲ သည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ရှောင်ရှားကာ ကွယ်လျက် ရှိလေ၏။ သူ၏လက်ယာဘက် လက်ညှိုးမှာ အတော်စကလေး တစ်ခုဖြင့် စဉ်းနှာင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာရွှေသင် ပြောပြသော ယမန်ညက အဖြစ်အပျက်များကို သတိရမိလိုက်၏။ မမိုးသူ၏မျက်နှာ လူသေမျက်နှာကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြူရောင်သွားပြီးလျှင် နဂိုရုပ်ပွင့် ပျက်၍သွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။ ဤမျှလောက် ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်၍သွားသော မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တွင် မတွေ့မြင်ဖူးချေ။ လက်နှင့် ရှောင်ရှားလျက်ရှိရာမှ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်၍လာပြီးလျှင် ကမူပေါ်သို့ ခြေချော်၍ နင်းလိုက်မိသဖြင့် လမ်းဆေးသို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ပင် “ဘော်” ခနဲ မြည်လိုက်သော ကားသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်ခြင်းမျှ မပျောက်မီ ကုန်တင်ကားတစ်စီးသည် မမိုးသူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရင်၏စိမ့် စလွယ်သိုင်းဖြတ်ကာ နင်းကြိတ်၍ သွားလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် အမြန်မောင်းနှင်သွားသော ကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော်သည် မမိုးသူအား ပွေ့ချီယူလိုက်ရာ မမိုးသူသည် ဝေဒနာခံစားရသဖြင့် ရှုံ့မဲလျက်ရှိသည့် အကြားမှပင် ကျွန်တော့်အား ခင်မင်ကြင်နာသည့် အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ပါးလွှာသော ပါးစပ်ကလေးကို တစ်ချက်မျှ ဟလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်လက်ပေါ်၌ပင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာတော့၏။

မမိုးသူ၏အလောင်းကို ရွာ၏ထုံးစံအတိုင်း ရွာထဲသို့ မသွင်းဘဲ ရွာအပြင်၌ ထား၏။ အသုဘကိစ္စကို အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကပင် ခေါင်းဆောင်ပြီးလျှင် တိုနေညနေ ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ကြ၏။

မမိုးသူမှာ ဤတွင် ဇာတ်သိမ်းခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူ၏အကြောင်းအရာများကား ဆက်ရန်ရှိသေး၏။

နေ့ရက်များသည် ကုန်လွန်၍သွားရာ ရွာတွင် မမိုးသူ၏အကြောင်းကိုလည်း တစ်နေ့စာခြား မေ့လျော့ပျောက်၍ သွားခဲ့လေပြီ။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ချင်းသာ အတော်အတန် သတိရလျက်ရှိနေ၏။

နေရာသိကုန်မြောက်၍ မိုးဦးကျ ကဆုန်လဆန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ တစ်နေ့သော ည၌ ကျွန်တော်သည် သူကြီးသား ဘင်သူငယ်က ညစာမိတ်၍ ကျွေးမွေးသဖြင့် သွားရောက်ရာ ထမင်းစားပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ပြီးလျှင် ယင်းနောက်တွင် “ပိုကာ” ဝိုင်းမှာ သာ၍ ကောင်းသဖြင့် ည၌ ဘာ နာရီထိုးမှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့မှာ လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့ည ဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်သော လမင်းသည် ထိန်လင်းစွာသာလျက်ရှိနေ၏။ မောင်သူငယ် နေသောအိမ်မှာ ရွာ၏ မြောက်ဘက်အစွန်တွင် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရွာလယ်လမ်းမှလျှောက်၍ ပြန်ခဲ့ရာ မမိုးသူနေသော အိမ်ဝင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူမနေသောအိမ်မှ ဝါးထရံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝင်းတံခါးသည် အတွင်းဘက်မှ ပွင့်သွားပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အပြင်လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာရာ ၎င်းမှာ ကောင်းစွာ ဖြိုးလိမ်းဝတ်စားထားသော မမိုးသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးများ ထ၍သွားပြီးလျှင် ယင်းပုံသဏ္ဌာန်အား အံ့သြခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တွေ့ဝေခြင်းတို့ဖြင့် ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ အိမ်ခြေရင်းဘက်တွင် စိုက်ထားသော အုန်းနံ့ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ရှိနေ၍ မမိုးသူသည် ကျွန်တော်အား မြင်ဟန်မတူချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကား တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် တဖြည်းဖြည်း လမ်းမပေါ်သို့ တက်ကာ လမ်းကို ကျော်ဖြတ်သွားပြီးနောက် ထန်းပင်ကလေး ၂ ပင် ကြားမှ မျက်စောင်းထိုး အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် တံစက်မြိတ်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ခြေလှမ်းကို ခတ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်သို့ မဝင်သေးဘဲ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိသော ဒေါက်တာရွှေသင်၏အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ခေါက်

လေ၏။ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် စာဖတ်ပြီးစ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရုံရွာသာရှိသေး၍ ကျွန်တော့်အား ချက်ခြင်းပင် တံခါးဖွင့်၍ ပေးလေသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုတင်မောင်... ပျာရီးပျာယာနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ... ခင်ဗျား စပြောမလား... ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်အတွေးကို ပြောရမလား”

“ခင်ဗျား မတွေးနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“မတွေးနိုင်ဘူးထားတော့... အထင်ပြောရရင် ဟိုမိန်းမ ပြန်လာတာ ခင်ဗျား မြင်ရတယ် မဟုတ်လား။ ကိုင်း... ပြောစမ်းဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာရွှေသင်အား ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့သမျှကို အစအဆုံး ပြန်ပြောလေ၏။ စီးကရက် သောက်ရင်း နားထောင်နေပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် စီးကရက်တို့ကို ငွေလင်ပန်းထဲတွင် ပွတ်ချေလိုက်လေ၏။

“အဲဒီအိမ်မှာ ကိုတရုတ်ဖြူအိမ်ဗျ... ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ထန်းပင်ကလေး ၂ ပင် နှိုတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီထန်းပင်ကလေး ၂ ပင် ကြားထဲကပဲ ဝင်သွားတယ်။ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆို... လုပ်ဖို့နည်းလမ်း ရှာရမှာပေါ့ ကိုတင်မောင်။ ကိုင်း... အဲဒီအိမ်ဆီကို ကျုပ်တို့ ခဏလျှောက်ကြည့်ရအောင်”

ဦးတရုတ်ဖြူ၏အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ် ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက် ပွင့်နေပြီးလျှင် မီးများ ထိန်လင်းလျက် အိမ်ထဲမှ လူသံများကိုလည်း ကြားရ၏။ ထိုခဏ၌ ဦးတရုတ်ဖြူသည် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တ ရပ်ကြည့်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

(ဖြူ) “ဪ... ကိုတင်မောင်နဲ့ ဒေါက်တာရွှေသင်တို့ပါလား... ညဉ့်နက်လှပြီ... ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

(ကျွန်တော်) “မောင်သူငယ်အိမ်က ပြန်လာကြတာပါ... နောင်တော်ကော ဘယ်လဲ”

(ဖြူ) “ကျွန်တော် ဆရာဦးစံဖူး သွားခေါ်မလို့ပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မငြိမ်းဟာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး ဒေါက်တာရဲ့။ ညအိပ်ရာဝင်တုန်းက အကောင်းဘဲ။ ကျွန်တော် ဟိုဘက်အိမ်က စကားပြောပြီး ပြန်လာတော့

မျက်နှာဟာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး မောတယ်... မောတယ် ပြောနေတယ်... ကိုင်း... ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ်ခွင့်ပြုခင်ဗျာ... ဦးခံဖူးကို သွားနှိုးရဦးမယ်”

(သင်) “ဒီမှာ ခဏ... နေပါဦး... ဦးတရုတ်ဖြူ... လည်ပင်းကကော နာတယ်ပြောလား”

(ဖြူ) “ပြောတယ် ခင်ဗျ... မီးခွက်မှာ ကြည့်တဲ့အခါ ပျားတုတ်တဲ့ အရာလေးလို သွေးထွက်နေတဲ့ အပ်ပေါက်လောက် အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် တွေ့ရတယ်။ ခြောက်... ဒါထက် အရင်က မမိုးသူအိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်စုံသားကလေးလည်း လည်ပင်းမှာ မှက်မဲအကိုက်ခံရပြီး မကြာမကြာ မောနေတယ် ကြားရတယ်... ဒီရောဂါမျိုးလား မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဦးတရုတ်ဖြူ ညည်းညူ၍ ထွက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာရွှေသင် လည်း ကျွန်တော့်အား လက်ကုပ်၍...

“ကိုင်း... ကျုပ်တို့ အလုပ်စကြရလိမ့်မယ်ဗျို့... လာဗျာ... ကိုတင် မောင်”

အိမ်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့်အား သူ၏ပေါက်ချွန်း တစ်ခု၊ ဝက်အူလှည့် တစ်ချောင်း၊ ကြိုးခွေ တစ်ခွေ၊ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အားလည်း ဂေါ်ပြား တစ်ခုကို ယူခဲ့စေ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ ၎င်း၏အကြံအစည်ကိုပင် မရိပ်မိခဲ့ပေ။

“ကိုင်း... လာ ကိုတင်မောင်။ ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲဗျ”

“ရွာသချိုင်းကိုလေ”

ကျွန်တော်တို့လည်း လူသူလေးပါး မတွေ့စေရန် ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း နောက်ဖေး လူသွားလမ်းကလေးတစ်လျှောက်မှ ရွာသချိုင်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ လေ၏။ လမ်းတွင် ဒေါက်တာရွှေသင်က...

“ဒီမှာ ကိုတင်မောင် ကျုပ်တွေ့တဲ့အတိုင်း မှန်ရင် မိုးမလင်းခင် မျက်စိနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တတ်အပ်မြင်ရလိမ့်မယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် အရိပ်အယောင်ကို ခင်ဗျား အမှတ်မထင်တွေ့တာ ကျုပ်တို့ ကံကောင်းတယ်။ ဧကန္တ လူသွေးကို စုပ်တဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ဒီမိန်းမ မသေခင် သူ့ကိုယ်ထဲဝင် သူ့ဝိညာဉ်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဒီအလုပ်ကို လုပ်တယ်... အခု သူသေသွားပြီးတဲ့

နောက်လည်း ဒီဝိညာဉ်ဟာ သူ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်။ ရှိလို့သာ သူမသေခင်က အရိပ်အယောင်ကိုဆောင်ပြီး ညသန်းခေါင်မှာ ရွာထဲထွက်ပြီး ကျက်စားတာ ဖြစ်ရမယ်... အမှန်တော့ ခင်ဗျား မြင်ခဲ့ရတာ ကံကောင်းတာပဲဗျို့။ ကျုပ်တို့ ခုပင်မသိတဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဟောဟိုက မန်ကျည်းပင်အုပ်ကလေးဟာ ရွာ သချိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသချိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အမှတ်အသား အမျိုးမျိုးဖြင့် စိုက်ထူထားသော မြေပုံသချိုင်းရာများသည် လရောင်အောက်တွင် ကြောက်ဖွယ်လိလိ ရှိပေ၏။ ရွာသူသားနဲ့ “တစ်စပြင်” တစ်ခုလုံးမှာ သရောင်အောက်တွင် ထိန်ထိန်လင်းလင်းလျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ခန်းသူ၏သချိုင်းရာ မြေပုံကို အလွယ်တကူ တွေ့ရှိရလေ၏။ မမိုးသူသချိုင်းမှာ အရပ်နှင့် ဝါးလေးပြန်ခန့်သာ ဝေးသဖြင့် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့် အား ဖရပ်ပေါ်ရှိ မှောင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဆီနေရာမှပင် စောင့်ဆိုင်းရန် နေရာယူကြလေ၏။

“ဒီလိုဗျ ကိုတင်မောင်... ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့တဲ့ မမိုးသူ အရိပ်အယောင် ဟာ သူ့ဝိညာဉ် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ သူ့အသက်ရှိစဉ်က သူ့ကိုမှီနေတဲ့ အပြင် အပက သွေးစုပ်ဝိညာဉ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒီဝိညာဉ်ဟာ သူသေသွား ပြီးတဲ့နောက် တခြားကို မသွားဘဲ သူ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို ဝင်နေတယ်... အဲဒါအခါ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထဲမှာ ကိန်းအောင်းပြီ ညအခါကျမှ ကိုယ်ထဲမှထွက် ကျက်စားတတ်တာမျိုးကိုဗျ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ မကြာခင် တွေ့ရမှာပေါ့... အဲဒီလို လှည့်လည် ကျက်စားပြီး မူလကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောဆီကို မိုးမလင်းခင် ပြန်တယ်... အဲဒါအချိန်မှာ သူကိန်းအောင်းနေတဲ့ ရုပ်အလောင်းထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထွက် နိုင်ဘူး... အဲဒီလို ညသန်းခေါင်မှာ ကျက်စားပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အလောင်း ဘာလည်း သွေးသားပြည့်ဝပြီး မပုပ်မသိုးဘဲ ရှိနေတတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ပြောသလိုတော့ အင်မတန်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဝိညာဉ်လောကရဲ့ ထူးဆန်းပုံတွေဟာ ပြောလို့ မကုန်သလောက်ဘဲ ခိုင်တင်မောင်... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အခုနေတာက လူတစ်ယောက် အသက် ခြင်နေတုန်း သူ့မှာရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်လောက်သာ အပေါ်ယံသိကြတာကိုးဗျ... ”

သေသည်၏အခြားမဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ရောက်သွားတဲ့လောကကို ကျုပ်တို့မှ မသိဘဲ။ ဥပမာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် လူအများ တွေ့တဲ့ သိတဲ့ မြေပုံလောက်သာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သိတာကိုးဗျ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေမပေါက် မရောက်ဖူး သေးတဲ့ တောတောင်ရေမြေ စကြဝဠာတွေ ရှိသလို ကျုပ်တို့ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့နေရာတွေ ရှိတာပေါ့... ၃ နာရီတောင် ထိုးပြီ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဧရပ်ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ မှောင်ရိပ်တွင် ပင်ပန်း ကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

အိပ်ချင်ငိုက်မြည်းခြင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်သောက် ချင်ခြင်းများသည် ကျွန်တော်အတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိသော်လည်း တံတွေး ကို မျိုချခြင်းဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရတော့၏။ နာရီလက်တံသည် စက်ဝိုင်းကို တဖြည်းဖြည်း လည်ပတ်ခဲ့ပြီးနောက် ၄ နာရီသို့ရောက်၍လာရာ ရွာထဲမှ ကြက်တွန်သံများကိုလည်းကောင်း၊ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကုလားတက် ခေါက်သံကိုလည်းကောင်း ကြားရ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းမထူးချေ။ ဒေါက်တာရွှေသင်မှာ မိမိထင်မြင်သည်အတိုင်း ဖြစ်ရမည် ဟူသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် လွန်စွာပင် စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိလေသည်။

လဝင်သွားပြီးနောက် အတန်ငယ် မှောင်၍သွားသော်လည်း ကြယ် များ၏အရောင်သည် လရောင်နီးပါးမျှ ဆက်လက်တောက်ပလျက် ရှိ၏။ ၅ နာရီသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ ခွေးအူသံ တစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ကျွန်တော်၏လက်တစ်ဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာကုပ်၍ အချစ် ပေးလိုက်သဖြင့် သူလက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ခြံစည်းရိုးဆီမှ အလယ် သင်္ချိုင်း မြေပုံများရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် လှုပ်ရှားပုံဟန်ပန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မမိုးသူနှင့် တူလှ၏။ တရွေ့ရွေ့လာနေသောသဏ္ဌာန်မှာ ခြေဖြင့်လှမ်းသွား သည်ထက် ရွေ့လျားခြင်းက ပို၍များသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ကြယ်များ၏အလင်းရောင်၌ ကျွန် သားရလာပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများမှာ မမိုးသူ၏မျက်နှာထံ

ကောင်းစွာ မှတ်မိတော့၏။ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းပတ်လည်၌ နီရဲသောအရည် များ စီးကျလျက်ရှိ၏။ ပုံသဏ္ဌာန်သည် မမိုးသူသင်္ချိုင်း မြေပုံတည်တည်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ခမ်းများကိုသုတ်သည်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဘက် ကို ပါးစပ်ဆီသို့ ခြောက်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကောင်းကင်သို့ လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက်အောင် ပြင်းစွာသော ရယ်မောသံ ကြီးဖြင့် ရယ်မောပြီးနောက် မြေကြီးထဲသို့ လျှိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ကိုင်း... လာဗျို့ ကိုတင်မောင်” ဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာရွှေသင်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူ၏သင်္ချိုင်းရာကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် တူးဆွလေရာ ကျွန်တော်က ဂေါ်ပြားဖြင့် မြေများကို ယက်ထုတ်ပေးရ၏။ မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် ၃ ပေခန့်မျှ အနက်တူးမိပြီဖြစ်၍ “ခေါင်း”ပုံးကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် ပေါက်မိလေ၏။ ခေါင်းကိုတွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ လည်း ခေါင်းနံဘေးမှ လက်ကိုင်ကြေးကွင်းများကို ကြိုးဖြင့်စွပ်ပြီးလျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အပေါ်သို့ဆွဲတင်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ခေါင်းပုံးမှဝက်အူများကို တစ်ချောင်းစီ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ဖြုတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းပုံးကို ဖွင့်လိုက် ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် နေအရုဏ်တက်လာပြီဖြစ်၍ လင်းရောင်များပြေး၍ လာလေပြီ။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထင်မှာ ပုတ်ပွ၍နေသော မမိုးသူအလောင်း ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသားများကျသွားသဖြင့် အရိုးစုမျှသာရှိနေသည့် ကမ္ဗဋ္ဌာန်းကောင်ကိုသော်လည်းကောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တွေ့ထင်သည်အတိုင်း မဟုတ်ပေ။ မမိုးသူ၏အလောင်းမှာ မော်တော်ကားနင်းထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် နံရိုးများကြေမွပြီးလျှင် ဝမ်းဗိုက်မှာ ပြားကပ်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်နှာမှာ ယမန်နေ့ကသေသော သူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ လတ်ဆတ်စွာ ရှိနေ၏။ နဖူးနှင့်ပါးပြင်မှ သနပ်ခါးများပင် အချို့နေရာ၌ မပျက်သေးချေ။ မျက်နှာနှင့်တကွ တောင့်တင်းသောလက်မှ အကြောများ သည်လည်း သွေးရောင်များလျှမ်းပြီးလျှင် အိပ်နေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လတ်ဆတ်စွာ ရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရ၏။ အထူးဆန်းဆုံးမှာ ပိတ်နေသော မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရင်းပင် ဖွင့်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေတစ်လှမ်းနောက်သို့ ဆုတ်ပြီးလျှင် “အလိုလေး ဘုရား... ဘုရား” ဟု ပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာ ရွှေသင်က “ကိုင်း... ကိုတင်မောင် ခင်ဗျားမကြည့်ရင် ဟိုဘက်လှည့်နေဖို့” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။ သို့သော် လူတို့မည်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောအရာကို မကြည့်ရန် တားမြစ်သောအခါမှ ပို၍ကြည့်လိုသေး၏။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ပေါက်ချွန်းကို လက်ချိန်ရအောင် တစ်ထွာ ခန့်မျှ ကိုယ်နှင့်ခွာလိုက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများပွင့်နေသော အလောင်း၏လက်ဝဲ ဘက် ရင်အုံကို “ခွပ်” ကနဲဖြည့်အောင် တအားစိုက်၍ ပေါက်ချလိုက်လေ၏။ ထူးဆန်းသည်ထက် ထူးဆန်းသောအရာမှာ ဒဏ်ရာမှသွေးများ ပန်းထွက်ပေါ် လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ခေါင်းကိုပြန်၍ချခြင်း၊ မြေများဖိုခြင်း၊ ခြေရာလက်ရာများဖျောက်ခြင်း၊ ၁၀ မိနစ်အတွင်း ပြီးစီးကြလေသည်။ ထိုနောက် ရွာသို့ ဖြတ်လမ်းမှပြန်ခဲ့ရာ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် လမ်းတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ချေ။ ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နို့တစ်ခွက်စီနှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို စားသောက်ပြီးနောက် “ကိုင်း... ဒီကိစ္စတော့ လူသိခံလို့မဖြစ်ဘူး ကိုတင်မောင်။ သင်္ချိုင်းကအလောင်း ကို အမိန့်မရှိဘဲ တူးဖော်တာက ရာဇဝတ်မှုဗျ။ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ” ဟု အထပ်ထပ်ပြောကြားလေသည်။

လူမမာများ၏ရောဂါမှာ ယူပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ပျောက်ကင်းသွားပြီး လျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ ညောင်ပင်သာရွာကလေးမှာ အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိခဲ့လေ သတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း

သတင်းပေးသူ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီ ၅နှစ်ခန့်လောက်က ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းလွင် ဆိုသူသည် မိမိအလုပ်လုပ်သော ဂါတ်နှင့် မနီးမဝေး ၃၇ လမ်းရှိ အိမ်ခန်း တစ်ခန်းတွင် ငှာရမ်းကာ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးထံ ထမင်းလခပေး၍ စားသောက် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ သားမယားမရှိ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုထွန်းလွင်မှာ အလုပ်ဝတ္တရားမကျသော အချိန်များ၌ မိမိ၏ ပညာဉာဏ် ထက်သန်စေရန် အနောက်နိုင်ငံမှ စုံထောက်ဝတ္ထုများကိုဖတ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်အင်္ဂါ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းစေရန် အားကစားအမျိုးမျိုးကို လေ့ကျင့်ခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။

ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကိုထွန်းလွင်မှာ ချောမောသူတစ်ယောက် မဟုတ် ပေ။ အရပ်မှာ ၅ ပေ ၄ လက်မသာ မြင့်ပြီးလျှင် တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်အင်္ဂါရှိ လျက် လက်မောင်းကဲ့သို့ သန်မာတောင့်တင်းသော လက်ကြီးများ ရှိလေသည်။ သာမန်လူ ၂ ယောက်ကို လက်နက်မပါဘဲ သူ၏လက်မောင်းကြီးများဖြင့် နိုင်နိုင်စွာ ချုပ်တီးထားနိုင်သော ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ပေတည်း။

ကိုထွန်းလွင်၏ ဝါသနာမှာ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော သောကများ သည် အလုပ်ခွင်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၍ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွတ်လပ် သော လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ရှိနေခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကိုထွန်းလွင်၌ ကြီးမားသော ဆန္ဒ ၂ ခုရှိ၏။ ပထမ မျှော်မှန်းချက်မှာ ရာထူးတိုးတက်လိုခြင်း

ဖြစ်၍ ဒုတိယ မျှော်မှန်းချက်မှာ တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်လိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ပထမ မျှော်လင့်ချက် ပြည့်စုံမှသာ ဒုတိယ မျှော်မှန်း ချက်ကို လက်လှမ်းနိုင်မည်အဖြစ်ကို တွေးမိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုထွန်းလှိုင်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်မှ စ၍ ရာထူး တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေလျက်ရှိရာ ထိုအခါက ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ခုခုကို ဖမ်းဆီးရမိနိုင်မှသာ ရာထူးတိုးတက်ဖို့ လမ်းရှိ လေသည်။

တစ်ည၌ ကိုထွန်းလှိုင်သည် ည (၈)နာရီလောက်တွင် အလုပ်ဝတ္တရား ပြီးသဖြင့် မိမိနေသောအိမ်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ စားပွဲတင်မှန်အိမ်ကို မီးထွန်းထားခဲ့ပြီးလျှင် အပေါ်အင်္ကျီကို အခန်းနံရံရှိ အင်္ကျီချိတ်၌ ချိတ်ခဲ့ပြီးနောက် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် စားပွဲနောက်ဘက်ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လူရိပ်ကဲ့သို့ မြင်လိုက်သဖြင့် နောက်သို့ပြန်၍ ဖုတ်ခနဲ လှည့်လိုက်လေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား အသားမည်းမည်းနှင့် စုတ် ပြတ်ပြတ် လူတစ်ယောက် အခန်းသား ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုသူမှာ အဝတ်အစား အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ရှိနေရုံမျှမက လွန်စွာပိန်ကြိုလျက် မွဲခြောက်သော အသားအရေလည်း ရှိလေသည်။ မှန်အိမ်မှမီးရောင်သည် ထိုသူ၏ ပိန်ခွက်သော လက်ဝဲဘက် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မှေးမှိန်စွာ ကျရောက်လျက် ရှိရာ မျက်လုံးများမှာမူ အလင်းဘက်သို့ ကျရောက်တိုင်း စိမ်းလဲ့လဲ့ အရောင် ထွက်နေသကဲ့သို့ ကိုထွန်းလှိုင် ထင်မိ၏။ ထိုသူသည် စကားလည်း မပြော ကိုထွန်းလှိုင်အား လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ချေ။

လှိုင်။ “ဘယ်နှယ့်လူပါလိမ့် ဘာကိစ္စလဲ”

ထိုသူသည် စကားပြန်၍ မပြောချေ။

လှိုင်။ “ခက်လိုက်ပါဘိကရီ... ဘာကိစ္စလဲဗျ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လို့လား”

ထိုအခါမှ လူပိန်သည် ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်လိုက်လေသည်။

လှိုင်။ “ဘာပြောချင်သလဲ... ပြောလေ”

ထိုသူက ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဦးခေါင်းကို ရမ်း၍ပြ၏။

“ဘာလဲ... စကား မပြောတတ်ပူးလား”

ထိုသူက ခေါင်းကိုညိတ်၏။

“ဒါဖြင့် စာနဲ့ရေးပြမလား”

ထိုသူက ဦးခေါင်းကို ထပ်၍ညိတ်ပြန်လေသည်။ သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင် သည် စာရေးစက္ကူကတ်နှင့် ခဲတံကို ထိုသူရှေ့သို့ တိုး၍ပေးလိုက်လေသည်။

ကိုထွန်းလှိုင်က နှုတ်ဖြင့် မေးလိုက်တိုင်း ထိုသူက စက္ကူပေါ်တွင် စာဖြင့်ရေး၍ ပြေသဖြင့် ၎င်းမှာ စကား မပြောတတ်သော်လည်း ကောင်းစွာ မှားကြား၍ စာရေးတတ်ကြောင်း သိရလေသည်။

(ကိုထွန်းလှိုင်၏ မေးမြန်းချက်များနှင့် ထိုသူက ပြန်၍ပြောဆိုချက် များကို အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားကြောင်း)

လှိုင်။ “ခင်ဗျားဘာလိုချင်လို့လဲ”

ထိုသူ။ “ကျုပ် သတင်းတစ်ခု ပေးချင်လို့ လာတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ မိတ်ဆွေ”

“လူဆိုးမောင်မောင်ကို ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ဘယ်မောင်မောင်လဲ”

“ပန်းဆိုးတန်း စားပြမှုနဲ့ တစ်ကျွန် ဂျသွားတဲ့ မောင်မောင်လေ”

“လက်ပြတ်မောင်မောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သိတာပေါ့... ဒီအကောင် တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလို့ ပုလိပ်မှာ အတော်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ အခုလည်း ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေသလိုလို သတင်းကြားတယ်”

“ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေပြီ... ရောက်ရုံဘယ်ကမလဲ။ ဒီကနေ့ညပဲ ဘိုက်တစ်တိုက်ကို ဖောက်တော့မယ်။ ဒီမှာလာပြီး ကျုပ် သတင်းပေးတာပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲဟင်။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းလှိုင်သည် အသက်ကိုမျှ မရှုနိုင်ဘဲ မေးခွန်းများ ကို စဉ်တိုက် မေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မဖြေနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ... ကျုပ် သတိလစ်သွားလို့ပါ။ သတင်းပေးသူရဲ့ အမည်နာမကို ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုရဘူးဆိုတဲ့ ဥပဒေကို ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“ဒီအကောင်ကို ဆုငွေ ၁၀၀ဝိ/- ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါထက် ခင်ဗျားကို တစ်ခု မေးရဦးမယ်... ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝခရီးဆုံးမှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီး ၂ ခု ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အလို... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဘယ်လိုသိသိလေ... ဒီဟာ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကောင်အထည် ခင်ဗျား ဖမ်းမိရင် ခင်ဗျားလိုအင်ဆန္ဒကြီး ပြည့်ဝတော့မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတင်းမပေးဘဲ နေနိုင်လို့ လာပေးရတာပါ”

“ခင်ဗျားက သူနဲ့ ကြုံမော်ကြုံဖက်လား”

“အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုတော့ကော”

“အခုတော့ ကျုပ်က နယ်ခြားနေပါပြီ”

“ဘယ်လိုနယ်ခြားနေတာလဲ”

“ဒီဟာတွေ မေးမနေပါနဲ့လေ... ခင်ဗျားနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ လိုရင်းအချက်က သူ့ဘယ်ကို လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိဖို့ပဲ ခက်လဲလဲ။ သူ လာမယ့်နေရာက သူ့ကို စောင့်ဖမ်းရုံပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့မှာ သေနတ်ရှိတယ်နော်... သတိထား။ ဓားလည်းပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... နို့ပေမယ့် ကျုပ်မှာလည်း သေနတ်ရှိသားပဲ”

“ပြီးတော့ ဒီအကောင်က အင်မတန် လက်ပြန်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လည်း ကြားဖူးတယ်”

“ဟယ်လပင်လမ်းက ဒေါ်မြသီတို့ကို ခင်ဗျားသိလား”

“မဆိုးမ သူဌေးကတော်ကြီး ဒေါ်မြသီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီတိုက်ကို အခုည ၁ နာရီတိုင်းမှာ သူ ဖောက်ဝင်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား သွားပြီးစောင့်ပေးတော့...။ နောက်ဖေးမီးဖို ပြတင်းပေါက်က ဖွင့်ပြီး အိမ်မကြီးထဲဝင်လိမ့်မယ်...”

“ဟာ... တယ်သီတဲ့ လူပါကလား... နေဦး နေဦး... ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျုပ် ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သေသေချာချာရေးပြီး မှတ်ရဦးမယ်”

ပြီးတော့ ခင်ဗျားအမည်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာပါ မှတ်ထားရဦးမယ်... ဒီဟာက ကျုပ်တို့ ထုတ်ဖော်ပြီးပြောဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကိုးအကားရအောင် မှတ်ထားဖို့ လိုတယ်... ခဏနေဦးဗျာ”

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသဖြင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် အခန်းနံရံဆီသို့သွားကာ အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို နှိုက်ယူလေ၏။ သို့သော် ပြန်၍ လှည့်လိုက်သောအခါ၌ကား ထိုသူ မရှိတော့ချေ။

သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် ဝရန်တာတစ်လျှောက်တွင် ကြည့်သော် လည်း ထိုသူကို မတွေ့ရသဖြင့် လှေခါးအောက်သို့ ဆင်း၍လိုက်လေ၏။ အောက်ထပ်သို့ရောက်လျှင် နေဦးခန်းရှေ့ တံခါးပေါက်တွင် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး နှင့် အဖော်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့်-

လှိုင်။ “အဒေါ်... လူတစ်ယောက် ဆင်းသွားတာ မမြင်ဘူးလား”

ဒေါ်။ “မမြင်ပါကလား မောင်ရယ်... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အခုပဲခင်ဗျ... ၁ မိနစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“ဆင်းမလာပါဘူး”

“အဒေါ်တို့ စကားပြောနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကွမ်းတစ်ရာညက်သာ ရှိပါပြီ... ဆင်းလာရင် မြင်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒီလူ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“အိမ်ပေါ် ရှိချင် ရှိဦးမှာပေါ့”

သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် လျင်မြန်စွာ ပျောက်သွားသော လူကို အပေါ်ထပ်တွင် လိုက်၍ ရှာပြန်၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် မိမိ အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ကာ စားပွဲကုလား ထိုင်များ အောက်ပါမကျန် ရှာဖွေကြည့်ရှုလေသည်။ ထူးဆန်းသောသူကား နေရာ၌ပင် မြေမျို၍သွားသကဲ့သို့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့လေ၏။

ကိုထွန်းလှိုင်သည် ကာကီရှပ်နှင့် ဆောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ခြေသံ မကြားသော ပတ္တမြားဖိနပ်ကို စီးလေ၏။ ထိုနောက် ခြောက်လုံးပြုပြီး

www.burmeseclassic.com

သေနတ်ကို လက်ယာဘက် နှောင်းဘက်အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်တွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ထည့်လေသည်။

ထိုနောက် မကြာမီ တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် ဟယ်လပင်လမ်းသို့ သွားရောက်လေ၏။ လမ်းထောင့် မှောင်ရိပ်တစ်ခုတွင် တက္ကစီကားကို ပြန်၍ လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် မင်းကတော်ကြီး တိုက်ရိုက်သွားလေ၏။ ခြံဝင်းဝရှိ အစောင့်အား မိမိကတော်ကြီးလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေရာ တစ်ခုခုကြာလတ်သော် အစောင့်ပြန်လာ၍ ကိုထွန်းလှိုင်အား ခြံတံခါးကို ဖွင့်၍ပေးလေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် မင်းကတော်ကြီးသည် ကိုထွန်းလှိုင်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ တွေ့ဆုံလေ၏။ ကိုထွန်းလှိုင်က ထိုညတွင် လူဆိုးတစ်ယောက် မင်းကတော်ကြီးအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းရန် ကြံစည်သည်ကို သတင်းရသဖြင့် လာရောက်ကြောင်း၊ မိမိမှာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၍ အလုပ်ဝတ္တရားအတိုင်း လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုလူဆိုးကို ဖမ်းဆီးရန်က ဆုငွေ ၁၀၀၀/- ရရှိမည့် အပြင် ရာထူး တိုးတက်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိကြောင်းနှင့် ယင်းကိစ္စမှာ မိမိ၏ဘဝခရီးကို ပြုပြင်ပေးမည့် ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

“အဒေါ်က ဒီလမ်းမှာ နည်းနည်း နာမည်ကလေးလည်းရှိပြန်၊ အိမ်သူယောက်ျားလည်း မရှိပြန်ဆိုတော့ ကြံစည်ခဲ့တာပဲ ခင်ဗျာ”

“ပြီးတော့ မောင်ရင်မို့ ပြောရဦးမယ်။ အခုတလော အဒေါ်က စိန်အရောင်းအဝယ်ကလေး လုပ်နေတယ် မောင်ရဲ့”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒီအကောင်က အင်မတန် လျင်တဲ့ အကောင်လား ခင်ဗျာ။ တစ်ကျွန်းကတောင် လက်လွှတ်ထွက်ပြေးလာတဲ့ အကောင်ပဲ”

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့”

“လက်ပြတ်မောင်မောင်တဲ့ ခင်ဗျ... လက်ဝဲဘက် လက်သန်း ကလေးတစ်ချောင်း ပြတ်နေလို့၊ လက်ပြတ်မောင်မောင်လို့ ခေါ်ကြ တယ်”

“မောင်ရင် လာတာက တစ်ယောက်ထဲပါကလား... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ- ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး... ဒါထက် အစေခံတွေက ဘယ်မှာ အိပ်ကြသလဲခင်ဗျာ”

“အောက်ထပ်မှာပါ မောင်... အဒေါ်က အိမ်ပေါ်က အခန်းထဲမှာ တူမလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ အိပ်တယ်။ အောက်ထပ်မှာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းတဲ့ ကောင်ကလေး အိပ်တယ်။ မီးဖိုဘက်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ လင်မယားရှိတယ်- ဒါပါပဲ”

“ဒါဖြင့်- အိမ်ရှေ့မှာ အိပ်တယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်- ဒီကနေ့ည အိမ်ပေါ်ပြောင်းအိပ်ပါစေလား ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်သဘော အတိုင်းပါပဲ”

“နောက်ပေး မီးဖိုချောင်အိပ်တဲ့ လင်မယားကိုတော့ အိမ်ရှေ့ခန်း ပြောင်းအိပ်စေချင်တယ်”

“ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မောင်”

“အောက်ထပ်ကို ကျွန်တော် တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ပါရစေ ခင်ဗျာ”

“ကြည့်ရပါတယ်... ကြည့်ရပါတယ်- လာပါ”

သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် မင်းကတော်ကြီးနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အောက်ထပ် အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် အချောတိုက်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးကို ဝိုင်းကာ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပုကလေးများကို ချထား၏။ အခန်းဝတွင် မီးရုံအလှ ၂ လုံးရှိ၍ မီးဖိုနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်း၌ကား ၃ ပေခန့်အမြင့်ရှိသည့် မီးခံသေတ္တာကြီး ရှိလေသည်။

ထိုနောက် ကိုထွန်းလှိုင်သည် အိမ်နောက်ပေး မီးဖိုနှင့်တကွ မီးဖိုမှ အိမ်မသို့ဝင်သော တံခါးအခြေအနေကို လည်းကောင်း၊ မီးခံသေတ္တာကြီးထားသောအခန်းကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ မီးခံသေတ္တာထားသော အခန်း၌ကား အခြား ပြောပလောက်သော ပစ္စည်းတစ်ခုတစ်ရာမရှိဘဲ အိမ်သုံး ပစ္စည်းအချို့ တင်ထားသော စားပွဲ ၂ လုံးနှင့် မီးခံသေတ္တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် ခပ်စောင်းစောင်းကျသော နေရာတစ်ခုတွင် စာအုပ်ဟောင်းများထည့်သည့် မတ်ရပ်မီရိုကြီးတစ်လုံး ရှိလေသည်။ ကိုထွန်းလှိုင်သည် ထိုမီရိုမှ သော့ကို မင်းကြီးထံမှ တောင်းယူလေသည်။

ထိုနောက် ကိုထွန်းလှိုင်လည်း မင်းကတော်ကြီးအား သံသေတ္တာအတွင်းမှ အဖိုးဝန် လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေများကို ထုတ်ယူသိမ်းဆည်းသောစေပြီးနောက်-

“ဒါထက် အောက်က ဘယ်လိုအသံမျိုးပဲကြားကြား မင်းကတော့ကြီးကိုယ်တိုင် ဆင်းမလာပါနဲ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် အလိုရှိယင် ခေါ်လိုက်ပါမယ်- ခိုင်းတဲ့ သူငယ်လေးနဲ့ ထမင်းချက်တို့လည်း ဒီအတိုင်း အမိန့် ပေးထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်”

မင်းကတော့ကြီး၏ အိမ်သားများအား မည်သူမျှ အပြင်သို့ မထွက်ရန်နှင့် စောစောအိပ်ရန် စီစဉ်မှာကြားပြီးနောက် ကိုထွန်းလှိုင်သည် မီးခံသေတ္တာရှိသော အခန်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ၁၂ နာရီ ထိုးလတ်သော် ဗီနီကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးများဖြင့် လူနေအိမ်ခြေ နည်းပါးသော ရပ်ကွက်လည်းဖြစ်ပြန် အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်၍ လာပြန်ရကား- ကိုထွန်းလှိုင်သည် မိမိ၏အသက်ရှူသံနှင့် လက်ပတ်နာရီကလေးမှ စက္ကန့်လက်တံ သွားသံကလေးများကိုပင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားရ၏။ မိနစ်ပိုင်းမျှသော အချိန်ကလေးကိုပင် အလွန်ကြာညောင်းသည်ဟု အောက်မေ့၏။ ပြည်လမ်းမကြီးနှင့်လည်း များစွာမဝေးလှသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ သံခနဲ ရှဲခနဲ ဖြတ်သန်းပြေးသွားသော ကားသံများသည် ဆိတ်ငြိမ်သောအမှောင်ထုကို ကျော်လွှားကာ မိမိ ပုန်းအောင်းနေသော ဗီနီအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ဟုပင် ထင်မိ၏။ အိမ်၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ဆိတ်ငြိမ်မြဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေသည်။

အချိန်မှာ ၁ နာရီ ၈ မိနစ်မျှ ရှိလေပြီ။ ကိုထွန်းလှိုင်သည် နောက်ဘက်မှ “ချွတ်”ခနဲ အသံတစ်ခုကိုသို့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်၍ ထောင်၏။ အသံမမြည်အောင် စောစောကပင် ဆီထည့်၍ထားသော မိမိ ဗီနီတံခါးကို လက်မဝက်ခန့်ဖွင့်၍ ကြည့်၏။ ထိုအခိုက် မီးဖိုဘက်မှ တံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီးလျှင် အဝတ်အုပ်ထားသဖြင့် မှေးမှိန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဓာတ်မီးရောင်ကလေးသည် မီးခံသေတ္တာကြီးရှိရာသို့ ရှေ့ရမ်းဖြတ်သန်း၍ ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုခဏ၌ ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ထားသည့် ကိုယ်ထူကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ကြောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာနင်းလျက် အခန်းတွင်းသို့ ခင်လာလေသည်။ ထိုသူသည် အခန်းထောင့်များရှိရာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခပ်အုပ်အုပ်ရှေ့ရမ်းထိုးလိုက်ပြီးလျှင် မီးခံသေတ္တာရှိရာသို့ ဝင်လာလေသည်။ သို့နောက် သေတ္တာခေါက်များကို သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် နေရာတစ်ခု ရွေးချယ်နေဟန်ဖြင့်

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကာရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဓာတ်မီးရောင်သည် ချောမွေ့ပြောင်လက်သော သံသေတ္တာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိရာ အလင်းရောင်သည် သူ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ဟပ်လျက်ရှိလေသည်။

ကိုထွန်းလှိုင်သည် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရာမှ ထိုလူဆိုး၏မျက်နှာကို ဘေးစောင်းမြင်ရသောအခါ လူဆိုးစာရင်းဓာတ်ပုံတွင် မိမိမြင်ခဲ့ဖူး၍ စိတ်ထဲတွင် စွဲမှတ်ထားသော လူဆိုးမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို မှတ်မိလေ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဓာတ်မီးရောင်သည် ထိုသူ၏ လက်ဝဲဘက်လက်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားရာ ပြတ်၍နေသော လက်သန်းကလေးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပို၍ သေချာနေ၏။

လူနုပျိုမောင်မောင်သည် ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ အလျား ၆ လက်မ၊ အနံ ၄ လက်မ၊ ထူ ၂ လက်မခန့် ကိရိယာတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုနောက် နာရီများကို သော့ပေးသကဲ့သို့ ၂ ပတ်၊ ၃ ပတ်မျှ လက်တံတစ်ခုကို လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းကို သံသေတ္တာမျက်နှာဝ အလယ်လောက်တွင် တော့၍ထားကာ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ “တရှိရှိ” မြည်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ထိုကိရိယာအတွင်းမှ လျှပ်စစ်မီးပန်းရောင်ကဲ့သို့ သေးငယ်သော ရောင်ခြည်တန်းကလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်သည် ယင်းလျှပ်စစ်ရောင်ကို မိမိအလိုရှိသော နေရာတစ်ခုသို့ လှည့်ပတ်၍ပေးလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်လျက်ရှိရာမှ တစ်ကြိမ်တွင် မောင်မောင်သည် ဝက်ကိရိယာကလေးကို ရပ်ကာ မသင်္ကာဟန်ဖြင့် တစ်ခန်းလုံးကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်နေသောအခါ၌ကား ကိုထွန်းလှိုင်သည် တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက်တော့မည်ဟု သေနတ်မောင်းပေါ်၌ပင် လက်တင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် တံခါးဝကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။

အချိန်နှောင်း၍ နေရန်မဖြစ်တော့ပြီ ကိုထွန်းလှိုင်သည် ဗီနီတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် မောင်မောင်၏ နောက်ကျောကို ကျားကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်၍အုပ်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်လေ၏။ သို့သော် မောင်မောင်ကား ကိုထွန်းလှိုင်ထက်ပင် လျင်မြန်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ကိုထွန်းလှိုင်၏ အလေးချိန်

ကြောင့် မောင်မောင်မှာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသော်လည်း ထိုအခိုက် အတန်ခွဲပင် မောင်မောင်သည် ခါးကြားထဲမှ 'မားမြောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကိုထွန်းလှိုင်၏ လက်ဝဲဘက်လက်မောင်းကို တစ်ချက် ထိုးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုထွန်းလှိုင်မှာ မတတ်သာတော့သဖြင့် မောင်မောင်၏ လက်ယာဘက်လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်ရိုးဖြင့် မောင်မောင်၏ ချုံစောင်းကို တစ်ချက်ပြင်းထန်စွာ ရိုက်လိုက်ရာ မောင်မောင်သည် သတိမေ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့၏။

မကြာမီ မင်းကတော်ကြီးနှင့်တကွ အစေခံများ ရောက်လာကြရာ ကိုထွန်းလှိုင်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ အိမ်နီးချင်းအချို့ပါ လာရောက်ပြီးလျှင် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြလေသည်။ အိမ်နီးချင်း စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က ကိုထွန်းလှိုင်၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် စည်းနှောင်ပေး၏။ မင်းကတော် ကြီးက ပြောပြသောအခါမှသာ မင်းကတော်ကြီး၏ အိမ်အတွင်းသို့ လူဆိုး တစ်ယောက် ဝှံ့င်းဖောက်ဝင်ရောက်ကြောင်းနှင့် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးက သတင်း အရ လာဇာဏ် စောင့်ဆိုင်းပမ်းဆီးကြောင်း သိကြရလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ အခြားပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးနှင့် ပုလိပ်သား ၂ ယောက်ရောက်လာ၍ လူဆိုးကို ဌာနသို့ ပို့အပ်လိုက်ကြ လေသည်။

နောက် (၇) ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ကိုထွန်းလှိုင်သည် လက်ပြတ် မောင်မောင်ထံမှ သူ့အားလာရောက် တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ဆေးရုံမှ ရေးလိုက် သော စာတစ်စောင်ရရှိသဖြင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံလေ၏။

အချိန်မှ နေ့လည်ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံကြီးမှာ အတော်အတန် လူရှင်း၍ နေပြီးလျှင် အချုပ်သမားများထားသော အခန်းတစ်ခန်းရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မောင်မောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်က မနီးမဝေးမှ ဘေးကြည့်လျက်ရှိရာ မောင်မောင်သည် ကိုထွန်းလှိုင်ကို မြင်သောအခါ ဦးခေါင်းတွင်ပတ်ထားသော ပတ်တီးကို အထက်သို့ အတန်ငယ် မြင့်တင် လိုက်ကာ ကိုထွန်းလှိုင်အား ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နေရာတိုင်ခင်းများ ပေးလေသည်။

မောင်။ “ထိုင်ပါဆရာ... ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာ လာမှလာပါမလားလို့ အောက်မေ့မိတယ်”

(အားနာသည့်ဟန်ဖြင့် ကိုထွန်းလှိုင်က) “ငါ နည်းနည်းလက်လွန် သွားတယ်ကွယ် မောင်မောင် စိတ်မရှိနဲ့ကွဲ့နော်”

“မရှိပါဘူး ဆရာ... ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါဟာ ဆရာအလုပ် ဝတ္တရားဘဲ... ပြီးတော့ ဆရာကသာ လက်မဦးရင် အခုလောက်ရှိ တာမွေလား ကြံတောလား ဆရာ ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွဲ့... ဒါကြောင့်”

“ဒါထက်နေပါဦး ဆရာရဲ့။ ဆရာကို ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူများ သတင်းပေးသလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့ကွယ်... ဘယ်သူပေးပေး မင်းတပည့်ထဲက ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် တပည့်မမွေးဘူး ဆရာ။ တကယ်လို့ မွေးရင်လည်း ဘယ်တော့မှ သူတို့ကို ဒီလိုကိစ္စမှာ အသိမပေးဘူး... အထူးသဖြင့် အခုကိစ္စ မှာ- ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကြံစည်တာ ဆရာရဲ့။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်... ကျွန်တော်က အခုအခြေရောက်မှ ဆရာ ကို လိမ်ပြောရဦးမှာလား...။ နက်ဖြန်သန်ဘက်ပဲ ထောင်ရောက်တော့မယ်”

ကိုထွန်းလှိုင်သည် မိမိထံသို့ ထူးဆန်းစွာ လာရောက်သတင်းပေးသော လူ၏အကြောင်းကို အတန်ကြာ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

“ဆရာ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ... ပြောစမ်းပါ ဆရာ။ ဒီလူ ကျွန်တော် သိချင်လွန်းလို့ပါ”

“မောင်မောင်ကလည်းကွယ်... အခုမှ မသိချင်ပါနဲ့တော့... ငါ့မှာ ပြောဖို့လည်း ဝတ္တရားမရှိဘူးကွဲ့... ပြီးတော့ တကယ်လို့ ငါ ပြောချင်ဦး သူ့နာမည်လည်း မသိဘူး။ သူ ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာတောင် ငါ မသိလိုက်ဘူး”

“ဘယ်နှယ့်ပြောတာလဲ ဆရာ”

“အဟုတ်ကို ငါ မသိဘူး မောင်မောင်... စကားတောင် ငါနဲ့ပြောလို့ မဆုံးသေးဘူး။ ဒီလူ ပျောက်သွားတယ်”

“ဆရာဟာကလည်း မရေရာလိုက်တာ။ ဘယ်နှယ့်ဟာလဲ”

“နီ့ပေမယ့် သူရေးပြတဲ့ အိမ်ရော၊ အချိန်ရော ကိုက်နေတာပဲကွဲ့...”

“ဘာဆရာရဲ့... ရေးပြတယ် ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်... စကား မပြောဘူး။ စာနဲ့ရေးပြတယ်... စကား မပြောတတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်... ငါ မေးသမျှ သူက စာနဲ့ချည်းရေးပြတာဘဲ”

“လူပုံက အသားမည်းမည်း မွဲခြောက်ခြောက် ဆံပင် ဆံတိုနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဟုတ်တယ်”

“အလိုလေး ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား ကယ်တော်မူပါ... လက်စ သတ်တော့ စကားမပြောတတ်တဲ့ အ-အစံရွှန်းပါကလား”

“ဒါဖြင့် မင်း သူ့ကို သိတာပေါ့”

“သိရုံ ဘယ်ကမလဲ ဆရာ... သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်တာ တစ်လလောက်ရှိပြီ ခင်ဗျ... ပါးစပ်ကသာ စကားမပြောတတ်တယ်။ အင်မ တန် အကင်းပါးတဲ့ “အညာသား မွဲခြောက် စောက် အ... ကောင်”

“ဟင်... မင်းသူ့ကို သတ်ပြီးပြီ ဟုတ်လား”

“သတ်ရုံတောင် မကဘူး။ သူ့အလောင်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင် တူး မြှုပ်ခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် သတင်းလာပေးတာ လူမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သူ့သေသွားတော့ သူရဲ့တစ္ဆေဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာ”

“ထူးဆန်းလိုက်လေ မောင်မောင်ရယ်... ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြီးပျားပါဘူးကွယ်”

“ဒီလိုဆရာရဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာပြီး ထောက်ကြံ မှာ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ရှိတာနဲ့ အသာရုပ်ဖျက်ပြီး ခိုနေတုန်း ဒီအကောင်က ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘယ်တုန်းက သိလာမှန်း မသိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် အကြောင်း ပုလိပ်ကို သတင်းပေးတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရာမှာ မနေဝံ့တော့ဘဲ ထွက်ပြေးပြီး လှည်းကူးမှာ ခိုနေရတယ်။ တစ်နေ့တော့ နေဝင်ရီတရော ရွာအပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်ချင်းတွေ့တာနဲ့ အသံလည်း မကြားအောင် ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်ရတယ်။ ပထမ အချက်က “ချက်ကောင်း” မထိလေတော့ သူ့အိတ်ထဲက ခဲတံနဲ့ စက္ကူကလေး ကမျာ ကရာ ထုငါးပြီး ကျွန်တော့်ကို စာရေးပြသွားတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ...”

“ဒီဘဝမှာ သတင်းမပေးရရင် နင့်ကို နောက်ဘဝကလာပြီး သတင်း ပေးမယ်တဲ့”

“အင်း... သူပြောတဲ့အတိုင်း လာလုပ်တာပဲ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးလုပ်တဲ့ အလုပ် ကို သူသိတာပေါ့ ဆရာရဲ့... ဆရာလက်က အနာကော အတော်သက်သာ ပြီလား”

“သက်သာပါပြီကွယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းဓားက အပေါ်ရံရှုပ်ပြီး ပြတ်သွားတာပါ။ အရိုးကို မထိပါဘူး”

“ကောင်းပါလေရဲ့ခင်ဗျာ... ဒီလိုကြားရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါ တယ်”

ထိုည၌ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းလှိုင်မှာ မိမိအား ထူးဆန်းစွာ သတင်း ပေးလာသူ၏ မျက်နှာကိုသာ တရေးရေးမြင်ယောင်၍ နေလေတော့သတည်း။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ် မတ်လ

မျက်လုံးစိမ်းကလေးနှစ်လုံး

စိတ်နှင့် ရုပ်ကို ခွဲခြား၍ မရချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံ အုပ်စိုးလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကို စိတ္တဗေဒပါရူပတို့ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် (၃)မျိုး ဝေဖန်ပိုင်းခြားသည်။ ယင်းတို့မှာ “Self” (ခ) အတ္တစိတ် “Herb” (ခ) အပေါင်းအသင်းစိတ်နှင့် “Sex” (ခ) လိင်စိတ် ဟု ဖြစ်ပေသည်။ ယင်း (၃) မျိုးအနက် အတ္တစိတ်သည် မည်သည့်သတ္တဝါမျိုးမဆို ပထမဆုံး အရင်းခံစိတ်ဖြစ်ရကား ငါဟူ၍ အစွဲအလန်းကြီးသော မာန်မာနတရားတို့သည် ထိုစိတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အကျိုးတရား ဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုအတ္တစိတ်ကို အနတ္တထင်မြင်အောင် ဟောပြော၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ မူရင်းစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သော ထိုအတ္တစိတ်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဖြင့် တူထပ်စွာ လွှမ်းခြုံလျက်ရှိရကား မိမိတို့၏ မမြဲသောဘဝကို မမြင်နိုင်ပဲ နေရာတကာတွင် ငါတည်းဟူသော မာန်မာနတရားဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေသည်။ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံတတ်ခြင်း၊ ကောင်းသောအခွင့်အရေးကိုသာ ခံစားလိုခြင်း စသည်တို့သည် ထိုအတ္တစိတ်၏ အညွန့်အတက်ကလေး ဖြစ်လေသည်။ ထိုစိတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ မူရင်း ပထမ အရင်းခံစိတ်ဖြစ်ရာ မည်သည့်သတ္တဝါမျှ ထိုစိတ်နှင့် မကင်းပေ။ သို့သော် အနည်းနှင့် အများသာ ကွာခြားကြလေသည်။ ထိုစိတ်မျိုးကို ကလေးသူငယ်များ၌ ပို၍ တွေ့နိုင်၏။ ကလေးသူငယ်များသည် အပြင်

ထောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ မကြည့်တတ်၊ မသိတတ်သေးဘဲ မိမိလိုအပ်သော သိသဖြင့် သူတို့၏ ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မျှ ဖုံးလွှမ်း ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် စိတ်၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လိုက်နာမည်အတိုင်း အမှန်ကိုလည်း ပြုမိ၏။ အမှားကိုလည်း ပြုမိ၏။ ရုပ်နှင့် အသံသည် ဒွန်တွဲလျက်ရှိရကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မျှ စိတ်၏ ဆက်သို့ လိုက်ကြရ၏။ ထိုအတ္တစိတ်များသည် အသွင်အပြင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းရှိလေသည်။ သူတစ်ပါးပြောလျှင် ယုံလွယ်ခြင်း၊ ကြောက်တတ်ခြင်း၊ စိတ်ကောက်လွယ်ခြင်း စသည်တို့မှာလည်း ထိုမူလစိတ်မှ ပေါ်လာသည့် လက်တက်ကလေးများသာ ဖြစ်လေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကို အကိုးအကားပြုပြီးလျှင် မြေခီကုန်း ခုခိုင်းကြီးအနီးရှိ မြေနုလမ်း လူငယ်များကြီးပွားရေးအသင်းတိုက်တွင် လွန်ခဲ့သော အမတ်ဥက္ကဋ္ဌကောက်ဖွဲ့ ကျင်းပစဉ်က စိတ်၏အကြောင်းကို မူတည်ပြီးလျှင် စိတ္တဗေဒကထိက ကိုအောင်မြင်သည် ပရိသတ်အား ဟောပြောလျက် ရှိ၏။

“ပြီးတော့... လူရဲ့စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ စပါးကြီးမြွေနဲ့တူတယ်။ ကိုယ်သူများကို ညှို့ရင်လည်း ကိုယ်ကခံရတတ်တယ်။ သူများက ကိုယ်ကို ညှို့ရင်လည်း ကိုယ်က ခံရတတ်တယ်။ အမှန်တော့...”

အညှို့ကောင်းတဲ့လူဘက်ကို ပါကြစမြဲပဲ။ စိတ်ရဲ့တန်ခိုးဟာ အင်မတန် ခြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အထူးချဲ့ထွင်ပြီးတော့ မပြောလိုပါဘူး။ ဖြစ်တော့မယ်လို့ စိတ်ထင်ရင် တကယ်ကို ဖြစ်လာတတ်တယ်။ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ချနေရင် မဖြစ်ကို မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပညာရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းပညာရေးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိရဲ့စိတ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် အားထုတ်ပြီး လုပ်ရင် နှုတ်အတိုင်း မူချအောင်မြင်ရမယ်...။ ဒီမှာ... တစ်ခု ကျွန်တော် ပြောမယ်။ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ အပြစ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အပြစ် ရှိမှန်း ထုတ်ပေး သိကြပေမယ့် စကားကို နားဝင်ချိုနိုင်သမျှ ချီအောင်ပြောပြီး သူ့အပြစ်ကို နှင်လွှတ်မို့ တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ သူ့အပြစ် ကောင်းရင် သူ့ကို အပြစ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ လူတွေ... သူလာရင် တစ်ခါတည်း သူ့အပြစ်ကို ဖွင့်ချလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ... တစ်ခါတည်း ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ငြိမ်ကျကျကုန်တာပဲခင်ဗျာ...

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့... နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်ရဲ့စိတ်ကို သူ့စိတ်ဓာတ်အားနဲ့ သူ့ဘက်ကိုပါအောင်ဆွဲတဲ့ စိတ်တန်ခိုးပဲခင်ဗျ။ သူ့စုပါးကြီးမြို့ နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်က သူရဲ့ အမဲတွေပဲ ခင်ဗျာ။ သူ့ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ညှိတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်လုပ်နေတဲ့ လူတွေဟာ ဒီနည်းပရိယာယ်တွေသုံး... လူထုကို တစ်နည်းနည်း သူတို့ဘက် မပါပါအောင် ဆွဲဆောင်ပြီး နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးသုံး သူတို့လိုချင်တဲ့ ရာထူးရအောင် လုပ်နေကြတာပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ညှိဓာတ်ကို ကျွန်တော် မြင်တယ်။ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ထက် လူထုအရိပ်အကွက် ပိုပြီးသိတယ်။ တချို့ဟာ တကယ့်ပညာတတ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် (ဆိုင်ကိုလိုဂျီ) ဆိုတဲ့ ဝိတ်ပညာစံနစ်ကလေးတွေကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှာဖွေဆောင်းပြီး ယုံကြည်ကြည် အသုံးပြုကြတယ် ခင်ဗျာ။ အချို့လိုတဲ့ လူကို အချို့ပေးတယ်။ အချစ်ကြိုက်တဲ့ လူကို အချစ်ကျွေးတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဝခဏ်းအင်မတန် အသုံးကျမယ့်အရာတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဗဟုသုတအတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့ မှတ်သားထိုက်ပါတယ်။”

တရားဟောသူသည် ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက် ပြောပြနေလေသည်။

“စိတ်ရဲ့ ခွဲဆောင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အာရုံငါးပါး၊ ခပ်ရှင်းရှင်း အစီရင်ခံရရင်... လူလုကလေးမြင်ကြည့်ချင်တယ်။ မွေးမွေးကလေးတွေ ရင် နမ်းချင်တယ်။ အသံချို့ချို့ကကြားရင် နားထောင်ချင်တယ်။ မြက်မြက်ကလေးရှိတဲ့ အစာကို စားချင်တယ်။ နူးညံ့တဲ့အရာကို ထိချင် တွေ့ချင်တယ်။ ဒီဟာတွေ ကျွန်တော် အကျယ်ချဲ့ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ပိုပြီး သိပါတယ်။ သတင်းစာမျက်နှာတွေမှာ နေ့တိုင်း ဒီအကြောင်းတွေ ပါနေတာပဲ” (ဩဘာသံများ) ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးပြောလိုတာက စိတ်ဆိုတာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါတယ်။ မာလိုရင် မာနိုင်တယ်။ ပျော့လိုရင် ပျော့နိုင်တယ်။ မြောက်ရင် မြောက်တယ်။ ချောက်ရင် ကြောက်တယ်။ တွေးရင် ဆွေးတယ်။ နောက်ရင် နောက်တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို နိုင်ချင်ရင် ဒီလူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိအောင်လုပ်ပြီး နိုင်တဲ့အချက်ကိုသာ ကိုင်လိုက်နိုင်ရမယ်။ လူတစ်ယောက်

စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ့်ဘက် ခေါ်ပါအောင် ဆွဲယူနိုင်တယ်။ သို့သော် တစ်ခုရေးကြီးတာက ဆွဲတဲ့လူရဲ့ စိတ်က လူတစ်ယောက်သားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်ထက်သန်တဲ့ တန်ခိုးအာနိသင် ရှိရမယ်။ နို့မှလည်း ဆွဲယူနိုင်တယ်...။ ဒါကြောင့် မိမိစိတ်ဓာတ်ကို တစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ်ထက် ပိုပြီး ရင်သန်ထွားကြိုင်းလာအောင် ပြုပြင်လေ့ကျင့် ပေးရမယ်။ ဘယ်လို လေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုတာတော့ လေ့ကျင့်ခန်းသင်ခန်းစာတွေ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ်များ ဒီမှာ စကားပြောခွင့်ရရင် ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါဦးမယ်။

“ပြီးတော့ သံလိုက်ဟာ သံကို ဆွဲယူနိုင်သလို စိတ်ဓာတ်တစ်ခုဟာလည်း အခြား စိတ်ဓာတ်တစ်ခုကို ဆွဲယူနိုင်တယ်။ ပြောင်လက်တဲ့ အရာဝတ္ထုများဟာ သူတို့ရဲ့ ရူပါရုံနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲယူနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် လှပတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အရာဝတ္ထုကို မြင်လိုက်ရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးဟာ ဒီဟာပေါ်ကို စိတ်အာရုံ ဆက်သွားတာပဲ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုတောင် ကြောက်အံ့ပဲ သူ့ကိုယ်ပိုပြီး ကြည့်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာတယ်။ သူလည်းပဲ စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အင်မတန် သဘောကျတဲ့ လုံ ချည်၊ အင်္ကျီ၊ အိပ်၊ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်မှ စပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲက မှန်မိရုံထဲမှာ ထည့်ပြီး အလှပြထားရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အာရုံ (၆) ပါးကို ဆွဲဆောင်နေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် နန်းကလေး ချောချောလှလှတွေ အနားမှာ ကျောင်းသားတွေဟာ အဝေးကို ရုတ်တရက် ထွက်မသွားနိုင်ဘဲ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြတာဟာ အဲဒီ ရူပါရုံ စိတ်ဓာတ်တွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုပေါ့။”

(ဩဘာသံများ)

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကထိက ဦးအောင်မြင်သည် “ကိုင်း... ဒီကနေ့ အပိုတော့ ဒီလောက်နဲ့ တော်လောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ပထမ အစက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သမာဓိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး မိမိရဲ့ စိတ်တန်ခိုးကြီး ဘာအောင် နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ပေးကြစမ်းပါ။ ဘယ်နေရာမျိုးမဆို အောင်မြင်မှု ရလိမ့်မယ်”

စကား အဆုံးသတ်၍ ကိုအောင်မြင် ထိုင်လိုက်သောအခါ အစည်းအဝေး၏ သဘာပတိဖြစ်သူ လူငယ်များ၊ အသင်းဥက္ကဋ္ဌက မတ်တပ်ရပ်၍ နှလုံးမြို့မှ ဧည့်သည်တော်အဖြစ်ဖြင့် ဓမ္မဇရာကရှိလာသော စိတ္တဗောဓိ

www.burmeseclassic.com

ကထိက ဦးအောင်မြင့်က ယခုကဲ့သို့ မိမိတို့ အသင်းတိုက်သို့ လာရောက်
ပြီးလျှင် စိတ်ပညာအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍သည့် ပညာရပ်များကို ဟော
သဖြင့် အထူး ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း၊ မန္တလေးသို့ မပြန်မီ နောင်အ
အခွင့်သင့်က လာရောက် ဟောပြောရန် ထပ်မံတောင်းပန်ပါကြောင်း နိဂုံး
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် ဟောပြောပွဲကို ရုတ်သိမ်းလေသည်။

ဦးအောင်မြင့်သည် ဟောပြောပွဲပြီးသည့်နောက် မိမိ တည်းခို
ပြည်လမ်းသို့ ကားကလေးဖြင့် ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ကားကလေးသည် အ
ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ခြံ၏အလယ်
တိုက်ခံအိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ပါမောက္ခ ဦးမြင့်လွင်နှင့် ဒေါ်ခင်
ကြည်တို့ နေထိုင်လေသည်။

ဦးအောင်မြင့်မှာ အသက် ၂၇ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ တက္ကသိုလ်
နေစဉ်က ဦးမြင့်လွင်နှင့် အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။ ဦးမြင့်လွင်
အသက် ၃၀ မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်စန်းကြည်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရာ သုံးဦးစလုံး
မန္တလေးဇာတိများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်
သိသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ ဖြစ်လေသည်။

ဦးမြင့်လွင်မှာ သတ္တဗေဒနှင့် ကိမ္ဘာဗေဒ ပညာရပ်များတွင် အ
လေ့လာထူးချွန်ခဲ့သော (Zoologist) ဖြစ်သည့်အတိုင်း တက္ကသိုလ်
ပါမောက္ခအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေထိုင်သူဖြစ်၏။ သို့သော် မိမိဝါသနာကို လက်
လုပ်ကိုင်လိုသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ချုပ်ချယ်ခြင်းမကင်းသော ယူနီဗာစီတီ
တွင်မနေဘဲ အထက်ပါအိမ်နှင့် ခြံကြီးကို အိမ်ခ ကြီးမြင့်စွာလေး၍ လွတ်လပ်
ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ဦးမြင့်လွင်၏ ကျယ်ဝန်းလှသော
အတွင်းတွင် လှောင်အိမ်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ သံချိုင့် များဖြင့်လည်းကောင်း
မွေးမြူထားသော ယုန်များ၊ ပူးများ၊ ကြက်များ၊ မြွေပါများ၊ မြွေများ
အခြားထူးဆန်းသော ပိုးမွှားအမျိုးမျိုးကိုပါ မွေးမြူထားလေသည်။

ဤသည့်ဦးအောင်မြင့်သည် ထိုအိမ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိရာ အိမ်
အိမ်သားဖြစ်သော ဦးမြင့်လွင်နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းကြည်တို့က လောကုတ္တရာ
ကောင်းလှသော်လည်း ခြံထဲတွင် အနံ့အပြား မွေးမြူထားသော ပိုးမွှား

မွှားကောင်များကို မြင်ရသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် လူအေးတစ်ယောက်၊ စိတ်ပညာ
ဆရာတစ်ယောက်၊ အနုပညာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟစ်ခါတစ်ရံ
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိလေသည်။

ဦးအောင်မြင့် ပြန်ရောက်သောအခါ အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီ
သာသာမျှသာ ရှိသေး၍ ခြံတွင်းသို့ ကားဝင်လာသောအခါ မြွေများထားသော
ခုံတန်းလျားရှေ့တွင် ခြံစောင့်ကုလားသည် ကြက်အရှင်များကို ဆူးနှင့်ထိုးကာ
မြွေတစ်ကောင်အား အစာကျွေးနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဦးအောင်မြင့်သည်
အခြားတစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ နာခေါင်းရှုံ့မိလေ၏။ ကားသည်
ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ခင်စန်းကြည်သည် အိမ်ထဲမှ
ထွက်လာကာ ကားမောင်းသူမောင်းပုအား ကားကို အိမ်ဘေးကားရံထဲသို့
သွင်းရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက်...

“ဘယ့်နှယ်လဲ... ဆရာကြီး... တော်တော် မောခဲ့ရဲ့လား။”

“မောတော့ မောတာပေါ့ မခင်စန်းကြည်ရယ်။ နို့ပေမယ့် ကိုယ်
ခါးသနာပါတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ တစ်နာရီလောက် ဟောရတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ
ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ် အောင်မေ့ရတယ်”

“ကျွန်မတို့ အိမ်ကလူလည်း ဒီလိုဝါသနာမျိုးကြောင့် ခက်နေတာပေါ့
ဦးအောင်မြင့်ရယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့မြွေတွေကို အစာကျွေးရတာနဲ့၊ ကြွက်
တွေ စမ်းသပ်ရတာနဲ့၊ ယုန်တွေ ဆေးထိုးပေးရတာနဲ့၊ ပူးတွေကို ခွဲစိတ်ရတာနဲ့
အချိန်ကုန်နေတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီလူ့အကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။
ကျောင်းနေကတည်းက ဒီပိုးကောင် မွှားကောင်တွေကို အင်မတန် ဝါသနာပါ
ခဲ့လူဗျ။ တစ်ခါလည်း မြွေတစ်ကောင်ဖမ်းလာပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ သေတ္တာက
ဆူးနဲ့ ထည့်ထားတာ တစ်နေ့တော့ သေတ္တာကလေးပွင့်ပြီး မြွေဟာကုပ်နေတဲ့
အခန်းဘက်ကို ကူးသွားတော့ ဟိုဘက်ခန်းကလူလည်း လန့်ပြီး ဝါဒကို
ဆိုလား ပြုလားနဲ့ ဒီကိစ္စကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ အတော်စကားများရသေး
တာကလား”

“ကျွန်မဖြင့် ဒီဟာတွေ ဝါသနာမပါလိုက်တာမှ လွန်ရော ကိုအောင်
မြင့်ရယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှေးလူကြီးများ စကားပုံ မှားပြီ”

“ဘာမှားတာလဲ...”

“အသွင်မတူ အိပ်သူမဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ”

“ဒါကတော့ ကိုအောင်မြင်ရယ်... နဖူးစာပါကြလို့ ညားလာကြပေမယ့် ဝါသနာချင်းက တူချင်မှ တူမှာကိုးရှင့်...”

“ဒါဖြင့်... မခင်စန်းကြည်က ဘာဝါသနာပါလို့တုန်း...”

“ကျွန်မကတော့ သတင်းစာတွေ ဖတ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်၊ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဖတ်၊ အထူးပန်းထိုးတွေ အတုခိုးတန်ခိုး၊ အချက်အပြုတ်ဘက်က နည်းယူတန်ယူ၊ ဒီဟာတွေလည်း ဝါသနာပါတယ်။ မိန်းမဆိုတာကလည်း ယောက်ျားလို မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ကတစ်ဖက် ထိန်းရသေးတာကိုးရှင့်”

“ဒါဖြင့် ကြည်ကြည်က ကျုပ်လို စိတ်ကူးယဉ်သမားတစ်ယောက်ပဲ”

(ပြီး၍ မျက်စောင်းထိုးလျက်) “အို... ကိုအောင်မြင်ကလည်း... ကြည်ကြည်တွေ ဘာတွေ ခေါ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုမြင့်လွင် ကြားသွားရင် အလကား အထင်မှားနေဦးမယ်”

“ဘယ်နှယ့်... တယ် စကားကောင်းနေကြပါလားဗျို့။ ကိုင်း... ထမင်းစားကြမယ်။ ကြည်... ကိုယ်တော့ ဆာလုပ်ပြီဟေ့...” ဟူသော ဦးမြင့်လွင်၏အသံကို ကြားရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်လျစ်ရှိနေကြသည်။ ထိုနောက် မခင်စန်းကြည်သည် ကိုအောင်မြင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကိုင်း... ကိုအောင်မြင် ရေမြန်မြန် ချိုးပေတော့။ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားကြစို့။ ၁၀ နာရီတောင်ခွဲနေပြီ” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုပြီးနောက် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

(သွင်)။ “ဟေ့လူ... မြန်မြန် ရေချိုးလေဗျာ။ ကျုပ် ထမင်း ဆာလုပ်ခင်ဗျ”

(မြင့်)။ “အလကား စောင့်နေတယ်ဗျာ။ စားနှင့်ကြရောလေ။ အားနာစရာကြီး”

“အမယ်... ခင်ဗျားက ဘာများ အားနာစရာစကား ပြောနေရသလဲ။ ကျောင်းတုန်းကလို သဘောထားပါဗျ။ ကျုပ် ဟန်ကြီးပန်ကြီး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ်ပါဘူး...”

“ဒါကြောင့်မို့လည်း ခင်ဗျားအိမ် တည်းတာပေါ့ ဆရာရယ်...”

“ကိုင်း... လုပ်လေဗျာ။ မြန်မြန်ရေချိုး၊ ထမင်းစားကြမယ်”

ထမင်းစားပွဲ၌ ကထိက ဦးအောင်မြင်အား စားပွဲထိပ်တွင် နေရာပေးထားရာ ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည်တို့က လက်ဝဲလက်ယာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြလေသည်။

(ကြည်) “ကိုအောင်မြင် အားမနာနဲ့နော်... ဟောဒီ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ဆလရွက်ဟာ ကျွန်မတို့ ခြံထွက်ရှင့်။ စားကြည့်စမ်းပါ။ ဟောဒါက ဝက်သားတင်လေ။ ဒါလည်း ကြည်ကိုယ်တိုင် ကင်တာပဲ”

(မြင့်) “ဟုတ်ကဲ့”

(လွင်) “ကြည်ကလည်းကွာ... ဒီအကောင် သိပ်ပြီး ဝက်သားတွေ မကျွေးပါနဲ့။ ဝက်သား မကြိုက်ပါဘူး”

(မြင့်) “ဟုတ်ပါတယ်။ မကြိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်က အသားဘယ်တော့မှ မစားဘူး။ အခေါက်ပဲ စားတယ်”

ထိုအခါ အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်မောကြလေရာ မခင်စန်းကြည်မှာ သီး၍လာမည်စိုးသဖြင့် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရေအနည်းငယ်ကိုပင် ယူ၍သောက်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်း ၂ ယောက်တို့သည် မခင်စန်းကြည်အား ပြီးရယ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

မခင်စန်းကြည်မှာ ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဖြစ်သဖြင့် ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားပြီးလျှင် သနပ်ခါးရေကွဲကလေးမျှ လိမ်းကျံကာ နှင်းဆီဝါတစ်ပွင့်ကို ဦးခေါင်းအလယ်၌ ပန်လျက်ရှိလေ၏။ ဝါဝင်းလျက်ရှိသော နှင်းဆီပွင့်၏ အရောင်သည် ပိတုံးရောင် နောက်ခံရှိသော ဆံပင်အလယ်၌ ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ ခရမ်းပွင့်ရောင် တစ်ပတ်ရစ် ဖဲလုံချည်ကို လည်းကောင်း၊ ခရမ်းနုရောင် နိုင်လွန်အင်္ကျီကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်တူဝတ်ထားသဖြင့် ဝါဝင်းသော အသားနှင့် ပန်ရလျက်ရှိရာ လည်တိုင်နှင့်ကပ်၍ ခပ်တင်းတင်းချည်ထားသော ပုလဲပုတီးကလေးမှာ ကြောရှင်းသော လည်တိုင်ကို ပို၍ကြောရှင်းစေဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ တစ်ဘက် ၄ ရတီခန့်ရှိ စိန်တစ်လုံး နားကပ်ကလေးမှာ စကားပြော

၇၈. ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လိုက်တိုင်း သွား၏အရောင်နှင့်အတူ ရောယှက်ထွက်ပေါ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ ကိုအောင်မြင်သည် မခင်စန်းကြည်က ဟင်းကို လှမ်း၍ထည့်ပေးသောအခါတိုင်း သူမ၏ကိုယ်မှ “အော်ဒီကလုံး” ရေမွှေးနံ့ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ “အီးဗင်းနင်းအပ်ရစ်” ပေါင်ဒါနံ့နှင့်ရော၍နေသော သနပ်ခါနံ့ကလေးကိုလည်းကောင်း မသိမသာရှူရှိုက်မိသောအခါ ရှူရှိုက်သူ၏စိတ်ကို ပိုမိုဆွဲဆောင်သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။ ထိုအခါ ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များသည် ကိုအောင်မြင်၏မျက်စိထဲ၌ ရုပ်ရှင်ပြသကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ကိုမြင့်လွင် (ဘီ-အက်-စီ) အောင်ပြီးသော အချိန်တွင် ကိုအောင်မြင်မှာ (အိုင်-အက်-စီ)အထက်တန်း အောင်မြင်ပြီးစသောရှိနေသေးသဖြင့် ကျောင်းဝိတ်၍ မန္တလေးမြို့၌ လည်ပတ်ကြသည့်အခါများတွင် မခင်စန်းကြည်အား သူ့ထက်ငါ လက်ဆောင်များပေးကြပုံကို အမှတ်ရမိ၏။ မခင်စန်းကြည်၏ မခင် စစ်ကကြီး ဦးသာခင်သည် နောက်ဆုံး၌ သမီးကညာ အခါမလင့်ကောင်းဟူသော စကားကိုလက်တွေ့သုံးသည့်အလား ကောင်းစွာ အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော သမီးအတွက် သမက်လောင်း ရွေးချယ်ရတော့၏။ ကိုမြင့်လွင်မှာ သူဌေးသားလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဘီအက်စီ အောင်ပြီး၍ အလုပ်ရလှဆဲဆဲလည်းဖြစ်ရကား (အိုင်-အက်-စီ) အောင်ပြီးစဖြစ်သော ကိုအောင်မြင်နှင့် နှိုင်းစာသော် ကိုမြင့်လွင်ဘက်ကသာ မဲအရေအတွက် သာလျက်ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ကိုမြင့်လွင်မှာ လူပုံလူပန်းအားဖြင့် ပုကွကွ ရှိနေသော်လည်း ပညာအရည်အချင်းကောင်းသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသော သူဌေးသားဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း မခင်စန်းကြည်တည်းဟူသော ပထမဆုကို အလွယ်တကူ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် ကိုအောင်မြင်၏မျက်စိ၌ တရားရူးပေါ်၍လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါက မခင်စန်းကြည်သည် ကိုအောင်မြင်၊ ကိုမြင့်လွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အပေါ်တွင် တူညီသောမေတ္တာကို ထားရုံမျှမက အသားလတ်လတ်၊ အရုပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော ကိုအောင်မြင်အပေါ်တွင် အနည်းငယ် မသိမသာမျှပင် ပိုသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား မခင်စန်းကြည်သည် ကိုမြင့်လွင်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သော်လည်း ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါတိုင်း ကိုအောင်မြင်အား

မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ခဲ့ချေ။ ထိုအကြောင်းကို ကိုအောင်မြင်ကလည်း သိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များကို ကိုအောင်မြင်သည် ထမင်းစားရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ မခင်စန်းကြည်ကလည်း ဝက်သားကင်ကို လှီးဖြတ်ရာတွင် အလွန်နေ့ကန်စွာ လှီးနေသဖြင့် “ဪ... သူလည်း ငါ့လိုပဲ စဉ်းစားနေတာ ထင်ပါရဲ့” ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိ၏။ စိတ်ပညာလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း ငါ၏စိတ်ဓာတ်သည် သူ့ထံသို့ ကူးစက်သွားလေပြီဟု ထင်မိ၏။ ကိုမြင့်လွင်မှာမူ စိတ်ကူးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်။ လက်တွေ့လုပ်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိဇနီးနှင့် ဧည့်သည်ကိုအောင်မြင်တို့အား တစ်လှည့်စီ ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းပြောကာ ဘဲပေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီး လှီးဖြတ် စားသောက်လျက် ရှိလေသည်။ ကိုမြင့်လွင်သည် တစ်ဖန် ဝက်ပေါင်ကင်ကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးယူပြီးနောက်...

“ဟေ့လူ ကိုအောင်မြင် စားလေဗျာ။ ဝက်ခေါက်ကင် ကြိုက်တယ်ဆို...”

“ရယ်စရာ ပြောတာပါဗျာ။ အခေါက်ကို ကျုပ်နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူးဗျ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ပိန်နေတာပဲ”

(ကြည်) “အို... ဟုတ်ပါရဲ့။ အခု စကားစပ်မိလို့ မေးရဦးမယ်။ ကိုအောင်မြင်ငယ်ငယ်က နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မခင်စန်းကြည်... ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အခုလည်း ဒေါက်တာစိန်ဘန်းဆီက ဆေးကို ကျုပ် အမြဲသောက်နေရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုအောင်မြင် ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အားရှိပုံမရဘူး။ ဆေး ကြိုးစားစားပါရှင်။ မပေါ့ပါနဲ့...”

(လွင်) “ဟုတ်တယ် ကိုယ်လူ... မပေါ့နဲ့။ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့လူဆိုတာ မြီးခနဲ ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာရှိရင် မူးခနဲ၊ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်ဗျ။ သူရဲခြောက်တဲ့နေရာများ မသွားလေနဲ့နော်...”

“ဟာ... ကိုမြင့်လွင်ဆိုတဲ့လူက တကယ်နောက်တွဲလူပဲ။ ကျောင်းတုန်းကအကျင့်တွေ ခင်ဗျား ခုအထိ မပျောက်သေးဘူးလား”

(ကြည်) “ဟုတ်သားပဲ မောင်ကလည်း၊ အလကား ဘာလို့မတော် တာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျား ထိလည်း ဘယ်တော့မှ မထိုးလေနဲ့ ဆရာ”

“အလို... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဗျာ”

“တကယ်လို့ ပထမသိန်းဆုများ ပေါက်လာတယ်ဆိုရင်”

(ကြည်) “တော်ပါရင်... စားမှာ စားစမ်းပါ။ ပြောတာတွေ နားထောင်မနေနဲ့ ကိုအောင်မြင့်။ ဟောဒီ ၁၂ မျိုး ဟင်းချိုကပေးက မချီဘူးလား”

“ချို့ပါ့ဗျာ...”

ထမင်းစားပြီး၍ တရေးတမော အိပ်ရာထဲတွင် ထမင်းလုံးစီရင်း တစ်နာရီခန့်မျှ အိပ်စက်ကြလေသည်။

နေ့လည် ၂ နာရီတွင် နေ့လည်စာ စားကြပြီးနောက် ကိုအောင်မြင့် သည် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ဆွဲခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်နောက်ပေး ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့သော် သစ်ပင်အောက်ရှိ ခုံရှည်ပေါ်သို့ သွားမည်ဖြစ်၍ လမ်းတွင် ကိုမြင့်လွင်နှင့် တွေ့သဖြင့် “လာဗျာ ကိုအောင်မြင့် ကျုပ်မြေတွေ အစာကျွေးတာ သွားကြည့်ရအောင်” ဟု ပြောကာ မြေရုံဆီသို့ အတင်း ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ကိုအောင်မြင့်မှာ မြေကို ကြောက်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ငြင်းဆန်က ရိုင်းမည်စိုးသဖြင့် ကိုမြင့်လွင်နောက်သို့ လိုက်ပါ သွားရလေ၏။

မြေထားသောရုံမှာ အိမ်လက်ယာဘက်သားရှိ သစ်ပင်တစ်ခုအောက်၌ ရှိ၍ တိရစ္ဆာန်ရုံကဲ့သို့ ၅ ကန့်၊ ၆ ကန့်မျှ ကန့်၍ထားသော အခန်းကလေး များသည် ကြောင်အိမ်ကြီးများသဖွယ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သံဆန်ကာကြီးများဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ထားလေသည်။ တစ်ခန်းတစ်ခန်းစီတွင် အရောင်အမျိုးမျိုး၊ အကွက် အမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုးသော မြေကြီးမြေငယ်တို့သည် အစောင့် ကုလားက စူးနှင့်တိုး၍ပေးသော မသေမရှင် ကြွက်ကလေးများကို အမျိုးမျိုး အုပ်ဖုံး ကိုက်စားဝါးမျိုးလျက် ရှိကြကုန်၏။

မြေဟောက်များ၊ မြေပွေးများ၊ ငန်းအမျိုးမျိုးများ ရေမြေနှင့် မြေစိမ်း များကို လိုက်လံပြသပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် အပေါက်အကျဉ်းဆုံး သံဇကာ

အိမ်တစ်ခု၌ထားသော ၃ ပေခန့် ရှည်လျားသည့် မြေနက်တစ်ကောင်ကို ပြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကုလားတစ်ယောက်သည် ဖားအရှင်နှစ်ကောင်ကို ထိုမြေအိမ်အပေါ်ပေါက်ကို ဖွင့်ကာ အောက်သို့ ပစ်ချလျက်ရှိနေသည်။

(လွင်) “ဒီမှာ... ကိုအောင်မြင့် ကျုပ်တို့နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ မြေအမျိုး ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ် ခင်ဗျား ထင်သလဲ”

(ရွှေဟန်ဖြင့်) “အမျိုး နှစ်ဆယ် အစိတ် ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟာ... ဘယ်ကမလဲဗျ”

“ဒါဖြင့် ၁၀၀-၉၀ ပေါ့”

“ခင်ဗျား ရှောင်သေးတာပဲ။ အားလုံး မြေအမျိုးပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော် ရှိတယ်ဗျ။ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုးဟာ အရောင်အဆင်း အသွေးအကွက်မှာသာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ မိတ်လိုက်ပုံ၊ အစာရှာပုံ၊ စားပုံ၊ မျိုပုံ၊ ညှို့ပုံ၊ ရစ်ပတ်ပုံ၊ ဖမ်းဆီးပုံက စပြီး တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး မတူကြဘူး ကိုအောင်မြင့်”

(စိတ်မပါလှဘဲ) “ဟုတ်မှာပေါ့”

“မြေမှာ နားရွက်ရှိသလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ... ဘယ်သိမလဲ”

“နားရွက် မရှိဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် အသံကို ဘယ်လိုလုပ် ကြားသလဲ”

“ဒီလိုဗျ။ မြေဆိုတာ အပြင်နားရွက်နဲ့ သောတအာရုံကို ခံစားနိုင်တဲ့ အသံလက်ခံအိမ်ကလေး မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အပြင်ကလာတဲ့ အသံလှိုင်းကို သူတို့ ဖမ်းမယူနိုင်ဘူး ဆိုတာပေါ့။ နို့ဗေမယ့် မြေအတွင်းကလာတဲ့ အသံလှိုင်း ကို ဖမ်းယူနိုင်တဲ့ လက်ခံဓာတ်အိမ် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဖျတ်ခနဲဆို သူတို့ ကြားတာပေါ့”

“အင်း... ခင်ဗျား လိုက်စားတဲ့ ဘာသာရပ်က အတော်ရွှပ်သားပဲ”

“အဲဒီ ရှုပ်တာတွေကိုပဲ ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားတယ်”

“သိပါတယ်ဗျာ။ ကျောင်းတုန်းကတောင် ခင်ဗျားဟာ မြက်ရှောက်တို့ လင်းမြေတို့ဖမ်း၊ အခန်းထဲမှာ သေတ္တာနဲ့ လှောင်ထား။ ဟိုလူပြ၊ ဒီလူ ခြောက်နဲ့လုပ်တာ ကျုပ် အသိသားပဲ”

“ဒီမြေဟာ ဘာမြေလဲ... သိလား”

“မသိပေါင်ဗျာ...”

စပါးကြီး မျက်လုံးစိမ်းလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မရှိဘူး။ အာဖရိကတိုက် ယူဂန်ဒါနယ်တစ်နယ်မှာသာ တွေ့ရတယ်။ အင်္ဂလိပ် လို “ဘိုအားကွန်ထရက်တာဂရင်း” လို့ခေါ်တယ်။ သူ့မျက်လုံးကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့... အရောင်က ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ”

“ညို့တဲ့နေရာမှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံး အကောင်မျိုးပေါ့ဗျာ။ သူ့အဖို ကဖြင့် ထွာဆိုင်လောက်ရှိရင် ခြင်္သေ့တောင် ညှို့နိုင်သတဲ့။ သူတို့ အာဖရိက တိုက်မှာတော့ ခြင်္သေ့က အင်မတန် ပေါတာကိုးဗျ”

“ခင်ဗျား ဘယ်က ယူလာသလဲ”

“ကျုပ် ကာလကတ္တား ရောက်တုန်းက အမျိုးသားပြတိုက်ထဲ ဆယ်ပေါင်ပေးပြီး ဝယ်ယူခဲ့ရတယ်”

“ခင်ဗျားလည်း ဒီဟာတွေ စိတ်ဝင်စားပါပေဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပရော်ဖက်ဆာ ဖြစ်နေတာထင်ပါရဲ့”

“လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးပေါ့... ကိုအောင်မြင့်။ ခင်ဗျားကလည်း စိတ်ပညာစာအုပ်နဲ့ ပျော်၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အကောင်တွေ အလှောင် တွေနဲ့ ပျော်နေတာပဲပေါ့”

“ကိုင်းဗျာ... သွားကြစို့ ခင်ဗျားအကောင်တွေ ကြည့်ရတာ ကျွန် ဖြင့် တယ် စိတ်မချမ်းသာပါဘူး”

“ကိုယ့်လူလည်း ခက်တာပဲ။ အခုထိ မြွေကြောက်တုန်းပဲလား”

“အမှန်ပြောရမှာဖြင့်... ဒီသတ္တဝါမျိုးကို ကျုပ် အကြောက်ဆုံးပဲဗျို့”

ထိုနောက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့သည် ပန်းခြံတစ်ခု အောက်တွင် ခင်း၍ထားသော ခုံရုံပေါ်၌ ထိုင်ရန် သွားကြလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ထိုင်စီ ကြသောအခါ ကိုအောင်မြင့်သည် စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ဖတ်မည်ပြုစဉ် ကိုမြင့်လွင်က ရှေးဟောင်းနည်းပုံများကို စ၍ပြောနေသဖြင့် ဖတ်မည်ပြုသော စာအုပ်ကိုဝင် ပိတ်ထားလိုက်ရလေ၏။

ကျောင်းနေစဉ်က အဖြစ်အပျက်တို့မည်သည် ပြော၍မဆုံးနိုင်သော အကြောင်းများဖြစ်သဖြင့် ယူနီဗာစတီကော်ရစ်ဒါ၌လည်းကောင်း၊ အပြင်၌ လည်းကောင်း၊ ယူနီဗာစတီသူ လှူဖို့ဖြုတ်အား မိမိတို့ မည်ကဲ့သို့ ပိုးပန်းခဲ့ ကြပါ၊ အထူးသဖြင့် မခင်စန်းကြည်အား မည်ကဲ့သို့ ပိုးပန်းခဲ့ကြပုံ စသည်တို့ကို

စားမြို့ပြန်လျက်ရှိကြရာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့သည် စကားလက်စသတ်၍ မကုန်နိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။

“အို... ဒါထက် လစ်လိတ်ယောက်ကော ယောက်ျား မရသေး ဘူးလားဗျို့”

“ခင်ဗျား မကြားသေးဘူးလား...”

“မကြားပါဘူးဗျာ... သူလက်ထပ်တာက သတင်းစာထဲမှာ မပါ ဘဲကိုး”

“ရနေပြီဗျ။ ကျောက်သွေးတန်းက စက်သူဌေး ဦးသက်ခိုးသား ကိုချစ်လွင်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမလား မပြောတတ်ပါဘူး”

“ကိုချစ်လွင်လား... သိတာပေါ့ဗျာ အသားညိုညို ကျောက်ပေါက်မ သက်သက်နဲ့လူ မဟုတ်လား... ဒီလူ ဆယ်တန်းအောင်ရဲ့လားဗျ”

“မအောင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိတယ် ဆရာရေ”

“လစ်လိရုပ်က မခေဘူးနော်”

“ဟာ... ခင်ဗျား ပိုးနေတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပေါ့”

“ဘုန်းကြီးအမှု ရွာလာပြီး မပတ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ဒီပြင်လူ မသိ ပေမယ့် ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်က အတွင်းသိပါ”

“ဘာသိတာလဲ”

“မခင်စန်းကြည်ကို ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အတူတူပိုးခဲ့ကြတာလေ”

ထိုအခါ ကိုအောင်မြင့်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကား ဖြစ်သဖြင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။ အခြားကိစ္စများတွင် နောက်ရွတ် ပြောင်လှောင်လျက်ရှိသော်လည်း မိမိတို့ အပြိုင်အဆိုင်ပိုးခဲ့သော မခင်စန်းကြည် နှင့်ပတ်သက်၍မူ ဤမျှအထိ ပြောင်လှောင်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့ချေ။ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထား၍ နောက်ပြောင်တတ်သော ကိုမြင့်လွင်အကြောင်းကို သိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကိုအောင်မြင့်မှာ လွန်စွာ မျက်နှာပျက်လျက် ရှိလေ၏။

(အောင်) “ကိုမြင့်လွင်ကလဲဗျာ... အလကား မဟုတ်တာတွေ လျှောက်နောက်နေတာပဲ”

(လွင်) “ဘာနောက်တာလဲဗျ။ အခု ကျုပ်နဲ့ ညားတောင် ခင်ဗျား ပိုးတုန်းပဲ မဟုတ်လား... မနက်တုန်းက ခင်ဗျားတို့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ စကားပြော နေတာ ကျုပ် အမြင်သားပဲ”

(နေရာမှထ၍ သွားမည်ပြုကာ) “တော်ဗျာ... ကိုမြင့်လွင် နောက်တစ် ဆိုတာ ဒီလောက်အထိ နောက်တော့ မကောင်းတော့ဘူး”

(ပြုံးလျက်) “အင်း... ကျုပ်မိန်းမကိုများ ခင်ဗျား ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်... မျက်လုံးစိမ်းကလေးကို ညကျရင် ကျုပ် လွှတ်လိုက်မယ် သိလား... ဟဲ... ဟဲ...”

ထိုနေ့ နေစောင်း၌ ကိုအောင်မြင်သည် ထမင်းပွဲတွင် ကိုမြင့်လွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် မျက်နှာပူလှသဖြင့် မြို့ထဲမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ထမင်းစား ဖိတ်ထားကြောင်းနှင့် အစေခံများအား မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ကကားကို မယူဘဲ သွားလေ၏။

အနောက်ပိုင်းရှိ တရုတ်ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ညစာစားပြီးလျှင် ၂ နာရီ ခန့်မျှ အချိန်ကုန်အောင် ဖြန်းတီးပြီးနောက် အတော်ကလေး ညဉ့်နက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အောက်ထပ်ရှိအညှစ်ခန်းတွင် မခင်စန်းကြည် သည် အပြာနုရောင် သိုးမွေးဆွယ်တာအင်္ကျီကိုဝတ်ကာ ခြေအိတ်ထိုးနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကိုအောင်မြင်သည် မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားမည်ပြုလေ၏။

(ကြည်) “ပြန်လာပြီလား ကိုအောင်မြင် မထိုင်တော့ဘူးလား”

(မြင့်) “ဟုတ်ကဲ့ မထိုင်တော့ဘူး... အပြင်သွားတာ နည်းနည်း အအေးမိသလိုဖြစ်လာပြီး နေမကောင်းတာနဲ့ ခပ်စောစော အိပ်တော့မလို့”

“အိမ်ကကားကို ဘာဖြစ်လို့ ယူမသွားတာလဲရှင်... ကိုအောင်မြင် သွားချင်တဲ့ နေရာသွားဖို့ အောင်ပုကို ပြောထားပြီးသားပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မခင်စန်းကြည်။ ဘတ်(စ်)ကား အဆင်သင့်သားပဲ... ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့အိမ်တည်းရတာ သိပ်အားနာစရာကောင်းတယ်ဗျာ။ ထမင်း အလကားစားရုံမကဘူး။ ကားလည်း အလကားစီးနဲ့...”

“အို... ကိုအောင်မြင်လည်း ဘယ်အခါမဆို အားနာစရာချည်း ပြောနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဟိုဆရာတစ်ယောက် မမြင်ပါလား... ဘယ်သွားလဲ”

“မြို့ထဲမှာ အစည်းအဝေးတစ်ခု ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့ရှင်... တော်တော် ကြာ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်... ကိုအောင်မြင် သိပ်နေမကောင်းဖြစ်လာသလား”

“နည်းနည်းအအေးပတ်လာတာနဲ့ တူပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အက်(စ်)ပရင်ကလေး နဲ့နဲ့ သောက်လိုက်ပါ လားရှင်... ဓာတ်ပူထဲမှာ ရေနွေးလည်း အသင့်ရှိသားပဲ... ဗူးအနီထဲမှာ ကော်ဖီ ပျော်ပြီးသားပဲ အသင့်ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... မခင်စန်းကြည်”

“အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုအောင်မြင်သည် “ဝတ်ကောင်း စားလှ” များကို ချွတ်၍ ဖလန်နယ် ရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ ဆွယ်တာလက်ပြတ်ကို ထပ်၍ဝတ်ဆင်ကာ အက်(စ်)ပရင် အနည်းငယ်ကို ရေနွေးနှင့် သောက်ချလိုက် လေသည်။ ထိုနောက် စားပွဲအနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ စားပွဲတင်မီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဆွဲယူဖတ်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

သို့သော် မဂ္ဂဇင်းတွင် စိတ်မပါလှဘဲ နေ့လည်က ပန်းခြံထဲတွင် ကိုမြင့်လွင် ပြောလိုက်သော စကားများကိုသာ တန့်နဲ့ ပြန်လည်စဉ်းစားလျက် ရှိလေသည်။

“ဒီလူဟာ တစ်ခြားနေရာမှာသာ ကချော်ကချွတ်နဲ့ ရယ်စရာပြောချင် ပြောမယ်... မယားနဲ့ပတ်သက်လာတော့ တကယ်လုပ်ချင်လုပ်မယ့်လူ။ နက်က ချချိုးခါနီးတုန်းက သူ့မိန်းမကို ငါ အရင်ငယ်ငယ်တုန်းကလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြည်ကြည်လို့ ခေါ်လိုက်တာများ ကြားသွားလားမသိဘူး... နောက်နေ့လည် ကျတော့ သူက မျက်နှာထားနဲ့ ခင်ဗျား ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်... လုပ်ရင် မျက်လုံးစိမ်းကလေးနဲ့ စပါးကြီးမြွေအနက်မျိုးကို ကျုပ် လွှတ်လိုက် မယ်တဲ့... ဘုရား... ဘုရား... သူ့မိန်းမကို ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်မိတာ ငါ မှားတာပဲ”

ကိုအောင်မြင်မှာ စိတ်ပညာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်စုံ တစ်ခုကို တွေးမိလျှင် ရုတ်တရက်မပျောက်ဘဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးတတ်သည့်အတိုင်း ဆက်လက်စဉ်းစားလျက် ရှိပြန်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ ခင်တယ်ဆိုပေမယ့် မယားထိ ဓားကြည့် ဆိုတာလို ဒီလူ ဧကန္တ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်တယ်... မှားပြီ... မှားပြီ ငါ ဒီအိမ်တည်းမိတာ မှားပြီ...”

ဤကဲ့သို့ မိမိ၏ ချစ်ခင်သော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အားမနာဘဲ စိတ်ချမ်းသာမှုကို မျှော်လင့်၍လည်း တည်းခိုခဲ့သည်မှာ အမှားကြီးမှားပြီဟု နောင်တရမိလေ၏။

ထိုခဏ၌ အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြားရလေရာ... ကိုမြင့်လွင် ပြန်လာကြောင်း သိရ၏။ အကယ်၍ မိမိထင်သည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်မဆိုးခဲ့သော် ကိုမြင့်လွင်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ မိမိ နေထိုင်မကောင်းသည်ကို မေးမြန်းပြီးလျှင် ရယ်စရာမောစရာပင် ဆက်လက်ပြောပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နာရီဝက်ခန့် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်တိုင်အောင် အပေါ်ထပ်သို့ မည်သူ့တက်မလာချေ။

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ... ဒီလူဟာ ပါးစပ်က ပြုံးစိမ့်နဲ့၊ လုပ်စရာရှိရင် တကယ်လုပ်တဲ့လူ။ ကျောင်းတုန်းက ကြည့်ပါလား အညာက ကျောင်းသားတစ်ယောက် သူ့ကိုမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ သမုတ်ရမလားဆိုပြီး ဓားနဲ့လိုက်တာ အနားက အကောင်တွေ မနည်းဆွဲထားလို့ပေါ့... ပါးစပ်က ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်း ပြောတဲ့လူမျိုးဟာ သာပြီးကြောက်စရာ ကောင်းသေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ ဖွင့်၍ထားသော မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ချပ်မှ လေကလေးတစ်ချက် သုတ်၍ဝင်လာရာ ကိုအောင်မြင်မှာ ကျောထဲတွင် စိမ့်ခဲ ဖြစ်သွား၍ ပြတင်းပေါက်ကို ထ၍ပိတ်ရ၏။

ကိုအောင်မြင်အား အိမ်အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်းတစ်ခန်းလုံးကို လေးထား၍ ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည်တို့က အောက်ထပ်တွင် အိပ်ကြ၏။ ကိုအောင်မြင်အတွက် တစ်ယောက်အိပ် ကျွန်းကုတင်အသစ်တစ်လုံးကို ဖွေရာ စာခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးများဖြင့် အိမ်ဦးခန်းဘက် ခပ်ကျကျ ပြင်ပေးထား၏။ ခုတင်၏ခြေရင်းဘက်တွင် ကလေးကစားစရာကလေးများ၊ အရုပ်ကလေးများ တင်ထားသော စင်တစ်ခုရှိ၏။ ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည်တို့မှာ လက်ထပ်ပြီးခါစတွင် ထွန်းကားခဲ့ဖူးရာ ၃ ခါလည်ကျော်ကျော်လောက်မှ ကလေးဆုံးသွားသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်တို့မှာ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုအခါက ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည်တို့က ကိုအောင်မြင်ထံသို့ မိမိတို့၌ သားယောက်ျားကလေး ရရှိကြောင်း၊ ပုခက်တင်နှင့် နာမည်ပေးမင်္ဂလာကို ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကလေး၏နာမည်ကို မိဘနှစ်ပါး

အမည်ပါအောင် “မောင်မြင့်စမ်း” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စာရေးခဲ့ဖူး၏။ ထိုမင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ ကိုအောင်မြင်အား ဖိတ်ကြားသော်လည်း ကိုအောင်မြင်မှာ ထိုအခါက မလာရောက်နိုင်ခဲ့ချေ။ စာတိုက်မှ လက်ဆောင်များကိုသာပို့လိုက်ရ၏။ ကလေးမှာ အခါလည်ကျော်ပြီးနောက် တွတ်တီးတွတ်တာ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် မောင်မြင့်လွင်မှာ ကလေးအား အထူးချစ်ခင်အလိုလိုက်ကာ ကစားစရာအမျိုးမျိုး၊ အရုပ်အမျိုးမျိုးကို ဝယ်ခြမ်းပေးခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ကလေးဆုံးသွားပြီးနောက်၌ပင် မခင်စန်းကြည်မှာ မောင်မြင့်စမ်းအသက်ရှိစဉ်က ကစားခဲ့သော ကစားစရာအရုပ်ကလေးများကို မပစ်ရက်နိုင်ဘဲ အလွမ်းပြကြည့်နိုင်ရန် စင်ကလေးပေါ်၌ တင်၍ထားခဲ့လေသည်။

ကိုအောင်မြင် အိပ်သော တစ်ယောက်အိပ် ကုတင်အနီးရှိ စာအုပ်အနည်းငယ် တင်ထားသော စာကြည့်စားပွဲကလေးပေါ်တွင် စားပွဲတင် ဓာတ်မီးတိုင်ကလေးတစ်ခုရှိ၍ ပလတ်စတစ် အစိမ်းရောင်အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထား၏။ ဤသို့ဖြင့် စားပွဲတင်ဓာတ်မီးမှ အရောင်သည် ကုတင်ခေါင်းရင်းဘက်၌ ပို၍လင်းပြီးလျှင် ကုတင်ခြေရင်းပိုင်းမှာ မှောင်ရိပ်ကျ၍နေလေသည်။

ထိုခဏ၌ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်သည် ကုတင်ခြေရင်းဘက်မှ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် စာအုပ်များ တင်ထားသော စားပွဲအနီးသို့ ချောက်သော အခါ ကိုအောင်မြင်၏ ခြေပေါ်သို့ဖြတ်ကာ ကုတင်ခြေရင်းအောက်သို့ ပင်ဖြန်၍ ဝင်သွားလေ၏။ ကိုအောင်မြင်သည် မျက်ခနဲလန့်၍ သွားပြီးနောက် “အောင်မလေး” ဟု ယောင်၍ပင် အော်လိုက်မိသေး၏။

ကိုအောင်မြင်သည် ကြွက်ကလေး ဝင်သွားသော ခုတင်ခြေရင်းဘက်သို့ အတန်ငယ် ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်၍သွားပြီးလျှင် မိမိ၏ဦးခေါင်းမှာ ပုတ်လောက်ကြီး၍ သွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ၏။ ဝမ်းထဲမှ အသည်းနုလုံးများသည် ရင်ဝဲဆီသို့ ခုန်တက်လာသည့်အလား မျက်လုံးများမှာလည်း ပြာခနဲ ဖြစ်၍သွားလေသည်။

ကိုအောင်မြင် မြင်ရသောအရာမှာ ခုတင်အောက်ခြေရင်းဘက်မှ တလက်လက် တောက်၍နေသော မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးပင် ဖြစ်တော့၏။

“ဘုရား... ဘုရား... မျက်လုံးစိမ်း ၂ လုံးပါကလား” ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။ သို့သော် အသံကား မထွက်တော့ချေ။ မျက်လုံးကလေး ၂ လုံးမှာ

ပျောက်၍မသွားဘဲ ယခင်ကထက်ပင် တောက်ပလာကာ မိမိအား စေ့စေ့ကြည့်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

“ဘုရား... ဘုရား... သူ့မြေကြီး ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်ပါပြီကော”

ကိုအောင်မြင်၏ကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေချေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် ကုလားထိုင်လက်တန်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ သို့သော် ဆုတ်ကိုင်၍မရဘဲ လက်များမှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့၍လာသဖြင့် လက်တန်းကို လွှတ်လိုက်ရ၏။ မျက်လုံးကလေးများမှာ ထိုအတိုင်းပင် တောက်ပစွာ ရှိနေပြီးလျှင် မိမိအား စိမ်းစိမ်းကြည့်နေဘိသကဲ့ ရှိနေလေသည်။ မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံး၏ ဆွဲဆောင်မှုကား လွန်စွာပင် ကြီးမားလှပေသည်။

ကိုအောင်မြင်မှာ ထိုဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဖင်ကြွကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ အောက်ထပ်သို့ ဟစ်အော်၍ ခေါ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် ပါးစပ်များမှာ ဟ၍မရတော့ချေ။

သူသည် အိပ်မက်ထဲတွင် တစ်လှမ်းချင်း လမ်းလျှောက်၍နေသော သူကဲ့သို့ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ သွားပြန်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာလည်း ခုတင်အောက်မှ မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးရှိရာသို့သာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလရာ မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးကလည်း သူ့အားပြန်၍ ဆွဲဆောင်ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ကိုအောင်မြင်မှာ ဇောဈေးများ ပြန်၍လာလေပြီ။ သူ၏ စိတ်အာရုံမှာ မည်သည့်နေရာသို့မျှ မရောက်။ သူ၏မျက်လုံးများ၌ စုဝေးကာ တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိသော မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးဆီသို့သာ သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို အစွမ်းကုန်လွှတ်လျက် ရှိလေသည်။

ကိုအောင်မြင်သည် လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ သူ၏ ခြေလှမ်းများမှာလည်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှ တိုး၍သွားလေ၏။

“မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးနဲ့ မြေကြီးတော့ ငါ့ကို ညှို့နဲ့ပြီ” ဟူသော အသံကိုကား ဝမ်းထဲက သိနေ၏။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ခြေလှမ်းကို ပြန်၍တုန်ရန် သတိမရဘဲ ရှိနေတော့၏။ မျက်လုံးစိမ်းကလေးနှစ်လုံး၏ ညှို့ဓာတ်သည်လည်း တစ်စက္ကန့်ထက် တစ်စက္ကန့် ပြင်းထန်၍ လာကာ သူ့အား အပြင်းထန်ဆုံးသော တန်ခိုးဖြင့် ဆွဲငင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ထိုအချိန်ကား ကိုအောင်မြင်မှာ အစွမ်းကုန် တုန်လှုပ်လာပြီဖြစ်၍ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ ဒူးများကွေး၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

အောက်ထပ်၌ကား ကိုမြင့်လွင်သည် အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာလျက်ရှိရာ မခင်စမ်းကြည်ကမူ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လှန်ကာ ဝတ္ထုဖတ်လျက် ရှိလေသည်။

(ဝှေ့) “ကိုအောင်မြင်တစ်ယောက်တော့ အိပ်ပြီထင်တယ်။ အသံမကြားတော့ဘူး... စိတ်ပညာဆရာကြီးလေ သတ္တဝါများမှာ စိတ်ဓာတ်အားဟာ အရေးကြီးဆုံးလို့ယူဆတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

(ကြည်) “အိပ်ရောပေါ့... ပြီးတော့ နည်းနည်းအအေးမိလာတယ် ပြောတယ်”

“ဆေးကလေး ဘာလေး မတိုက်လိုက်ဘဲကိုး”

“ဈေးထုတ်ဆေးသောက်ဖို့ ကြည် သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးကို ဓာတ်ဗူးနဲ့ အသန့်ထည့်ထားတယ်။ ကော်ဖီလည်း ထည့်ပေးထားတယ်”

“ဒီလူက သိပ်ရိုးတဲ့လူ ကြည်ရဲ့... သိပ်အားနာတတ်တာပဲ။ ပြီးတော့ သိပ်လည်းကြောက်တတ်တဲ့ လူ။ ကျောင်းနေတုန်းက သူနဲ့မောင်ဟာ အချစ်ဆုံးပဲ... ဘယ်လောက်ပဲစေ စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး”

“သူ့ကြည့်ရတာ ကြည်ဖြင့် အားမရဘူး မောင်ရယ်။ မျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူရောင်နဲ့။ သွေးသား သိပ်အားနည်းတာပဲ...”

“နုလုံးရောဂါရှိတဲ့လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကြည်ရဲ့။ ပြီးတော့ ဒါမျိုးဆိုတာ ထိတ်စရာလန့်စရာ တစ်ခုခုနဲ့တွေ့ရင် စိတ်ကို ချက်ချင်းထိခိုက်တတ်တယ်... ပြီးတော့လည်း”

ကိုမြင့်လွင် စကားမဆုံးမီ အပေါ်ထပ်မှ ခုံးခနဲ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် “အလို အိမ်ပေါ်က ဘာသံပါလိမ့်” ဟု မခင်စမ်းကြည်က အော်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် သတိရလာကြသောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ကားမောင်းသမား မောင်ပုနှင့် အစေခံမယ်မြတို့အား ဟစ်အော် အသံပြုခဲ့ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်သို့ အူယားဖားယား ပြေးတက်သွားကြလေ၏။ မောင်ပုနှင့်

မယ်မြတို့လည်း နောက်မှ တက်၍လိုက်သွားရာ သူတို့တွေ့မြင်ရသော ရှုခင်းကား သနားဖွယ်လည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်လည်းကောင်း လှပ၏။ ခုတင်နံဘေးတွင် ကိုအောင်မြင်သည် ကြမ်းပေါ်၌ အလျားမှောက် လဲကျကာ ခုတင်ခြေရင်းဘက်သို့ လက်ယာဘက်လက်ကို အစွမ်းကုန် ဆန့်တန်းလျက် ရှိ၏။ ထိုလက်မှာ ခုတင်အောက်သို့ပင် တစ်ပေခန့် ရောက်လျှင်ရှိလေသည်။ ထိုလက်၏ ရှေ့တစ်ထွားခန့်ဝေးသော နေရာ၌ကား ကစားစရာများ တားသော စင်မှ မတော်တဆ ကျနေဟန်တူသော ယုန်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ယုန်ရုပ်ကလေး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ အလွန်တောက်ပသော အစိမ်းရောင် ကြွေပုတီးစေ့ကလေးနှစ်လုံး တပ်ဆင်ထားလေ၏။

ကိုအောင်မြင်အား မိမိ ကျီစား ခြိမ်းခြောက်လိုက်သော စကားများသည် အရုပ်စင်မှ မတော်တဆ လိမ့်ကျနေဟန်တူသော ယုန်ရုပ်ကလေး၏ အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများနှင့် အကြောင်းချင်းတိုက်ဆိုင်ကာ ကိုအောင်မြင်မှာ အကြောက်လွန်၍ သွားဟန်တူ၏။ နဂိုကပင် နှလုံးရေဂါရှိသဖြင့် ထစ်ခနဲဆိုလျှင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်တတ်သူတစ်ယောက်အား ဤကဲ့သို့ ကျီစားမိသည်မှာ မှားလေပြီဟု ကိုမြင့်လွင်သည် ကြီးစွာနောင်တရမိ၏။

ကိုမြင့်လွင်က ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာရမ်းလျက် “ကြည်ရယ်... အသက် မရှိတော့ပါဘူး” ဟုပြောလိုက်လျှင် မခင်စမ်းကြည့်သည် ချုံးချင့်ကြွေးရှာ၏။ ကိုမြင့်လွင်သည် ယုန်ကလေးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်း၏မျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးမှာ မှေးမှိန်သော ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် အစိမ်းရောင်ထွက်ကာ တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် မခင်စမ်းကြည့် ရိပ်မိမည် စိုးသဖြင့် ကိုမြင့်လွင်လည်း အော်သံကြောင့် ပြေးတက်လာသော အစေခံမောင်ပုအား မျက်ရိပ်ပြလျက် အရုပ်ကလေးကို စင်ပေါ်သို့ တင်ခိုင်း လိုက်ရသည်။

ထိုနောက် ကိုမြင့်လွင်သည် ကိုအောင်မြင်၏ အသုဘအတွက် ဆက်လက်ပြင်ဆင်ကြရလေတော့သတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

‘လောက်လန်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တွယ်

သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှကား ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းနှင့် ကင်းကွာ၍ မရချေ။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းမှာ (၁) ဥပပတ် ပဋိသန္ဓေဟူ၍ ယခင်ဘဝက ဝိညာဉ်ချုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ပြိတ္တာများကဲ့သို့ နောက်ဘဝတွင် ဘွားခနဲ မားမားမုတ်မတ် ရုပ်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း။ (၂) သံသေဒေ ပဋိသန္ဓေဟူ၍ အညိုကိုစွဲ၍ အလွန်သေးငယ်သော ကလာပ်စည်းတစ်ခုမှ အဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာရသည့် ပိုးလောက်တို့ကဲ့သို့ ပဋိသန္ဓေမျိုး။ (၃) အဏ္ဏေ ပဋိသန္ဓေ ဟူ၍ ကြက်၊ ငှက်စသည်တို့၊ ပေါက်ဖွားရသကဲ့သို့ ဥအခွံမှ ဆက်ဖွားသော ပဋိသန္ဓေမျိုး။ (၄) လူ၊ ခွေး စသည်တို့ကဲ့သို့ မိခင်၏သားအိမ်မှ ပေါက်ဖွားရသည့် လောဗုဇ သို့မဟုတ် ဂမ္ဘသေယျက ပဋိသန္ဓေမျိုးဟူ၍ လေးမျိုးပိုင်းခြားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုပဋိသန္ဓေလေးမျိုးအနက် ပထမဥပပတ် ပဋိသန္ဓေမှတစ်ပါး ကျန်သုံးမျိုးတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့လောကတွင် တွေ့မြင်နေရသော ပဋိသန္ဓေမျိုးများ ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားဖြစ်သော သံသေဒေ ပဋိသန္ဓေမှာ ယခု ချက်မြင်အညိုမှဖြစ်သည့် ပိုးလောက်များသာမက ရှေးအခါ “လူ”များပင် သံသေဒေ ပဋိသန္ဓေမျိုးဖြင့် ပေါက်ဖွားနိုင်ကြောင်း ရှေးကျမ်းဂန်များတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရ၏။ မန်ကျည်းပင်မှဖွားသော စိဉ္စမာနသတို့သမီး၊ ကြာပူးမှ ဖွားသည့် ပဒုမဒေဝီ၊ ဝါးတွင် သန္ဓေတည်ခဲ့သည့် ဝေဠုဝတ်မင်းသမီးတို့ ဖြစ်လေသည်။

ဥပပတ် ပဋိသန္ဓေကို ထပ်မံစဉ်းစားက နတ်ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာတို့ကဲ့သို့ လူတို့တွင် မဖြစ်နိုင်သလောဟူသောအချက်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍လည်း မကြားဖူးချေ။ သို့သော် လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအိမ်ထဲသို့ အခြားဝိညာဉ်တစ်ခုသည် ဆေးပညာအစွမ်းကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ အခြားအကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဝင်ရောက်နိုင်ကြောင်းကိုမူ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးလေသည်။

သေခြင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားလျှင်လည်း ဝိညာဉ်သည် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်ချုပ်ငြိမ်း၍ မသွားဘဲ အခြားဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ပဋိသန္ဓေအဖြစ်ဖြင့် သွားရောက်စွဲကပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘဝ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမှာ အလွန်နက်ရှိုင်းမည်းမှောင်လှသော ချောက်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အခြားဘက်ကမ်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် မိမိဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လှန်ပြောဆိုနိုင်လေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အိပ်မက်မက်ရာမှ ဖျတ်နေ လန့်၍နိုးသောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် ရေးရေးမျှထင်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ တို့ကို ပြန်၍သတိရသကဲ့သို့ပင်တည်း။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်စေ ရန်ကုန်မြို့မှ ၄၈ နာရီအတွင်း ထွက်ခွာ သွားရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်သည့်နေ့က နံနက်စောစော အချိန်တွင် လူ ၁၅၀ ခန့် ပါသည့် စစ်တပ်ကလေးတစ်တပ်သည် အင်္ဂလိပ် ကပ္ပတိန်တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်ကာ မင်္ဂလာဒုံမှ “ပြည်”ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာလာလေသည်။

စစ်သားများမှာ အများအားဖြင့် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၍ မြန်မာလူမျိုး လူနှစ်ဆယ်ခန့် ပါဝင်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် အိန္ဒိယပြည်အထိ ဆုတ်ခွာမည်ကို သိသော်လည်း ဂေါ်ရခါး စစ်သားများသည် ကျိုးနွံရိုသေစွာ လိုက်ပါလာကြ၏။ သို့သော် အချို့မြန်မာစစ်သားကလေးများမှာ ယခုစစ်သည် မိမိတို့ အမိမြန်မာကြီးအား ကျွန်ုပ်တို့တွင်းမှ လွတ်စေရန် ဖန်တီးလာသော စစ်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည့် အတိုင်း ဂျပန်တို့ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုသော စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါက်ကာ လမ်းခုလတ်မှ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် လက်ပံတန်းမြို့၏ အပြင်ဘက် ကားလမ်းဖြစ်သော ကျွန်းကလေးရွာ၌ တပ်စခန်းချနေသည့်အခါ မြန်မာစစ်သား ငါးယောက် တို့သည် လက်နက်များနှင့်တကွ တိတ်တစ်ဆိတ် ထွက်ပြေးကြလေသည်။ သို့သော် စစ်တပ်မှာ အထက်မြန်မာပြည်သို့ရောက်လျှင် ရုပ်သိမ်းဆုံးဆဲ ခိုနေသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ စစ်၏အခြေအနေကို ထောက်ထားသဖြင့် ကပ္ပတိန် သည် ပျောက်ဆုံးသော စစ်သားများကို တစ်စုံတစ်ရာ လိုက်လံရှာဖွေခြင်း မပြုဘဲ ဆုတ်မြို့ ဆုတ်ခဲ့၏။

ထိုထွက်ပြေးသော စစ်သားငါးယောက်ထဲတွင် နယ်သား မောင်ရွှေလေး ဆိုသူတစ်ယောက် ပါဝင်လေရာ မောင်ရွှေလေးသည် သုံးရက်မျှ တောထဲတွင် ခုန်းအောင်းနေပြီးနောက် “လူဝတ်”လဲကာ လက်ပံတန်းမြို့သို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ တိုင်းပြည် ဗရုတ်ဗရက် ဖြစ်နေသည့်အချိန်ဖြစ်၍ မောင်ရွှေလေး သည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အခကြေးငွေပေး၍ ထိုထမင်းဆိုင်၌ပင် တစ်လ တိုးသတင်း နေထိုင်ခဲ့၏။

ထိုနောက် ခေတ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာစော့၏။ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် မြန်မာစစ်တပ်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်မိ တော့၏။ မကြာမီ အင်္ဂလိပ်ကုန်ပစ္စည်းများ တဖြည်းဖြည်း ရှားပါး၍လာရာ အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူများ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရ အဖွဲ့သည် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ကာ ဘီအိုင်အေ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာ ကြ၏။ ထိုအခါ ယခင်က ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်ခဲ့သော တိုင်းပြည်သည် အတော်ပင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြား၍ လာတော့၏။ မြို့တိုင်းမြို့တိုင်း၌ ယာယီအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့များကို ခွဲစည်းကြ၏။ ဂျပန်စစ်တပ်များသည် မြို့တိုင်းရွာတိုင်း နေရာအနှံ့အပြား စခန်းချလျက် ရှိနေကြပြီးလျှင် တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ကိုစွန့်မည် သားကောင်းရတနာများဖြစ်ကြသော မြန်မာစစ်သားများကိုလည်း အများအပြား ဆွေ့ရတော့၏။

ထိုအခါ မိမိတို့ အိုးအိမ်များကို စွန့်၍ ပြေးခဲ့ရသောသူများသည် အချို့မိမိတို့ နေရပ်ဒေသသို့ မပြန်ဘဲ ရောက်ရာအရပ်၌ပင် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကာ စားသောက်လျက် ရှိကြ၏။ အရောင်းအဝယ်များသည် နေရာတိုင်း၌ စည်ကား လျက် မီးရထားများသည်လည်း ဖြစ်သမျှတွဲများ၊ စက်ခေါင်းများဖြင့် ပြန်လည် နှုတ်မောင်းလျက် ရှိကြ၏။ မော်တော်ကားများသည်လည်း တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့

ကူးသန်းကာ ကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်၍ သွားကြ၏။ လခစားများထက် ကုန်သည်အလုပ်ကို လုပ်သောသူများသည် စီးပွားလမ်းပြောင့်လျက် ရှိကြ၏။

ယင်းကဲ့သို့ စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့်အတွင်း အတော်အတန် ခေတ်ပြန်၍ ကောင်းလာသောအချိန်၌ မောင်ရွှေလေးသည် အခြားသူများကဲ့သို့ ကုန်စည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး၌လည်း မကျွမ်းကျင်သဖြင့် လက်ပန်တန်းမြို့ရှိ အုပ်ချုပ် ရေးအဖွဲ့တွင် သာမန်စာရေးကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။

စစ်၏ဘေးဒဏ်ကြောင့် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးကြရကုန်သော တိုင်းသူ ပြည်သားများကား မိမိတို့နေရပ်ဇာတိပင် မဟုတ်စေကာမူ အကြောင်းအား လျော်စွာ နေထိုင်ကြရကုန်၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ရွှေလေးသည် ပြည်ရထားသို့ လိုက်ရန် နေ့သည့် တစ်ယောက်အား လိုက်ပို့စဉ် ရထားပေါ်တွင် ပြည်မြို့သား မောင်ထွန်းရွှေ သူနှင့်တွေ့၍ တစ်မြို့တည်း နေထိုင်နေသူများသည် အခြားတစ်ရပ်တစ်ရွာ တွေ့ဆုံမိကြသောအခါ အလွန်ခင်မင်တတ်သည့်အတိုင်း မောင်ရွှေလေးသည် ၁၅ မိနစ်ခန့် ရထားစောင့်နေသည့်အချိန်တွင် စကားပြောပြောရန် မောင်ထွန်း ရွှေအား လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။

လက်ပက်ရည်နှင့် မုန့်များကို မှာထားပြီးနောက် မောင်ရွှေလေးသည် ပြည်မြို့သို့ မရောက်ခဲ့သည်မှာ ၆ နှစ်ကျော် ၇ နှစ်ခန့်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် လူများ တကွတပြားစီ ရှိနေသည့်အကြောင်းမှစ၍ ပြည်မြို့မှ မိတ်ဆွေသက်ဟရာ အကြောင်းများကို မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။

ထွန်း။ ။ “ဒါထက် ပြည်မှာ ကိုရွှေလေးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရှိသေးလား”

လေး။ ။ “အရင်းအခြာထဲကတော့ မရှိပါဘူး ကိုထွန်းရွှေ။ အကြီးကြီးလည်း ကျွန်တော်စစ်ထဲ မလိုက်ခင်ကလေးတွင်ပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်”

ထွန်း။ ။ “ဟုတ်တယ်လေ... ကျွန်တော်အသိသားပဲ”

လေး။ ။ “နို့ပေမယ့် အမေဘက်က တူမတစ်ဝမ်းကွဲတော်မူ မမနှင်းဆိုတာတော့ ရှိတယ်။ အရင်ကတော့ ဈေးကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်တန်း စက်ချုပ်တယ်”

ထွန်း။ ။ “ဪ... ဒေါ်နှင်း... ဒေါ်နှင်း... သိပြီ။ ခင်ဗျား ဘာတော်သလဲ”

လေး။ ။ “နှစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်တာပေါ့ဗျာ... အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ထွန်း။ ။ “သူက ကျွန်တော်တို့ထက် နဲ့နဲ့ကြီးလို့ ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်နှင်းလို့ ခေါ်တယ်... သူ့အကြောင်း ခင်ဗျား မကြားသေးဘူးလား”

လေး။ ။ “မကြားသေးပါဘူးဗျာ။ ပြည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မရောက်ဘူး။ ဒီမှာပဲ ကုပ်နေတာပဲ။ သွားစရာကလည်း အကြောင်းမရှိဘဲ ကိုထွန်းရွှေရဲ့”

ထွန်း။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ကုန်သည်ဆို တော့ ပြည်နဲ့ရန်ကုန် အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် ဖြစ်နေတာပဲ။ တစ်လကို အနည်းဆုံး နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် ရောက်တယ်”

လေး။ ။ “ဒါထက် မမနှင်း အကြောင်းပြောစမ်းပါဦး”

ထွန်း။ ။ “ဒေါ်နှင်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဗျာ။ ပြည်မှာ ဗုံးတွေဘာတွေ ကျလာတော့ သူတို့က ပုတီးကုန်းကို ပြေးတိမ်း။ ဒါနဲ့ ပုတီးကုန်းက မြေ နိုင်ရှင်တစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါသွားသတဲ့။ လူကြီးက မုဆိုးဖို ပင်စင်စား ကြီးဆို ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဝက်ပုတ်တို့ အင်းမတို့မှာ မြေတွေအများကြီး ရှိတယ် ဆိုပဲ။ အသက်ကတော့ မနှင်းထက် ကြီးတာပေါ့လေ။ နို့ပေမယ့် လူကြီးက နို့ကဆံချမ်းသာတယ်... ဒါနဲ့ အခုဝက်ပုတ်က ခြံကြီးတစ်ခြံထဲမှာ သွားနေ တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ကျုပ်တို့ အရပ်ထဲက ကိုစိန်တို့ ပေါင်းတည်သွားတုန်း က တွေ့ခဲ့သတဲ့ ကိုရွှေလေးရဲ့”

လေး။ ။ “အင်းဗျာ။ ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အခုလို ခေတ် ကြီးမှာ အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြရင် ပြီးတာပဲ”

ထွန်း။ ။ “ဒါပေါ့ဗျာ ကိုင်း... သွားကြဦးမှဘဲ။ ရထားထွက်ချိန် နီးနေပြီ။ ခင်ဗျားကော ဒီမှာ နေရတာပျော်ရဲ့လား”

မိတ်ဆွေနတ်ယောက်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် မီးရထားရှိရာသို့ အဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍ လာခဲ့ကြလေသည်။

လေး။ ။ “ပျော်တယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုထွန်းရွှေရယ်။ ကျွန်တော် ထည်း ကုပ်မိကုပ်ရာ နေတော့တာပဲ။ ဘယ်မှလည်း မရောက်ဘူး”

ထွန်း။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ခင်ဗျားလည်း သိပ်နေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ပြည်ကိုများ တစ်ခေါက်တစ်လေ လာခဲ့ရောပေါ့... ကျုပ်တို့လည်း အရှိသားနဲ့။”

“အင်းလေ တစ်ခေါက်တော့ ရောက်အောင် လာခဲ့ဦးမပေါ့...”

“ခင်ဗျား အမဆီကော အလည်အပတ် သွားပါဦးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ သူနေတဲ့နေရာ သိရမှပဲ သွားဦးမယ်။ ဝက်ပုတ်တို့ ဘယ်ဘုတာက ဆင်းရသလဲ”

“ပုတီးကုန်းက ဆင်းပြီး မြင်းလှည်းကလေးနဲ့သွားရင် ရောက်တာပေါ့ဗျာ။ သုံး လေးမိုင်လောက် ဝေးတာပဲ”

“ကိုင်း... ကိုင်း... သွားပေတော့ ကိုထွန်းရွှေ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ”

အချိန်သည် သုံးလမျှ ကြာသွား၏။ တစ်နေ့သ၌ မောင်ရွှေလေးသည် ပြည်မြို့သို့ အသွားတွင် ၆ နှစ်ကျော် ၇ နှစ်ခန့်မျှ ကွဲ၍နေသော အမနှစ်ဝမ်းကွဲ မနှင်းအားတွေ့ရန် ပုတီးကုန်းဘုတာတွင် ဆင်းခဲ့လေ၏။ ဘုတာကလေးမှာ အတက်အဆင်းနည်းပါးသော ဘုတာကလေး ဖြစ်သဖြင့် မီးရထားဆိုက်သောအချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီခန့်ပင် ရှိနေလေပြီ။

မောင်ရွှေလေးသည် ဘုတာရုံအနီးတွင် ရောင်းသော မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ထမင်းတစ်ပွဲကို မှာ၍စားရင်း ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးအား ဝက်ပုတ်ရွာသို့သွားရန် ထိုအချိန်တွင် မြင်းလှည်းကလေးတစ်စင်း ရှောင်ခါသလောဟု မေးရာ မိန်းမကြီးက ဈေးဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် နောက်ဆုံး (၆) နာရီအထိ ရနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် အခြားခရီးသည်များ မရဘဲ မိမိတစ်ယောက်တည်း သွားရမည်ဆိုက မြင်းလှည်းခကို ဦးပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရာ မောင်ရွှေလေးလည်း ထမင်းစားပြီးနောက် ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် အခြားခရီးသည်များ မတွေ့ရသည့်နှင့် အသင့်တွေ့သော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ဦးပေး၍ ငှားရမ်းပြီးသော် ဝက်ပုတ်ရွာကလေးသို့ မောင်းနှင်စေ၏။

ပုတီးကုန်းဘုတာမှ ထွက်ခဲ့သောအခါ မြင်းလှည်းသွားရာ လမ်းကလေးသည် အတော်ပင် သာယာလျက် ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ လယ်ကွင်း

များသည်လည်း ဝင်လုဆဲသော နေရောင်တွင် မြစ်မီးရောင်အဆင်းကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ “လောင်းကြီး” ရွာမှ လွန်သောအခါ ထန်းပင်များသည် လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ကြုံကြားပေါက်ရောက်လျက် ချုံမှတ်များသည်လည်း လမ်းဘေးနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော တောစပ်ကလေးများတွင် ကွက်တိကွက်ကျားပေါက်ရောက်လျက် ရှိကြလေသည်။ အရှေ့ဘက်သို့ ရွှေမျှော်၍ ကြည့်သော် အပြာနုရောင် ကောင်းကင်ကို နောက်ခံထားလျက် ခပ်ရေးရေးမျှမြင်ရသော “အရှေ့ရိုးမ” တောင်တန်းများသည် လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်တွင် အပြာရောင်ဖြင့် အတော်နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်ရသည့် “ပဲခူးရိုးမ” တောင်တန်းသည် လည်းကောင်း၊ သာယာသော ရွှေမျှော်ခင်းများကို ဖြစ်စေ၏။ ရိုးမတောင်၏နောက်ဘက် တောင်စွယ်တွင် ဝင်လုဆဲသော နေတစ်ခြမ်း၏ ရောင်ခြည်များသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ လှည်းလမ်းကလေးပေါ်၌ အရိပ်များကို ဆင်စေ၏။ မောင်ရွှေလေး စီးလာသော မြင်းလှည်းကလေးသည် ခပ်မှန်မှန် သွားလျက်ရှိလေသည်။

မြင်းလှည်းသမားသည် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ဝါးစပ်၌ကိုင်ကာ ဆေးကွေးချည့်နဲ့သော မြင်းကလေးကို မကြာခဏ ကြာမှတ်သံပေးကာ ခပ်မှန်မှန် နှင်လျက်ရှိ၏။

လေး။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲဗျာ တော်တော်နီးပြီလား။”

မြင်းလှည်းသမား။ ။ “တစ်မိုင်လောက် လိုပါတော့တယ်။ ဟိုရှေ့က ကွေ့ကလေးကျော်ရင် ရွာကို မြင်ရပါပြီ။ ဆရာက ဘယ်သူ့အိမ်ကို သွားမှာလဲ”

လေး။ ။ “ယောက်ျားနာမည်တော့ မသိဘူးဗျာ။ သူ့မိန်းမက မနှင်းတဲ့ ပြည်မြို့က စစ်ပြေးပြီး လာရင်းမှာ အိမ်ထောင်ကျနေတာ”

မား။ ။ “မနှင်း... မနှင်း... ကျွန်တော်သိတဲ့ မနှင်းလား... မပြောတတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားသိတဲ့ မနှင်းက ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်လဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“အသက် ၃၀ ကျော်လောက် ရုပ်ကသနားကမား အသားလတ်လတ် ခပ်တောင့်တောင့် အရင်က ပုတီးကုန်းမှာ နေတယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျို့ ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့အိမ် သွားမလို့ဗျ။ မနှင်းက ကျွန်တော် အမနှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်တယ်”

“အဲဒီမနုဉ်းကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားက ပစ္စည်းအတော် ချမ်းသာတယ်။ အသက်တော့ကြီးပြီ။ သူတို့နေတဲ့ ခြံကြီးက ချောင်းဘေးမှာ အကျယ်ကြီးပဲ”

“အဲဒီအိမ်ရောက်အောင်ပို့ဗျ”

“အိမ်ရောက်အောင်တော့ ပို့လို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ။ သူတို့အိမ်အထိ မြင်းလှည်း မပေါက်ဘူး။ တံတားထိပ်နားမှာ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ဆရာ ဆင်းပေတော့။ ထမင်းဆိုင်ဘေးလမ်းကြားက မြောက်ဘက်တည့်တည့် ချောင်းဘေးအတိုင်း တခေါ်လောက် ဆရာလျှောက်သွားရင် သူတို့ခြံကြီး ဝင်တိုမိတာပဲ။ ခြံစည်းရိုးတော်တော် မြင့်မြင့်ခတ်ထားတာ။ ဒီနေရာမှာ သူတို့ခြံပဲ ရှိတယ်”

“အင်းဗျာ ဒါပြင်လည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထမင်းဆိုင်ရှေ့ပဲ ချခဲ့တာပေါ့... သူတို့က ခြံမှာ ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ့ယောက်ျားက မြင်းမွေးတယ် ဆရာရဲ့။ မြင်းတွေမှ အကောင်နှစ်ဆယ် အစိတ်ရှိတယ်။ ခုနေအခါ တစ်ကောင်ကို တစ်ထောင်၊ ထောင်ငါးရာ ရတာပေါ့”

သို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မြင်းလှည်းကလေးမှာ လှည်းလမ်းမှ တာလမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်သို့ တည့်တည့်ချိုးပြီးနောက် ဝက်ပုတ်ရွာထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

မြင်လှည်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေးသည် တံတားထိပ်ရှိ ထမင်းဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဆိုင်ကလေးမှာ နေဝင်ရံသရော အချိန်ဖြစ်၍ လူများရှင်းလင်းလျက်ရှိရာ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးအား ပုတီးကုန်းမှ မနုဉ်းနေထိုင်သော ခြံသို့သွားရာလမ်းကို မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

ကြီး။ ။ “မောင်က ဘယ်ကလဲ”

လေး။ ။ “ကျွန်တော်က လက်ပန်တန်းကပါ ခင်ဗျာ... အခု ကျွန်တော်မေးနေတဲ့ မနုဉ်းဆိုတာက ကျွန်တော်အဖ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်”

ကြီး။ ။ “ဟောဒီအိမ်ဘေးက လမ်းကလေးအတိုင်းသာ မြောက်ဘက်တည့်တည့် လျှောက်သွားပေတော့။ ခြံကြီးကို တွေ့လိမ့်မယ်... သူ့ယောက်ျားက ဦးချစ်သောင်းတဲ့။ အသက်တော့ အတော်ကြီးပါပြီ။ သူတို့က မြင်းတွေအကြီးအကျယ် မွေးပြီး ရောင်းစားတယ်။ ခုနေအခါ တစ်ကောင် ၁၅၀ဝိ-

၂၀၀ဝိ အနည်းဆုံးရတာပေါ့။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေတောင် သူ့ခြံထဲက မြင်းတွေကို လာလာဝယ်ကြတယ်... ကိုင်း... ကိုင်း ငါတူ သွားပေတော့၊ မိုးချုပ်နေမယ်”

မောင်ရွှေလေးသည် ထမင်းဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးလျှင် ချောင်းဘေးရှိ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ နှစ်ဖာလှဲခန့် လျှောက်မိသောအခါ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခြံ၏ ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်၍ထားသဖြင့် မောင်ရွှေလေးသည် ဟစ်အော်အသံပြုလေရာ ပထမ၌ ခွေးဟောင်းသံများ ကြားရပြီးနောက် ဝင်းတံခါးဆီသို့ လူကြီးတစ်ယောက် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာသည်ကို မြင်လေ၏။ အချိန်မှာ ဒီ နာရီခွဲမျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း နေသာသော စက်တင်ဘာလ၏ ညနေချမ်းပြစ်သဖြင့် အလင်းရောင် မပျောက်တတ်သေးချေ။ လူကြီးသည် လက်ထဲတွင် ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလေသည်။

ကြီး။ ။ “ဘာကိစ္စလဲ မောင်”

လေး။ ။ “ကျွန်တော် မမနုဉ်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါဗျာ။ မမနုဉ်းက ကျွန်တော်ရဲ့ အမတစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်”

ကြီး။ ။ “ဪ ဟုတ်လား မောင်က ဘယ်ကလဲ”

လေး။ ။ “ကျွန်တော် ဇာတိက ပြည်ကပါ... စစ်ထဲလိုက်သွားပြီးတဲ့နောက်”

မောင်ရွှေလေးသည် ရှေ့သို့မဆက်ဘဲ စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မသိသော လူချင်း တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုကြသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင်းပါးရိပ်ခြေကြည့်ကာ အကဲခတ်တတ်ကြသည့်အတိုင်း လူကြီးသည် အတန်ငယ်သင်္ကာမကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မိမိအား ကြည့်နေသည်ဟု မောင်ရွှေလေး စိတ်တွင် ထင်မိ၏။

မိမိ၏ အမဝမ်းကွဲမနုဉ်း၏ယောက်ျား ခြံရှင်ဖြစ်ဟန်တူ၍ ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် စွတ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ထား၏။ လူကြီး၏မျက်နှာမှာ ထိပ်ဘက်တွင်ကားရာမှ အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရှေး၍ ကျဆင်းသွားရာ နှာခေါင်းမှ အတန်ငယ်ရှေ့သို့ ငေါထွက်လျက် ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။

သို့ဖြစ်ရကား မိမိမြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားထဲတွင် အရပ်ဆိုးဆုံး လူတစ်ယောက်ဟု သတိပြုလိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်၌ မနင်းကိုယ်တိုင် ခြံတံခါးအနီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မောင်ရွှေလေးဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့်တပြိုင်နက် အံ့အားသင့်ကာ ခေတ္တစု ကြည့်နေပြီးနောက် တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။

“ဟဲ့ မောင်ရွှေလေးပါကလား... မင်းဘယ်ကလာသလဲ”

“လက်ပန်တန်းက လာခဲ့တယ် မမနင်း... ကျွန်တော်ပြည်သွားမယ် ဟာ လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပဲ။ မမနင်းတို့ အားလုံးမာရဲ့နော်”

“အေး... အေး... ဗာကြပါတယ်။ မမနင်း ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်သူပြောသလဲ”

“လက်ပန်တန်း ဘုတာမှာ ပြည်က ကိုထွန်းရွှေနဲ့ တွေ့တာနဲ့ မမနင်းတို့ ပုတီးကုန်းမှာ ပထမနေတယ်။ အခုတော့ ဝက်ပုတ်မှာ ရှိတယ်ပြော လို့ ကျွန်တော်လည်း မတွေ့ရတာ ကြာတာနဲ့ သတင်းမေးပြီး လိုက်လာတာပဲ မမနင်းရဲ့”

“အေးကွယ် ဝမ်းသာတယ်... လာ... လာ”

ထိုအချိန်၌ လူကြီးသည် မြင်းစောင်းများရှိရာသို့ ထွက်သွားလေပြီ။ မမနင်းက ရှေ့ကသွားသဖြင့် မောင်ရွှေလေးသည် နောက်မှလိုက်ပါ သွားလေ၏။ ခြံစည်းရိုးအတွင်း တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ကား အိမ်တန်းလျားများ သဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားသည့် မြင်းစောင်းများ ရှိ၏။ မြင်း သုံး လေးကောင်မှာ ခြံကြီးအတွင်း၌ပင် ကြီးများဖြင့် လှန်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ အိမ်တစ်ဆောင်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အသက် ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ ခန့် ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံးကိုကိုင်ကာ လမ်းပြ သဖြင့် မနင်းနှင့် အတူမောင်ရွှေလေးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ လိုက်သွားရ လေသည်။

အိမ်ကလေးမှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း ပျဉ်ခင်းသွပ်မိုး နှစ်ထပ်အိမ်ကလေး ဖြစ်၍ အိမ်တွင်း၌ ဖြူဆန်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များစွာမရှိဘဲ ဧည့်ခန်း တွင် ရိုးရိုးကြိမ်ကုလားထိုင် ၄ လုံး စားပွဲခိုင်းတစ်ခု အပေါ်မှ ထွန်းညှိထားသော ရေနံဆီ လသာမှန်အိမ်တစ်လုံးသာ ရှိ၏။ ဧည့်ခန်းနောက်၌ ခြေရင်းခေါင်းရင်း

တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိ၍ အလယ်၌ နောက်ဆေးမီးခိုသို့ သွားသော လမ်းရှိလေသည်။

မနင်းသည် မောင်ရွှေလေးအား ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် တွင် ထိုင်စေ၍ မောင်ရွှေလေး၏ လွယ်အိတ်နှင့် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ချထားလေ၏။

လေး။။ “ခြံတံခါးဝမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့ လူကြီး...” (စကား ဆုံးမီ မနင်းက ဖြတ်၍)

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ မမနင်း ခဏကျား ဦးချစ်သောင်းဆိုတာပဲ... အသက်တော့ မမနင်းထက် အများကြီး ကြီးတာပေါ့။ သဘောကောင်းပါတယ် မောင်လေးရဲ့”

လေး။။ “ဟုတ်ကဲ့...”

နင်း။။ “ဒါထက် မင်းထမင်းစားခဲ့ပြီလား”

လေး။။ “ဟုတ်ကဲ့ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် ပုတီးကုန်းကတည်းက စားလာတယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်... အလကားပဲ စားလာတယ်။ ဒီမှာ မမနင်း တို့ရှိတာ အသိသားနဲ့”

“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မမနင်းကလည်း... ခြံထဲမှာ မြင်းတွေ အများကြီး မွေးထားတယ်နော်”

“အေး... ဒီဟာက သူ့အလုပ်ကိုကဲ့၊ မြင်းတွေကို ဖောက်ပြီး ရောင်းတယ်။ သူက အင်မတန် ဝါသနာပါတာပဲ”

“ကောင်းပါတယ် မမနင်းရယ်။ ဒီအလုပ်က အင်မတန် ဝင်ငွေ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ”

“တစ်ကောင်ဆိုရင် တော်တော်အဖိုးရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တွေလာပြီး နှစ်ကောင် သုံးကောင် ဝယ်သွားတာပဲ။ နို့ဗေမယ် ဒီအလုပ် တို့ မမနင်း သဘောမတူပါဘူးကွယ်။ ဒီပြင်ဟာ တစ်ခုခု ရောင်းဝယ် စားရင် ကောင်းတာပေါ့။ မင်းကော အခု တာလုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ စာရေးပဲ လုပ်နေရတာပဲ မမနင်းရယ်။ စစ်ထဲက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးလည်း မရှိတော့ ဖြစ်ကတတ် ဆန်း ဆင်းလုပ်နေရတာပဲ။ စိတ်က ပါလှရယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးပေါ့... ခေတ်ပျက်ထဲမှာ ကျဘန်းပေါ့။ ဟော... အကိုကြီး တောင် ပြန်လာပြီ”

မနှင်းသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော ဦးချစ်သောင်းဘက်သို့ လှည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် မောင်ရွှေလေးနှင့် ဦးချစ်သောင်းတို့အား မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေးမှာ မိမိဖခင်ဘက်မှစပ်လျှင် မောင်နှစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ် လက်ထက်က စစ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ ပါမသွားဘဲ ယခု လက်ပန်တန်းတွင် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်၌ စာရေးအလုပ်ကို လုပ်နေကြောင်း၊ ဖြည့်မြဲတုံ့ မိတ်သဟာများထံ အလည်အပတ် သွားရာတွင် လမ်းကြွသဖြင့် သတင်းမေးမြန်းကာ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဦးချစ်သောင်းအား ပြောပြလျက် ရှိလေ၏။

သောင်း။ ။ “အင်း... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မောင်ရွှေလေး... ကိုင်း ထမင်းစားကြမယ် မနှင်းရေ... ပြီးတော့မှ စကားပြောကြတာပေါ့... ဧည့်သည်အတွက်ပါ ထမင်းပြင်ပါကွယ်”

နှင်း။ ။ “သူစားပြီးခဲ့ပြီတဲ့ အကိုကြီးရဲ့”

လေး။ ။ “ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ပုတီးကုန်းက စားလာပါတယ်”
“ဒီလာတာ ဒီကျမှပဲ စားရောပေါ့ကွယ်... ကိုင်း ဒါဖြင့် လက်ဖက်ရည်တို့ ဘာတို့... လုပ်ကြတာ... မထယ်ကို ပြင်ပေးပါစေ”

နှင်း။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ အကိုကြီး”

ထိုနောက် နောက်ပေးမီးဖို ထမင်းစားခန်း၌ အိမ်ရှင်များ ထမင်းစားကြလေရာ အစောင့်အိတ်ထယ်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ပဲကြီးလှော်သုပ် ထန်းလျက်များ ယူလာပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေး၏ စားပွဲ၌ ချထားလေသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ ဦးချစ်သောင်းနှင့် မနှင်းတို့သည် အပြင်ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေးအား စကားစမြည် ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

နှင်း။ ။ “မင်းစစ်ထဲလိုက်သွားတာ မမနှင်းဖြင့် တစ်နှစ်လောက်ကြာ သိတယ်။ ရန်ကုန်မှာ နေတယ်ပဲ အောက်မေ့နေတာ”

လေး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ရန်ကုန်ကနေပြီး လိုက်သွားတာပဲ”

နှင်း။ ။ “တိုက်ရိုက်ရသေးလား”

လေး။ ။ “မရှိလှပါဘူး မမနှင်း... နယ်ခြားမှာ တစ်ခါပဲ တောထဲနဲ့ တိုက်ခဲ့ရတယ်။ မပြောပလောက်ပါဘူး။ ဒီနောက်ဘာမှမကြားဘူး။ ဂျပန်က စစ်လည်းကြေညာရော ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်က ပြန်လာပြီး ရန်ကုန်ကနေ ဆုတ်ခဲ့တာပဲ”

နှင်း။ ။ “မင်းက ထွက်ခဲ့ရလား”

လေး။ ။ “ဟာ ထွက်လို့ ဘယ်ရမလဲ မမလေးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ် လက်ပန်းတန်း အရောက်မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူထွက်ပြေးတာပေါ့”

သောင်း။ ။ “ဪ... ဒါဖြင့် စစ်တပ်ထဲက ထွက်ပြေးလာတာပေါ့”

လေး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ တပ်ကလည်း ပျက်တော့မယ့် အတူတူ မထူးဘူး ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း ကင်းစောင့်ကျတဲ့ အလှည့်မှာ တစ်ခါတည်း လစ်ခဲ့တာပဲ အကိုကြီးရေ”

သောင်း။ ။ “မင်းတို့ကို လိုက်မရှာဘူးလား”

လေး။ ။ “လူရှိသေရုံလောက် ရှာရမှာပေါ့ အကိုကြီးရယ်... ဂျပန် တပ်ကလည်း ရန်ကုန်ရောက်ဖို့ နီးလာတော့ သူတို့လည်း ဒရေသောပါး ဆုတ်ရတာပဲ။ သာစည်က မြင်းတပ်ဖြင့် မြင်းတွေတောင် အားလုံးမယူနိုင်ဘူး။ တစ်ချို့တစ်ဝက်လောက်ယူပြီး ကိုယ်မျောက်သွားကြတယ်လို့ ကြားရတာပဲ”

သောင်း။ ။ “ဒါဖြင့် မြင်းတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်လဲ”

လေး။ ။ “အရပ်သားတွေ လက်ဦးရာ ယူကြတာပေါ့ အကိုကြီးရယ်”

သောင်း။ ။ “တကယ် မြင်းကောင်းတွေနဲ့ တူတယ်ဟေ့”
မြင်းဆိုသော စကားကိုကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးချစ်သောင်းမှာနားစွင့်ကာ မျက်လုံးများပြူးကာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးလျက်ရှိလေ၏။
“ပြောမှပြောပလေ အကိုကြီးရယ်... တကယ်ချောတဲ့ မြင်းကြီးတွေပေါ့”

“ဘာမျိုးလဲကွဲ့”

“အမျိုးတော့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူး အကိုကြီးရေ။ နို့ပေမယ့် အင်မတန် အရပ်အမောင်းကောင်းတဲ့ “အာရပ်” မျိုးတွေနဲ့ တူပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အေးပေါ့ကွယ် အခုခေတ်မှာတော့ “ဝေးလ(စ)” နိုင်ငံက မြင်းတွေကို “ဝေးလ” မျိုးတဲ့ ဩစထြေးလီယာမျိုးတဲ့ လည်ပင်းရှည် “ဂရစ်ဖင်” မျိုးတဲ့ အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တုံ့မြန်မာကျမ်းဂန်အရဆိုတော့ မြင်းစာတ်အပြားမျိုး ၁၀ ပါးရယ်လို့၊ ၁၀ ပါးပဲ ရှိတယ်။ သိန္ဓောမျိုး သုဝဏ္ဏသာမမျိုး၊ ဝဋ္ဋာဟကမျိုး စသည်ပေါ့ကွယ်... အဲဒီ ၁၁ မျိုးက ပေါက်ဖွားတာချည်းပဲ။ အင်္ဂလိပ်ကလည်း သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်ဖွားရာနိုင်ငံလိုက်ပြီး ခေါ်တာပေါ့... သက္ကဋအသယုကြီးဆိုတဲ့ ကျမ်းထဲမှာ မြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ အားလုံးအကျယ်ရှိတာပေါ့”

လေး။ ။ “အခု ခြံထဲက အကိုကြီးရဲ့ မြင်းတွေက ဘာမျိုးတွေလဲ”
“မျိုးကောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ရွက်ကြမ်းရေကြိုတွေပေါ့... နို့ပေမယ့် အကိုကြီးရဲ့ “ဘော်ဖြူ” ဆိုတဲ့ မြင်းကြီးကတော့ အာကာသဘိန္နအမျိုးအနွယ်ထဲကနဲ့ တူပါတယ်။ တကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကြီးပဲ။ အာကာသဘိန္နဆိုတာက အမျိုးအားဖြင့် တတိယ လောက်လိုက်တဲ့ အမျိုးထဲကပေါ့... နက်ဖြန်တော့ မောင်ရွှေလေး ပြရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြည့်ရတာပေါ့... ကျွန်တော်လည်း မြင်းအကြောင်း နားမလည်ပေမယ့် ဝါသနာတော့ နဲ့နဲ့ရှိပါတယ်”

“အေး... ဒီလိုဆိုရင် အကိုကြီးက သဘောကျတာပေါ့။ အဲဒီ “ဘော်ဖြူ” ဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးကတော့ အကိုကြီးရဲ့ အချစ်တော်ပဲ ဟေ့”
“လှလည်း လှပတာကိုး ခင်ဗျ”

မနင်းသည် မောင်ရွှေလေးအတွက် အိပ်ရာကို အိမ်ရှေ့၌ပင် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ မောင်ရွှေလေးမှာ မြင်းကို အလျဉ်းဝါသနာ မပါသော်လည်း အိမ်ရှင်၏ ဓာတ်ကို သိသည့်အတိုင်း ဝါသနာပါဟန်ဆောင်လျက် ရှိခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးချစ်သောင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် ညဉ့် ၁၁နာရီထိုးသည်အထိ စကားကောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

နစ်ရက် သုံးရက်မျှသာ နေမည်ဟု အလည်အပတ်လာရောက်ခဲ့သော မောင်ရွှေလေးသည် တစ်လမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။

ရောက်ပြီးနောက် ၁၀ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ၌ ဦးချစ်သောင်းသည် မိမိ၏ကိုယ်စား မြင်းများကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် မောင်ရွှေလေးအား သူ ယခင်က ရရှိခဲ့သော လစာအတိုင်းပေး၍ ငှားရမ်းခဲ့ရာ မောင်ရွှေလေးက လည်း သဘောတူလက်ခံလိုက်၏။ ယင်းကဲ့သို့ လက်ခံလိုက်ခြင်းမှာ ဆွေမျိုးနည်းပါးလှသော လူ့ရွယ်တစ်ယောက်အတွက် မိမိအား အတော်အတန် ဂရုစိုက်သည့် အစံမဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်နှင့် အတူနေရခြင်းမှာ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိ၏ဘဝခရီးစဉ်၌ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စာရေးအလုပ်တွင် မပျော်ပိုက်သဖြင့်တစ်ကြောင်း လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ရွှေလေး ရောက်ရှိသောအချိန်၌ မြင်းအကောင် ၃၀ ကျော်ခန့် ရှိရာ မြင်းမ ၁၈ ကောင်ခန့်ရှိ၍ မြင်းကလေး သုံး လေးကောင်ရှိ၏။ ကျန် မြင်းများမှာ သားစပ်မြင်းလားကြီးများဖြစ်၍ အများအားဖြင့် ပြိုင်မြင်းမျိုးများ ဖြစ်လေသည်။

ဦးချစ်သောင်းသည် မြင်းများကို ကြည့်ရှုရန် လူငှား ငါးယောက်ထား၍ ကုလား သုံးယောက်တို့က မြက်ရိပ်ပေးရပြီးလျှင် မြန်မာ့နှစ်ယောက်တို့က နှိပ်နယ်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း၊ အစာကျွေးခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်ရလေသည်။

မောင်ရွှေလေးကမူ မြို့များသို့သွားရောက်ကာ မြင်းအတွက် ဆေးများ ဝယ်ခြမ်းရခြင်း၊ မြင်းများ နာမကျန်းဖြစ်က ဆရာဝန်နှင့် ဆေးထိုးခြင်း၊ အစာကျွေးခြင်းအလုပ်ကို ပြုလုပ်ရခြင်းနှင့် ရံဖန်ရံခါ မြင်းဝယ်သူများ ရှိရာသို့ လိုက်လံစပ်စားခြင်း၊ ကြွေးမြီများတောင်းခံခြင်း စသည်တို့ကို ဦးချစ်သောင်း ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ရ၏။

မောင်ရွှေလေးသည် မနင်းအား ခင်မင်သည့်အပြင် ဦးချစ်သောင်း ကိုလည်း ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဟု သဘောထားကာ အလုပ်ကို ကိုယ်ပိုင်ရင်ဖိ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးချစ်သောင်းသည် အထက်အညာသို့ မြင်းမျိုးကောင်းများ ဝယ်ရန် ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ခရီးထွက်တတ်ရာ ထိုအတွင်း၌ မောင်ရွှေလေးပင် မြင်းကြည့်ရှု ကျွေးမွေးသူများအပေါ်တွင် စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာသည် မည်ကဲ့သို့ ဖန်တီးလာဦးမည်မသိ အောင်ပေါ်အကြောင်းများကား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ထမင်းဝိုင်းတွင် မနုန်းက “မောင်လေး မမတို့ကို အားမနုန်းနော် စားသာစား” ဟု ပြောကာ ကြက်သားဟင်းခွက်ထဲမှ အသည်းဖတ်ကပ်ဖတ်ကို ဖွန်းနှင့်ကော်၍ မောင်ရွှေလေး၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေး၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ဦးချစ်သောင်းသည် ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကိုပင် ကုန်အောင်မစားဘဲ ရင်ပြည့်၍လာကြောင်း ပြောကာ ထမင်းပွဲမှ ထသွားလေ၏။ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မောင်ရွှေလေးသည် ကြွေးတောင်းရန် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပေါင်းတည်မြို့သို့ ခရီးသွားမည့်ဆဲဆဲ၌ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်ကိုကိုင်ကာ ရေချိုးရန် နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်လာ၏။ ထိုအခါ မနုန်းက “ဟေ့ မောင်ရွှေလေး မြင်းလည်းမမိဘဲ နေမယ်နော်။ ရေချိုးပြီး မြန်မြန်သွား။ မင်းအင်္ကျီကို မမ ဖွပ်ထားလိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးချစ်သောင်းသည် အိမ်ခေါင်းရင်း တံခါးကို ဂျှောင့်ခနဲ ပိတ်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးပင် သတိပြုလိုက်ကြမိလေသည်။

ဣသားမစ္ဆရိယ စိတ်များကား ဦးချစ်သောင်း၏ ရင်ထဲတွင် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍လာတော့ဟန် တူ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးချစ်သောင်းသည် မောင်ရွှေလေးအပေါ်တွင် အဆိပ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ မနုန်းမှာမူ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်ရွှေလေးအား သနားစဖွယ် မျက်ရည်များဝိုင်းကာ တွေ့ဝေကြည့်ရှု၍ နေတတ်၏။ မနုန်းအပေါ်၌ ဦးချစ်သောင်း၏ အပြုအမူများသည်လည်း တစ်နေ့တခြား အေးစက်မာကျော၍လာကြောင်း မောင်ရွှေလေး သတိပြုမိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပထမ၌ ပျော်ဖွယ် ကောင်းသော ယောင်ယောင် ထင်မှတ်ခဲ့သော မောင်ရွှေလေး၏ ဘဝခရီးတွင် အနှောင့်အယှက် အရိပ်အရောင်များ သန်း၍လာတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးချစ်သောင်းသည် ပုတီးကုန်းသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားရောက်ရာ မောင်ရွှေလေးမှာ အိမ်ဦးခန်းတွင် မြင်းဆေးများ ထည့်သော မိရိကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းလျက် ရှိလေ၏။ မနုန်းကမူ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တံမြက်လှည်းလျက် ရှိလေသည်။ ယခင်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသားအရေအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြည့်ရှု၍ ကောင်းသော မနုန်းသည် ယခုအခါ၌မူ အတော်အတန် ပိန်ကြဲ၍ သွားရုံမျှမက ကြည်လင်

သော မျက်လုံးများသည်လည်း အုံ့မှိုင်းသောအသွင်ကိုဆောင်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ရည်စများကိုပင် မြင်ရလေသည်။

မောင်ရွှေလေးသည် ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်၍လာခဲ့၏။

လေး။။ “မမနုန်း စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် မမနုန်း”

နုန်း။။ “အေး... မင်းထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မောင်ရွှေလေးရယ်”

“အမှန်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ မမနုန်း...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... မမနုန်း စိတ်မချမ်းသာတာ အခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ကြာလှပြီ။ အမှန်တော့ ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိဘူး။ မမနုန်း ကုသိုလ်ပဲ...”

“ဘယ်လိုလဲ ပြောစမ်းပါဦး မမနုန်း”

“မင်းဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော်... စိတ်ချပါရစေ မောင်လေးရယ်”

“ကျွန်တော် မပြောပါဘူးဗျာ။ စိတ်ချပါ”

“မမနုန်း သူနဲ့နေရတာ ပျော်တယ်ထင်သလား”

“ပထမတော့ ထင်မိတယ်... နို့ပေမယ့် အခုတော့ သူ့အကြောင်း သိရလို့ မထင်တော့ဘူး”

“တစ်နေ့မှ မမနုန်း စိတ်မချမ်းသာပါဘူး”

“ဒါကတော့ လင်နဲ့မယားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ မမနုန်းရယ်။ လောကကြီးမှာ မမနုန်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို စိတ်မချမ်းသာရတဲ့ လင်မယားတွေ ဒုနဲ့ဒေးပဲ”

“သူ့အကြောင်းကော မင်းဘယ်လို အကဲခတ်မိလဲ။ တို့မောင်နှမချင်းမို့ မေးတာနော်”

“ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို သိပ်သဘောမကျဘူး။ သူ့စိတ်သဘောထားလည်း မကြိုက်ဘူး။ သူ့ဟန်အမူအရာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့...”

“အမှန်မှာတော့ ဘယ်သူမပြု မိမိမူ ဆိုသလိုပေါ့ မောင်ရွှေလေးရယ်။ မမက အိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဘူး။ ပထမမြင်းပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ပုတီးကုန်းက အိမ်ကု အမယ်ကြီးက နေ့ရောညရော တိုက်တွန်းလေတော့ အားနာပြီး ပါမိတာပါကွယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

“ဒါထက် မင်းပြောတာ သူ့စိတ်သဘောလည်း မကြိုက်ဘူး။ သူ့အမူ အရာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာမကြိုက်တာ ရှိသေးလဲ”

“မမနှင်း မေးလို့ရှိမှ ပြောရမှာပဲ။ သူ့မျက်နှာကြီး ကြည့်ရတာကို ကျက်သရေ မရှိပါဘူး မမနှင်းရယ်”

“မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း မောင်ရွှေလေး... သူ့မျက်နှာဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ”

မောင်ရွှေလေးသည် မိမိထင်မြင်ချက်ကို ပြောရလျှင် ကောင်းမည် လော တစ်ခဏမျှ တွေဝေစဉ်းစားလျက် ရှိလေသည်။

“မမနှင်းကို အားမနာနဲ့ မင်းစိတ်ထဲမှာရှိတာ ပြောစမ်း။ သူ့မျက်နှာ ကြည့်ရတာ ဘာနဲ့တူသလဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရမှာဖြင့် မြင်းနဲ့တူတယ် ထင်တယ်”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့ကွဲ့ ဒီလူကြီးက အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဗဟုသုတလည်း ရှိတယ်။ ဉာဏ်ပညာနဲ့လည်း အင်မတန် ပြည့်စုံတယ်... တစ်ခြားလူမှာ မရှိတဲ့ ဉာဏ်မျိုးတောင် သူ့မှာရှိတယ်... ဥပမာ ဆိုကြပါစို့ကွယ်... မြင်းတွေပြောတဲ့စကား သူ့နားလည်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား မမနှင်းရယ်...”

“အင်းလေ... မမနှင်းလည်း ပထမတော့ မယုံမိဘူးပေါ့... မြင်းတွေပြောတဲ့စကားဆိုတာက လူနဲ့လူချင်း အရိပ်အကဲသိသလို မြင်းတွေရဲ့ အရိပ်အကဲကို သူ အားလုံးသိတယ်။ မြင်းတွေဟာ သူပြောတဲ့စကားကို အားလုံး နားထောင်တယ်”

“တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ သခင်ကိုတော့ ချစ်တတ်စမြဲပဲ...”

“ဒါတင်မကဘူး မောင်ရွှေလေးရဲ့... အကြောင်းရှိတယ်... သူ တစ်ခါ အရက်သောက်လာတုန်းက မမနှင်းကို ပြောဖူးတယ်။ မနှင်း မင်း ငါ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်စမ်း ဘာနဲ့တူသလဲတဲ့... ဒီတော့ မမနှင်းလည်း မပြောရက်တာနဲ့ ဘာမှ မပြောဘူး... တစ်ခါတစ်ရံနဲ့တောင် ပြောရမှာ အားနာဖို့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား... နို့ပေမယ့် သူက မရမက မေးလေတော့... မမနှင်းက နောက်ဆုံးမှာ အစ်ကိုကြီးမျက်နှာဟာ “ဘော်ဖြူ” မျက်နှာနဲ့တူတယ်လို့ ရယ်သလို မောသလိုနဲ့ ပြောလိုက်တယ်... ဒီတော့

သူက ဘာပြောလဲသိလား... သူ့မျက်နှာဟာ မြင်းနဲ့ မတူဘဲနေပါ့မလား... သူဟာ အရင်ဘဝက မြင်းဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဘော်ဖြူနဲ့တောင် ညီအစ်ကို တော်ခဲ့သေးတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူဟာ မြင်းတွေ လုပ်သမျှ နားလည်ပြီး မြင်းတွေကလည်း သူ့ကို ပြန်ချစ်တယ်တဲ့... ပြီးတော့ နောက်ထပ် သူက တစ်ခု ပြောသေးတယ်။ သူသေရင် နောက်ဘဝမှာ မြင်းပဲ ပြန်ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အရင်ဘဝဟောင်းက ညီအစ်ကိုတော်ခဲ့ဖူးလို့ သူသေရင် မြင်းဖြစ်မယ်... ဘော်ဖြူသေရင် ဘော်ဖြူဟာ လူပြန်ဖြစ်မယ်တဲ့”

“ထူးဆန်းလိုက်လေ... မမနှင်းရယ်”

“ပြီးရော ဒီစကားကို သူ့မူးလာတဲ့အခါကျမှ ပြောတယ်... အမှူး ပြောသွားရင် ဘယ်လိုမှ မေးလို့မရတော့ဘူး”

“သောက်ကော သောက်တတ်သလား”

“သောက်တတ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... တစ်ခါတစ်ရံ သူနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အရာရှိဟောင်းကြီးတွေ ဘာတွေ တွေ့လို့ အပေါင်းအသင်းစုံတဲ့ အခါမျိုးသာ လုပ်တတ်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် တော်ပါသေးရဲ့ မမနှင်းရယ်”

“နို့ပေမယ့် အဲဒီလို မူးလာတဲ့အခါကျရင် လေထိုးအောင်တတ်တယ်ကွယ်... မင်း မရောက်ခင်ကလေးတွင်ဘဲ တစ်ခါတစ်လေ အောင်လို့ နှိပ်လိုက်၊ နင်းလိုက်ကြရတာ မပြောပါနဲ့တော့...”

“ဘာထက် အခုလို အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်တော့ ရောက်ရာရောက်၊ ပေါက်ရာပေါက် သွားချင်တော့တာပဲ မမနှင်း”

“ဒီလိုလည်း မလုပ်ပါနဲ့ဦးကွယ်... မမနှင်းကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တော့မလား”

မောင်ရွှေလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

“ဪ ဒါထက် မင်းကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်... မင်းသဲကုန်းကို သွားတဲ့နေ့တုန်းက နေ့လယ်ရေချိုးပြီးလို့ ဒေါ်ထွန်းပေးတဲ့ အဝတ်တွေ မမနှင်းက လှမ်းမယ်ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်အလာမှာ ဘော်ဖြူဟာ မြင်းစောင်းတံခါးက မင်းတုပ်ကို သူ့နှုတ်သီးနဲ့ ဖြုတ်ထွက်လာပြီး မမနှင်းကို အတင်းလိုက်

ကိုက်တော့တာပဲကွယ်... ဆိတ်ကုလား ပန်ဒေးက ဝါးလုံးနဲ့ အတင်းရိုက်လို့ သာ သက်သာရာ ရတော့တယ်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ် မမနင်း... အခု မမနင်းပြောမှ ကျွန်တော်သတိထား မိတယ်။ ဘော်ဖြူဟာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်မှဖြင့် နှာခေါင်းကြီးရှုံ့ သွားကြီး ဖြည်း မာန်ဖိနေတယ်”

“မင်း သတိထားနော်... မောင်ရွှေလေး... ဘော်ဖြူအနားကို မင်းမ ကပ်နဲ့နော်။ ဘော်ဖြူဟာ အရင်ကနဲ့ မတူဘူး”

“ဟုတ်တယ်... အရင်တုန်းက ကြည့်ရတာ မမနင်းကို အင်မတန် ချစ်တယ်။ မမနင်းကို သိပ်ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်တာပဲ”

“အခု ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဟင်အင်း... မသိဘူး”

“အစ်ကိုကြီးက တုံ့နှစ်ယောက်ကို အခု မုန်းနေတယ် မဟုတ်လား... ဒါကြောင့် သူကလည်း မုန်းတာပေါ့ကွဲ့။ အစ်ကိုကြီး ချစ်ရင် သူက ချစ်တယ်။ အစ်ကိုကြီး မုန်းရင် သူကလည်း မုန်းတယ်။ အစ်ကိုကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း နောက်ဘဝမှာ လူဖြစ်မယ်ဆိုတာ မမနင်းဖြင့် ယုံချင်လာပြီ။ သူ့သခင်ရဲ့ အလိုကို သိပ်သိတာပဲ”

“သိပ်အံ့သြစရာ ကောင်းတာပဲ မမနင်း...”

“ဟော... အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြားတယ်ဟေ့... အစ်ကိုကြီး ပြန်လာ ပြီ ထင်တယ်... ငါ နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပဲ”

ဦးချစ်သောင်း ရောက်လာသောအချိန်မှာ နေဝင်ဖျိုးဖျိုး ရှိနေပြီဖြစ်၍ မိုးကလေးလည်း တဖွဲဖွဲ ကျလျက်ရှိသဖြင့် မီးခွက်များပင် ထွန်းညှိစ ပြုလေပြီ။ မနင်းက ခေါင်းပေါင်းနှင့် အပေါ်အကျိုကို သိမ်းယူသွားပြီးနောက် ချည်လုံချည်တစ်ထည်ကို ပေးရင်း...

“အစ်ကိုကြီး ရေချိုးပါဦးလား... ပြီးတော့... ထမင်းခူးပေးမယ်လေ”

“ငါမဆာဘူး... ပုတီးကုန်းက စားလာတယ်... တရုတ်ဆိုင်မှာ ဦးထွန်းပွင့်နဲ့တွေ့လို့ နံနံသောက်ခဲ့ရသေးတယ်ဟေ့”

“ဟော... အစ်ကိုကြီး လုပ်လာပြန်ပြီ”

“မောင်ရွှေလေး... လာ... ငါ့ကို တွဲပြီး အိမ်ခန်းထဲက ပက်လက် ကုလားထိုင်ဆီ ပို့စမ်း”

ထိုအခါ မနင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် ဦးချစ်သောင်းအား ခေါ်ဘက်တစ်ချက်စီ တွဲပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ပို့ကြလေ၏။ နှင်းသည် ဦးချစ်သောင်းအား ဇက်ကြောကို အသာအယာ ဆွဲပေးပြီးလျှင် ခုလစွာ ယပ်ခပ်ပေးလျက် ရှိ၏။

“ဒီကနေ့ညနေ ဘော်ဖြူ အစာကောင်းကောင်း စားရဲ့လားဟေ့... မောင်ရွှေလေး”

“စားပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ပန်းဒေးကကော ဘော်ဖြူကို နှိပ်ရဲ့လား”

“နှိပ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“တခြား မြင်းတွေကိုကော...”

“ထွန်းအေးနဲ့ စံမောင်က နှိပ်ပါတယ်”

“အေး... အေး... ကောင်းတယ်။ မြင်းဝယ်မယ့်လူများ ငါမရှိတုန်း အသေးလား”

“မလာဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ပေါင်းတည်ကလူတွေ ဒီကနေ့ လာဖို့ပြောထားတာ ဘာကြောင့်မ အပါလိမ့်... အလို... အလို... မနင်း”

“ရှင်... အစ်ကိုကြီး”

“ဟောဒီဘက်လေးကို နံနံထောက်ပေးစမ်း... ဆေးအစိမ်းရည်ပုလင်း သေးလား”

“ရှိတယ် အစ်ကိုကြီး... တစ်ခွက်တိုက်မယ်နော်”

“အေးပေါ့ကွယ်... တိုက်စမ်း... မြန်မြန်... အလို... အလို... နံနံ အာဒီဘက်က အောင်လာတယ်ဟေ့”

မနင်းသည် ဆေးတစ်ခွက်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဦးချစ်သောင်းအား မှိုက်လေရာ မောင်ရွှေလေးက အောင်သောနေရာကို အသာအယာ လက်ဖြင့် ဆာက်ပေးလျက် ရှိ၏။ ဒေါ်ထွန်းက နောက်ပေးမီးဖိုခန်းတွင် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိ၏။ ဦးချစ်သောင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီးနောက် အတန်ငယ် ငြိမ်၍ မွှားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လေတိုက်ခတ်လာရာ အိမ်နံရံများကိုပင် သိပ်သိပ်တုန်၍ သွားစေ၏။ မနင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် ဦးချစ်သောင်းအား ယုယပြုစု လျက် ရှိကြ၏။

သို့ရှိစဉ် ပြင်းထန်စွာ ဟိလိုက်သော ဘော်ဖြူ၏ ဟိသံကို ကြားလိုက် ရ၏။ ဦးချစ်သောင်းသည် မျက်လုံးများကို ခုံမှိတ်ကာ အသက်ပြင်းစွာ ရှုလျက် ရှိရာမှ...

“ဘော်ဖြူ... ဘော်ဖြူ”

နင်း။ ။ “အစ်ကိုကြီး စကားမပြောနဲ့လေ... မောမယ်”

သောင်း။ ။ “ငါသွားမယ်... သွားမယ်...”

နင်း။ ။ “အို... အစ်ကိုကြီးကလည်း မဟုတ်တာတွေ ပြောနေ ပြန်ပြီ... ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“အင်း... အင်း... အောင့်လိုက်တာ... ဖိ... ဖိ... ဖိ... မနင်း...”

“မနင်း ဖိထားတယ်လေ။ အစ်ကိုကြီး သက်သာအောင်”

သို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖိနှိပ်ထားရာမှပင် ဦးချစ်သောင်းသည် တစ်ချက်မျှကော့၍ ထိုးလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးများအပေါ်သို့ လှန်၍သွားကာ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ဘော်ဖြူက အပြင်ဘက်မှ တစ်ချက် ဟိလိုက်ပြန် လေသည်။

မနင်းသည် ဦးချစ်သောင်း၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ကာ

“မရှိတော့ပါဘူး... မောင်လေးရယ်... အစ်ကိုကြီး အသက် တော့ဘူး”

အလန့်တကြား “ဟင် ဟုတ်ကဲ့ဘား... ဟုတ်ကဲ့လား”

နင်း။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်...”

မနင်းသည် ငိုယိုလျက်ရှိရာ မောင်ရွှေလေးက ဦးချစ်သောင်းအ သွေးများစမ်းကြည့်၏။ ဦးချစ်သောင်းမှာ အသက်မရှိတော့ချေ။

ရွှေ။ ။ “ဟုတ်တယ် မမနင်း... မရှိတော့ဘူး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတာ မြန်ပဲမြန်လွန်းလှတယ် မမနင်းရယ်”

မနင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် နံဘေးမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ လောင်းကို ကြည့်နေကြ၏။ ဧကန်ကျိုးလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည့် ဦးချစ်သောင်း၏ မျက်နှာမှာ မြင်း၏ မျက်နှာနှင့် ပို၍ တူနေ၏။

အခြားမြင်းများမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ရှိနေသည့်အတွင်းမှ ဘော်ဖြူသည် ကျယ်လောင်စွာ ဟိလျက် ဇောင်းတံခါးမှ မင်းထုပ်များကို နှုတ်သီးဖြင့် ကျင်လည်စွာ ဖွင့်၍ ထွက်လာပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြွဲ ကာ အိမ်တွင်းသို့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ မနင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့ကို မြင်သောအခါ သွားများကို ဖြည်းကာနာခေါင်းကို ရှုကာတဟီးဟီး မြည်လျက် ရှိလေသည်။

မောင်ရွှေလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ စင်ပေါ်မှ အသင့် ယမ်းထိုးပြီး သေနတ်ကြီးကို ဆွဲယူပြီးလျှင် “ကိုင်းကွယ် ဒီလောက် အနှောင့် အယှက် ပေးလှတဲ့အကောင် နင့်သခင်နဲ့အတူ သွားပေတော့” ဟု ဆိုကာ ဘော်ဖြူကို ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျည်ဆံသည် လည်ပင်းကို ထိမှန်လျက် မြင်းကြီးသည် လည်ပင်းကို ဆန့်တန်းကာ ဇောင်းရှေ့ရှိ ကွင်းပြင်သို့ ဟစ်အော် ပြေးသွား လေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား လေနင့်မိုးများ ရပ်စဲသွားပြီဖြစ်ရာ အရှေ့လောက ဓာတ်မှ တစ်ခြမ်းပဲ လဲလေးပင် သစ်ပင်များအကြားမှ ပေါ်ထွက်လာစ ပြုလေပြီ။ ဘော်ဖြူသည် လည်ပင်းတွင် ကျည်ဆံထိမှန်သော ဒဏ်ရာဖြင့် မြေပေါ်၌ လူးလွန်လျက် ရှိ၏။ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ခြေနှစ်ဘက်တို့သည် အလည်သို့ စုရုံး ကာ တဆန့်ဆန့် ရှိနေ၏။ မှု့များသော လရောင်အောက်တွင် ငွေဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော မြင်းရုပ်ကြီးကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဘော်ဖြူ အသက်ငင်လျက်ရှိစဉ် မနင်းက အလန့် တကြား အော်လိုက်သဖြင့် မောင်ရွှေလေးသည် ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ ကြည့်နေရာမှ အခန်းတွင်းရှိ အလောင်းကို ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ မနင်းရော မောင်ရွှေလေးပါ အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးဆန်းလှသော အဖြစ် အပျက်များကို တွေ့မြင်ရ၏။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငိုက်စိုက်ကျလျက်ရှိသော ဦးချစ်သောင်း၏ ဦးခေါင်းသည် မသိမသာ လှုပ်ရှားလာလျက် မှိတ်နေသော မျက်လုံးများသည် ဖွင့်၍ လာပြီးလျှင် မျက်တောင်များ ခတ်လာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဘော်ဖြူမှာ မသေမရှင် ရှိနေ၏။ ဘော်ဖြူ၏ ဝိညာဉ်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်မိနစ်က အသက် ထွက်သွားသည့် ဘဝဟောင်းမှ အစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ဦးချစ်သောင်း၏

ပုဇွန်လတ်ဆတ်လျက်ပင် ရှိသေးသည့် ကိုယ့်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း ပင်လော မပြောတတ်ပေ။

သို့ရှိစဉ် မောင်ရွှေလေးသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်ပြန်ရာ ဘော်ဖြူသည်လည်း အသက်ငင်လျက်ရှိရာမှ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သကဲ့သို့ လူးလဲ၍ ထပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးလာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ရွှေလေးသည် ဘော်ဖြူ၏ လက်ဝဲလက်ပုံကြား အသည်းရှိရာသို့ တည်တည်သို့ ချိန်ပြီးလျှင် ရိုက်ဖယ်ကို ၂ ချက်ဆင့်၍ ဆွဲလိုက်လေသည်။ ဘော်ဖြူသည် နေရာ၌ပင် ပုံ၍ကျသွားပြီးနောက် မလှုပ်မယှက်တော့ချေ။

ဘော်ဖြူ လဲကျသေဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးချစ်သောင်း၏ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျက်ရှိသော မျက်တောင်များသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။ မျက်လုံးများ ပြန်၍ မှိတ်သွားပြီးနောက် ငြိမ်၍ သွားတော့၏။

ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ရသော မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအခါမှ သတိကောင်းစွာ ရလာပြီးလျှင် ဦးချစ်သောင်း အသက်ရှိစဉ်က ပြောဖူးသည့် အကြောင်းများကို ပြန်၍ ပြောဆိုကာ အံ့သြမဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။

အသုဘကိုစွဲကို မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပင် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက် လေရာ ဘော်ဖြူ၏ အလောင်းကိုလည်း ဦးချစ်သောင်း သင်္ချိုင်းဂူနှင့် မနီးမဝေး ဝက်ပုတ်ချောင်း သောင်ခုံ၌ မြှုပ်နှံကြလေ၏။

ဂျပန်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး မောင်ရွှေလေးသည် အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲမှုတော်စပ်သော မနင်းနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့၏။ မြင်းအားလုံး တစ်ခါတည်း ရောင်းချပြီးနောက် ဘိဝှမ်းနှင့် ချည်ထည်လုပ်ငန်းကို ဖွံ့ဖြိုးလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

စစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် အင်္ဂလိပ်များ ပြန်၍ ဝင်လာသော ခေတ်၌ ရောက်သောအခါ သွေးသားဝေးလှသော သူနှစ်ယောက်မှာ သင့်မြတ်မှု အတင့်အတယ် နေထိုင်ကြကြောင်း စာရေးသူထံသို့ သတင်းရောက်လာလေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ

* * *

ဘဝသံသရာ

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က ကျွန်ုပ်သည် သာယာဝတီမြို့တွင် နယ်အရာရှိ တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာ ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူများထဲတွင် ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် အကောင်းဆုံးသော လူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို အောက်ပါတိုင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်ရပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ထိုနယ်သို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သာယာဝတီနယ်မှာ ယခင်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်က ဂဠုန် သူပုန်များသည် ဆေးဆရာ ဆရာစံဆိုသူ ခေါင်းဆောင်ကာ အခွန်တော်ကိုစွဲများနှင့် ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရများ အပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ သူပုန်စု၍ ထမူးသောနေရာဖြစ်သည့်အတိုင်း နာမည်ကြီးနယ်တစ်နယ် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သာယာဝတီမြို့မှာလည်း မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရသော မြို့ဖြစ်လေသည်။ သူပုန် မထမီကပင် သာယာဝတီသားများသည် သူရသတ္တိ အရာတွင် ထင်ရှားသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်သည့်နေရာ၌မဆို “ငါ သာယာဝတီသားကွ” ဟု ဆိုလျှင် “မီးသေ” လုမတတ်ရှိ၏။

သာယာဝတီသားများကလည်း ဤအချက်ကို ဂုဏ်ယူခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အရပ်ထဲတွင် အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်း၊ ထမင်းချက်အစေခံ တစ်ယောက်၊ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်စေရန် သူငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်၏။ ကျွန်ုပ်နေသော အိမ်နှင့် ၃ အိမ်ခြားလောက်တွင် သူဌေးကလေး “ကိုသိန်းကျော်” ဆိုသူသည် ဆေးဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားဆိုသူနှင့်အတူ နေထိုင်

လေသည်။ ကိုသိန်းကျော်မှာ သူဌေးဟူသော ဘွဲ့ဖြင့် ချီးကျူးတပ်ဆင်ခြင်း ခံရသော်လည်း အသက်မှာ ၁၉ နှစ်သာသာမျှ ရှိသေး၍ မိဘများ သေဆုံးပြီးနောက် သာယာဝတီမြို့ပေါ်တွင် ထိုက် ၃ လုံးနှင့် လယ်ယာမြေမြေ ငါးသောင်း ဘိုးခန့်ကို အမွေအဖြစ်ဖြင့် ရလိုက်ရာ မည်သည့်အလုပ်အကိုင်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ တိုက်ငှားချ၍ ရသောတိုက်လစများ လယ်ငှားချ၍ရသော စပါးများဖြင့်သာ တစ်ကိုယ်တည်း အေးချမ်းစွာ နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ယခု ဖော်ပြမည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ ထိုသူဌေးကလေးအမည်ခံ “ကိုသိန်းကျော်” ၏ အဖြစ်အပျက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသိန်းကျော်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ခိုင်လုံကြွယ်ဝသည့်အပြင် သဘော သကာယလည်း ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ သာယာဝတီမြို့ပေါ်တွင် လူချစ် လူခင်ပေါသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဟူ၍ လည်း အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အရာရှိတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရပ်သူရွာသားများ အပေါ်တွင် အခြားအရာရှိများကဲ့သို့ “ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး” လုပ်ခြင်း မရှိဘဲ သင့်လျော်အောင် ပေါင်းသင်းသဖြင့် ရပ်သူရွာသားများကလည်း ကျွန်ုပ်အပေါ် တွင် ခင်မင်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အတန်အတော် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်သူများထဲတွင် “ကိုသိန်း ကျော်” တစ်ယောက်လည်းပါဝင်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုစ၍ တွေ့လျှင် တွေ့ခြင်း သူ၏ အပြုအမူ အနေထိုင်များကို အစဉ်တစိုက် ဂရုပြု၍ ကြည့်မိ၏။ ကိုသိန်းကျော်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အရပ်ရှည်၍ အလွန် ပီနီကြုံပြီးလျှင် ခါးကိုင်း ၏။ နဖူးကျယ်၍ ပါးစပ်ပြိုပြီးလျှင် မျက်လုံးမှာလည်း ကြောင်၏ မျက်လုံးများ ကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်လျက် ရှိလေရာ အသားအရည်မှာလည်း သွေးမရှိသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူရောင် ရှိလေသည်။ ထူးဆန်းသော သူ၏ လက္ခဏာတစ်ရပ်မှာ အကယ်၍ ပြုံးလိုက်စေကာမူ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင် မသန်းဘဲ ညှိုးနွမ်း၍သွားဘိသကဲ့သို့ပင် ရှိ၏။ အခြား လက္ခဏာတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ ကိုသိန်းကျော်သည် မည်သည့်အခါမျှ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိဘဲ အိပ်ရာမှ နိုးခါစ သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နင်းမိငေးရာ ငေးမောတွေဝေကာ ရှိနေတတ်၏။ ဤမျှလောက် ရုပ်အဆင်းညံ့ဖျင်းသည့် အထဲတွင် မျက်နှာ တစ်ခြမ်း ကိုက်သောရောဂါကလည်း ကူးစ၍ မပျောက်နိုင်လောက်အောင်

စွဲကပ်ခဲ့သေး၏။ ဆေးဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားအား အိမ်၌ ခေါ်ထားခြင်းမှာလည်း ထိုရောဂါကို အမြဲကုသရန်အတွက်ဖြစ်၏။ ဦးတင်ဘွားမှာ အသက် ၅၀ ကျော် ခန့်ရှိပြီဖြစ်ရာ ကိုသိန်းကျော်ကိုလည်း တူရင်း သားရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်သူဖြစ်လေသည်။ ဦးတင်ဘွားမှာ ငယ်စဉ်က ပညာရှာရင်း အမြို့မြို့ အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်ခဲ့ဘူးရာ တောင်ကြီးမြို့ မန္တလေးမြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့ များတွင် စိတ်ညှို့အတတ်ပညာကိုလည်း ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့သဖြင့် ကိုသိန်းကျော်ကို ဤအတတ်ဖြင့် စမ်းသပ်ကုသခဲ့ရာ အတော်ပင် အထမြောက် အောင်မြင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုက်သည့် ရောဂါကို ကုသရာတွင် အတော်အတန် အောင်မြင်ပြီဖြစ်သော်လည်း စကားမပြော၊ တွေဝေမိန်းမောနေတတ်သည့် ရောဂါကိုမူ အလျဉ်းကု၍မရချေ။ ဆေးဆရာ နှင့် လူနာပင်ဆိုရသော်လည်း တစ်အိမ်တည်းနေရသဖြင့် ဦးတင်ဘွားနှင့် ကိုသိန်းကျော်တို့မှာ သားအဘကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တူဝရီးကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိနေကြလေသည်။

သူကား အစဉ်အမြဲလိုပင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ စိတ်ကူးဖြင့် ရူး၍နေတတ်၏။ ဤသို့ စိတ်ကူးယဉ်၍နေရမည်ဆို က ကမ္ဘာလောကကြီးကိုပင် မေ့လျော့ဘိသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ ထို့ပြင် ကိုသိန်းကျော်မှာ နံနက်စာစားပြီးတိုင်း ဘိန်းအနည်းငယ်ကို မျိုလှေ့ရှိ၏။ ထိုနောက် မည်သည့်အစာကိုမျှ မစားတော့ဘဲ အရှေ့ဘက်ရှိ တောများနှင့် တစ်ခါတရံ တောင်ခြေသို့ရောက်အောင်ပင် လှည့်လည်တတ်၏။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း ဆီးနှင်းများကျဆင်း၍ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံးကို ပိတ်ဖုံးကာ ကွယ်လျက်ရှိနေသည့်အချိန်၌ ကိုသိန်းကျော်သည် အရှေ့ဘက် တောတောင်များရှိရာသို့ ထုံးစံအတိုင်း ထွက်သွား၏။ ညနေ ဆောင်းသော်လည်း ပြန်၍မရောက်လာချေ။ ထိုအကြောင်းကို ဦးတင်ဘွားသည် အချိန်တော်အား လာရောက်ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဤအကြောင်း တို့ ဌာနသို့ ချက်ခြင်းတိုင်ချက်ပေးပြီးလျှင် ပုလိပ်၏ အကူအညီကို သွားရောက် ဆောင်းခံ၏။

သို့နှင့် အရပ်သား ၄-ယောက်၊ ပုလိပ် ၂-ယောက်တို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးထင်ဘွားတို့သည် လက်တွင် ဓာတ်မီးများ၊ မီးတုံးများကိုပါ

www.burmeseclassic.com

ယုဆောင်လျက် ကိုသိန်းကျော်ကိုရှာဖွေရန် အရှေ့ဘက်တောဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဦးထင်ဘွားမှာ ကိုသိန်းကျော်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်လျက် ရှိလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ တယ်ထူးဆန်းပါကလား။”

“ဟုတ်တယ် မြို့အုပ်မင်း၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုသိန်းကျော်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့နေပြီထင်တယ်”

“ဒီကနေ့ မနက်ထွက်သွားတုံးက ဆရာကြီးရှိသလား။”

“ရှိပါတယ်”

“ခါတိုင်းနေ့ထက် အမှုအရာများထူးသလား ဆရာကြီး”

(အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက်) “ဒီကနေ့ခေါင်းထဲက မကြာမကြာ မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်လာတယ် ဦးလေးရယ်တဲ့။ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သေနတ်သံတွေလို လူအော်သံတွေလိုလို ကြားရတယ်ပြောလေတော့ ကျုပ်လဲ သူထွက်မသွားခင် ဆေးတစ်ခွက်တောင် တိုက်လိုက်သေးတယ်”

“ဪ... ဒါထက် ဆရာကြီးကို တစ်ခုမေးရအုံးမယ်။ ကိုသိန်းကျော်ဟာ စိတ်မှန်ပါလေစ ဆရာကြီးရယ်”

“ဟာ... စိတ်ကောင်းပါတယ် မြို့အုပ်မင်းရဲ့၊ ကျုပ်အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငေးမိငေးရာငေး၊ တွေးမိတွေးရာတွေးနေတတ်တယ်။ ဒီဟာကတော့...”

ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားသည် ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ စကားကို ရှေ့သို့ မဆက်ဘဲ ရပ်၍ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားရာ ရွာများ၊ လယ်တောများကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား သစ်ပင်များသည် တဖြည်းဖြည်းထူထပ်၍ လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရွာသားတစ်ယောက်အား မီးတုတ်နှစ်ခုကို ထွန်၍ စေပြီးလျှင် တောအုပ်အတွင်း၌ အနံ့အပြား ရှာဖွေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ထွက်လာခဲ့စဉ်က ပုလိပ်သားတစ်ယောက်မှာ ခွေးတစ်ကောင်ပါရှိခဲ့သဖြင့် ထိုနေ့သည် ကျွန်ုပ်တို့မှ ပြေးလွှားသွားပြီးလျှင် ရှည်များ၊ ငှက်ကလေးများတွေ တိုင်းဆူညံစွာဟောင်းပြီးလျှင် လူစုရှိရာသို့ အကူအညီတောင်းလိုသည့် လက္ခဏာဖြင့် ပြန်၍ ပြေးလာတတ်၏။

ဤသို့နှင့် တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်မျှ တောအတွင်းသို့ ဝင်မိကြသော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောင်ခြေတစ်ခုအနီးရှိ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသို့

ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ စမ်းချောင်း၌ ခေတ္တမျှ အပန်းဖြေလျက်ရှိကြစဉ် စမ်းချောင်း၏ အခြားတစ်ဘက်မှ ခွေးဟောင်ညံ့တစ်ခုကို ကြားရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချောင်းကိုဖြတ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ ဆက်လက်လိုက်သွားကြရာ မိုက် ၅၀ ခန့်မျှသွားမီသော် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ အတန်ကွာမှ ခွေးဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ခွေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ပြန်၍ လာချည်တစ်ခါ ထိုး၍ ဟောင်ချည်တစ်လှည့်နှင့် ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခွေးဟောင်သော နေရာဆီသို့ စွတ်၍ လိုက်ကြလေ၏။

ထိုနေရာမှာ တောင်ခြေသို့ ရောက်လုနေပြီဖြစ်၍ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများသည် ထိုမှ ဤမှ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိရာ ထွက်ပေါ်စ လရောင်ဘက် ချက်နှာမျှကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောပေးလျက် ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍ နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ တန်ဆောင်မုန်းလ ဖြစ်သဖြင့် ဆီနှင့်များအတော်ပင် ကျလျက်ရှိပြီးလျှင် မှု့မွားသော လရောင်ကိုပင် ပိတ်ပုံးလှမတတ် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားကိုခေါ်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးသွားလေ၏။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ စကားမပြောဘဲ တွေ့ဝေခိုင်းမောကာ တောင်ခြေရှိရာသို့ စိုက်၍ကြည့်နေသော ကိုသိန်းကျော်ကို ဆွေ့ရလေ၏။ ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားသည် ကိုသိန်းကျော်အား ယုယပိုက်ထွေးကာ...

“ရှာလိုက်ရတာ ငါ့တူရယ်... ဦးလေးတို့ဖြင့် မင်းအတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ လွန်လို့၊ နေပါဦး ခါတိုင်းလို ဘာဖြစ်လို့ ခပ်စောစော ပြန်မလာသလဲ။ မောင်သိန်းကျော် ဟောဒီမှာ မင်းကို စိတ်မချလို့ မြို့အုပ်မင်းတောင် လိုက်လာတယ်...”

“အော်... ဒီကနေ့ တော်တော် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ တွေ့လို့ ဦးလေးရဲ့... အော်... အစ်ကိုကြီးလည်း လိုက်လာသကား”

“အေးကွယ် မင်းကို စိတ်မချလို့...”

သူသည် ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွား မေးသော မေးခွန်းများကို ပြန်၍ ဖြေရှုမှုမက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ပင် လှည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကိုသိန်းကျော်မှာ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်ချေ။ သူကား ရုပ်အင်္ကျီမျှသာ ဝတ်လျက်ရှိသဖြင့် ရုပ်အင်္ကျီတစ်ခုလုံးမှာ

www.burmeseclassic.com

၁၂၀ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နှင်းများဖြင့် ရွှေစိုလျက် ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုသိန်းကျော်အား အအေးမှ ကာကွယ်စေရန် ကျွန်ုပ်တို့သားဘီအိတ်ထဲတွင် ဆောင်၍လာခဲ့သော ပုလင်းမှ ဘရန်ဒီအနည်းငယ်ကို ကိုသိန်းကျော်အား တိုက်လိုက်၏။

ကိုသိန်းကျော်မှာ ချမ်းအေးလှသည်ဖြစ်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မသေမပျောက် တွေ့ရသည်ကိုပင် ကျေနပ်လှပြီဖြစ်၍ ကိုသိန်းကျော်အား အိမ်သို့ အမြန်ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်၍ ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားက ဆေးတစ်ခွက် တိုက်ပြီးနောက် ကိုသိန်းကျော်သည် သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ်တို့အား အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်သည် တောင်တန်းများဆီသို့ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ရောက်လာရာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အတွင်းသို့ ပေါက်သော တောင်ကြားလမ်းများရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့်မျှ လျှောက်သွားမိသောအခါ ထိုတောင်ကြားကလေးမှာ ကျွန်တော် ယခင်မည်သည့်အခါကမှ မရောက်ဖူးသော တောင်ကြားကလေး ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ သစ်ပင်များမှာလည်း လမ်းဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် လည်းကောင်း၊ အချို့လည်း တောင်ခါးပန်းတွင် လည်းကောင်း လှပထူးဆန်းစွာ ပေါက်လျက်ရှိကြကုန်ရာ အလွန် သာယာလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အတွင်းသို့ ဆက်လက် ဝင်သွားမိပါတော့သည်။

စိတ်ထင် ၁ မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် လျှောက်သွားမိလတ်သော် နေလည်း အတော်စောင်းလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ရှေ့ ကိုက် အနည်းငယ်မျှကိုပင် မမြင် ရလောက်အောင် ဆီးနှင်းများ ပိတ်ပုံးလာသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ လမ်းကို မမြင်နိုင်အောင် မှောင်၍ လာပါသည်။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ရှေ့သို့ ခဏ အတော်ဝေးမျှ ဆက်လက် လျှောက်သွားပါသေး၏။ ထိုအချိန် ကျွန်တော် မြေများကိုမျှ ပသယံနိုင်အောင် မောပန်းလာခဲ့ပြီးလျှင် ဆီးနှင်းနှင့် တောင်ခိုးများ ကလည်း ယခင်ကထက် ထူထပ်စွာ ကျလာပါသည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာသည့်နေရာမှာ တောင်တန်းကြီး၏ အတွင်းကျသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်၍ ဤနေရာများတွင် ယခင်က တောပုန်းစားပြုများ နေခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောသံကြား

သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုအကြောင်းများကို သတိရကာ တွေး၍ကြောက်မိပါ တော့သည်။ ယခင် အထက်က လားပျံသော်လည်း ကြောက်ရွံ့စိတ် မရှိပါ။ ယနေ့မှပင် ဤအကြောင်းများကို တွေးကာ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်မိပါသည်။

ဤသို့ရှိနေစဉ် တောင်အတွင်းတစ်နေရာမှ ခရာတုတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေရာ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းနားပန်းကြီး၍ပင် သွားပါသည်။ ထိုထက် ထူးဆန်းသောအရာမှာ တောစပ်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက် ရပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်အနီးမှ ဖြတ်၍ တောနက်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုသူမှာ အင်္ကျီမပါဘဲ လုံချည် ဟောင်းတစ်ထည်ကို ခါးတောင်းကျွတ်လျက် လက်တွင် ဓားလွတ်တစ်ချောင်း ကို ကိုင်လျက်ရှိရာ သူ၏နောက်ကျောမှ သွေးများစီးကျနေသည်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရပါသည်။ သျှောင်ကို တစ်စောင်းထုံးကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးနီများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြံ့ခိုင်ထွားကြွင်းသော တောသားတစ်ယောက်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့နောက်သို့ ပြေး၍ လိုက်သွားမည်ဖြစ်၍ ကျားသစ်တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်ရှေ့ ချုံတစ်ခုအတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် သွားမည့်လမ်းတွင် ဝပ်၍နေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ရှေ့သို့မတိုးဝံ့ဘဲ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်၍ သွားပါတော့သည်။

ထိုကျားသစ်ကြီးသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မျက်နှာမူကာ သွားများကို ဖြီး၍နေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ထိုကျားသစ်ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မက်မက်နေရာမှ မျတ်ခနဲ လန့်၍နိုးလာသကဲ့သို့ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်မိပါသည်။ ထို့နောက် နံဘေးတွင်ရှိသော လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်သွားရာ မကြာမီ ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ထိုရေအိုင်၌ ရေကို သောက်၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီးသော် ရေအိုင်နှင့် မနီးဝေးရှိ ထန်းပင်တစ်ပင်တွင် အမောအပန်းဖြေရင်း ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာ အားလုံးကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားကာ တွေ့ဝေ၍နေမိပါသည်။

ထိုအချိန်၌ နေရောင်များ ဖြာထွက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် မှာ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်၍နေသည် မသိရဘဲ မနီးဝေးမှ ရေစီးသံများ၊ လူများ စကားပြောသံများကို ထူးဆန်းစွာ ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

www.burmeseclassic.com

ထိုအသံများကို နားစိုက်လျက်ရှိစဉ် လေပြင်းတစ်ချက် သုတ်လိုက်သဖြင့် ရှေ့တွင် ပိတ်ဆီးကာသန်းလျက်ရှိသော ဆီးနှင်းများ လွင့်စင် ပျောက်ကွယ် သွားရာ ကျွန်တော်သည် တောင်ခြေရင်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေကြောင်း သိရပါ သည်။ ထိုနေရာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်သော် အိမ်ခြေ ၁၀၀-၂၀၀ ခန့်ရှိရာ ရွာ တစ်ရွာကို မြင်ရ၍ ရွာ၏ နံဘေးတွင်လည်း တသွင်သွင် စီးနေသော ချောင်း တစ်ချောင်း ရှိ၏။ ချောင်း၏နံဘေးတွင် ကာကီယူနီဟောင်း ဝတ်ထားသည့် လူတစ်စုသည် အချို့ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပြုတ်လျက် အချို့လည်း စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြရာ သူတို့၏ အကြီးအကဲနှင့်တူသူ မျက်နှာဖြူလူမျိုး တစ်ဦးသည် ရွက်ဖျင်တဲကလေးတစ်ခု၏ ရှေ့တွင် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ ဆေးတံကို အေးဆေးမြိန်ယှက်စွာ သောက်လျက် ရှိ၏။ သူ၏ နံဘေးတွင် မနီးမဝေး၌ ကာကီယူနီဟောင်းနှင့် ခါးတွင် ခြောက်လုံး ပြူးတစ်လက် ထိုးထားသော လူတစ်ယောက်သည် သတင်းစာကို ဖတ်လျက် ရှိ၏။ သူတို့၏ နံဘေးမနီးမဝေး၌ကား သေနတ်များကို စုပုံထောင်ထား သည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုလူတစ်စုမှာ ပုလိပ်အဖွဲ့မှသော် လည်းကောင်း၊ စစ်တပ် သော် လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ သူတို့၏ အေးဆေးစွာ နေပုံထောက်သော် ဆေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းသော နေရာတစ်ခု လွတ်လပ်စွာ စခန်းချ၍ နေကြခြင်း ဖြစ်ဟန် ရှိလေသည်။ သူတို့ကျောဘက်ရှိ ရွာကလေး၌မူကား လူသူလေးပါး အစအနကိုမျှ မမြင်ရသည်အပြင် “ခွေးတစ်ကောင်ကြောင်တစ်မြီး” မှ မရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလှ၏။ လူနေအိမ်ခြေများသော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်ပါလျက် ယခုကဲ့သို့ လူသူအရိပ်အငွေ့ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်သည် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ရှိနေလေ၏။

ထိုခဏ၌ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်ရတော့၏။ ရွာဘက်ဆီမှာ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး နောက် တောစပ်ချုံဖုတ်များအတွင်းမှ ဝါးခနဲ ညာသံပေးကာ တစ်ဟုန်တည်း ထွက်၍လာသော လူတစ်စုကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုသူများသည် သျှောင်များကို တစောင်းထုံးကာ ကိုယ်တွင် အင်္ကျီမပါ ခါးတောင်းများကို ဖြောင်အောင် ကျိုက်ထားပြီးလျှင် ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မျှား၊ ခက်ရင်းခွ နှင့် ပုဆိန်ပါမကျန် ကိုင်စွဲလျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုသူများသည် ချောင်းကမ်းဘေးတွင် အေးချမ်းစွာ စခန်းချလျက်ရှိသော ယူနီဟောင်းဝတ် လူတစ်စုအား အတင်းဝင်ရောက် ဆိုး

တတ်ကြတော့၏။ ယူနီဟောင်းဝတ်များကား မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် တိုက် ခိုက်ခြင်းကို ခံရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လက်နက်များလည်း လက်မဲ့ဖြစ်နေ သဖြင့် တစ်ကြောင်း အတင်းပြေးဝင်လာသော လူတစ်စု၏ လက်ချက်ဖြင့် အတုံးအရုံး ကျဆုံးကြကုန်၏။ ယူနီဟောင်းဝတ်ထဲမှ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် သည် ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် သေနတ်များ စု၍ ထောင်ထားသော နေရာသို့ အတင်းပြေးသွားလေ၏။ သို့သော် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူများမှာ ဆိုနေရာသို့ ရောက်နိုင်ပြီးဖြစ်၍ ပြေးလာသူများသည် လမ်း၌ပင် လဲကျကြ ကုန်၏။

မျက်နှာဖြူအနီး၌ သတင်းစာဖတ်နေသူသည် ရုတ်တရက် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်၍ လူဆိုးများအား တတ်နိုင်သမျှ ခံမစ်ခတ်သေး၏။ သို့နှင့် လူဆိုးနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်မှာ ခြောက်လုံးပြူး ကျည်ဆံသင့်ကာ လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း လူဆိုးများမှာ အင်အားများလှသဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးနှင့် လူမှာ တစ်ခဏချင်း၌ပင် နှစ်ပိုင်း သုံးပိုင်း ပြတ်၍သွားလေသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် ချောင်းကို ဖြတ်ကူးသွားပြီးနောက် ဆိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော မြေပြင်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် တိုက်ပွဲကို ကြောက်မရွံ့ ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူဆိုးများသည် မျက်နှာဖြူ၏ ဆံကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်နှာ ဖြူသည် ဘေးအန္တရာယ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ တဲအတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွားလျှင် တဲအတွင်းမှနေ၍ သေနတ်နှစ်လက်ဖြင့် ခုခံ၍နေသော ကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်တော်မှာ မခံချင်သော စိတ်များပေါ်လာခဲ့သည်နှင့် ၃ ပိုင်းပြတ် ချီနေသော လူ၏ အလောင်းအနီးသို့ အမှတ်မဲ့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင် ကျ၍ နေသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် လူဆိုးများအား စတင် ခံခတ်တော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်၏ လက်ချက်ဖြင့် လူဆိုးနှစ်ယောက် ကျဆုံးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသေး၏။ ထိုအချိန်တွင် တဲအတွင်းမှ သေနတ် နှစ်လက်လည်း တိတ်၍ သွားပြီးလျှင် တဲကိုလည်း လူဆိုးများက ဖျက်ဆီးလိုက် ပြီးဖြစ် ခဏရာပေါင်းများစွာဖြင့် သွေးချင်းချင်းနီလျက် ရှိသော မျက်နှာဖြူ၏ အလောင်းကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော

www.burmeseclassic.com

သေနတ်ဖြင့် အနီးဆုံးလူတစ်ယောက်အား ပစ်ခတ်လိုက်စဉ် “ဝီ” ခနဲ အသံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြားတစ်စင်းသည် ကျွန်တော်၏ နားထင်ထိ ထိမှန်စူးဝင်လေရာ တစ်ခဏ၌ ကျွန်တော်မှာ ပြင်းပြလှသော ဝေဒနာကို ခံစားကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝေဒနာ ခံစားရင်း တစ်ခဏမျှ လူးလိုမိ၍နေကာ နောက်ဆုံး အသက်ထွက်သွားပါသည်။

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းကျော် ခင်ဗျား အခုပြောနေတာတွေဟာ တကယ်လား အိပ်မက်လားဗျ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ခင်ဗျား စိတ်ကူးချင်တိုင်း စိတ်ကူးနေတာများလားဗျာ...”

“အင်း... ခင်ဗျားတို့ကတော့ အိပ်မက်မက်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်မက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော်ပြောတာတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ခဲ့ရတာချည်းပဲ ခင်ဗျ”

ထိုအခါ ဆေးစရာကြီး ဦးထင်ဘွားက-

“ကိုင်းလေ ကိုသိန်းကျော် ပြောမှာသာ ရှေ့ဆက်ပြောပါ”

ထိုအခါ ကိုသိန်းကျော်လည်း သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြန်လေသည်။

“ကျွန်တော်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်ရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့သကဲ့သို့ လူသေနဲ့မခြား ဖြစ်၍သွားပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်၏ဝိညာဉ်တွင် ရုတ်တရက် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ မှောင်အတိကျနေရာမှ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ တောက်ပလာပါသည်။ သို့သော် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် သိခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ မျက်စိနှင့် မြင်ရသည့်အရာ မဟုတ်ပါ။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ‘မြေကြီးပေါ်မှ ထလိုက်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တွင် အမြင်၊ အကြား၊ အတွေ့အစရှိသော မည်သည့်အာရုံကိုမျှ မခံစားနိုင်သေးပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တည်းဟူသော ဝိညာဉ်ကသာ မြေပေါ်မှ ထခြင်းဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရုပ်အလောင်းသည်လည်း မြေပေါ်၌ ပုံလျက်သားလဲကာ နားထင်တွင် မြားတစ်စင်း စိုက်လျက် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရုပ်အဆင်းအပျက်ကာ ဒါဏ်ရာ အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။

ဤအရာအားလုံးသည် ကျွန်တော်၏ မျက်စိဖြင့် မြင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်၏ ဝိညာဉ်၌ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် သေ၍ ကျန်ရစ်သော ကျွန်တော်၏ ရုပ်အလောင်းကို ပြန်၍ မကြည့်ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့၏။ ကျားသစ်နှင့် တွေ့သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ဝိညာဉ်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်ခြင်း ခံရဘိသကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ တစ်ဖန်ဖြစ်၍သွားပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ်အကောင်အထည်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်” စသည်ဖြင့် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်လေသည်။

ဆရာဦးထင်ဘွားသည် အိန္ဒြရစ္ဆာ ထိုင်နေရာမှ “ကိုင်း မောင်သိန်းကျော် မင်းပြောတာတွေအားလုံးဟာ အိပ်မက်မက်တာပဲလား။ တကယ်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ပဲလား ဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်တဲ့အရာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပညာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ စိတ်ပညာဆရာများရဲ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရယ်လို့ သာမည မှတ်ထားရတော့မှပဲ။ ကိုင်းလေ ဒီဟာတွေ အသာလေးထားပြီး မင်းကိုငါပြစရာလေးတစ်ခုရှိတယ်။ မြို့အုပ်မင်းပါ တစ်ဆိတ် ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းထဲကြွပါ” ဟု ပြောလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသိန်းကျော်တို့သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ဆရာကြီး၏ အိမ်ခန်းထဲကို ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားသည် သူ၏ ယူနီဖောင်း သေတ္တာထဲတွင် အောက်ဆုံး၌ သိမ်း၍ ထားသော ဓာတ်ပုံဟောင်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြလေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ နှစ်လရှည်ကြာလှပြီဖြစ်ရာ အဝါရောင်များပင် သန်းလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသိန်းကျော်တို့သည် မီးရောင်အောက်တွင် ဓာတ်ပုံကို ခေါင်းချင်းထိလှမတတ် ငဲ့၍ကြည့်မိ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်၏ ပုံဖြစ်၍ မျက်နှာမှာ ပါးစပ်ပြိပ်၊ မျက်လုံးပြူး၍ ဝိုင်းပုံ၊ ပါးခွက်ပုံ၊ နားထင်ချိုင်ပုံမှစ၍ ကိုသိန်းကျော်နှင့် ချွတ်စွပ်ထားဘိသကဲ့သို့ တူလေသည်။

ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုသိန်းကျော်သည် အတန်ကြာ အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေသေ၍နေပြီးနောက်...

“ဒီဓာတ်ပုံ ဘယ်သူ့ ဓာတ်ပုံလဲ ဦးလေး”

“ဓာတ်ပုံ ကျောဘက်လှန်ကြည့်လေ ဓာရှိတယ်”

ကိုသိန်းကျော်သည် ဓာတ်ပုံကို ကျောဘက်သို့ လှန်လိုက်ရာ “မောင်ကျော်သိန်း” ဟု ခဲတဖြင့် အလွန် မှေးမှိန်စွာ ရေးထားသော စာလုံးများကို တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံဘက်၌မူ “ပြည်မြို့ ပေါ်လာကြည် ဓာတ်ပုံတိုက် ၁၉၂၀ခု” ဟု ဓာတ်ပုံဆိုင်အမည်နှင့် သက္ကရာဇ်ပါ ပါရှိ၍ ထိုစာလုံးများပင် နှစ်လရှည် ကြာလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်လုမတတ် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကိုသိန်းကျော်ကဲ့သို့ပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ကိုသိန်းကျော်က-

“ဓာက မောင်ကျော်သိန်းဆိုပါကလား ဦးလေးရဲ့”

“အေး... ဟုတ်တယ် ဦးလေးနဲ့ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုကျော်သိန်း တဲ့။ အခုရှိရင် ဦးလေးနဲ့ အသက်ချင်း မသိမ်းမယိမ်းပေါ့ကွယ်။ သို့ပေမယ့် ဂဠုန်တွေ ထစဉ်က ခမျာသေသွားရတာတယ်ကွဲ့”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “ဆရာကြီး အဲဒီ ကိုကျော်သိန်းသေပုံ တစ်ဆိတ် ပြောပြပါလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြားရအောင်...”

“အင်း... ပြောရတာပေါ့လေ။ ဂဠုန်သူပုန်တွေ ထတာဟာ ၁၉၃၀ခု နှစ်ကဆိုတော့ အခုအချိန်ထိ နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်ကြာသွားပြီ မြို့အုပ်မင်းတို့ အသက် အလွန်ဆုံး ၄-၅ နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ ဒီအခါက ကျွန်တော် (၇) နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ကိစ္စကတော့ ဟောဒီ သာယာဝတီနယ်မှာ အခွန်တော် မပေးမှု ကစပြီး ပထမဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စပါပဲ ။ တောသားနဲ့ လယ်သမား ဆင်းရဲသား လူထုကို ဆေးဆရာ ဆရာစံဆိုတဲ့လူက ခေါင်းဆောင်ပြီး အစိုးရဘက်သား မှန်သမျှ ရွာသူကြီးမကျန် သတ်တော့တာပဲ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါက ကြံစည် ထားတယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်က ဖြစ်တယ်တော့ အတိအကျ ဦးလေးမပြောနိုင်ဘူး။ သူတို့သူပုန် စပြီးထတဲ့နေ့ဟာ ၁၂၉၂ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း၊ ၄ ရက်နေ့ပဲ။ သို့ပေမယ့် အစိုးရ မှတ်တမ်းအရ ၁၉၃၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့ညလို့ ဆိုတယ်...။ မြန်မာပြည်မှာ အရင်က ဒီလိုမျိုး

တွေ မကြုံဖူးလေတော့ တောရောမြို့ပါ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ လူတွေဟာ ကစဉ်ကလျား ပြေးလွှားကြပြီး မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ချောက်ချားသွားတယ် ကွဲ့။ ဆရာစံဟာ သူ့လူတွေကိုတပ်ဖွဲ့ပြီး ပထမ အစိုးရပုလိပ်တပ်ကို တိုက် စေတယ်”

“သူတို့မှာ လက်နက်ရှိလို့လား ဆရာကြီးရဲ့”

“ပထမတော့ လက်နက်ရတယ်လို့ ဘယ်ရှိဦးမလဲ မြို့အုပ်မင်း ဓားရော၊ လှံရော၊ လေးရော၊ မြားရော၊ ပုဆိန်၊ ဓားမ၊ ခက်ရင်းခွမ့် မကျန် ရရာ လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်ကြတော့တာပဲ။ နောက်အစိုးရက စစ်တပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ နှိမ်နင်းတော့ သူပုန်တွေဘက်မှာ အတော်ပင် အကျအဆုံး များပါ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေလည်း ပြောသံ ကြားဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီလို အစိုးရစစ်တပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ မနှိမ်နင်းခင် ပြည်၊ ပေါင်းတည် သယာဝတီမှစပြီး အဲဒီအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့တွေဟာ အတော်ပဲခဲလိုက်ကြတယ် မြို့အုပ်မင်း”

“မှန်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သူတို့က လူကလည်း များတာကိုး ခင်ဗျာ”

“ပုလိပ်တွေသတ် ရွာလူကြီးတွေ ခေါင်းဖြတ်နဲ့ တချို့ ရွာတွေက လည်း သူတို့ကို လူအား ငွေအားနဲ့ ထောက်ပံ့ကြရတယ်။ ပိုက်ဆံကြေးငွေရှိတဲ့ လူတွေက ညကျရင် ကိုယ့်အိမ်တောင် မအိပ်ဝံ့ကြပဲ သင့်လျှော်ရာမှာ ပုန်းအိပ် ကြရတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ပြောသံ ကြားရဖူးတယ် ခင်ဗျာ”

“အဲဒီလို သာယာဝတီက စပြီးထတော့ ပြည်ရော သရက်နယ်ရော ကာမရော တစ်ခါတည်း ထကြတာပေါ့ကွယ်။ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတွေက ဗိုလ်လူစုပြီး အစိုးရ အရာရှိ အရာခံ မှန်သမျှ “တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်း” ဆိုသလို သတ်ကြတာပါပဲ ။ အရပ်သားများမှာ ကာကီအင်္ကျီ တောင် မဝတ်ဝံ့ကြဘူး။ မြို့အုပ်တို့၊ ဝန်ထောက်တို့၊ အရေးပိုင်တို့ ဆိုတာ တော့ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်နေကြရတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပဲ ခင်ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါနဲ့ ပြည်နယ်တစ်ဝိုက် သူပုန်တွေ ထနေတုန်း အင်းမရွာတစ်ဝိုက် မှာ အင်မတန် သောင်းကျန်းနေတာနဲ့ ပြည်မြို့က ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာ ဩော်စတင် ကိုယ်တိုင် သူ့တပည့် လက်သားတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်သွား တယ်။ လက်နက်တွေလည်း အပြည့်အစုံ ပါတာပေါ့လေ။ သို့သော် ယခု ခေတ်လို “စတင်း” “ဘရင်း” တို့ လက်ပစ်ပုံးတို့တော့ မပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့ သတင်းရပြီးထားတဲ့ ရွာကလေးနားရောက်တော့ သူတို့လည်း ပထမ ရွာကို ဝင်ပြီးရှာကြတာပဲ။ သို့သော် ရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ တော့ဘူးတဲ့ မြို့အုပ်မင်းရဲ့။ ဒါဟာ သူပုန်ဘက်က သူတို့လားမယ့်အကြောင်း တင်ကြိုပြီး သတင်းရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူပုန်ဆိုတာလည်း ခေါင်းက ချိုပေါက်တာမှ မဟုတ်ပဲ။ ရွာထဲက ဓားဆွဲပြီး တောစပ်ထွက်သွားရင် သူပုန် ဖြစ်သွားတာပဲ။ သူတို့မှာလည်း မြို့မှာ ကင်းထောက်သူလျှို့တွေ ရှိမှာပေါ့။ ဒီရာဇဝတ်ဝန်ကြီးကလည်း ခရီးပန်းလာတာနဲ့ ရွာအပြင်က ချောင်းကမ်းနား နားမှာ သူ့တပည့် လက်သားပုလိပ်တွေ ရာဇဝတ်အုပ်တွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စခန်းချနေတာကိုး။ အဲဒီလို စခန်းချလို့ ၁ နာရီသာသာလောက်သာ ရှိသေး ရွာဘက်ဆီက သေနတ်ဖောက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတာနဲ့ မြို့ဆို ဂဠုန်တပ်သား ၅၀ ကျော် ၆၀ လောက် တစ်ခါတည်း တောစပ်ကထွက်လာပြီး သူတို့လူစုကို အတင်းခိုင်းခုတ်တော့တာပါပဲ။ မြို့အုပ်မင်းရယ် ပုလိပ်သားတွေမှာ လက်နက်အပြည့် အစုံပါတယ်ဆိုလေမယ့် ပါလာတဲ့ သေနတ်တွေကို တစ်နေရာ မှာ စုပြီး ထောင်ထားသတဲ့ ဂဠုန်တွေက အဲဒီသေနတ်တွေ ထောင်ထားတဲ့နေ ရာကို ပထမဝင်ပြီး စီးတော့တာပါပဲ။ တကယ် တောသားကြီးတွေပေါ့လေ။ ဆံပင်ရှည်နဲ့ဆိုတော့ ယောင်ကို တစောင်းထုံး၊ ချည်လုံချည်ကို မြှောင်လောက် အောင် ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး တိုက်ကြတယ်။ ဓားရော၊ လှံရော၊ ခက်ရင်းခွ ရော၊ ပုဆိန်ရော၊ တချို့လေးနဲ့ မြားတွေတောင်ပါတယ်ဆိုပဲ မြို့အုပ်မင်းရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ရရာလက်နက်ကိုင်လာကြတယ် ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ”

“ပုလိပ်တွေဟာ ခုခံဖို့တောင် အချိန်မရဘဲ သူပုန်တွေ လက်ချက်နဲ့ တစ်ခါတည်း ဓားစာ၊ လှံစာ၊ ဖြစ်ကြရတာပါပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ကုသိုလ်ကံ ဆိုးချင်တော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း မောင်ကျော်သိန်းဆိုတဲ့လူက ချောင်းဟိုဘက်ထဲ ရွာတစ်ရွာ အလည်လာတာနဲ့ ကြိုကြိုက်ပြီး သေနတ်သံရော ထိုးခုတ်သံတွေရော

ဩားတာနဲ့ ရွာပြင်ထွက်တာကိုး မြို့အိပ်မင်းရဲ့။ ရွာအပြင်ရောက်လို့ ပုလိပ် ဘက်က အင်အားမမျှဘဲ မဆန့်တန်ကာ ခံနေရတာမြင်တော့ လူက မဟုတ်မခံ ချင်တဲ့လူ ဖြစ်တော့ ချောင်းဟိုဘက်ကူးသွား ရာဇဝတ်အုပ်လက်ထဲက ကျန်နေ တဲ့ သေနတ်ကို အတင်းဝင်ကောက်ပြီး သူပုန်တွေကို ပစ်တာပေါ့လေ”

“တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူပါကလား ဆရာကြီး”

“လူကတော့ ခပ်ပိန်ပိန် ဗလခပ်သေးသေးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာ လူများတဲ့ဘက်က မတရား အနိုင်ကျင့်တော် မခံချင်တာနဲ့ ဝင်ပြီးကူတာနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူပစ်လိုက်တာ ဂဠုန်နှစ်ယောက် သုံးယောက် သေသေး တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူပုန်ဘက်က ပစ်လိုက်တဲ့ မြားတစ်စင်းဟာ သူ့နား ထင်ကိုမှန်ပြီး မောင်ကျော်သိန်းဟာ နေရာမှာပဲ လဲသေသွားရှာတယ်”

ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားသည် အလွန် စကားပြောကောင်းသူတစ် ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့စကားဆုံးသည်အထိ နားထောင်၍ နေမိ၏။ ကိုကျော်သိန်းသေဆုံးပုံနှင့် ယခု ကိုသိန်းကျော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ဆိုသော အဖြစ်အပျက်များမှာ တစ်သေမတိမ်း ကိုက်ညီလျက်ရှိကြောင်း ထိုအခါမှ သတိပြုမိ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ဟာ... ဒါဖြင့် ဆရာကြီးပြောတဲ့ ကိုကျော်သိန်း အဖြစ် အပျက်ဟာ အခု ကိုသိန်းကျော်မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ တစ်ထေရာ တည်း တူနေပါသလား ဆရာကြီး”

(ဘွား) “အင်း တူတာပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ တူသလဲဆိုတာ မြို့အုပ် မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့”

ထိုအချိန်၌ ကိုသိန်းကျော်မှာ ဆရာကြီး တိုက်သော ဆေးတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်စက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားသည် ကိုသိန်းကျော်၏ နဖူးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ စမ်းသပ်ပြီးနောက် “အင်း... အဖျားသွေးဝင်လာတယ်ဗျို့၊ ဘယ်နှယ်များ တစ်နေ့လုံး နေပူကျဲကျဲကြီး လျှောက်သွား ညကျတော့ လေကတိုက်နှင့် နှင်းတွေကကျနဲ့ အအေးမိပြီး လာတာပေါ့ ဘယ်ခန့်ပဲမလဲ” စသည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလျက် ရှိလေ၏။ ကိုသိန်းကျော် အိပ်ပျော်သွားသောအခါမှ ဆရာကြီးလည်း ကျွန်ုပ်အား သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို အကုန်အစင် ဖွင့်ဟပြောဆိုတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီး၏ ပြောပြချက်မှာ သူသည် ပြည်သားဇာတ်ဖြစ်၍ ယေဘုယျအားဖြင့် ကျောင်းဆရာ ကိုကျော်သိန်းဆိုသူနှင့် အလွန်ချစ်ခင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း၊ ဂဠုန်သူပုန်များထစဉ်က အင်းမရွာတွင်ရှိရာ သူ၏ မိတ်ဆွေ ကိုကျော်သိန်းသည် ချောင်း၏ အခြားဘက်ရှိ ရွာကလေးတွင် ရှိနေ၍ ကိုကျော်သိန်းမှာ မဟုတ်လျှင် မခံတတ် စိတ်ဆတ်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အကြောင်းတိုင်းပြည်၏ ဆိတ်ငြိမ်သာယာမှုကို ဖျက်ဆီးနေသော သူပုန်များအား မုန်းတီးသူဖြစ်ကြောင်း၊ ပြည်မြို့မှ ရာဇဝတ် ဝန်ကြီးမစွတာ ဪဇာတင်နှင့် လူအောက် ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုပါ ဂဠုန်သူပုန်များ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်စဉ်က သူသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာသို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားခဲ့ရာ သူ၏မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်အမှု ကိုမောင်မောင်ဆိုသူမှာ သူ့မျက်စေ့အောက်၌ပင် အသတ်ခံရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မချင်မရဲဖြစ်ကာ အစိုးရဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က လူမုန်ရွာထဲသို့ ဟင်းကျွေးဟင်းလျာများ ရှာဖွေရန် သွားနေသော ပုလိပ်သားတစ်ယောက်မှာ ကံအားလျော်စွာ သူပုန်များ လက်ချက်မှ လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ပြန်၍ ပြောသည့်အတိုင်း ကိုကျော်သိန်း သေဆုံးရပုံကိုပါ ထိုပုလိပ်သား ကလေးထံမှ သိရကြောင်း နောက်နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါးခန့်ကြာ၍ မိမိသည်သာယာဝတီမြို့သို့ ရောက်လာရာ လူကုယ်တစ်ဦး၏သား မြေပိုင်ရှင် ကိုသိန်းကျော်နှင့်တွေ့ရာ ကိုသိန်းကျော် ဆိုသူနှင့် တစ်ဆရာတည်း ချွတ်စွတ်ထားသကဲ့သို့ တူလှသဖြင့် ကိုကျော်သိန်း၏ကိုယ်စား မိတ်ဆွေသစ်ရချေပြီဟု မိမိနှင့် နီးစပ်ချစ်ခင်အောင် ကြံစည်ကြောင်း၊ ထိုအခါ ကိုကျော်သိန်းမှာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုက်သော ရောဂါရှိနေသဖြင့် မိမိမှာလည်း ယခင်က အစိုးရဘက်မှ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်း ကိုသိန်းကျော်ရောဂါကို ကုသခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ရှေးရေတော်ဟောင်းကြောင့်ပေလောမသိ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တူဝရီးစားသားအဖလောက် ချစ်ခင်ကာ တအိမ်တည်း အတူနေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အခြေအနေသို့တိုင် ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်နေ့နေ့တွင် ဂဠုန်များလက်ချက်ဖြင့် အသတ်ခံခဲ့ရသော မိမိ၏မိတ်ဆွေဟောင်း ကိုကျော်သိန်း၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းကို ဓာတ်လှန်ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း ပြောရန်အကြောင်း မတိုက်ဆိုင်ခဲ့သဖြင့် ယနေ့မှသာ ကျွန်ုပ်အား သက်သေ

အဖြစ်ထား၍ ကိုကျော်သိန်းဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပြီးနောက် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ သိသည့် ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို အခါအခွင့်သင့်သည့်အားလျော်စွာ ပြောရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နိဂုံးချုပ်လေ၏။

ယခု ၁၉၅၁ ခု နှစ်ဦးလောက်မှစ၍ စာရေးသူ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန် မြို့သို့ရောက်ရှိလာရာ တစ်နေ့တွင် ဟံသာဝတီမြို့နေ အသက် ၂၀ ရှိ မြေပိုင်ရှင် ကိုကျော်သိန်းသည် ၉၆ ပါးသော ရောဂါဖြင့် အနိစ္စရောက်ကြောင်း ပါရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သာယာဝတီမြို့တွင် ဤမျှလောက် အသက်ငယ်သည့် မြေပိုင်ရှင် ကိုကျော်သိန်းဟူ၍ မရှိ “ကိုသိန်းကျော်” များ ဖြစ်လေလေသလော ဟူ၍ စိတ်ယနေမကင်းဖြစ်ကာ သိလိုစေသဖြင့် ချက်ခြင်းပင် ဟံသာဝတီ သတင်းစာ တိုက်သို့ သွားရောက်ခဲ့၏။ ကြော်ငြာဘက်ဆိုင်ရာ မန်နေဂျာနှင့်တွေ့၍ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုရာ မန်နေဂျာသည် ဆိုင်ရာ “ဖိုမင်” ကို ခေါ်၍ မူလစာနှင့် ဤကြော်ငြာထည့်ရန်ပို့သော စာမူလစာတွင် ကိုကျော်သိန်း မဟုတ် ကိုသိန်းကျော်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤမျှသာမကသေး ကြော်ငြာ ထည့်ရန် ပို့သူမှာလည်း ဆေးဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားဖြစ်သဖြင့် ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ သံသယ ကင်းသွားလေသည်။ ဤအမှားကား ကြော်ငြာစီမံ စာစီသမားလေး၏ အမှားဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံး သတင်းစာတိုက်မှ ဝန်ခံတော့၏။

စာစီသမား၏ အမှားပင် ဖြစ်စေကာမူ “ကိုကျော်သိန်း” နှင့် “ကိုသိန်းကျော်” တို့သည် ဤအချိန်အထိ လိုက်၍ တူနေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် တစ်ခု ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွား၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ကျောင်းဆရာ ကိုကျော်သိန်း သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ၂၁ နှစ်ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ယခု မြေပိုင်ရှင် ဂလေး ကိုသိန်းကျော်မှာလည်း အသက် ၂၀ အတွင်းသို့ ဝင်ရုံမျှရှိသေးရာ ဤအချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် နက်နဲစွာ စဉ်းစားမိ၏။ နောက်ဆုံး အချက်မှာ “ကျော်သိန်း” ကို ပြောင်းပြန်လှန်လျှင် “သိန်းကျော်” ဖြစ်၍ “သိန်းကျော်” ကို ပြောင်းပြန်လှန်လျှင်လည်း “ကျော်သိန်း” ဖြစ်သော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့၏ ဘဝမှာ မည်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ခြင်းများ ရှိလေသနည်း။

၁၃၂ ○ ဒဂုန်ရွှေများ

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ဆန်းကလေး၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အထူး ထင်မြင်ချက် မရေးလိုပေ။ စာဖတ်သူများအပေါ်၌သာ တာဝန်လွှဲလိုက် လိုပါ၏။

ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

* * *

သောကြာဖြူ

လူတို့၏ ဝိညာဉ်သည် ဘဝဟောင်းကို စွန့်ပစ်ကာ ဘဝသစ်သို့ ရူးပြောင်းသွားသောအခါ၌ ဘဝသစ်ပဋိသန္ဓေသည် ဘဝဟောင်းနှင့် အလွန် ခပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ သတိရတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်မက် များ မက်ပြီးနောက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ အိပ်မက်များကို မှတ်မိသကဲ့သို့ အနည်းအတူ ယင်းပဋိသန္ဓေသစ် တည်လာရသော ဝိညာဉ်သည်လည်း အတိတ် ဘဝမှ အဖြစ်အပျက်များကို ခပ်ရေးရေးမျှ မှတ်မိတတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ နန်းကပ်ဆုံးဘဝ (ဘဝဟောင်း) မှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍ သတိရသူအား “လူဝင်စား” ဟု ခေါ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ယင်းကဲ့သို့ အတိတ်ဘဝမှ အဖြစ် အပျက်များကို ပြန်၍ သတိရသူများအား အတော်အတန် တွေ့မြင်ရဖူးရာ အောက်တွင် ရေးသားအံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ နှစ်ပေါင်း အနည်းငယ်က ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိဆန်း တစ်ခုဖြစ်၏။

ရခိုင်ပြည်နယ် မြေပုံမြို့နယ်နှင့် မင်းပြားမြို့နယ်ကြားတွင် “ငမန်းလဲ” ဟု ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိရာ ထိုကျွန်းကြီးမှာ အလွန် မြေဩဇာကောင်း၍ ကျွန်းရှိ “လွန်းလုံးပိုက်” ရွာကလေးမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက

အိမ်ခြေ ၁၀၀ ကျော်ခန့် ရှိပြီးလျှင် ရွာသူရွာသားများသည်လည်း အတော်အတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော လယ်ပိုင်ရှင် ယာပိုင်ရှင်များ ဖြစ်လေသည်။ အိမ်များမှာလည်း အများအားဖြင့် ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်း၊ သွပ်မိုးအိမ်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

မြေပိုင်ရှင်များသည် လယ်များလုပ်ကိုင်ရာတွင် မိမိတို့ချည်း မနိုင်နှင့် သဖြင့် စစ်တကောင်းနယ်မှ ခေါ်တောလူမျိုး အလုပ်သမားများကို သူရင်းငှားအဖြစ် ခေါ်ယူစေခိုင်းလေ့ ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပြီး အချိန်မှစ၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် စပါးဈေးကလည်း အတော်ကောင်းသည့်အတိုင်း စီးပွားလမ်းပြောင့်ခဲ့ကြလေသည်။

အလွန်ရိုးသားသော ရှေးခေတ်လူကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း စစ်တို့ စုဆောင်းရရှိသော ငွေများကို ဘုရားပုထိုးတည်ခြင်း၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ အလှူဒါနပြုခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။ အကယ်၍ ငွေများပိုလျှင်ကလည်း ငွေဒင်္ဂါးများကို တစ်နေရာတွင် လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံထားတတ်ကြလေသည်။

ထို “လွန်းလုံးပိုက်” ရွာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်အတန် ပြည့်စုံသော ဦးကောင်းအောင်ခိုင်နှင့် ဒေါ်ဘုမတို့သည် ဇနီးမောင်နှံတို့ရှိကြရာ ၎င်းတို့၏ ဖြူခိုင်ဦးဆိုသူ သမီးတစ်ယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့၏။

ဖြူခိုင်ဦး အရွယ်ရောက်လတ်သော် စိန်ထွန်းအောင်ဆိုသူ လူလင်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရာ စိန်ထွန်းအောင်၏ မိဘများမှာ မြေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်သည့်အပြင် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ စိန်ထွန်းအောင်ကိုလည်း အလွန် ချစ်ကြသည့်အတိုင်း သားနှင့်ချွေမတို့ကို ကောင်းစွာ လက်ခံထားကြလေသည်။ သို့သော် ဖြူခိုင်ဦး၏ မိဘများကမူ မိမိတို့တစ်ဦးတည်းသော သမီးမှာ မိမိတို့ သဘောမတူသူနှင့် ခိုးရာသို့ လိုက်ပြေးရပါမည်လောဟု မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဖြူခိုင်ဦး၌ သမီးကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ရာ ထိုအချိန်အထိ ဖြူခိုင်ဦး၏ မိဘများသည် စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘဲ ဖြူခိုင်ဦးအဆက်အသွယ် မပြုလုပ်ခဲ့ကြချေ။

ထိုနောက် နှစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာပြန်သော် ဖြူခိုင်ဦးတွင် ဒုတိယသမီးငယ်တစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြန်ရာ ချိုလောက် ပိုးလောက်အရွယ်

ရောက်သောအခါ ကလေးမှာ အလွန် ချစ်စဖွယ်ကောင်းပြီးလျှင် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ဘုမနှင့် အလွန်တူကြောင်း ဆွေမျိုး ညာတီများနှင့်တကွ အိမ်နီးချင်းများကပါ ဝိုင်းဝန်းဝေဖန် ပြောဆိုကြကုန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောပန်များ၍ လာသောအခါ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော သမီးအပေါ်တွင် အတန်ငယ် စိတ်လည်၍ လာတော့၏။ သို့သော် သမီးအပေါ်၌ကား ယခင်က အပြစ်ကို အခဲမကျေ နိုင်ကြသေးချေ။

ထိုအခါ အရပ်ထဲရှိ အိမ်နီးချင်းများနှင့်တကွ ခင်မင်သူများကပါ ဦးကောင်းအောင်ခိုင်နှင့် ဒေါ်ဘုမတို့မှာ တစ်နေ့တခြား အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မကြာမီ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ကာ ရောဂါပိုးသို့ ရောက်လာကြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးအနီးတွင် ဆေးပေး မီးယူပင် မရှိသဖြင့် အခက်ကြုံမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးနှင့် သမက်အား အိမ်ပေါ်သို့ မတင်ချင်စေကာမူ မြေးမကလေး တစ်ယောက်ယောက်အား ခေါ်ယူမွေးစားမည် ဆိုပါက အလွန်ပင် လျှော့ကန်သင့်မြတ်မည့်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တိုက်တွန်းကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက တိုက်တွန်းလွန်းလှသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဦးကောင်းအောင်ခိုင်နှင့် ဒေါ်ဘုမတို့သည် ဒေါ်ဘုမနှင့်တူ၍ ချစ်စရာကောင်းလှသည်ဆိုသော ဒုတိယ မြေးမကလေးကို ခိုင်ဖြူဦးထံမှ တောင်းယူမွေးစားခဲ့ကြလေသည်။ ကလေးမှာ လူအများပြောသည့်အတိုင်း အသားဖြူ၍ အလွန် ချစ်ချင်စဖွယ် ကောင်းလှ၏။ သောကြာသမီးဖြစ်သည့်အပြင် အသားလည်း အလွန်ဖြူသောကြောင့် “သောကြာဖြူ” ဟု အမည်ပေးကြ၏။ သောကြာဖြူမှာ အတန်ငယ် ကြီးပြင်းလာသောအခါ အမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖြူဖြူမွှေးမွှေး ရေဆေးငါးကဲ့သို့ ရှိနေပြီးလျှင် နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးကလေး တစ်ဦးဖြစ်၍ အလွန်စကားများ၏။ မာနလည်းကြီး၏။ မဟုတ်မခံ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့တတ်၏။ သို့တစေလည်း အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးမှာ ဤကဲ့သို့ မာနကြီး၍ မဟုတ်မခံ ရန်တွေ့တတ်သည်ကိုပင် သောကြာဖြူအား အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြ၏။ အစစ အလိုလိုက်ခဲ့ကြ၏။ သို့နှင့် သောကြာဖြူသည် ဘိုးဘွားများလက်ထဲတွင် တယုတယ ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ရလေ၏။

၁၂နှစ် သမီးအရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် သောကြာဖြူသည် အလွန်ပင် ချက်ချက်ချာချာ ရှိလှသဖြင့် အဘိုးအဘွားများ၏ အသည်းစွဲဖြစ်၍ နေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် အဘိုးအဘွားများသည် သောကြာဖြူ၏ ရှေ့နေကို

www.burmeseclassic.com

၁၃၆ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မျှော်တွေးလျက် မိမိတို့ ချွေးနည်းစာဖြင့် စုဆောင်းထားသည့် ငွေများကို လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံထားရာနေရာသို့ သောကြာဖြူအား ခေါ်သွားကာ ငွေအိုး တစ်လုံးကို ပြလေ၏။ ထိုနောက် အဘိုးအဘွားများက ယင်းပစ္စည်းမှာ မိမိတို့ တစ်သက်တာတွင် ချွေတာစွာ စုဆောင်းလာခဲ့သောပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ စဉ်အိုး ထဲတွင် ငွေဒင်္ဂါးတစ်သောင်းရှိကြောင်း၊ သောကြာဖြူသည် ထိုငွေအိုးကို မိမိတို့ သေဆုံးပြီးနောက်မှ တူးဖော်ယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ မသေဆုံးမီ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယူရမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းကိုလည်း မည်သူ့ အားမျှ မပြောဘဲထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိတို့ အလိုကို ဆန့်ကျင် ၍ မိမိတို့ မသေမီ တူးဖော်ယူခဲ့သော် အမျိုးမျိုးသော ဘေးဒုက္ခတို့နှင့် တွေ့ကြုံလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မှာထားလေ၏။ ထိုအခါ သောကြာဖြူ ကလည်း အဘိုး အဘွားများ ဆန္ဒအတိုင်း မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးဘဲ ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်ထိန်းပါမည်ဟု သစ္စာပြုလေသည်။

သောကြာဖြူ အရွယ်သို့မရောက်မီပင် အဘိုးဖြစ်သူ ဦးကောင်းအောင် နိုင် ကွယ်လွန်လေသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား ကျန်ရစ်သူအဘွား ဒေါ်ဘုမနှင့် သမီး ဖြူနိုင်ဦးတို့သည် ယခင်ကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းကားကား မရှိကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်အိမ်သို့ တစ်ယောက် ဝင်ထွက်သွားလာကာ ရှိနေကြကုန်၏။

သောကြာဖြူ အချိန်အရွယ် ရောက်လာသောအခါ ၎င်း၏ လှပသော ဂုဏ်သတင်းသည် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ပျံ့နှံ့ကာ အရွယ်ရောက်သော လူလင်ပျို ကာလသားမှန်သမျှ သောကြာဖြူအား မပိုးပန်းသူ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်တော့ ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပိုးပန်းသူများအနက်မှ “ငမန်းကျွန်း” အပါအဝင် ပြင်ချောင်း ရွာမှ မောင်ကြိုင်ထွန်းဆိုသူ လူလင်ပျိုကလေးတစ်ဦးနှင့် သောကြာဖြူသည် ချစ်ကြီး သွယ်မိလေသည်။ သို့သော် ဤအကြောင်းကို သောကြာဖြူ၏ မိခင် နှင့် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ဘုမတို့ မသိကြသေးချေ။

သောကြာဖြူ၏ မိဘများနှင့် အဘွားဒေါ်ဘုမတို့က သောကြာဖြူအား ကြက်ရေကြီးရွာမှ မြေပိုင်ရှင်၏ သားတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ထားပြီး ဖြစ်လေ သည်။

ဤကဲ့သို့ သောကြာဖြူအား စေ့စပ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း စောင့်ကြိုင် ထွန်းနှင့် သောကြာဖြူတို့ သိရှိကြသောအခါ မိဘများ အစီအစဉ်ဦးစီ သောကြာဖြူသည် ရည်းစားဖြစ်သူ မောင်ကြိုင်ထွန်းနောက်သို့ ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်ပါသွားလေတော့၏။ သို့နှင့် သောကြာဖြူ၏ မိဘများနှင့် အဘွားဖြစ်သူတို့သည် မိမိတို့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းသော သောကြာဖြူအား လုံးဝ အဆက်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မောင်ကြိုင်ထွန်း၏ မိဘများကား လယ်ပိုင်ယာပိုင် မရှိဘဲ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း နေအိမ်မှာလည်း လယ်တဲသားသာမျှရှိပြီးလျှင် ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ သို့နှင့်မောင်ကြိုင်ထွန်းသည် ဇနီးသည် အသစ်စက်စက် ကလေးအား ဆွေတစ်စ မျိုးတစ်စတော်စပ်သူ လယ်သမားတစ်ယောက်၏ အိမ်ကလေးတွင် ထားရရှာလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ယခင်က “ဝတ်ကောင်းစားလှ” ဖြင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် နေခဲ့ရသော သောကြာဖြူမှာ ယောက်ျားဘက် မိဘဆွေမျိုးများ ပေးကမ်း ထောက်ပံ့သမျှသော ငွေကလေးများဖြင့် ဖြိုးခြံစွာ သုံးစွဲနေထိုင်ရရှာတော့၏။

အချိန်မှာ ၆ လကျော် ၇ လခန့်မျှ ကြာရှိပြီးဖြစ်ရာ ထိုအတွင်း သောကြာဖြူသည် အဘွားနှင့် မိဘဖြစ်သူတို့က မိမိအပေါ်တွင် စိတ်ပြေလည် ရန် ဝန်ချတောင်းပန်မည် ကြံသော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့ချေ။ အချိန်အတော် ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဘွားနှင့် မိဘနှစ်ပါးတို့သည် သောကြာဖြူအား အစမကျေနိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

၇ လသာသာခန့် ကြာပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် မောင်ကြိုင်ထွန်းနှင့် သောကြာဖြူ ဇနီးမောင်းနှံတို့သည် သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ကပ်လေးမှ ရုတ်တ ရက် ပျောက်သွားလေတော့၏။ နေအိမ်တွင် ဇနီးမောင်းနှံတို့ အသံကို မကြားရသဖြင့် ရှေးဦးစွာ အိမ်နီးသားချင်းတို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ အိမ်ပေါ်၌ ဆွေးကွက်ကြီးများကို တွေ့ရသဖြင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာ ဖရိုဖရဲကွဲလျက် အိုးခွက်များမှာလည်း အစိတ်စိတ်အမွှာအမွှာ ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

၁၃၈ ○ ဒဂုန်ရွှေများ

ဤသို့ သောကြာဖြူတို့ ပျောက်မသွားမီ တစ်ညက အချို့အိမ်နီးချင်းများက လင်မယား ရန်ဖြစ်သံ ကြားရကြောင်း၊ ထိုနောက် လင်က မယားထံ အိမ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲချသွားသံ ကြားရကြောင်း၊ မောင်ကြိုင်ထွန်းအသံဖြင့် “ဟဲ့... သောကြာဖြူ နင့်ကို အသေသတ်ပြီးမှ ငါတခြားသွားမယ် နင်သိလား” ဟူသော ကြုံးဝါးသော အသံကိုလည်း အချို့ ကြားရကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုထက်ထူးဆန်းသည်မှာ သောကြာဖြူတို့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ချောင်းကလေးဘေး ချုံဖုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် သွေးများစွန်းနေသည့် အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် လုံချည်ကိုလည်းကောင်း၊ အနီးတွင် သွေးများ မခြောက်တခြောက်ရှိနေသော ခါးမြှောင်တစ်လက်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် လင်ဖြစ်သူ မောင်ကြိုင်ထွန်းသည် မယားနှင့် ရန်ဖြစ်ကာ သောကြာဖြူအား ခါးမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်ပြီးနောက် အလောင်းကို တစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံလိုက်လျှင်သော်လည်း မြှုပ်နှံလိုက်ပေမည်။ သို့မဟုတ် ချောင်းထဲသို့ မျှောလိုက်လျှင်လည်း မျှောလိုက်ပေမည်။ ထိုနောက် လွတ်ရာသို့ တိမ်းရှောင်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆရ၏။

အထက်ပါ အကြောင်းများကို ပြင်ချောင်းရွာမှ သောကြာဖြူနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကြားလျှင်ကြားခြင်း လွန်းထုံးပိုက်ရွာတွင် နေထိုင်သော သောကြာဖြူ၏ မိဘများနှင့် အဘွားဖြစ်သူသံသွားရောက် အကြောင်းကြားလေသည်။ (ပြင်ချောင်းရွာနှင့် လွန်းလုံးပိုက်ရွာမှ ခရီး ၁ မိုင်သာသာခန့်သာ ဝေး၏)

ထိုအခါ အဘွားဒေါ်ဘုမနှင့် သောကြာဖြူ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူနိုင်ဦးတို့သည် အပြေးအလွှား လိုက်လာကြပြီးနောက် သောကြာဖြူ၏ အိမ်အခြေအနေနှင့်တကွ ချောင်းကမ်းပါးတွင် တွေ့ရသော ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ငယ်စဉ်က မိမိတို့အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ထားခဲ့သော “သောကြာဖြူ” သည် လင်ဆိုး လင်နိုက်၏လက်ချက်ဖြင့် သေချင်းဆိုး သေရရှာလေပြီဟု ရင်ဘတ်စည်တီး ရှိုက်ကြတင် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ကရုဏာဒေါ်သောဖြင့် မိမိတို့ ပစ်ထားမိသော ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လေပြီဟု ယူကြံးမရ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချောင်းအောက်သို့ ငုပ်၍လည်းကောင်း၊ ချောင်းအောက်ရိုးတစ်လျှောက်သို့

လည်းကောင်း ရလိုရငြား ရှာဖွေကြကုန်၏။ သို့သော် သောကြာဖြူ၏ အလောင်းကိုကား မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် ပြင်ချောင်းရွာသူကြီးမှ တစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာရဲဌာနသို့သာ နောက်ဆုံး တိုင်တန်းရလေ၏။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ သေဆုံးသူ သောကြာဖြူအား ရည်စူးလျက် သပိတ်သွတ်ခြင်း၊ ဆွမ်းကျွေးခြင်း အမှုများကိုပြုလုပ်ကာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို အမှုအတန်းဝေကြ၏။

သောကြာဖြူနှင့် မောင်ကြိုင်ထွန်းတို့ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့် ကြာလတ်သော် သောကြာဖြူ၏ အစ်မအရင်းဖြစ်သော ဖြူစိန်ဦးတွင် သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလေ၏။ ထိုသမီးကလေး ရသည့်အချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် “သောကြာဖြူ၏အဘွား” ဒေါ်ဘုမ ကွယ်လွန်လေသည်။

ဖြူစိန်ဦး၏ သမီးကလေးသည် အသားဖြူ၍ သောကြာဖြူနှင့် အလွန်တူပြီးလျှင် စကားပြောတတ်သောအရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် သောကြာဖြူ၏ အမူအရာ အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်တတ်၏။ သောကြာဖြူကဲ့သို့ပင် “နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါး” စကားများ၏။ မဟုတ်မခံ ကလေးချင်း ရန်တွေ့တတ်၏။ သူ၏ အမူအရာများမှာ သောကြာဖြူငယ်စဉ်က အမူအရာများနှင့် တစ်သေမတိမ်း တူလှ၏။ အမိရင်းဖြစ်သူအား “မမ” ဟုခေါ်ပြီးလျှင် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူနိုင်ဦးအား “အိးယောင်” (ရခိုင်စကားဖြင့် မေမေ) ဟု ခေါ်ရ၏။ အဘိုးဖြစ်သူအားလည်း အဘိုးဟုမခေါ်ဘဲ ရခိုင်ကျေးလက်စကားဖြင့် “ဘားဘား” ဟု ခေါ်ဝေါ်၏။ သို့နှင့် ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူနိုင်ဦး တို့သည် သေဆုံးသွားသော မိမိတို့ သမီးကလေး သောကြာဖြူသည် မိမိတို့သမီးအကြီးဝမ်းသို့ ဝင်စားကာ မိမိတို့ထံ ပြန်ရောက်လာပြီဟု ဝမ်းသာ၍ မဆုံးအောင် ရှိကြကုန်၏။ ကလေး၏ အမည်ကိုလည်း နာမည်သစ်ရှာ၍ မပေးဘဲ “သောကြာဖြူ” ဟူ၍ပင် ယခင်ဘဝက အမည်ဟောင်းကို ပေးကြလေသည်။

မိန်းကလေး ၃-၄ နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ သောကြာဖြူဝတ်ခဲ့ဖူးသော အင်္ကျီလုံချည်များကို ချွတ်ခဲသော အဝတ်များဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိုးပုတ် ချိုးရပ်စသော ကစားစရာများကိုလည်း သူကစားခဲ့သော ကစားစရာ

များဟူ၍လည်းကောင်း ပြောလေ့ရှိ၏။ ဆွေမျိုး ညာတိများကိုလည်း လူကြီးများ မသင်ရဲဘဲ သောကြာဖြူ ယေစဉ်က ခေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ခေါ်လေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် မိဘ အဘိုးအဘွားများနှင့်တကွ ဆွေမျိုး ညာတိများကပါ “သောကြာဖြူ အဟောင်း” ပင် သေဆုံး၍ သွားသော်လည်း “သောကြာဖြူအသစ်” ကလေးအဖြစ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရကြသောကြောင့် ကလေးအား အလိုလိုက်၍မဆုံးချစ်၍မဝနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ဤကဲ့သို့ မိဘ အဘိုးအဘွားများနှင့်တကွ ဆွေမျိုး ညာတိများက အရပ်တကြည့်ကြည့်ရုံနေစဉ် ၃ ခါလည်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော သောကြာဖြူသည် ရုတ်တရက် မည်သူမျှ မမေးဘဲ မိမိသည် အဘိုးအဘွားဟောင်းများနှင့် မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ပုံ၊ မည်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြပုံ၊ သူ့အား မည်ကဲ့သို့ အလိုလိုက်ကြပုံ၊ အဘိုးအဘွားများသည် တစ်နေ့တွင် သူ့အားခေါ်၍ ငွေဒင်္ဂါး တစ်သောင်းထည့်၍ မြှုပ်ထားသော စဉ့်အိုးကြီးကို ဖော်ယူရန် မှာထားပုံတို့ကို ခရေဇေတွင်းကျ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော စကားများကို “လူဝင်စားသောကြာဖြူကလေး” ထံမှ ကြားသိရသောအခါ လူမမယ်ကလေး စကားပင် ဖြစ်သော်လည်း ယုတ္တိတန်လှသောကြောင့် လူသူပြတ်လပ်သောအချိန်၌ ကလေးအား လမ်းပြစေပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ သွားရောက် တူးဖော်ကြည့်ရာ ငွေသားအပြည့် ထည့်ထားသည့် စဉ့်အိုးတစ်လုံးကို တွေ့ကြရလေ၏။ စဉ့်အိုး အတွင်းရှိ ဒင်္ဂါးများမှာလည်း တစ်သောင်းတိတိ ရှိလေသည်။

ထိုအခါ သောကြာဖြူ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရုတ်တရက် ပစ္စည်းတိုးတက် ချမ်းသာသွားရာ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း ဝမ်းမြောက်၍ မဆုံးနိုင်ဖြစ်ကာ ကလေးကိုလည်း “ရွှေပေါ်မြတင်” ထားလျက် အမျိုးမျိုး အလိုလိုက်၍ ထားကြလေ၏။

ဤမျှအထိ ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို သိရှိပြောဆိုနိုင်သော ကလေးမကား မိမိတို့ထံသို့ နောက်ဘဝတွင် ပြန်လာသော သောကြာဖြူ လူဝင်စားဖြစ်သည်ကို ငြင်းနိုင်ဖွယ်မရှိကြောင်းဖြင့် ယုံကြည်မှတ်ယူလျက် ရှိကြကုန်၏။

သို့ရှိစဉ် ထူးဆန်းသော အကြောင်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ယင်းသည်ကား အခြားမဟုတ် ဦးစိန်ထွန်းအောင် ဒေါဖြူခိုင်ဦးအိမ်သို့ လွန်ခဲ့သော ၄ နှစ်ကျော်ခန့်က သေဆုံးပြီဟု ထင်ရသော (ခြေရာပျောက်၍ သွားသော) သောကြာဖြူ အစစ်နှင့် ၎င်း၏ လင်ယောက်ျား မောင်ထွန်းကြိုင်တို့ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သေပြီဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားသော သမီးရင်း သောကြာဖြူ ဤကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသောအခါ ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါဖြူခိုင်ဦးတို့မှာ ဝမ်းသာလုံးဆို၍ မျက်ရည်များ ကျမီတော့၏။ သမီးအပေါ်တွင် ယခင်က ကရုဏာဒေါသ ဖြစ်မိသောစိတ်များ လုံးဝပျောက်၍ သွားကာ သောကြာဖြူ ဇနီးမောင်နှံတို့အား ဝမ်းသာအယ်လဲ လက်ခံကြတော့၏။ အိမ်ပေါ်တွင် “သောကြာဖြူအသစ်” ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည့် အကြောင်းကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောကြရင်း ထူးဆန်းလှသော လူဝင်စား ပြဿနာကို အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြတော့၏။

သောကြာဖြူ အသစ်ကလေးသည် လူဝင်စား မဟုတ်က မည်သူပေနည်း?

သောကြာဖြူအစစ် မသေဘဲ “သောကြာဖြူအသစ်ကလေး” ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် မည်သည့်နေရာမှ မည်သည့်ဝိညာဉ် ပူးကပ်ဝင်ရောက်လာခြင်းပေနည်း?

လူမသေဘဲနှင့် လူဝင်စားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်းသည် အံ့မခန်းထူးဆန်းလှသည် မဟုတ်ပါလော?

ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါဖြူခိုင်ဦးတို့သည် သောကြာဖြူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို စစ်ဆေးလျက် ရှိကြလေ၏။

(ဦး) “ဟဲ့ မိသောကြာ နင်ဘယ်လိုများ ဉာဏ်ဆင့်ပြီး တို့ကိုစိတ်ပူအောင်လုပ်ခဲ့တာလဲ မိသောကြာရယ်”

(ဖြူ) “အခုမှတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ အမေရယ်... အမေတို့နဲ့ အဘွားဟာ ကျွန်မကို ပြန်မကြည့်လို့ စိတ်နာပြီး လုပ်မိတာပဲ။ အမေတို့ကလည်း သမီးအပေါ် စိမ်းကားကြတာကိုး...”

www.burmeseclassic.com

(ဦး) “နင်သေပြီထင်ပြီး တို့ထစ်တွေရော နင်အဘွားရော ဟိုရွာ ဒီရွာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ကြသလဲ။ ပြီးတော့လည်း သွေးတွေ တွေ့တော့ နင်ယောက်ျားအပေါ်တောင် စိတ်နာကြတာပေါ့။ သွေးတွေက နင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

(ဖြူ) “လူ့သွေးမှ မဟုတ်ဘဲ အမေရဲ့။ ကြက်တစ်ကောင် သတ်စားပြီး သွေးတွေကို တစ်အိမ်လုံးနဲ့အောင် ပက်ထား၊ သမီးအင်္ကျီစကိုလည်း ကြက်သွေးနဲ့ လူးပြီး ချုံစပ်ပေါ် တင်ထားခဲ့တာပေါ့။”

(ဦး) “ဓားမြှောင်ကကော”

(ဖြူ) “အမေကလည်း ရိုးလိုက်တာ လွန်ပါရော... ဓားမြှောင်လည်း ဒီအတိုင်း လုပ်တာပေါ့ အမေရဲ့”

(ဦး) “အံ့ပါရောဟယ်... ဉာဏ်များလိုက်တာ သောကြာရယ် မသွားခင်ည လင်မယား ရန်ဖြစ်ပြီး နင်လင်က ရိုက်သေးတယ်ဆို”

(ဖြူ) “ဒါကြောင့် အမေ့ကို ရိုးတယ်ပြောတာပေါ့... လင်မယား ရန်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ၊ ရိုက်တယ် ဆိုတာ၊ ပြီးတော့ ကိုကြိုင်က ကျွန်မကို ဆံပင်ဆွဲ အိမ်ပေါ်က ဒဂုန်ဆွဲချသွားတာတွေဟာ အားလုံး ဟန်လုပ်တာတွေ ချည်းပေါ့ အမေရဲ့”

(ဦး) “မသိနိုင်ပါဘူးတော်... တို့မှာတော့ သူများပြောတာ ယုံရတာ ပါပဲ။ ရေထဲများ နှစ်သတ်ထားသလားလို့ ချောင်းထဲ ငုပ်ရှာတဲ့ လူကလည်း ရှာလို့... တစ်ရွာလုံး ဆူနေတာပဲ”

(ဖြူ) “ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ကျွန်မ နားကပ်ကလေး ရောင်းပြီး ကိုကြိုင်ထွန်း ယာလုပ်ရတဲ့ လူငှားခလေးပါ။ စရိတ်လုပ်ပြီး မြန်မာပြည်ထဲ ထွက်ပြေးကြတာပဲ။ မန္တလေးမှာချည်း ၂ နှစ်လောက်ကြာခဲ့တယ်...”

ထို့နောက် မိမိတို့သည် မန္တလေးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင် အထက်မြန်မာပြည်တစ်ခွင်တွင် ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အဘိုးအဘွားများ သေဆုံးသည်ကို ကြားရသောအခါ မိဘများသည် မိမိတို့အပေါ် စိတ်ပြေလောက်ပြီဟု ထင်မှတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ မိမိ မွေးရပ်ဇာတိ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ဆွေမျိုးညာတိများအား လွမ်းဆွတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကိုထောက်ကာ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။

ဤသို့ သောကြာဖြူ ဇနီးမောင့်နှစ်ယောက်သည် မိဘများအိမ်တွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် အိုးအိမ်ထူထောင်သူတို့သည် မိဘနှစ်ပါးတို့က ထမင်းကျွေးထားရုံမျှနှင့် မပြီးသေးချေ။ မိမိတို့ ရှေ့ရေအတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာကို ရှာဖွေရပေဦးမည်။

သို့နှင့် တစ်ညတွင် မောင်ကြိုင်ထွန်းသည် မိမိ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရေးအတွက် ဇနီးဖြစ်သူ သောကြာဖြူအား နီးနောတိုင်ပင်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါမှ သောကြာဖြူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရပြီးလျှင် မိမိ ငယ်စဉ်က အဘိုးအဘွားများပြုခဲ့သော ငွေဒင်္ဂါးတစ်သောင်း ထည့်သွင်းမြှုပ်ထားသည့်နေရာသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် မြေများမှာ ဖွလျက် အိုးကို မတွေ့ရဘဲ ကျန်ရစ်သော အိုးရာကိုသာ တွေ့ရတော့၏။ နောင်စုံစမ်းသောအခါ မိမိ မသေဘဲ လူဝင်စားဖြစ်သည့် “သောကြာဖြူ အငယ်လေး”က ငွေအိုးအကြောင်း ပြောပြသဖြင့် မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူနိုင်ဦးတို့က တူးဖော်ရရှိသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

သို့သိလေလျှင် သောကြာဖြူသည် အဘိုးအဘွားတို့ မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်စနိုးသဖြင့်ပေးသော ငွေအိုးကို တူးဖော်၍ ယူရမည်လောဟု “ဒေါ်သူပုန်” ထလေတော့၏။ “သောကြာဖြူအငယ်” ကိုလည်း မာန်မဲ၍ ရိုက်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းသည် မည်သူနှင့်မျှမဆိုင် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် မိမိအား ပေးရမည်ဟု အစ်မနှင့် မိဘများထံ ဇွတ်တောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ သောကြာဖြူ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူနိုင်ဦးတို့က ဤကိစ္စမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အတိုင်းဆိုက မိဘ၏အမွေကို သားသမီးသာ ရထိုက်သည်၊ သားသမီးမရှိမှသာ မြေးမြစ်များ ရထိုက်သည်၊ ယခုလည်း ယင်းပစ္စည်း (ငွေဒင်္ဂါး ၁၀,၀၀၀ ပါသောငွေအိုး) မှာ မူလဦးကောင်းအောင်နိုင် ဒေါ်ဘုမ တို့၏ ပစ္စည်းဖြစ်၍ သူတို့ ကွယ်လွန်သည့်အခါ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူနိုင်ဦးတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ရထိုက်သည် သောကြာဖြူမှာ မြေးမြစ်၍ အမိဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူနိုင်ဦး အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသမျှ ရထိုက်

ကြောင်း၊ ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦး ဆွေမယာ ၎င်း၏ သမီးများဖြစ်ကြသော ဖြူစိန်ဦးနှင့်
သောကြာဖြူ ညီအစ်မတို့ ရထိုက်ကြောင်းဖြင့် အပြင်းအထန် ငြင်းလေသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော
“သောကြာဖြူ” သည် မိမိအား အဘိုးအဘွားများက ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ပြသပေးခဲ့သဖြင့် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ထိုက်သည်ဆိုကာ ငမန်းရဲကျွန်း
သူကြီးမှတစ်ဆင့် တိုက်နယ်ခုံရုံးသို့ လျှောက်ထားလေ၏။

တိုက်နယ်လူကြီးများသည် အမှုသွား အမှုလာကို စစ်ဆေးပြီးလျှင်
မိသားစုလည်း စိတ်ဝမ်းမကွဲ တရားမျှတရာလည်းရောက်အောင် ငွေတစ်သောင်း
ကို ၃ စုခွဲ၍ တစ်စုကို မိဘနှစ်ဦးက လည်းကောင်း၊ တစ်စုကို အစ်မဖြစ်သူ
ဖြူစိန်ဦးကို လည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်စုကို သောကြာဖြူက လည်းကောင်း ယူ၍
ကျေအေးကြရန် ဆုံးဖြတ်ပေး၏။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို အစ်မဖြစ်သူနှင့် မိဘများက လက်ခံသော်လည်း
သောကြာဖြူကမူ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရထိုက်သည်ဟု လက်မခံဘဲ ရှိနေ
လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သောကြာဖြူသည် ယင်းငွေတစ်သောင်းကို မိမိရထိုက်
ကြောင်းဖြင့် မင်းပြားမြို့နယ် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးတော်သို့ လျှောက်ထား
စွဲဆိုလေသည်။

အမှုဖြစ်ပွား၍ အချိန်အတန်ကြာပြီးနောက် အဆုံးသတ်တွင် “ကာသ
ကံရှင် သောကြာဖြူကိုယ်တိုင်က ယင်းပစ္စည်းမှာ အဘိုးအဘွားပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်
ကြောင်း ဝန်ခံသည်ကို အထောက်အထားပြု၍ ယင်းငွေတစ်သောင်းလုံးကို
ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အရ အဘိုးအဘွားဖြစ်သူ ဦးကောင်းအောင်ခိုင် ဒေါ်ဘု
တို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ
ကြောင်း ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးက မပေးလျှင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရထိုက်
ကြောင်း” ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် သောကြာဖြူအား အရုံးပေးလေ၏။

ထိုအခါမှ သောကြာဖြူသည် ငွေကုန်လှူပန်းဖြစ်ကာ သူ၏ လောက
နှင့် ဒေါသကြီးမှုတို့သည် သူ့အား ကောင်းကျိုးမပေးကြောင်း နောင်တတရား
ရကာ အစ်မနှင့် မိဘများအား ဝန်ချတောင်းပန်တော့၏။ မိဘများကလည်း
တိုက်နယ်လူကြီးများ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောတူခဲ့သည့်အတိုင်း သမီးအား
မနစ်နာစေရန် မိမိတို့ရသော ပစ္စည်းကို သုံးပုံတစ်ပုံခွဲ၍ သောကြာဖြူအား

ပေးလေ၏။ သို့နှင့် သောကြာဖြူသည် ယခင်က မှားခဲ့သော မိမိအမှားကို
နောင်တရကာ အစ်မနှင့် မိဘများစကားကို နားထောင်ကာ တစ်သက်လုံး
အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်လေတော့၏။

ယခင် ဘဝဟောင်းက အဖြစ်အပျက်များကို မှန်ကန်အောင် ပြန်၍
ပြောသည်ဆိုတိုင်း လူဝင်စား မဟုတ်နိုင်ချေ။

သောကြာဖြူအစစ် မသေဘဲ “သောကြာဖြူအသစ် လူဝင်စားမ
ကလေး” ဟု ဖြစ်ပေါ် ရောက်ရှိလာခြင်းသည် မည်သည့်နေရာမှ မည်သည့်ဝိ
ညာဉ် ရောက်ရှိ ကိန်းအောင်းနေလေဘိသနည်း?

မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါ ဝတ္ထုမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ
နှစ်ပေါင်း အနည်းငယ်ခန့်က ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် အမှန်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အတ္ထုပ္ပတ္တိမှန်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ကာယကံရှင်များ၏ အဆက်အနွယ်များသည်
ယခုဝတ္ထု၌ ဖော်ပြသော ရွာငယ်များ အနီးတွင် ရှိကောင်း ရှိကြပေလိမ့်ဦးမည်။

သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်စေရန် နာမည်အစစ်
အမှန်များနှင့်တကွ ရွာအမည်များကိုပါပြောင်းလဲပြီးလျှင် ရန်းမြို့သားဇာတိ
ခေတ်ပညာတတ် ရခိုင်မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ဤ “သောကြာဖြူ”
ဝတ္ထုကို ရေးသားအပ်ပါသတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

* * *

ယောက်ျားသည် အားနာသည့်ဟန်နှင့် ဂါတ်စာရေးကို ကြည့်လေ့
“အော်...ဒါထက် ဒီအနီးအနားမှာ အရက်ဆိုင်များ မရှိဘူးလား
ခင်ဗျာ”

ရေး။ ။ “ဘာလုပ်မလို့လဲ”
ကျား။ ။ “ဟောဒီ သူငယ်မကို ဘရန်ဒီကလေး နဲ့နဲ့လောက်
တိုက်ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ။ သူ့စိတ်ဟာ သိပ်ပြီး ကြောက်နေတယ်။ ကြည့်
ပါလား ခင်ဗျာ အသားတွေတောင် ဆတ်ဆတ် တုန်နေတုန်းပဲ”

ရေး။ “နေပါဦး... ဘာများ ဒီလောက် ကြောက်စရာ လန့်စရာ
တွေ့လာလို့လဲ”

ကျား။ ။ “ပြောရမှာက တော်တော်ရှည်မယ် ခင်ဗျာ... သူ့တိုင်ချက်
ထဲမှာ ပါပါလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန် ဌာနအုပ် ဦးဘိုကြီးသည် ဂါတ်စာရေးစားပွဲသို့ ကူးလာ
ရာ ဂါတ်စာရေးသည် နေရာမှထ၍ အရိုအသေ ပြုလေသည်။ သူသည်
ပုလိပ်သားကလေးတစ်ယောက်အား သူ့အိမ်မှ ဘရန်ဒီ အနည်းငယ် ယူဆေး
ပြီးလျှင် မိန်းမပျိုအား အနည်းငယ် တိုက်လေသည်။

ကျား။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဌာနအုပ်မင်း ခင်ဗျာ”
အုပ်။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ...။ ကိုင်း... ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတယ်
ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ဟောဒီက ဂါတ်စာရေး
က လိုက်ပြီး ရေးလိမ့်မယ်”

ဘရန်ဒီ အနည်းငယ် သောက်ပြီးနောက် မိန်းမပျိုသည် သွေးများပူ
လာဟန်ဖြင့် ရွှင်လန်းလတ်ဆတ် လာပေသည်။ မိန်းကလေးမှာ အသက်
နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိပြီးလျှင် အသားဖြူဝင်း၍ မျက်နှာမှာ လှပသည်ဟု
မဆိုနိုင်စေကာမူ သနားကစား ရှိ၏။ သို့သော် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာမူကား
အခြားမိန်းမများထက် ထူးခြား၍ ပြေပြစ်လှသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသား
အရည် ကောင်းလှပေသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဌာနအုပ်က မှတ်ချက်ချမိ၏။
မိန်းမပျိုမှာ သနပ်ခါး ပေါင်ဒါဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ လိမ်းကျံချယ်လှယ်ခြင်း
မရှိဘဲ နဂိုပကတိ အသားအရေအတိုင်း ရှိနေလေသည်။

ဦးဘိုကြီးက ယောက်ျားဘက်သို့ လှည့်လျက်-
“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

သွေးစုပ်ကောင်ကြီး

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီငါးနှစ်ခန့်လောက်က ကမာရွတ်ဌာန
တွင် ဌာနအုပ် ဦးဘိုကြီးဆိုသူ ရှိခဲ့၏။ ဦးဘိုကြီးမှာ တစ်နေ့သော နေဝင်ချိန်
၌ နေ့ခင်းမှတ်တမ်း (ဒိုင်ယာရီ) ကို အိမ်သို့ မပြန်မီ ရေးသားလျက် ရှိလေ
သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် အတော်ပင် အေးသော
ကြောင့် ဦးဘိုကြီးသည် အိမ်သို့ မပြန်သေးမီ ဖန်ခွက်ထဲတွင် ကျန်ရှိသော
ဘီယာ အနည်းငယ်ကို မော့၍ချလိုက်စဉ် မိမိနှင့် လိုက်ကာတစ်ခုသာ ခြားနေ
သော ဂါတ်စာရေး အခန်းထဲသို့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားတစ်
ယောက်တည်း တွဲကာ “တိုင်ချက်” ပေးရန် ရောက်လာသည်ကို လိုက်ကာ
ကြားမှ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ယောက်ျားသည် မိန်းမပျို၏ လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းကို ယုယစွာ
တွဲကာ စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်စေ၏။ မိန်းမပျိုသည်
တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်နေဘိသကဲ့သို့ တောင်မြောက်လေးပါးသို့ ကြည့်
ကာ မျက်လုံးများ ဂနာမငြိမ်အောင် ရှိလေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့တော့ကွဲ့။ ဂါတ်ထဲ ရောက်လာမှပဲ... ဘာကြောက်
စရာ ရှိတော့လဲ။ ပုလိပ်တွေလည်း ရှိတယ်... ဌာနအုပ်လည်း ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မသိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မဖြင့် အခု
ထက်ထိ ရင်တုန်တုန်းပဲ”

“အခုတော့ ဘာမှ မတော်သေးဘူး ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ... မမေ့က ကျွန်တော်နှင့် စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ...”

မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိရာမှ သွေးရောင်များ လျှမ်းကာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျား။ ။ “ကိုင်း... မေမိ မင်း အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ”

သို့နှင့် မိန်းမပျိုသည် သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောသဖြင့် ဂါတ်စာရေးက တိုင်ချက်ကို ရေးယူလေသည်။ သို့သော် ထိုတိုင်ချက် (First Information Report) မှာ ရှည်လျားလွန်းသည့်ပြင် စာဖတ်သူများလည်း မမေ့စေ့ တွေ့ကြုံရသကဲ့သို့ စာဖတ်ရာတွင် သရုပ်ပေါ်၍လာအောင် သူပြောပြ သည့်အချက်အလက်များကို အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

“ကျွန်မက ရေကျော် ၄၆ လမ်းထဲမှာ နေပါတယ် ရှင်။ မိဘမရှိဘဲ မျက်မမြင် အစ်မကြီးတစ်ယောက်နဲ့ မောင်အငယ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မကပဲ ကြည့်ရှုထောက်ပံ့နေရပါတယ်... ကျွန်မအသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်မှာ ပညာဆက်သင်မယ် လုပ်တုန်း ဖြုန်းဆို အဖေကြီး ဆုံးသွားတော့ ကျွန်မပဲ အိမ်မှာ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဒီအစ်မကြီးနဲ့ မောင်ကလေးကို လုပ်ကျွေးသမှု ပြုခဲ့ရပါတယ်”

ကျောင်းကထွက်ပြီး အလုပ်ရှာလိုက်တာ ပထမ ဘယ်မှာမှ မရဘူး ရှင်။ ဒါနဲ့ သုံးလလောက် အချိန်ကုန်သွားပြီး ကျွန်မ လက်ဝတ်လက်စားကလေး တချို့တောင် ထုခွဲရောင်းချရတဲ့ အခြေမျိုး ရောက်လာပါရော။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်လလောက်အကြာမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်က အမြတ် တော်မင်းကြီးရုံးမှာ လခငါးဆယ်နဲ့ စာရေးအလုပ်ကလေး ရတာကိုးရှင်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မမှာ အသက်ရှူကလေး အတော်ချောင်သွားတော့ ကျွန်မလည်း ရတဲ့ အလုပ်ကလေးကို ရိုဂိုသေသေနဲ့ မှန်မှန် လုပ်ခဲ့ပါတယ်ရှင်။ နောက်တစ်နှစ် အကြာမှာ ငါးကျပ်တိုးပြီး ငါးဆယ်ငါးကျပ်ရတယ်။

အဲဒီလို လုပ်နေတုန်းမှာ တစ်နေ့တော့ ရန်ကုန်ဂေဇက် သတင်းစာ ထဲမှာ ကြော်ငြာတစ်ခု တွေ့ရတယ်။ ကြော်ငြာက အဆို အက ကာယဗလကို

လိုက်စားတဲ့ အိမ်ထောင် မရှိသေးသော အင်္ဂလိပ်စာတတ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်း၊ စာပေးစာယူနဲ့ စာရေးအလုပ်ဖြစ်ပြီး စာရင်းအင်း အတော်အသင့်တတ်ရမယ့် အကြောင်း၊ ကာယဗလလိုက်စားပြီး ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ပိုပြီး အခွင့်အရေးပေးမယ့် အကြောင်း၊ လခမှာ တစ်ရာငါးဆယ်ပေးမယ့်အကြောင်း ပါလာတာကိုးရှင်။ ကျွန်မက နဂိုကပဲ ကာယဗလလိုက်စားပြီး ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းအောင် လုပ်လာခဲ့တယ်။ စာပေးစာယူနဲ့ စာရင်းအင်းကိုလည်း အတော်အတန် နားလည်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုက်နေတာပေါ့ရှင်။ လခကလည်း တစ်ရာ ငါးဆယ်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ကြော်ငြာတွေ့တဲ့နေ့ပဲ ဓာတ်ပုံပါထည့်ပြီး လျှောက်လိုက်တယ်”

အုပ်။ ။ “ကြော်ငြာတဲ့ လူက ဘယ်သူတဲ့လဲ...ပြောပါဦး”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့... ကြော်ငြာတဲ့လူက ပရော်ဖက်ဆာ “ဗာသို လိုမျိုး” တဲ့ရှင်။ သူနေတဲ့ နေရာက ယူနီဗီစီတီ အိမ်နီးလမ်းထဲက ဟိုတက်ဆုံး လမ်းကြားကလေးထိပ် ခြံကြီးတစ်ခုထဲမှာ၊ သူ့ခြံကို သွားရတာပဲ အတော် ခက်ပါတယ်ရှင်”

အုပ်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

“အဲဒီလို လျှောက်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် လေးရက်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ဆယ်နာရီမှာ သူ့ဆီကို လူကိုယ်တိုင် လာတွေ့ရမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မဆီကို စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ဒီလိုဆိုရင် အများကြီး မျှော်လင့်ချက် ရှိတာပဲ ဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်နားက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ခေါ်ပြီး တက္ကသိုတစ်စီးနဲ့ သူ့အိမ်ကို သွားတာကိုးရှင်”

အုပ်။ ။ “တွေ့ရောလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် မနဲကြီး ရှာရပါတယ်ရှင်။ သူနေ တဲ့ခြံက သူများနေတဲ့ ခြံတွေရဲ့ နောက်ဖေးဘက်မှာ၊ ခြံနား ပတ်ပတ်လည်မှာ လည်း သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်လို့”

အုပ်။ ။ “အင်း... ပြောပါဦး”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ထားခဲ့ပြီး လူသွားလမ်း ကလေးအတိုင်း ခြံတွေကြားကဖြတ်၊ သူ့ခြံထဲဝင်၊ အိမ်တံခါးက ခေါင်းလောင်း

ကလေး နှိပ်လိုက်တော့ ကုလားပုကလေးတစ်ယောက် တံခါးကို လာဖွင့်ပေးတယ်။ ကျွန်မက “သခင်ရှိသလား” လို့ မေးကြည့်တော့ ကုလားကလေးက ပါးစပ်က ဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ခြေပြလက်ပြပြောပြီး နံရံနံရံဘက် ကံထားတဲ့ လမ်းကြားကလေးထဲက ခေါ်သွားတာ ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည် လောက်ကျယ်တဲ့ ဧည့်ခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်သွားတာကိုးရှင့်။ ဧည့်ခန်းထဲ မှာတော့ ဆိုဖာ တစ်စုံရယ်၊ အလည်စားပွဲဝိုင်းကြီးမယ် ကြွေပန်းအိုးကြီးနဲ့ စိုက်ထားတဲ့ ကျောက်ခတ်ပင်ကြီး ရှိတယ်။ မှန်ပြတင်းမှာ ခန်းဆီးအနီတွေ လည်းတပ်လို့၊ အိမ်ကတော့ အိမ်ဟောင်းကြီးပါပဲ။ နို့ပေမယ့် အထဲမှာတော့ အတော်ပဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ အိမ်ကြီး ကလည်း အတော်ကျယ်ပုံရပြီး နောက်ဘက်မှာ တိုက်ခန်းတွေ ရှိသလား မပြောတတ်ဘူး... အဲဒီလို ကုလားပုလေးက ထားခဲ့လို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေတုန်း ခဏကြာတော့ အပြင်က ခြေသံကြားရပြီး အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မုတ်ဆိတ်မျှော်ရှည်ရှည်နဲ့ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့် မျက်လုံးပြာပြာကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာတာကိုးရှင့်။ ကျွန်မကို ဦးညွှတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်မလည်း နေရာကထပြီး အရှိအသေ ပြုလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ထိုင်ဖို့ ရိရိဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပြောပြီး သူက...

“မစ္စမေစီဆိုတာ မိန်းကလေးပဲ ထင်ပါရဲ့” တဲ့။ ကျွန်မက စကားထုတ်ပြပြီး... “ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မပါပဲ... ဆရာကြီးဆီက ဒီကနေ့ လာခဲ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းစာရလို့ လာခဲ့ပါတယ်”

“ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ စာထုတ်ပြနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါထက် မိန်းကလေးအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ် ရှိပါပြီ”

“ဘယ်ကျောင်းက ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့လဲ”

“မက်သဒစ်ကျောင်းကပါ”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... မက်သဒစ်ကျောင်းထွက်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်စာ တော်တာပေါ့... ဒါထက် အားကစား လိုက်စားတယ်၊ ကာယဗလ လေ့ကျင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း နဲ့နဲ့ပြောပါဦး... ဘယ်လေ့ကျင့်ခန်းလူသလဲ”

“အမေရိကန်က “ဘယ်နာမတ္တဖာဒ်” ရဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကို စာပေးစာယူနဲ့ သင်ကြားပါတယ်ရှင်”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလူကြီးက တကယ့်ကမ္ဘာကျော် ကာယဗလသမားကြီးပဲ၊ အသက် ၆၇ နှစ်ရှိတောင် မီးပုံးပျံ စီးတယ်... ကောင်းကင်က လေထီးနဲ့ ခုန်ချတယ်၊ တကယ်တော့တဲ့ လူကြီးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့သမီးဟယ်လင် မတ္တဖာဒ်ရဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း ကျွန်မ ယူပါတယ်”

“အဖေတော်ရင် သမီးလည်း တော်စမ်းပေါ့လေ... ဘာလေ့ကျင့်ခန်းတွေလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အလေးမတာ၊ စက်ဘီးစီးတာ၊ လှေလှော်တာ၊ ကြိုးခုန်တာ မနက်စောစော အသက်ပြင်းပြင်း ရှုတာ”

“တော်လောက်ပါပြီ၊ တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ မိန်းကလေးတိုင်းလိုပဲ ကာယဗလလိုက်စားကြတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာတော့ တော်တော် နားရှားပါးပါးလို့ ပြောကြတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့်... မြန်မာကလေးတွေ ကြည့်ရတာ ပီနီပီနီလိုလို့နဲ့ ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ကပ်ကပ် များတာပဲ၊ မစ္စမေစီတို့လို... ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အသွေးအသား ကောင်းတာ ရှားတယ်... ဒါထက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာယဗလ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လာ... တွ့ သင်ပြပေးရမယ်ဆိုရင်ကော ပေးနိုင်ပါ့မလား၊ သင်ရမယ့်အချိန်က မများလှပါဘူး၊ တစ်နေ့မှ ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီဟာလောက်တော့ ဝန်မလေးလှပါဘူး၊ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်... တခြား အလုပ်ကကော ရှင်”

“တခြား အလုပ်ကတော့ တယ်မရှိလှပါဘူး၊ စာပေးစာယူ နဲ့နဲ့ပါးပါး လောက်လုပ်ဖို့၊ စာရင်းအင်းကလေး နဲ့နဲ့ပါးပါးမှတ်ဖို့၊ ဒါလောက်ပါပဲ။ စက်နှိပ်စက်လည်း ရိုက်တတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရိုက်တတ်ပါတယ်”

ဤနေရာသို့ ရောက်လျှင် စာရေးမကလေး မေစီက ဆက်လက်၍...
“ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တနင်္လာနေ့ကစပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ အလုပ်မှန်မှန် စင်းခဲ့တယ်... ကျွန်မအတွက် ဧည့်ခန်းရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်က အခန်းထဲမှာ

စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး လက်နှိပ်စက်ကလေးတစ်ခုပါ ပေးထားတယ်ရှင်... ပထမရောက်တဲ့နေ့ ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကတော့ သိပ်များများစားစားကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း မဟုတ်လှပါဘူး။ ဒီဇူဇာက ဆေးဝယ်တဲ့ လက်မှတ်တွေ၊ မဓိလမ်း ဆေးဆိုင်တွေက ဆေးဝယ်တဲ့လက်မှတ်တွေ၊ ဖိုင်တွဲတွေပေါင်း နေ့စဉ်စာရင်းနဲ့ လယ်ဂျာစာအုပ်ထဲသွင်း... ဒါလောက်ပါပဲ”

ဒီလောက်အလုပ်ကတော့ မပင်ပန်းပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရုံးက အလုပ်တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ နောက် ဒုတိယနေ့ကျတော့ “ဘားလင်း” ဆေးတိုက်ကြီးတစ်တိုက်ကို ထိုးဆေးတွေမှာတဲ့ စာတစ်စောင် ရေးရတယ်။ သူက ရှေ့က လျှောက်ပြော၊ ကျွန်မက နောက်ကလိုက်ရေး၊ နောက် လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပေးရုံပါပဲ။ ဒီတော့ ရုံးမှာ တစ်နေ့လုံး ကုန်းနေအောင်ရေးမှ ငါးဆယ့်ငါးကျပ် ခြောက်ဆယ်ရတဲ့ဟာ အခုလို သက်သက်သာသာကလေးနဲ့ တစ်နေ့ငါးဆယ် ရမယ်ဆိုတော့ သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ရှင်။ ဒါနဲ့ အလုပ်ဝင်ပြီးလို့ ငါးရက်မြောက်တဲ့နေ့ နေ့လည်စာ စားပြီးလို့ အပြင်ခဏ ထွက်တဲ့အချိန်မှာ နောက်ဖေးခန်း မှန်ပြတင်းပေါက်က လှမ်းပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို အခန်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲမြင်ရတော့ နှာတန်ပေါ်ပေါ် သနားကစားပါပဲ။ အသက်တော့ သုံးဆယ် သုံးဆယ်ငါးနှစ်လောက် ရှိမလား မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာကြီးရယ်လားဟောလားနဲ့ စကားပြောနေတယ်။ ကျွန်မ တစ်ခုသတိပြုလိုက်မိတာက ကိုယ်က ပိန်သလောက် ခေါင်းက ကြီးနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကာယဗလ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြပေးရမယ်ဆိုတာ ဒီမိန်းမလား မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာကြီး သမီးတူတယ်လို့ ကျွန်မ အောက်မေ့နေတုန်း နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဆရာကြီး စာတစ်စောင်ရေးခိုင်းလို့ ရေးအပြီးမှာ...”

“အော်... ဒါထက် တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ အကြောင်းထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ဝင်ဖို့ခေါ်တဲ့နေ့က မစ္စမေစီ...ကတိပြုခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာယဗလ လေ့ကျင့်ခန်းကလေး နည်းနည်းပါးပါး လောက် ပြပေးဖို့ကိစ္စပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ပြပေးပါမယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ပြပေးရမှာလဲ...”

“ဒီလို မစ္စမေစီရဲ့ ဆရာမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ နာမည်ဟယ်လင်တဲ့။ အသက်က သုံးဆယ်သုံးနှစ် ရှိပြီ။ သူက ကျန်းမာမှု နည်းနည်းချို့ယွင်းနေတယ်။ ကာယဗလ လိုက်စားမှုဆိုတာလည်း အိမ်တောင်မထွက်

ဘူး။ သူ့ရောဂါက သွေးသားမစင်ကျယ်ဘဲ တစ်နေ့တခြား ခမ်းခြောက်ပြီး ပိန်လိုလာ တဲ့ ရောဂါမျိုးပေါ့။ အဲဒီတော့ သူ့ကို ကာယဗလ လိုက်စားမှုမှာ ဝါသနာပါလာအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ဝါသနာပါမှလည်း အလုပ်ဆိုတာ လုပ်တာကိုး။ ဒီတော့ ညနေ သုံးနာရီ သုံးနာရီခွဲလောက်ကစပြီး သူနဲ့နှစ်ယောက် နောက်ဖေးမြက်ခင်းကလေးပေါ်မှာ ကြိုးခုန်ချင်ခုန်၊ အလေးမချင်မ၊ ပြေးချင်ပြေး၊ လွှားချင်လွှား၊ ကစားချင်သလို ကစားကြတာပေါ့။ နံဘေးက ခြံတွေကွယ်နေလို့ လမ်းဘက်ကလည်း မမြင်ရပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကြာတော့ သူလည်း စိတ်ပါလက်ပါဖြစ်လာပြီး မစ္စမေစီတို့လို သွေးသားကောင်းကောင်းနဲ့ ကျန်းမာဖြိုးလာမှာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒါပါပဲ...”

ဪ ဒါထက် အသက် သုံးဆယ်သုံးနှစ်ဆိုတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှလာနိုင်ဦးမလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ကာယဗလသမား မဟုတ်လို့ မသိဘူး”

“လှတန်သ၍ လှနိုင်ပါတယ်။ အသက်လေးဆယ်မှာ ကျင့်တောင်အချိုးအချိတ် ကျတန်သရွေ့တော့ ကျလာပါတယ်။ ဥပမာ လက်ပြင်ကုန်းနေရင် နံနံ နနံလာတယ်။ ရင်အုပ်ဟာ နံနံ ပိုကျယ်လာတယ်၊ ဗိုက်ဟာ ချပ်ပြီးခါးဟာ ပိုသေးလာတယ်။ ဒီလိုပေါ့...”

“ကောင်းပါပေရဲ့ဗျာ၊ လျှပ်သမီးသာ မစ္စမေစီရဲ့ အချိုးအချိတ် အဆက်အပေါက် ရှိလာရင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လေ့ကျင့်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သွေးသားလည်း ကောင်းပြီး အသားအရည် ပြည့်ဖြိုးလာနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီ အသားအရည်ပြည့်ဖြိုးဖို့ ပြောနေတာပေါ့။ အသားအရည် ကောင်းတာဟာ သွေးကောင်းကောင်း ရှိဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား မစ္စမေစီရဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျန်းမာရင် သွေးစင်ကြယ်တယ်၊ သွေးစင်ကြယ်ရင် အသားအရည် ကောင်းလာတယ်”

“ကိုင်း... ကိုင်း... ကျုပ်သမီးကို မစ္စမေစီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ လာ လာ ထမင်းစားခန်းထဲမှာပဲ ညနေစာစားရင်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်...”

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း လိုက်သွားရတာပေါ့ရှင်။ ညစာ စားခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာကြီးက ကုလားထိုင်သုံးလုံး ချထားတဲ့နေရာ တစ်နေရာမှာ ကျွန်မကို အထိုင်ခိုင်းလို့ ထိုင်နေရတယ်။ ဒီနောက် အခန်းတစ်ခုထဲဝင်သွားပြီး

www.burmeseclassic.com

သူ့သမီးကို ခေါ်ထုတ်လာတာကိုးရှင်... မိန်းမက ရုတ်ခနဲများ ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် ခေါင်းကြီး ကိုယ်သေးနဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်သလိုပဲ... ဒါနဲ့ ဆရာကြီးကမိတ်ဆက်ပေးလို့ ကျွန်မတို့လည်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ဆွဲပြီးနှုတ်ဆက်။ လက်ဖက်ရည်တွေ ဘာတွေ သောက်ပြီး ရယ်လားမောလားနဲ့ စကားပြောနေကြတာပေါ့ရှင်... နောက် ဆရာကြီးက သူ့သမီးကစားဖို့ ကာယဗလ လေ့ကျင့်ခန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ရာ စာရင်းတောင်း တော့ ကျွန်မလည်း စာရင်းလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ နောက်တစ်နေ့ နေ့လည် ရောက်လာတာပါပဲ... ဒီဟာနဲ့ ကျွန်မလည်း ပထမနေ့မှာတော့ ရိုးရိုးနဲ့ အေးအေးကလေး ကစားနိုင်တဲ့ ကြိုးခုန်နည်းကို ပြပေးတာကိုးရှင်... ဒါပေမယ့် သင်ရတာ သိပ်အားမရပါဘူး။ မစ္စဟယ်လင်ဟာ တစ်ခါနှစ်ခါ ခုန်ပြီး တုံ့နောက် မောတယ်ဆိုပြီး နားနေလိုက်တာ တစ်ခါတလေ နေဝင်ခါနီးသွား တာပဲ။ သူ့အဖေကြီး က မလှမ်းမကမ်းက ကြည့်နေပြီး ဘာမှမပြောဘူးရှင်။ မိန်းကလေးကို အတော် အလိုလိုက်ပုံရတယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြာသွားလို့ ပြီးငွေပုံပေါ်ရင် ဒန်ဘယ် ကစားတာတို့၊ အလေးမတာတို့၊ ရင်အုပ်ထုတ်တဲ့ (Chest Expander) ကစားတာတို့၊ သံလုံးပစ်တာတို့၊ တစ်လှည့်စီ ကျွန်မက ပြပေးတာ သူကတော့ အရေးမကြီးသလို ခပ်အေးအေးပဲ။ ဒီလိုလုပ်နေလို့ ဘယ်တော့ ကြက်သားတွေ တိုးတက်နိုင်မှာလဲရှင်။ တစ်ခါတလေ ပြီးသာ သွားရော၊ ချွေးတောင် ကောင်းကောင်းမထွက်ဘူး။

ဒါနဲ့ သုံးပတ်လောက်ကြာလို့ သူက စိတ်မပါတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်မပါသလို ဖြစ်လာတာပေါ့ရှင်။ တပည့်က စိတ်မပါတော့ ဆရာလုပ်တဲ့ လူပါ ပျင်းလာတာပေါ့။ စိတ်မပါတဲ့အပြင် တစ်ခါတစ်ခါ ငေးပြီး မှိုင်နေလိုက် သေးတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မမှာ လခစားဖြစ်လေတော့ ဝတ္ထုရားပေးကိုးရှင်။ သူ့စိတ်မပါ ပါအောင်လုပ်၊ ရယ်စရာ မောစရာတွေ ပြောတန်ပြောနဲ့ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းရတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လပြည့်သွားပြီး လခထုတ်၊ အလုပ်ဆက်သွား၊ ဟယ်လင်ကို သင်မြဲတိုင်း၊ ပြမြဲတိုင်း သင်ပြနေ တာကိုးရှင်... ဒါနဲ့ တစ်နေ့ နေ့လယ်စာစားဖို့ အချိန်ရောက်လို့ ကျွန်မ ဖြတ်သွားနေကျလမ်းကြားအတိုင်း ထမင်းစားခန်းဆီ သွားတော့ လက်ယာဘက် အခန်းရှည်ကြီးက တံခါးကလေးဟာ သော့ခလောက်ပွင့်နေပြီး လက်နှစ်လုံး လောက်ဟနေတာ တွေ့ရတာကိုးရှင်။ အဲဒီနေ့ နေ့လည်စာစားတဲ့ အချိန်က

နည်းနည်းကလေး စောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဟနေတဲ့ တံခါးခေါက်က လေးထဲကြည့်လိုက်တော့ လား... လား ဆရာကြီးဟာ မျောက်သေတောင်ကြီး တစ်ကောင်ကို စားပွဲကလေးတစ်လုံးပေါ်တင်ပြီး အရေဆုတ်နေတာ ဘေးတိုက် မြင်လိုက်ရတာကိုးရှင်။ ကျွန်မလည်း ချက်ချင်းပဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ ကျွန်မ ကို ရိပ်ခနဲ သူ မြင်သွားတယ်။

ဒါနဲ့ ... လက်ဖက်ရည် စားပွဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးလို့ အလုပ်ခွင်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ငါ့ကိုတော့ သူမြင်သွားပြီ ဘာများ ပြောမလဲဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေတာပေါ့ရှင်။ နောက် တော်တော် ကြာတော့ သူ့အခန်းကနေပြီး ကုလားပုကလေးကို ကျွန်မဆီလွှတ်ပြီး ကျွန်မကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

သူ့စားပွဲရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ကျောင်းပြေးမိတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ဟာ ဆရာရှေ့ ရောက်လာသလို ဒူးတွေများ တဆတ်ဆတ်တုန် နေမိတယ်... သူက...

“မစ္စမေမီ... ကို ကျုပ် တစ်ဆိတ်လောက် ပြောချင်တယ်။

“ပြောပါ ဆရာကြီး။”

“တံခါးပေါက်ကလေး... ဟနေတဲ့ နေရာက ကျုပ် အလုပ်လုပ်နေ တဲ့ အခန်းထဲ ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းကြည့်သလဲ”

“ကျွန်မ ချောင်းမကြည့်ပါဘူး ဆရာကြီး။ ချောင်းကြည့်ဖို့ ဝါသနာ မပါပါဘူး။ လက်ဖက်ရည် သောက်သွားရင်း... အမှတ်တမဲ့နဲ့... ရိပ်ခနဲ မတော်တဆ မြင်လိုက်မိတာပါ”

“ဒါဖြင့် ပြီးတာပါပဲ... နို့ပေမယ့် ဆရာတစ်ခု ပြောမယ်။ နောက် ဒီအနားကို ယောင်လို့မှ မကပ်လေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒီအခန်းကို ဟယ်လင်တောင် ဝင်မကြည့်ရဘူး။ ဓာတ်ခွဲခန်း ဆိုတာ ဆါကဲကွဲစေတတ်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ အနားမကပ်ပါဘူးရှင်”

“ကိုင်း... ကိုင်း... သွားပေတော့၊ ဒီကိစ္စလည်း စိတ်ထဲက မေ့ပစ် ခိုက်”

“ကောင်းပါပြီဆရာကြီး”

ဒီကိစ္စဟာ နောက်ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်ဆိုသလို ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်မလည်း အလုပ်ကို လုပ်မြဲလုပ်နေခဲ့ပါတယ်ရှင်။ မစ္စဟယ်လင်ကိုလည်း လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြုမိဆက်ပြခဲ့ပါတယ်... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ဒီအတောအတွင်း ကျွန်မတစ်ခု သတိပြုမိတာက ဆရာကြီးဟာ ကျွန်မနဲ့ ဟယ်လင်ကို ဘယ်တော့မှ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ အခွင့် မပေးဘူးလက်မကပ်ရည်သောက်တဲ့ အခါရော၊ နောက်ပေးကွင်းထဲမှာ ကစားနေတဲ့ အခါရော အမြဲလိုလို သူ ရှိနေတာချည်းပဲရှင်။ အဲဒီအချက်ရယ် ပြီးတော့ ဟယ်လင်ဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိဟန်မတူဘူး... မှိုင်နေတာများတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုကလည်း ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်မကို တစ်ခုပြောချင်ရက်သားနဲ့ မပြောဘဲ ဖုံးထားတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲဒီအချက်တွေကို ပေါင်းစဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ဆရာကြီးအပေါ် ကြောက်သလိုလို ဖြစ်လာမိတယ်ရှင်။ ဟယ်လင်နဲ့လည်း လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြပေးတဲ့ အခါလောက်ပဲ တွေ့ရတယ်။ တခြား ဘယ်အချိန်မှ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မအလုပ်စားပွဲမှာ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်၊ သူလည်း သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ သူနေတာပဲ။ အပြင်ကို ဘယ်တော့မှ ထွက်တယ် မရှိဘူး။ သူ့အဖေထွက်တာ မကြိုက်လို့နဲ့ တူတယ်။ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးဖြစ်ပြီး လွတ်လတ်လပ်လပ် မထားဘဲ အခုလို ဘာကြောင့် အိမ်တွင်းပုန်း အလုပ်ခိုင်းထားရတာလဲဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်အံ့သြမိတာပဲ။

ဆရာကြီးကလည်း ကျွန်မရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းက အပြင်ဘယ်တော့မှ ထွက်တာမမြင်ရဘူးရှင်။ ခိုင်းစရာရှိရင် ကုလားကလေးကို စက်ဘီးနဲ့ စာရေးပြီး ခိုင်းတယ်။ ဝယ်စရာ ချမ်းစရာရှိရင် ကုလားကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်က ဘွိုင်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ညနေ ၃ နာရီ ထိုးလောက်မှာ ကျွန်မ စားပွဲအံ့ဆွဲကို သော့ခတ်၊ အင်္ကျီအဝတ်အစားကလေးလဲပြီး နောက်ဆေးဥယျာဉ်ဘက်က ထွက်လာတော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူးရှင်။ ခါတိုင်းတော့ ဒီအချိန်ဆိုရင် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ရောက်နေဖူးပြီ... ကျွန်မလည်း သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခင်းထားတဲ့ တန်းလျားကလေး

ထိုင်ပြီးစောင့်နေတုန်း ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်အစား ဗိုသီမတ်သီနဲ့ ကျွန်မဆီ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးလာတာ တွေ့ရတာကိုးရှင်။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း ဘာများ ဖြစ်လာလိမ့်မလဲလို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့...

“ဟယ်လင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ... ဟင်”

“အို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူ့အိပ်ခန်းတုန်းနဲ့ စကားကလေး ဘာကလေး အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင် ခတ်သုတ်သုတ်လာခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဆရာကြီး အိပ်နေသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညတုန်းက သုံးနာရီကျော်မှ သူ့ခတ်ခွဲခန်းထဲက ဖြန်လာလို့ အခုအိပ်နေတယ်။ နို့ပေမယ့် တော်တော်ကြာ နိုးမှာပဲ... ဒါထက် ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့အကြောင်း ဘယ်လိုများ အကဲခတ်မိသလဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်မိပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်... ဆရာကြီးက သူ့သမီးကို အင်မတန် ချစ်တယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေး လှပအောင် လုပ်ချင်တယ်... ဒီဟာလောက်ပဲ ကျွန်မ သိတာပဲ”

“သမီး မဟုတ်ဘူးရှင်... မယား... မယား... မယား... ကဲ သိပြီသား”

“အလိုလေး ဘုရားရေ... မယား ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင်ဟာ သူ့မယားပဲ... မစ္စမေစီက အံ့သြနေမယ် ထင်ပါရဲ့”

“မအံ့သြပဲ နေပါ့မလားရှင်။ နှစ်လကျော်လို့ သုံးလတောင် နီးလာပြီ၊ ကျွန်မဖြင့် ရိပ်ပဲ မရိပ်မိပါဘူး။ အခု ဖွင့်ပြောမှပဲ သိတော့တယ်”

“ချစ်လို့ ယူရတာ မဟုတ်ဘူး။ မစ္စမေစီရေ... မိဘများ စကားနားဆောင်ပြီး ဒီသက်ကြွေးအိုကြီးကို လင်လုပ်ခဲ့ရတာ သိလား။ ရတဲ့နေ့ကစပြီး တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာရဘူး။ ဒါနဲ့ ဟယ်လင်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့နောက် မိန်းမတို့ ဓမ္မတာရောဂါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျန်းမမာဖြစ်ခဲ့ရတာ ဆေးရုံပေါ်မှာချည်း ပတ်လက်ကလေး နေခဲ့ရတာ ၄ လလောက် ကြာတယ်... အဲဒီကတည်းကစပြီး နှလုံးရောဂါလည်း စွဲလာခဲ့တာပဲ။ ကလေး မမွေးခင်က ဟယ်လင်ဟာ ဒီလို အသားအရည်မျိုး ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မစ္စမေစီတို့လောက် ချိုးအစား မလှပမယ့် တကယ် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ ဝဝဖြိုးဖြိုးပေါ့...”

ဒါကြောင့် အခုလို ပိန်ပိန်လို့နဲ့ ကျွန်မ လူမမာရုပ် ပေါက်နေတာကို သူ စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဆေးတွေ အမျိုးမျိုးတိုက်၊ အမျိုးမျိုးထိုး... နို့ပေမယ့် ဘယ်ရတော့မလဲ မစွဲမေစိရယ်၊ ဒီလို ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး ဖြစ်တဲ့ရောဂါမျိုးဟာ ဘယ်တော့ လူ့စဉ်မီနိုင်တော့မလဲ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ဟယ်လင်ကလည်း၊ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်း သာတွေ့ရင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ဝဝဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာဦးမှာပေါ့”

“သူ့လောက် ဆေးကောင်း ဝါးကောင်း လိုက်ပြီး ရှာတဲ့လူတွေ လောကမှာ မရှိတော့ဘူး... အခုတလော ထိုးဆေးနောက် လိုက်နေပြန်ပြီရှင်၊ တစ်နေ့ကတင်ပဲ... ဘယ်က ရလာမှန်း မသိပါဘူး။ မျောက်ကလေးတစ်ကောင် သတ်ပြီး မျောက်သွေးနဲ့ ဟယ်လင်ကို ထိုးပေးတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာအုပ်တွေဖတ် သူတတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဒီဟာတွေပဲ စိတ်ကူး ထုတ်နေတယ်။ ဘယ်လို အရူးကြီးနဲ့များ လာတွေ့နေရသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီဟာတင် မကသေးဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံလျက်သားနဲ့ ဘယ်မှ မသွားဘူး... ဘယ်ပွဲလမ်း သဘင်မှလည်း မရှိဘူး။ ချမ်းသာသူခဆိုတာ ဘာရယ်လို့ မသိဘူး။ စင်စစ်တော့ ဟယ်လင်ဟာ လောကငရဲကြီးမှာ ခံစားနေရတဲ့... အလို...”

စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး။ ကျွန်မတို့နောက်က ဆေးတန်ကြီး ကိုက်ပြီး ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ မတ်တတ်ရပ်နေမှန်း မသိဘူး။ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ဆရာကြီးက “နှစ်ယောက်သား ဘာလို့ ဒီလောက် စကား ကောင်းနေကြတာလဲဗျာ” လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်ပြီး အကြောင်သား ကြည့်နေမိတာကိုရှင်... ဟယ်လင်က ကြိုးခုန်တဲ့ အတန်ကလေး သေတ္တာထဲက ထုတ်သလို ဘာလိုလုနီး နေတုန်း ကျွန်မက “လောကမှာ ငရဲမကြောက်တဲ့ လူမရှိဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောနေတာပါ” ဆရာကြီးလို့ စကားဖာလိုက်ရတယ်။ နောက် ကျွန်မလည်း ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ပြီး ကစားနေကြတာပေါ့ရှင်...

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဆရာကြီးမျက်နှာ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သလိုပါပဲရှင်။ တစ်ခါတလေ မုန်းတီးသလိုလို တစ်ခါတလေလည်း ဝန်နီမိစ္ဆာ ရှိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်မထင်မိတယ်။ ကျွန်မတို့ဘက်ကလည်း သူ့အကြောင်း တိတ်တိတ် ခိုးပြောမိတော့ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ မလုံသေး

ဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာလည်း ရဲရဲ မကြည့်ဝံ့တော့ဘူး။ စိတ်ထဲက အလိုလို ကြောက်နေမိတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်မကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံ ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ငါ့စိတ်ကို မလုံလို့... ထင်ပါရဲ့လေလို့ ကြောက်စိတ်တွေ ပြေသွားပြန်ရော။

ပြီးတော့ ဟယ်လင်ဟာ သူ့သမီး မဟုတ်ဘဲ သူ့မယား ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သိရတဲ့နေ့ကတည်းကစပြီး ကျွန်မဖြင့် အများကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်ရှင်။ ကိုယ့်အပေအရွယ်လောက် ယောက်ျားကြီးကို လည်း ယူရပြန် ဘယ်မှ မထွက်ရဘဲ အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်လည်း နေရပြန်။ ဒီအပေါ် လောကဓာတ်ပညာရူးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလိုကိုလည်း လိုက်နေရ ပြန်ဆိုတော့ ချော ဘယ်တော့ စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲရှင်။ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်း စာမိတယ်။

ဒါနဲ့ ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက်လောက် ကြာတော့ ကျွန်မလည်း အရင်က အတိုင်းလို နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်ပြီး၊ သူလည်း ကျွန်မကို ခိုင်းစရာ ရှိရင် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ချိုချိုသာသာနဲ့ ခိုင်းတယ်။ အရင်ကထက်တောင် မျက်နှာ ချိုပျံ့သေးတယ်။ ညစာစားတဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ခါတလေ ကော်ဖီကိုတောင် ကျွန်မအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ပျော်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟယ်လင်ကိုတော့ အရင်ကလို လွတ်လတ်လပ်လပ် ပြောဆိုခွင့် မရတော့ဘူး။ ကာယဗလ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်တဲ့အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် မလှမ်းမကမ်းက စောင့်ကြည့် နေတယ်။ ဟယ်လင်မျက်နှာ ကြည့်ရတာလည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာပုံ မပေါ်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့နေခဲ့တာ တစ်နေ့ကျတော့ ညနေသုံးနာရီထိုးလို့ ကစားရအောင် အိမ်နောက်ပေးကွင်းဘက် မသွားခင် ကော်ဖီသောက်ဖို့ ညစာစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တာကိုရှင်။ ခါတိုင်း အဲဒီအခန်းထဲမှာ နေ့စဉ် ကော်ဖီကို သုံးခွက်စာပြင် ထားပြီး ဟယ်လင် ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ဒီကနေ့တော့ ဟယ်လင်လည်း မတွေ့ဘူး။ ဆရာကြီးတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပြီး ကော်ဖီလည်း လူနှစ်ယောက်အတွက်သာ ပြင်ထားတာတွေ့ရတော့ ကျွန်မက ဟယ်လင် ဘယ်သွားလဲလို့ မေးတာကို ဒီနေ့တော့ ကစားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကော်ဖီသောက်ပြီး ရင် အိမ်ပြန်ရုံပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါထက်၊ ဟယ်လင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီး...”

“အအေးမိတာနဲ့ တူပါတယ်။ မနေ့ညက ရာသီဥတုကလေး သာသာ ယာယာရှိတာနဲ့ အပြင် လမ်းထွက်လျှောက်တာ၊ နှင်းတွေကျတာတောင် အိမ်ထဲ ချက်ချင်း ပြန်မဝင်တော့ အအေးမိမှာပေါ့။ ကိုင်း မစွမေစီ စော်ဖိသောက်”

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကော်ဖီကို သောက်လိုက်တယ်။ အနံ့က ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘူး။ မွှေးတေးတေး သက်တက်တက်နဲ့ ပြီးတော့ ကျွန်မတစ်ခု သတိပြုမိ တာက ကော်ဖီကို ခါတိုင်းဆိုယင် ခပ်ပူပူ ထည့်ထားတယ်။ အခုတစ်ခါတော့ ခပ်နွေးနွေး သောက်ကောင်းရုံလောက်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်တာပေါ့ရှင်။ ကော်ဖီလည်း ဝမ်းထဲရောက်သွားရော ဆရာကြီးဟာ ကျွန်မကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တစ်ခါတည်း စိုက်ကြည့်နေတာကိုးရှင်။ သူ့မျက်လုံး မြင်လိုက်ရင်ပဲ ငါ့ကို တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ပြီလို့ ချက်ခြင်း ကျွန်မ ရိပ်မိတော့တာပဲ။ နောက် ကျွန်မဟာ တဖြည်းဖြည်း ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး။ ချက်ချင်းလိုပဲ ကျွန်မဟာ တစ်ခါတည်း သတိမေ့သွားတာပဲရှင်။

ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သတိမေ့နေသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မ လည်ချောင်းထဲမှာ အဝတ်တွေ ဆို.ထီးသလို တစ်ဆို.ဆို. ဖြစ်နေတာ သိရပြီး သတိရလာလို့ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လား-လား ကျွန်မဟာ လူနာများ ခွဲစိတ်တဲ့ စားပွဲတစ်လုံးပေါ် ပက်လက်လှန်ရက်သား ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မ ခြေတွေ လက်တွေကိုလည်း မလုပ်နိုင်အောင် သံညပ်နဲ့ တုတ်ထားတာ တွေ့ရတယ် “ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ကြိုးနဲ့တုတ်ထားတာဟင်- အခုချက်ခြင်းဖြေ လို့ အော်လိုက်တယ်။ နို့ပေမယ့် ဝမ်းထဲကသာ ရေရွတ်နေမိတယ်။ အသံက တိတ်တိတ်သား မထွက်တော့ဘဲကိုးရှင်။ ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ ပိတ်မထားဘဲနဲ့ ကျွန်မဟာ အသံ မထွက်တော့ဘူး။ ဝမ်းထဲကတော့ သိနေတယ်။ ကျွန်မ ခြေရင်းဘက် ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာကြီးဟာ အဝတ်နက်တွေ ဝတ်၊ မျက်နှာ မဲကြီးတပ်လို့ ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ သူ့စက်ကိရိယာတွေ၊ ဓာတ်ဆေးရုံ ပုလင်းတွေ ပြင်နေတာမြင်တယ်။ အခန်းနံရံမှာလည်း ဖန်ပြွန်ကြီးတွေ၊ ဖန်လုံး ကြီးတွေ ပုလင်းကြီးတွေဟာ ချပ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ အခန်းနံရံနဲ့ အလည်မှာ လူသေထည့်တဲ့ ခေါင်းကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒီ ခေါင်းကြီးဟာ ပွင့်နေပြီး အထဲကအရိုးစကြီးဟာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်

နေသလိုပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီဟာကြီးလည်း မြင်ရော မျက်နှာကို တစ်တက်လွှဲ နေလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကို မလုပ်နိုင်ပေမယ့် လက်ယာဘက် တစ်ခါ ခပ်စောင်းစောင်း ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဘာမြင်ရသလဲသိလား။ ဟယ်လင်လည်း ကျွန်မလိုပဲ စားပွဲရှည်တစ်လုံးပေါ်မှာ ခြေတွေလက်တွေကို သံညပ်နဲ့ တုတ်ထား တာ မြင်ရတယ်။ သူလည်း အိပ်ပျော်နေသလား မေ့ပဲနေသလားတော့ မပြော တတ်ဘူး။ မျက်လုံးတွေ မှိတ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာများ လုပ်ဦးမလဲ မသိဘူးလို့ အောင်းမေ့နေတုန်း ဖြုန်းဆို ဒီအကောင်ကြီးက ရုတ်ခနဲ ကျွန်မဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တာကိုးရှင်။ ကျွန်မ သတိရလာတာ မြင်တော့ ကျွန်မနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ လာရပ်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို စိုက်ကြည့် နေတယ်။ “စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မစွမေစီ၊ အခုကိစ္စမှာ မင်းသွေးသား နဲ့နဲပါးပါး လျော့သွားတာကလွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ထို့... ဘာပြောတယ်။” ငါ့သွေးသား လျော့သွားမယ် ဟုတ်စ။ ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီး ငါ့ကို အလုပ်နဲ့ များပြီး မတရားကြံတယ်၊ ငါ့သွေးသားကို စုပ်ယူချင်တဲ့ သွေးစုတ်ကောင်ကြီး လွတ်... ချက်ခြင်းလွတ်... မလွတ်ဘူးလား ဟင်...”

စိတ်ထဲကသာ အဲဒီလို ပြောနေရတာ ကျွန်မပါးစပ်ဟာ လှုပ်ရှ ကလေးသာလှုပ်ပြီး အသံဆိုလို့ နည်းနည်းကလေးမှ မထွက်ဘူးရှင်။ ပြီးတော့ ပြောရင်း ဆိုရင်း ကျွန်မလက်မောင်းတွေ လက်နဲ့လာပွတ်ပြီး...

“သိပ်ပြီး အသွေးအသား ကောင်းတဲ့သူငယ်မ၊ ဒီသွေးမျိုးများ ထိုးပေး လိုက်ရရင် လူတစ်ယောက်ဟာ ဆယ်နှစ်လောက်ပြန်ပြီး ငယ်သွားနိုင်တယ်။ အင်း... နေရာကျလိုက်လေကွယ်။ အပျိုလည်း ဖြစ်ပြန် သွေးသားလည်း ကောင်းပြန်ဆိုတော့ သွေးချင်းလဲပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်မိန်းမတော့ အပျိုပြန်ဖြစ်ဦး တော့မှာပဲ...”

သူတစ်ယောက်တည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ရေရွတ်နေတဲ့ စကား တွေ ကျွန်မ အားလုံးကြားနေရတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် ဘူး။ ကျွန်မ ဝမ်းထဲကတော့ အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲနေတာပေါ့ရှင်... ဒီနောက် အဲဒီနံရံမှာ ကပ်နေတဲ့ စင်ရှည်ကလေးပေါ်က အရက်ပြန် မီးခွက်ကလေးထွန်း ဖန်ပြွန်တစ်ခုထဲက ဆေးရုံချက် ပုလင်းကြီး ၂ လုံးထဲမျှလောင်း လုပ်နေ တာကို ရှင်။ ဒီနောက် ရော်ဘာပိုက်လုံး ၂ ခု ရှိတဲ့အနက်က လက်ဝဲဘက်က

ပိုက်လုံးအရှည်တစ်ခု ယူလာပြီး ကျွန်မစားပွဲပေါ်တင် လုပ်နေတာကိုး။ ဒီနောက် ကျွန်မလက်မောင်း တစ်နေရာကို ဆေးရည်ကလေး ခွဲနဲ့သုတ်ပြီး ဓားကလေးနဲ့ ဆတ်ခနဲ ခွဲလိုက်တယ်ရှင်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မနာပေမယ့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီနောက် ဟယ်လင်ကိုလည်း ဒီလိုလုပ်လိုက်တယ် ထင်တယ်... နောက် ကျွန်မဘက်ကို ပြန်လာပြီး အဲဒီဓားနဲ့ ခွဲတဲ့နေရာကို အခုတင်ကပြောတဲ့ ရော်ဘာပြန်ထိပ်က အချွန်ကလေး ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။

ဒီနောက် စက်ကိရိယာနဲ့ ဓာတ်ခွက်ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေထားတဲ့ အခန်းနံရံဆီပြန်သွားပြီး ဘာလုပ်နေတယ် မပြောတတ်ဘူးရှင်။ လုပ်နေတုန်း ကျွန်မဖြင့် ဒီတစ်သက်မှာ မမြင်ဖူးတာ မြင်လိုက်ရလို့ ဒီဟာကြီးတော့ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ မေ့နိုင်မယ် မဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်... ခေါင်းထဲက အရိုးစုကြီးရဲ့ လက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းရှည်ထွက်လာပြီး ဆရာကြီးလည်ပင်းကို ညှစ်တော့တာပါပဲ။ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့ သူ့အသံကြီးကို ခုထက်ထိ ကျွန်မနားထဲမှာ ကြားနေသေးတယ်။ မကြာပါဘူး... သူလည်း ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားတာပါပဲ။ ဒီနောက် မရှေးမနှောင်း တံခါးကို အပြင်က ထုတဲ့ ရိုက်တဲ့ အသံတွေကြားပြီး တံခါးလည်းပွင့်လာရော ကုလားပုကလေး ပြေးဝင်လာတယ်။ သူ့ဆရာ လဲနေတာရော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို သံညပ်နဲ့ တုတ်ထားတာရောမြင်ရတော့ သူ့ဆရာဆီ ခဏပဲသွားကြည့်ပြီး ကျွန်မဆီ ပြန်လာတယ်။ ကုလားကလေးကိုလည်း အရင်ကတည်းက အမြဲ ပေးကမ်းနေတော့ ကုလားပုကလေးဟာ ကျွန်မကို အတော်ခင်ပွဲရတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့သခင် အိတ်ထဲက သော့တွဲကိုနှိုက်ယူပြီး သံညပ်ကိုဖွင့် ခြေပြ လက်ပြနဲ့ ကျွန်မကို မြန်မြန်ထွက်ပြေးဆိုတဲ့အကြောင်း ဝူးဝါးဝူးဝါးနဲ့ ပြောတော့ ကျွန်မလည်း တံခါးပေါက်ကထွက်ပြီး လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လမ်းမကြီးဘက် ခွတ်ပြေးလာခဲ့တာ တော်တော်ကလေးလည်းရောက်ရော မောလည်းမော ကြောက်လည်းကြောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတည်း ထိုးလဲသွားတာပါပဲရှင်။ နို့ပေမယ့် ဒီအခါတော့ ကျွန်မအသံထွက်လာပြီး “အမယ်လေး” ဆိုပြီး ယောင်အော်လိုက်တဲ့ ကျွန်မအသံကို ကျွန်မနားထဲကကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီနောက် ကျွန်မဘာမှ မသိတော့ဘူးပါရှင်။ ဟောဒီက ကိုသန်းအောင် ကားပေါ်ရောက်မှပဲ သတိရတော့တယ်။

ဤနေရာသို့ ရောက်လျှင် ယောက်ျားပျိုက “ဒီလို ခင်ဗျား... သူ့အစ်မကြီးက ဒီကနေ့ သူ့ညီမ မေစိဟာ အခုထက်ထိ အလုပ်က မပြန်သေးဘူးဆိုပြီး စိတ်မချလို့ ကျွန်တော့ဆီ လူလွှတ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တက္ကစီတစ်စီးပွားပြီး မမေစိ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာ လိုက်လာတာ သူတို့ ခြံရှိတဲ့လမ်းအဝင် တာလမ်းဘေးနားက ဝူပေါက်နားမှာ မမေစိလဲနေတာ တွေ့ရတယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့မှ သူ့ကို ကားပေါ်ပွေ့တင်ပြီး ခေါ်လာတာတောင် ရုတ်တရက် သတိမရလို့ ခေါင်းကို ရေတွေ ဘာတွေဆွတ်ပြီး မနည်းနာနပ် ယူရတယ်။ ဒီနောက် တိုင်ချက်ပေးဖို့ ဒီကို ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့တာပါပဲ”

တိုင်ချက်ပေးနောက် ဌာနအုပ်သည် ဂတ်စာရေးဘက်သို့ လှည့်၍ “ကိုင်း... ကိုဘချစ် ခင်ဗျားတို့ ရေးတဲ့ တိုင်ချက်အောက်က မမေစိကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပေတော့ ကျုပ်တို့ကား အသင့်ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

“ရာဇဝတ်အုပ် မောင်မြိုင်နဲ့ လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက် အသင့်ရှိပေစေဗျို့။ ချက်ချင်းသွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

မမေစိပြောသော ခြံကြီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် အသက်ကုန်နေသော သွေးပါရုဂ္ဂ ပရော်ဖက်ဆာ ဇနီးမောင်နှံတို့ကို ရဲသားများ တွေ့ရှိရလေသည်။ ဟယ်လင်မှာ သံညပ်ဖြင့် ခြေလက်များကို သော့ခတ်ထားရာမှ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်လျက် ရှိသော်လည်း အသက်ကုန်ဆုံးလျက်ရှိရာ နှလုံးရောဂါရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတိုင်း အကြောက်လွန်၍ သေဆုံးသွားဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း

* * *

အဖြူရိပ်ကြီး၏ လက်ချက်

အထက်မြန်မာပြည် ခရိုင်မြို့ကြီးများနှင့်တကွ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ အချို့မြို့များတွင် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်မျှ တရားသူကြီး အဖြစ်ဖြင့် အစိုးရလက် အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သော ဦးဘအုန်း(ဘီအေ ဘီအယ်လ်)သည် ဝါသနာ အလျောက် တရားသူကြီးဘဝတွင် သူ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို မှတ်တမ်းတစ်စောင် ရေးသားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဦးဘအုန်းနှင့် ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ အလွန်ခင်မင် ရင်းနှီးသည့်အတိုင်း သူ၏ မှတ်တမ်းကို ကျွန်ုပ်အား ဖတ်ရှုခွင့်ပြုရာ ယခု ရေးသားအံ့သော အမှုမှာ ၎င်းမှတ်တမ်းမှ အမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ကြောင်း။

(စာရေးသူ)

တစ်နေ့သော နံနက် ၁၀ နာရီကျော်ကျော် အချိန်လောက်တွင် တောင်ငူမြို့ စက်ရှင်ရုံးသို့ အင်္ကျီဝတ်မထားသော လူသတ်မှု တရားခံတစ်ဦး အား အစောင့်စနစ်နယ်ယောက်ခြံရံကာ တရားခံစစ်တန်းအတွင်းသို့ သွင်း လေ၏။ ဘုရားခံသည် အသက် ၅၀ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေသော်လည်း အရွယ် "တင်" ၍ နုပျိုသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် သားနားသပ်ရပ်သော ဥပဓိရုပ်ရှိသူ

တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မျက်လုံးများမှာ မူလက ကြည်လင်စူးရှဟန် ရှိသော် လည်း စိတ်၏ ထိခိုက်မှုကြောင့် အတော်အတန် မှေးမှိန်စွာ ရှိနေ၏။ သူသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးသို့ ငေးမျှော်ကြည့် ရှုနေတတ်သေး၏။

ထိုတရားခံကား ဖြူးမြို့မှ မြေတိုင်အင်စပတ်တော် ဦးဖူးညိုဆိုသူ ဖြစ်၍ ဇနီးဖြစ်သူအား သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် ဖြူးရွာနုမှ တရားခွဲတင်ပို့ခြင်း ခံရ သူ ဖြစ်လေသည်။

ဦးဖူးညို၏ အမှုကို အောက်ရုံးဖြစ်သော ဖြူးမြို့နယ်ပိုင် တရားသူ ကြီးရုံးတွင် စစ်ဆေးခဲ့ရာ "အမှု ဖြစ်နိုင်လောက်သော အခြင်းအရာ အချက် အလက်များ ရှိသည်" ဆိုကာ အထက်ရုံးတော်သို့ တင်ပို့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဖြူးနယ်တွင် ဖြစ်ပွားသော လူသတ်မှုများကို နောက်ဆုံး တင်ပို့ရသော ရုံးမှာ တောင်ငူ စက်ရှင်ရုံး ဖြစ်လေသည်။

ဦးဖူးညို၏ အမှု၌ မျက်မြင်သက်သေဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းသာနေသော အိမ်အတွင်း၌ ည (၇) နာရီ သာသာလောက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ဦးဖူးညိုသည် ရပ်ရွာသို့ အော်ဟစ်အကူ အညီ တောင်းသေး၏။ သို့သော်အနီးဆုံးအိမ်မှ လူတစ်ယောက်၊ ညောင်ပင်သာ ရွာသူကြီး၏ တပည့်တစ်ယောက် ရောက်လာကြရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားရင်းတွင် ဦးဖူးညို၏ဇနီး မစိန်မှာ လှေကားခုံ သမံတလင်းကို ခေါင်း တင်ကာ ပက်လက်လန်လျက် ဆေးဆုံးနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ မစိန်ကို ပွေ့ဖက်ကာ ပါးစပ်မှ တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်တောက်တီးလျက်ရှိ သော ဦးဖူးညိုကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြုံရလေသည်။

ဦးဖူးညို၏ အစစ်ခံချက်အရ မိမိတို့သည် ဖြူးမြို့မှ ညနေခင်း ပွဲဈေးသို့ လျှောက်လည်ပြီးလျှင် လှည်းကြိုဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာကြောင်း၊ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ဝင်ပြီးနောက် မိမိက အောက်ထပ်ရှိ လသာမီးအိမ်ကို ပထမ ထွန်းညှိပြီးလျှင် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၍ အပေါ်ထပ်မှ မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိပြန်ကြောင်း၊ မိမိဇနီးသည် ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်မလာသဖြင့် လှေခါးထပ်ဆိုသို့ လာခဲ့ရာ လှေခါးထစ် ၂ ထစ်၊ ၃ ထစ်ပင် 'ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လှေကားမှာ လှေကားထစ် ၁၃ ထစ်ရှိ၍ အောက်ခြေ၌ သမံ တလင်းခုံ ရှိပြီးလျှင် အတော်အတန် မတ်စောက်သော လှေကား ဖြစ်ကြောင်း။

သို့နှင့် ဆက်လက်တက်လာရာ လှေကား ၈ ထစ်ခန့် အရောက်တွင် ခြေချော် သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရပြီးနောက် မစိန်မွန်မှာ ရုတ်တရက် အောက်ထပ်သို့ လိမ့်ကျသွားကြောင်း၊ ဤသို့ ကျလျှင်ကျချင်း မိမိသည် အိမ်နီးသားချင်းများ အား ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုခဲ့၏။

ပုလိပ်ဘက်မှ သေသူ မစိန်မွန်မှာ ဦးဖူးညိုနှင့်အတူ ဖြူးမြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်စဉ်က မိမိလင်ယောက်ျား အလုပ်ဝတ္တရားဖြင့် တောတက်နေသည့် အချိန်များတွင် မောင်စိန်ဆိုသူ မြေတိုင်းစာရေး ကလေးတစ်ဦးနှင့် တိတ်တစ် ဆိတ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးရာ တစ်နေ့တွင် ဦးဖူးညိုကိုယ်တိုင် “ပက်ပင်းပါ” မိမိသွား ကြောင်း၊ သို့သော် ဦးဖူးညိုမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း မလုပ်ဘဲသည်းခံခဲ့ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ပြင်ပ၌ သည်းခံဟန်ဆောင်လျက် ရှိသော် လည်း တစ်နေ့တွင် သစ္စာဖောက်သော မယားအား လက်စားချေရန် ကြံစည် လျက်ရှိကြောင်း၊ တစ်ကြိမ်တွင် ထမင်းစားပွဲ၌ စကားများရာ ဦးဖူးညိုက “မျောက်မတော့ သတိသာထားနေ၊ တစ်နေ့သင်္ချိုင်းရောက်စေမယ်” ဟု ကြိမ်း ဝါးသည်ကို ကြားဖူးကြောင်းနှင့် သေသူမစိန်မွန်၏ တူမကလေးတစ်ယောက်က ထွက်ဆိုသည်ကို ထောက်ခြင်းဖြင့် မစိန်မွန်အပေါ်၌ ရန်ငြိုးသို့ခဲ့သည်ကို သိနိုင် ကြောင်းဖြင့် တင်ပြလေသည်။

ဤအချက်အလက်များကို ထောက်ထားသဖြင့် အောက်ရုံးတရား သူကြီးက အမှုကို စက်ရှင်ရုံးသို့ တင်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တရားခံစစ်တန်း ဝက်ခြံအတွင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် မကြာ မီ စက်ရှင်တရားသူကြီး ရုံးတက်လာလေသည်။

အစိုးရ ရှေ့နေကြီးသည် ပထမဦးစွာ တရားခံ အော်သံကြားသဖြင့် ရောက်လာသော အိမ်နီးချင်းနှင့် ရွာသူကြီး၏ တပည့်အား စစ်ဆေး၏။ သူတို့သည် အောက်ရုံးအတိုင်း ထွက်ဆိုပြီးလျှင် မျက်မြင်သက်သေများလည်း မဟုတ်သဖြင့် သူတို့၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ အရေးမကြီးလှချေ။ တတိယ သက်သေမှာ ဦးဖူးညို မစိန်မွန်တို့ ထမင်းပိုင်းတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကတောက်ကဆ စကားများစဉ်က ရှိခဲ့သော မစိန်မွန်၏ တူမကလေးကို စစ်ဆေး ၏။ ၎င်းကလည်း အောက်ရုံးတွင် ထွက်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ခါက ထမင်း

ပိုင်းတွင် ဦးဖူးညိုက မစိန်မွန်အား “မျောက်မတော့ သတိထားနေ၊ တစ်နေ့ သင်္ချိုင်းရောက်စေမယ်” ဟု ကြိုးဝါးဖူးကြောင်း ထွက်ဆို၏။ တရားခံက အကယ်ပင် ရန်ငြိုးထားသည် မထားသည်ဟူသော အချက်မှာမူ သက်သေပြ နိုင်လောက်သောအမှု မဟုတ်သဖြင့် “ထင်ကြေး” မျှသာ ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် တရားလိုဘက်မှ အမှုဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ပြီးလျှင် တရားခံကို စစ်ဆေးရ တော့မည်ဖြစ်၏။

တရားသူကြီးသည် နေ့လည် ၁ နာရီတွင် နေ့လည်စာစားရန် ရုံးဆင်း သွားရာ တစ်နာရီခွဲတွင် ပြန်၍ ရုံးတက်ပြီးနောက် တရားခံ ဦးဖူးညိုအား စစ်ဆေးလေသည်။

တရားခံက သေသူ မိမိခနီး မစိန်မွန်သည် လှေကားထစ် ၈ ထစ် လောက် အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ခြေချော်၍ ကျသွားကြောင်း၊ ထိုအခါက မိမိမှာ လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေ၍ သေသူကျသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ တစ်စုံတစ်ရာမသိ၊ မိမိနှင့်လည်း မသက်ဆိုင်ကြောင်းဖြင့် အောက်ရုံးတွင် ထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း စက်ရှင် တရားသူကြီးရှေ့၌ ထွက်ဆိုသော ထွက်ချက် တို့မှာ အတော်ပင် ထူးဆန်း၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

တရားဥပဒေ သက်ဝင်သည် မဝင်သည်ကိုမူ ဥပဒေပါရှုများသာ ပို၍ သိရှိကြပေလိမ့်မည်။

တရားခံ ဦးဖူးညိုသည် မိမိ၏ အမည်၊ နေရပ်၊ အလုပ်အကိုင်တို့ကို ရှေ့ဖတ်စာရေး မေးသည့်အတိုင်း ပြေဆိုပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆို လေသည်။

“တရားသူကြီး အောက်ရုံးတွင် မောင်မင်းက ကျွန်တော်မျိုး ဇနီး မစိန်မွန်သည် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း တက်လာသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ၇ ထစ်၊ ၈ ထစ်လောက် အရောက်တွင် ဖြုန်းခနဲ ပက်လက် လန်၍ နောက်ပြန်ကျသွားသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဦးခေါင်းမှာ လှေကား သမံတလင်းပေါ်တွင် တင်နေ၍ အုတ်ခုံနှင့် နောက်စေ့ကို ရိုက်မိဟန် တူပါ သည်။ ကျွန်တော်မျိုး ကဗျာကယာ ပြေးဆင်းပါသည်။ ဤသို့ ပြေးဆင်းရင်း အိမ်နီးချင်း စံလှကို အော်၍ခေါ်ပါသည်။ လှေကားအောက်သို့ ရောက်၍ ကျွန်တော်မျိုး ပွေ့ထူကြည့်သောအခါ စိန်မွန်မှာ အသက် မရှိတော့ပါ။ ဦးခေါင်းနောက်စေ့တွင် ဂုံညင်းခနဲ ညှိမ့်နေသည့် ဒဏ်ရာတွေ့ပါသည်။ သွေးနီ့

ရုံသာ စိုပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး အော်သံ ကြားသည့်အတွက် သူကြီး၏တပည့်
ပန်းခွေးလည်း ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးနှင့် စံလှက ပွေ့ချီ၍
အောက်ထပ်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ တင်ကြပါသည်။ ဒီအတိုင်း အောက်ရုံးမှာ
မောင်မင်း ထွက်ဆိုခဲ့တယ် မှန်သလား...”

“တချို့မှန်ပါတယ် ဘုရား...”

(ထိုအခါက အင်္ဂလိပ်ခေတ်ဖြစ်သဖြင့် တရားသူကြီးများက တရားခံ
ကို မောင်မင်းဟု သုံးပြီးလျှင် တရားခံများကလည်း ကျွန်တော်မျိုး... ဘုရား
စသည်ဖြင့် ထူးရလေသည်။)

(စာရေးသူ)

(ကြီး) “ဟင်... ဘယ်လို တချို့မှန်တာလဲ...”

(ခံ) “သူ အသာလိမ့်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး... တစ္ဆေက တွန်းချလိုက်
တာပါဘုရား...”

“မောင်မင်း စိတ်မှ ကောင်းရဲ့လား၊ အခု စကားပြောတာ ကောင်း
ကောင်း သတိရရဲ့လား...”

“ရပါတယ် ဘုရား...”

“ကျုပ်က ခြိမ်းခြောက်မေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သဘော
အတိုင်း ကိုယ်ပြောရတာ။ မောင်မင်းကို ဘယ်သူကမှလည်း ဒီလိုပြောရမယ်
ဒီနှယ်ပြောရမယ် မတိုက်တွန်းဘူး။ မောင်မင်းစိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ပြောခြင်း
ဖြစ်ရမယ်... နားလည်လား”

“မှန်ပါ... နားလည်ပါတယ် ဘုရား...”

“ထောင်ချုပ်ထဲမှာ ဖြစ်စေ၊ ပုလိပ်လက်ထဲမှာ ဖြစ်စေ မောင်မင်းဆီ
မည်သို့မည်ပုံ ပြောရမယ်လို့ ဖျားယောင်း သွေးဆောင်ခြင်း တိုက်တွန်းခြင်း
ချောမြူခြင်းများ ပြုလုပ်သလား...”

“မလုပ်ပါ ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး သဘောအတိုင်း ပြောခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်...”

“ထောင်ထဲမှာ ဖြစ်စေ၊ ပုလိပ်က ဖြစ်စေ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သလား”

“မနှိပ်စက်ပါ ဘုရား...”

“ပြီးတော့အခု မောင်မင်းထွက်ဆိုချက်ဟာ မောင်မင်းရဲ့ အတု
တရားလိုဘက်က ပြန်အသုံးပြုနိုင်တယ်...။ ဆိုလိုတာက မောင်မင်း

ထွက်ချက်ကို တရားလိုဘက်က အကိုးအကားလုပ်ပြီး ပြောနိုင်တယ်။ ဒီဟာကို
နားလည် ထားရမယ်...နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား...”

“နားလည်ပါတယ် ဘုရား”

“ကဲ... ကဲ... မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပေတော့”

“စိန်မွန်ကို လှေကားပေါ်က တစ္ဆေက တွန်းချလိုက်ပါတယ် ဘုရား”

“တစ္ဆေ ဟုတ်စ”

“ကျွန်တော်မျိုး အစကစပြီး လျှောက်ထားပါရစေ ဘုရား... ဒီစိန်မ
ဟာ ကျွန်တော်မျိုး တောသွားနေတဲ့အခိုက်မှာ သူနဲ့ရွယ်တူ ကောင်လေး
တစ်ယောက်နဲ့ မျှောက်မထားခဲ့ပါတယ် ဘုရား... ကျွန်တော်မျိုးက အခု
၄၈ နှစ် သူက အစိတ်တောင် မပြည့်သေးတော့ ဒီလို မျှောက်မှားတယ်ဆိုတာ
မဆန်းပါဘူး ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးလည်း လူသိ နတ်ကြားဖြစ်မှာ ရှက်တာနဲ့
ဘာမှမပြောဘဲ ငဲ့နေခဲ့ပါတယ်... အပြင်က ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ခေါ်သကို
သိုသိပ်ခဲ့ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဝမ်းထဲကတော့ မကျေပါဘူး ဘုရား တစ်နေ့နေ
ဒီကောင်မ သတ်ရမှ...”

“ဒီလူ တယ်ခက်တာပဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောသလဲ မသိပါဘူး...”

တရားသူကြီးသည် လက်နှိပ်စက်ကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင်
မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြောသကဲ့သို့ ညည်းညူလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် တည်ငြိမ်
လေးနက်သော အသံဖြင့်...

(ကြီး) “အခုတင်က ရုံးတော်က သတိပေးတာတွေ နားလည်ရဲ့
လား”

(ခံ) “နားလည်ပါတယ် ဘုရား။ အခုလို သူ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးသို့မ
ငြိ။ တစ်နေ့ ဒီအကောင်မှ သတ်မှပဲလို့ စိတ်ကူးမိခဲ့ပါတယ်... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
မျိုးတို့လည်း မြို့ပေါ်က အိမ်ရောင်းပြီး ညောင်ပင်သာ ရွာကလေးက မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကိုငှားနေခဲ့ပါတယ်။ ငှားနေတာ မကြာလှ သေးပါဘူး...”

“ဒီအိမ်ကြီးကို ငှားနေခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော်မျိုး ရုံးတက်သွားဖို့
မီးရထား ဘူတာရုံနဲ့လည်း နီး... အိမ်လခကလည်း နည်း...”

“အမှုနဲ့ ပတ်သက်တာသာ ပြောပါ...”

“မှန်ပါ... ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်လို့ တစ်နေ့မှာပဲ အိမ်ပေါ်ထပ်က
ရေနံဆီလသာ မှန်အိမ်ကို ထွန်းဖို့ လှေကားကို ကျွန်တော်မျိုး တက်မယ်

လုပ်တော့ လှေကားအပေါ်လောက်ဆီမှာ လူရိပ်လိုလို ဖြူဖြူအရိပ်ကြီး တစ်ခု မြင်ရပါတယ် ဘုရား... အချိန်ကလည်း နေဝင်မျိုးများ ဖြစ်လေတော့ သိပ်မသဲ ကွဲပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်လိုလို ပါပဲ။ ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်နှာ က ဟိုဘက် လှည့်နေပါတယ်... ကျွန်တော်မျိုး တက်သွားတော့ ပျောက်သွား တာပါပဲ။ အဲဒီ ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးကို ၂ ရက်တစ်ခါ၊ ၃ ရက်တစ်ခါ ဆိုသလိုပါပဲ မြင်ရပါတယ်...”

“ဘယ်နေရာမှာ မြင်ရလဲ”

“လှေကားပေါ်မှာချည်းပါပဲ ဘုရား... အဲဒီ လှေကားထစ် ၈ ထစ်၊ ၉ ထစ် နေရာလောက်ဆီမှာပဲ မြင်ရပါတယ်...”

“ဘယ်အချိန်လဲ...”

“နေဝင်ရီတရော လောက်မှာပါ ဘုရား... နေ့လည်နေ့ခင်းမှာတော့ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း ရွာထဲမှာ သက်ကြီးဝါကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များ တော့ သိမှာပဲဆိုပြီး ရွာထိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယ ဦးနောက်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဆီသွားပြီး ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး တီးခေါက်ကြည့်ပါ တယ် ဘုရား... ဒီအိမ်ကြီးဆောက်တာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်ရှိပြီတဲ့။ သစ်စက်သူဌေးတစ်ယောက်က ဆောက်လို့ အိမ်တိုင်တွေ၊ လှေကားတွေ၊ ကြမ်းတွေကို အကောင်းဆုံး သစ်နဲ့ဆောက်ခဲ့တယ်တဲ့... စက်သူဌေးရဲ့ သမီး တစ်ယောက်လည်း လင်မယား ရန်ဖြစ်ရာမှာ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး သေခဲ့တယ်တဲ့။ ယောက်ျားဟာ ၆ လလောက် အချုပ်ခံရပြီး သူ့မိန်းမဟာ မတော်တဆလိမ့်ကျတာပါဆိုတဲ့အကြောင်း အတော်ကြီး ထုချေယူရတယ်တဲ့။ ဒီနောက် ဒီလူလည်း ဘာမှမကြာဘူး။ အကျတအင်းရွာမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး ကြီးပေးခံရသတဲ့ ဘုရား... ပြီးတော့ နောက်လေးငါးလလောက် အကြာမှာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားကလေးဟာ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဆွမ်းဟင်းယူအဆင် မှာ တစ်ခါတည်း ဒလိမ့်ခေါက်ကျေးကျသွားတာ အောက်လှေကားတိုင်နဲ့ ရိုက်မိပြီး သေပါလေရောတဲ့လားလို့ ပြောတာကိုးဘုရား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး က ဒါတွေတော့ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီအိမ်မှာ ချောက်တယ်၊ ပြုတယ်ကော ကြားသေး လားလို့ အဘိုးကြီး မေးကြည့်တော့ သူက ဒီလိုတော့ မကြားမိပါဘူးတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးကို နောက်ဘယ်သူမှ ငှားမယ့်လူမရှိတာနဲ့ ပိတ်ထားတာ (၅) နှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ အခု ကိုရင်တို့ ပြောင်းလာမှပဲ အိမ်ငှားရတော့ကာယ် လို့ ပြောပါတယ် ဘုရား”

“ကိုင်းလေ...အိမ်ကြီးက တစ္ဆေချောက်တာ မချောက်တာ အသာ ထားပြီး ကိုယ့်မိန်းမ လိမ့်ကျတဲ့အကြောင်းကို ပြောခမ်းပါဦး”

“မှန်ပါ... အဲဒီအခင်းဖြစ်တဲ့ ညက အပေါ်ထပ်ကို ကျွန်တော်မျိုး တက်မယ်လုပ်တော့ လှေကားအပေါ်နားဆီမှာ အဲဒီ ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးကို မြင်ရ ပါတယ် ဘုရား။ မျက်နှာလည်း ခါတိုင်းလို ဟိုဘက် လှည့်နေတာပါပဲ။ ခေါင်းနေရာ ကိုယ်နေရာ ကွဲပေမယ့် ထင်ထင်ရှားရှားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မီးခိုးလုံးက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မျိုးလည်း အိမ်ပေါ်တက်သွားပါတယ်...”

“သေတဲ့လူ မစိန်မှုန်ကကော ဘာမှမြင်ရတယ် မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး ဘုရား။ သူမြင်တဲ့ လက္ခဏာ မရှိပါဘူး...”

“အင်း... အိမ်ပေါ်တက်တော့ မောင်မင်း ဒီအရိပ်ကြီးအနားကို ဖြတ်သွားသလား”

“မှန်ပါတယ်... သူ့အဖေကို မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား... သူ့ကိုယ်ကို ကျွန်တော်မျိုး တစ်ခါတည်း ဖြတ်သွားပါတယ်”

“ဒီအရိပ်ကြီး ဖြူဖြူကြီးကို တစ်ခါတစ်ရံ ဖြတ်သွားတယ်... ဟုတ် လား”

“ဘာမှ မောင်မင်းကိုယ်နဲ့ မထိဘူးလား”

“မထိပါဘူး ဘုရား။ လေထဲ ဖြတ်သွားသလိုပါပဲ။ တစ်ခုရှိတာက ဒီလို ကျွန်တော်မျိုး ဖြတ်သွားတဲ့အခါ အဲဒီနေရာကနေ တစ်ဝိုက်မှာ လေအေး ကလေးများ တိုက်နေသလို စိမ့်ခနဲ အေးသွားတာ သိလိုက်ရတယ် ဘုရား”

“လေအေးအေး တိုက်နေတဲ့အရာ ဖြတ်သွားတဲ့အတိုင်း အေးခနဲ ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့”

“မှန်လှပါဘုရား... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးက စိန်မှုန် ချက်ချင်း ထက်မလာတော့ လှေကားထိပ်ကို သွားကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်မျိုး မိန်းမဟာ လှေကားနံနား ရောက်လာပြီး ပထမအထစ်ကို တက်နေပါပြီ။ ဒီအခါ

ကျွန်တော်မျိုးလည်း ဒီကောင်မ အရင်က လုပ်ခဲ့တာတွေ သတိရပြီး သူ့အပေါ် ကလဲစားချေချင်တဲ့စိတ် ရှိတတ်ရက် ပေါ့လာပါတယ်...”

“စကားကို သတိထားပြောနော် ကျုပ် စောစောက သတိပေးထားတဲ့ ဟာတွေ မမေ့နဲ့...”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား... အောက်ရုံးမှာတုန်းက ကျွန်တော်မျိုး ဒီဟာ တွေ မထွက်ခဲ့ပါဘူး... အခုတော့ ကျွန်တော်မျိုး ဝမ်းထဲမှာ မပြောရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ မနေ့ညတုန်းကလည်း အချုပ်ခန်း ထဲမှာ တစ်ညလုံးလုံး ကျွန်တော်မျိုး အိပ်မက်မက်သလိုလို လူကိုယ်တိုင် နားနား လာကပ်ပြီး ပြောနေသလို ကျွန်တော်မျိုးကို မပြောပြောအောင် တိုက်တွန်းနေပါ တယ် ဘုရား ဒါကြောင့်...”

“ကဲ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီကောင်မ ငါ အနားရောက်ရင် တွန်းချလိုက်မယ်ဟဲ့လို့ စိတ်ကူး နေမိပါတယ်...”

“ဒီအခါမှာ အရိပ်ဖြူဖြူကြီးကိုကော မြင်ရသေးလား”

“မြင်ရပါတယ် ဘုရား... သူဟာ လှေကားအောက်ဖက်ကို မျက်နှာ လှည့်နေပါတယ်... သူ့အမူအရာက စိန်မှုန်တက်လာတာကို စောင့်နေသလိုပဲ ဘုရား”

တရားသူကြီးသည် လက်နှိပ်စက်ကို ဆွတ္တရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဟင်းခဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် နဖူးမှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်လေသည်။

“အင်း... ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါနဲ့ စိန်မှုန်ဟာ လှေကားကို တစ်လှမ်းချင်း တက်လာပြီး အရိပ် ကြီးနားလည်း ရောက်ရော မလှုပ်မယှက်နေတဲ့ အရိပ်ကြီးဟာ လက်နှစ်ဖထိ ရှေ့ထုတ်လိုက်ပြီး စိန်မှုန်ပုခုံးကို တွန်းလိုက်တာပဲ ဘုရား... စိန်မှုန်ဟာ ပါးစပ်က အောင်မယ်လေးလို့ တစ်ခွန်းပဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားရင် အော်နိုင်လိုက်ပါတယ်”

“ဒီအခါမှာ မောင်မင်းနဲ့ သေသုမစိန်မှုန်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“လှေကားနှစ်ထစ်ပဲ ဝေးပါတယ် ဘုရား... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး လည်း ကြက်သေသေပြီး ရပ်နေရာက ရှေ့ကိုလည်း တစ်ထစ်ဆင်းလိုက်ရော”

ဖြူဖြူ လူရိပ်ကြီးဟာ ဖြန့်ခနဲ ကျွန်တော်မျိုးဘက်ကို လှည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်မျိုးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားမိပါတယ်... အရိပ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ချွတ်စွပ်ထားသလိုပဲ ဘုရား။ ကိုယ်လုံး ပေါ်မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ပြန်မြင်ရတဲ့အတိုင်းပါပဲ ဘုရား... ကျွန် တော်မျိုးဟာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြပြီး ဒီနေရာမှာ ကျောက်ရုပ်လို မတုန် မလှုပ် ရပ်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ မသေခင်က နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး တစ်ကိုယ်က တစ္ဆေဖြစ်နေတာ အံ့သြလို့ မဆုံးပါဘူး ဘုရား... အခုပြောရင်း တောင် ကြက်သီးထမိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ စိတ်ထဲက ကြံစည်မိ ပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးလက်နဲ့ တွန်းချရတာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကိုယ်ခွဲ ဖြူဖြူအရိပ်ကောင်ကြီးက စိန်မှုန်ကို တွန်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား...”

“ဒီနောက်ကော”

“ဒီနောက် ကျွန်တော်မျိုး လှေကားခြေရင်း ရောက်လို့ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ အရိပ်ကြီးဟာ မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား”

“မောင်မင်း ပြောသလို အရိပ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ မောင်မင်းမျက်နှာနဲ့ တူတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော်မျိုး အခုလှေကားအထိ ပြောပြီးမှ လိမ်လည်ပြီး မပြောဝံ ကြောင်းပါ ဘုရား... အခု ကျွန်တော်မျိုး အစီရင်ခံတာ အားလုံး အမှန်ချည်းပါ ဘုရား”

“တရားသူကြီးသည် ဓမ္မတ္တမျှ စဉ်းစားတွေ ဝေလျက်ရှိပြီးနောက် စီရင်ချက်ချရန် အချိန် ၁၅ ရက်မျှ ခွာ၍ ရက်ချိန်းပေးလိုက်လေသည်။

စီရင်ချက် ချမှတ်မည့်နေ့၌ တရားသူကြီးသည် ရှည်လျားသော စီရင်ချက်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ဖတ်ကြား၍ အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

အတိုချုပ်မှာ တရားခံသည် အောက်ရုံး၌ သေသူအား မိမိ မသတ် ကြောင်း၊ လှေကားမှ မတော်တဆ ချော်၍ ကျခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ငြင်းကွယ်လျက်ရှိရာ အမှုမှာ ၎င်းဘက်မှ အတော်အတန် ကောင်းလျက်ရှိ ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုသည်များကို မထွက်ဆိုဘဲ

ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါက အမှုမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ ထွက်ဆိုချက်ကပင် သေသူအား မည်သည့်အတွက် သတ်ရန် ရည်ရွယ် ချက်ထားခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ ပေါ်လွင်၍ လာကြောင်း၊ လူသတ်မှုများ တွင် (MOTIVE) ခေါ်သတ်ခြင်း၏ အကြောင်း၊ အရင်းခံ ရည်ရွယ်ချက်သည် အဓိက အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ကြောင်း။

မိမိမျက်နှာနှင့်တူသော တံဆွဲ (သို့) ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးက သေသူအား လှေကားထစ် ၈ ထစ်လောက် အရောက်တွင် တွန်းချလိုက်ပါသည်ဟူသော တရားခံ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းများနှင့်တကွ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ မိရိုးဖလာ ယုံကြည်ချက်များကို ထောက်ထားလျှင် ယုံကြည် မည်ဆိုက ယုံကြည်ရန်ရှိသော်လည်း တရားဥပဒေအရ ဤကဲ့သို့ တံဆွဲသူရဲ စသော နာနာဘာဝများကို လုံးဝ ယုံကြည်ရန် မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဖြူဖြူ အရိပ်ကြီးကို ဥပဒေအရ ကျွန်ုပ်မယုံကြည်နိုင် တရားခံကသာ သေသူအား လှေကားပေါ်မှ တွန်းချလိုက်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ကြောင်း။

အပြစ်ပေးရန်အတွက် စဉ်းစားရန် ရှိသည်မှာ တရားခံသည် ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် တမင်ပြုလုပ်သည်ဆိုသော်လည်း တူတံနှင့် ရိုက်ခြင်း၊ ဓားနှင့် ခုတ်ခြင်း၊ သေနတ်နှင့် ပစ်ခြင်းစသည့် သေစေလောက်အောင် လုံ့လထုတ်ခြင်း မရှိဘဲ သေလျှင်လည်း သေစေတော့ဟူသော သဘောလောက်သာ ရှိသဖြင့် ဒဏ်ရာ အနာတရ ရစေရန်သာ လုံ့လထုတ်ခြင်းရှိသဖြင့် သူ၏ အပြုအမူမှာ ရာဇသတ် ပုဒ်မ ၃၂၆ အတွင်းသို့သာ သဘောသက်ဝင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆကို ထောက်ခံသော အချက်တစ်ချက်မှာ ဆေးဆရာကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်း။

ဆေးစာအရ ဆရာဝန်ကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ သေသူမစိန်မှုန်မှာ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ကောင်းစွာ ကျန်းမာခြင်း မရှိသည့်ပြင် နှလုံးရောဂါ ရှိနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ နှလုံး အားနည်းနေသူများမှာ ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော အရာများနှင့် တွေ့ရသည့် ဖြစ်စေ၊ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် သွားသည် ဖြစ်စေ၊ တစ်ခါတည်း နှလုံးသွေးရပ်၍ ချက်ချင်း သေဆုံးသွား နိုင်ကြောင်း၊ သေသူ၏ ဦးခေါင်းနောက်စေ့တွင် သမံတလင်းခုံဖြင့် ရိုက်မိသော ဒဏ်ရာဖြစ်၍ ကြီးကျယ်သော ဒဏ်ရာတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း ထိုဒဏ်ရာ တစ်ခုကြောင့်သာ ချက်ချင်းသေရသည် မဟုတ်ဘဲ နဂိုက နှလုံးအားနည်း

နေရာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွား သောကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ အခင်းဖြစ်ပွားသော နေရာ၌ ပွဲချင်းပြီး သေရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုသွားကြောင်း။

အထက်ပါ အချက်အလက်များကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် တရားခံ သည် အိန္ဒိယ ရာဇသတ် ပုဒ်မ ၃၂၆ကို ကျူးလွန်သည်ဟု ဤရုံးတော်က ယူဆသည်။ အပြစ်ပေးရန်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံသည် အသက်အရွယ် အတော်အတန် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ခေတ်ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်းတစ် ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က ပြစ်မှုဟူ၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မောင်ဖူးညီသည် ဇနီးဖြစ်သူမစိန်မှုန် သေဆုံးရာ၌ ပုဒ်မ ၃၂၆ အရ ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသည့်အတိုင်း အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင် ဒဏ် ၃ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည် ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါ အမှု၌ တရားခံသည် အယူခံ မဝင်ခဲ့ချေ။ ဟိုက်ကုတ် လွှတ်တော်ကလည်း တရားသူကြီး ဦးအုန်းမောင်၏ စီရင်ချက်ကို အတည်ပြုခဲ့လေသည်။

ကာနယ်ဝင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

သေရွာပြန် စစ်သား

ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ လူနေအိမ်ခြေ အတော်အတန် ကျသော ရပ်ကွက် တစ်ကွက်တွင် ကမ်းနားဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ရှိရာ ၎င်းအိမ်၌ ဗိုလ်ကပြား မစ္စတာ “အင်ဒါဆင်” ဆိုသူ နေထိုင် လေသည်။ အရွယ်ကောင်းစဉ်က အစိုးရ ဌာနတစ်ခုတွင် ပထမတန်း အင်ဂျင် နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက် ၅၅ နှစ်ပြည့်ပြီးနောက် အလုပ်မှ ထွက်ရ သောအခါ စက်ပစ္စည်းများ ရောင်းချသော သူဌေးတိုက်တစ်တိုက်တွင် “အကြံပေးနှင့် အရောင်းမန်နေဂျာ” အဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိ၏။

အင်ဂျင်နီယာလုပ်စဉ်က သင်္ဘောတည်ခြင်း၊ သင်္ဘောတွင် စက်ပျက် ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းများတွင် အထူးကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် အလုပ်မှ ထွက် ခဲ့သည့်အခါ၌လည်း ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအချို့သည် မိမိတို့ သင်္ဘောများ၊ မော်တော်ဘုတ်များတွင် စက်နှင့် ပတ်သက်သည့် ချို့ယွင်းမှု ရှိသည်ထင်သော အခါများ၌ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်ထံ လာရောက်ကာ အကူအညီ တောင်းတတ် ကြ၏။ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်ကလည်း အတော်အသင့် ပျက်စီး ချို့ယွင်းမှုများကို ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်လျက် အချို့ကိစ္စများတွင်လည်း လက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာ ကလေးများနှင့် အလုပ်သမားများ၏ အကူအညီကို ယူပြီးလျှင် သာမန်အကြံ ဉာဏ် ပေးရုံမျှနှင့် ပြီးမည့်ကိစ္စကလေးများကိုလည်း အကြံဉာဏ် ပေးလိုက် လေသည်။

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်မှာ အသက်အရွယ် ကြီးပြီဖြစ်၍ ဒလသင်္ဘော ကျင်း အစရှိသည့် နေရာများသို့ ကိုယ်တိုင် မသွားရောက်နိုင်သောကြောင့် ဗိုင်းရှင်များသည် မိမိတို့ သင်္ဘောလေးများ၊ မော်တော်ဘုတ်များကို မစ္စတာ အင်ဒါဆင်အိမ်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်အောင် မောင်းနှင် ယူလာခဲ့ကြပြီးလျှင် သင့်လျော်သည့် နေရာတစ်နေရာတွင် ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် မစ္စတာ အင်ဒါဆင်ထံမှ အကူအညီ တောင်းတတ်ကြလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သင်္ဘောကလေးများ ၂ ရက်၊ ၃ ရက် ခန့် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် အချိန်၌ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်အိမ်သည် မိမိနေအိမ်မှ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ထားရာ နေရာသို့ အလွယ်တကူ ဆင်းသွားနိုင်ပြီးလျှင် စက်နှင့်ပတ်သက်သည့် ချို့ယွင်းမှုများကို “စိမ်ပြေနပြေ” ရှာဖွေနိုင်ခဲ့လေသည်။

အသက် ၃၈ နှစ်တွင် မစ္စတာ “အင်ဒါဆင်” သည် သူ၏ အလုပ်ရှင် မှဆိုးမ မြန်မာမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့၍ ယင်းမှဆိုးမဘက်မှ “မျိုးသန့်” ခေါ် “မိုက်ကယ်” ဆိုသူ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ပါခဲ့၏။

မိုက်ကယ်အား ငယ်စဉ်က စိန်ပေါကျောင်းတွင် ထားခဲ့ရာ စာတွေ့ ပညာရပ်များထက် လက်တွေ့လုပ်ငန်းများတွင် ဝါသနာ ပါခဲ့သည့်အတိုင်း ၇/၈ နန်း အောင်သောအခါ မိခင်ကြီးက အင်းစိန် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထား၏။ မိုက်ကယ်သည် စက်အတတ်တွင်သာမက လေ့လျော်ခြင်း၊ စက်ဘီးစီးခြင်း၊ ကားမောင်းခြင်းတွင် အထူးကျင်လည်၍ ကျောင်းတွင် ဆု အမျိုးမျိုး ရခဲ့၏။ တတိယနှစ်အပြီး၌ မိုက်ကယ်သည် ဗမာ့လေတပ်မတော်သို့ “တက်တဝန်” အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့ရာ ထိုနှစ်၌ပင် အင်္ဂလန်ပြည် ဘုရင်မ လေတပ်မတော်တွင် ပညာသင်ကြားရန် အစိုးရက စေလွှတ်ခြင်း ခံရလေသည်။

အင်္ဂလန်ပြည်၌ အမှုထမ်းလျက်ရှိစဉ် မျိုးသန့်၏ မိခင်ကြီးသည် မြန်မာပြည်၌ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရာ မျိုးသန့်သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာလိုလှသော်လည်း အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်မိရောက်နိုင်မည် မဟုတ်သော ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အရေးကြီးသော စာမေးပွဲတစ်ခုကို ဝင်ရောက် ပြေဆို နေရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ပြန်သော်လည်း အကြောင်းမထူးတော့ပြီဟု မိမိခံစား တုံ့ပြောကာ တောက်လောင်လျက်ရှိသော အပူမီးကို ချုပ်တီး၍ နေခဲ့ရလေသည်။

မိုက်ကယ်သည် မြန်မာအမျိုးသမီး မိခင်ဘက်မှ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုကို လည်းကောင်း၊ ဖခင်ဘက်မှ ရုပ်ရည်နှင့် အထုံဝါသနာကို လည်းကောင်း ပေါင်းစပ်ကာ ရရှိအပ်သည့် ဥပတိရုပ်မျိုး ရှိ၏။ အသားဝါဝင်း၍ ဘဲဥပုံကဲ့သို့ မျက်နှာမျိုးရှိပြီးလျှင် အရပ် ၅ ပေ ၁၀ လက်မ မြင့်သူ ဖြစ်လေသည်။

သင်တန်းတွင် အလွန် ထူးချွန်သူဖြစ်၍ နောက်ဆုံး လက်တွေ့ စာမေးပွဲဖြေဆိုရာတွင် ဒုတိယ ရရှိခဲ့၏။ ထို့နောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးလျှင် မင်္ဂလာဒုံ လေတပ်မတော်၌ ခန့်ထားခြင်း ခံရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့ရာ ၁၉၄၉ ခုနှစ် နှစ်ဦးအစလောက်တွင် မိတ္ထီလာ၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော တိုက်ပွဲသို့ စစ်ကူလွှတ်လိုက်သော လေယာဉ် ၂ စင်းအနက် တစ်စင်းပျက်ကျရာတွင် ပါသွားကြောင်း သတင်း ရရှိလေသည်။ ထိုလေယာဉ်ပေါ်၌ လေယာဉ်မောင်းသူ “မျိုးသန့်” အပြင် စက်သေနတ်ပစ်သူ မှန်ပြောင်းကြည့်သူနှင့် လမ်းပြတစ်ယောက်ပါ ပါသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကရင်နှင့် ကချင်သူပုန်တို့သည် “ကျောက်တောင်” စခန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်သော အချိန်နှင့် ပြင်ဦးလွင်မြို့အနီး “အနီးစခန်း” လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် အရာရှိအချို့နှင့် ရဲဘော်အချို့တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် အဖမ်းခံရသောအချိန် ဖြစ်၏။ စစ်တပ်မှ အတည်မပြုသေးသော သတင်း တစ်ရပ်အရ ဗိုလ်မျိုးသန့်သည် ရန်သူလေယာဉ်တစ်စီးကို ပစ်ချပြီးနောက် သူ၏လေယာဉ်ကို ရန်သူ အထူထပ်ဆုံးနေရာသို့ အသေခံ၍ ထိုးချလိုက် ကြောင်း အဆိုရှိ၏။ သို့သော် ထိုသတင်းကို အစိုးရက ရုတ်တရက် အတည် မပြုသေးချေ။

မျိုးသန့်၏ လေယာဉ်သည် မူလစခန်းသို့ ရောက်သင့်သည့်အချိန် ထက် ၄၈ နာရီမျှ ကြာသည့်တိုင်အောင် ပြန်မရောက်သောအခါ နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်နှင့်ထဲက အရာရှိအားလုံးပါ ပျောက်ဆုံးနေသည့် စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းလိုက်ရတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များကား ၁၉၄၉ ခု ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း အထက်မြန်မာပြည်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။

၁၀ နှစ်တာမျှအချိန် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၅၉ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ သို့ရောက်လာ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ “မစ္စတာ အင်ဒါဆင်” သည် အိမ်သူ ခန်းရှိ ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စာတစ်စောင်ကို ခေါက်မျှ ပြန်၍ဖတ်လျက် ရှိ၏။ ယခင်က ဖတ်ခဲ့သည်မှာလည်း ၁၀ ကြိမ် ထက် မနည်းတော့ချေ။ စာကို တစ်ခေါက် ဖတ်လိုက်၊ စီးကရက်တစ်လိတ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လိုက် ပြာခွက်ထဲသို့ ပွတ်ချေ၍ ပြစ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက် တည်း အလုပ်များလျက် ရှိ၏။ စာရွက်ကိုငိုထားသော လက်မှာ တုန်တုန် ယင်ယင် ရှိနေပြီးလျှင် စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ပါးစပ်ကို တွန့်လိမ်ကာ အံ့ကြိတ်မိ၏။

လက်ရေးမှာ “မိုက်ကယ်” ၏လက်ရေး ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က လေယာဉ်ပျက်ကျ သေဆုံးခဲ့သော မိမိ၏ မယားပါသား “မိုက်ကယ်” ပင် ဖြစ်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်နိုင်ဘူး... ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဒီအကောင် မဟုတ်နိုင်ဘူး...” ဟု မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လျက် ရှိလေသည်။

မယုံကြည်နိုင်သဖြင့် စာအိတ်တွင် ရိုက်ထားသော စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်ပြန်၏။

၁၉၅၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတကြိမ် စာကို ဖတ်ပြန်၏။

“ချစ်သော ဖေဖေ”

ဒီစာရတဲ့အခါမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖေဖေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမှာ အမှန်ပဲ ထင်တယ်။ ဒီဟာအတွက် ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ အချက် ၂ ချက်ကို ဖေဖေ ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်။ ပထမအချက်က ဒီစာကို ရေးရတာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းဘဲ။ ဒုတိယ အချက်က ကျွန်တော်ဟာ မသေဘဲ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကပဲ ဖွင့်ပြောဖို့ရှိလျက်နှင့် မပြောဘဲ နေတာဟာ အင်မတန် လေးနက်တဲ့အကြောင်း ရှိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော့မှာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒီ အလုပ်ဟာ ဖေဖေရဲ့ အကူအညီရမှသာ ဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတော့ လိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေအခု စက်ပြင်ဖို့ ကမ်းနားမှာ ကျောက်ချထားတဲ့ “စင်ရော်” ဆိုတဲ့ သင်္ဘောအလွတ် ပေါ်မှာ ဒီကနေ့ည ၇ နာရီကို ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်... အဲဒီလို တွေ့ဖို့ စီစဉ်တာဟာ ဖေဖေရော ကျွန်တော်ရော နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အကျိုးပါပဲ။

ပြီးတော့လည်း... ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောချင်တာက ဒီစာရတဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောစေချင်ဘူး။ အဲဒါလည်း နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အကျိုးအတွက်ပါပဲ။

မေမေရဲ့ သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ချစ်ခင်ကြည်ညိုသော လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ပန်းဆွေ တင်လိုက်ပါသည်။

မိုက်ကယ် (ခေါ်) မျိုးသန့်

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် ထိုနေ့ညနေခင်း ကော်ဖီကိုပင် မသောက် နိုင်ဘဲ သေပြီးသုတ်မှ လာသောစာကို အခေါက်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ကာ မိမိ၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ မိုက်ကယ်၏ မိခင်နှင့် လက်ထပ်စဉ်က ဘဏ်တိုက်တွင် ငွေ ၂၀,၀၀၀ မိုက်ကယ်အတွက် သီးသန့်အပ်နှံထားရန် သဘောတူခဲ့သည့်အတိုင်း မိုက်ကယ် ၂၁ နှစ်ပြည့်သော အခါ ထုတ်ယူရန် သဘောတူ အပ်နှံထားခဲ့၏။

အကယ်၍ ယခုစာသည် လူပြောင်သူပြောင်များထံမှ စာလိမ် မဟုတ်ဘဲ မိုက်ကယ်ထံမှ စာဖြစ်က သူ၏ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်း၍ သွားစေတော့မည်။ မိုက်ကယ်ထံမှ မဟုတ်ဘဲ အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ စာဖြစ်လျှင်လည်း ထိုသူသည် မည်သည့်အကျိုးကိုလို၍ ရေးခြင်း ဖြစ်လေသနည်း။ စစ်ဘက် အာဇာနည်များ ထုတ်ပြန်သည့်အတိုင်း မိုက်ကယ်မောင်းသော လေယာဉ်ပျက်ကျရာတွင် “မိုက်ကယ်” ပါသွားသည် ဆိုရာ၌ လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်းပင် မှန်သော်လည်း မိုက်ကယ်သည် တစ်နေရာရာတွင် ထူးဆန်းစွာ အသက်ရှင်၍ နေလေမိမည်။ စာအရေးအသားမှာလည်း မြန်မာစာတွင် များစွာ မကျွမ်းကျင်သော မိုက်ကယ်၏ ဗိုလ်ဆန်ဆန် အရေးအသားများကို သတိပြုမိ၏။ လက်ရေးကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။

ပျက်ကျခဲ့စဉ်က မိုက်ကယ်၏ လေယာဉ်သည် တောတောင် ထူထပ်သော ရန်သူ နယ်ပယ်အတွင်း ပျက်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာမှလည်း “မိုက်ကယ် သေပြီဟု ယူဆရကြောင်း” ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့ရာ မစ္စတာ

အင်ဒါဆင် သည် ထိုကြေညာချက်ကို အထောက်အထားပြုကာ မိုက်ကယ် မရှိလျှင် သူပြန်၍ ရထိုက်သော ငွေ ၂၀,၀၀၀ ကို ဘဏ်တိုက်မှ ကိုယ်တိုင် ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် ထုတ်ယူခဲ့၏။ ထို့နောက် ထိုငွေ နှစ်သောင်းကို “မ” တည်ပြီးလျှင် စက်ကိရိယာများထားရန် ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။

ဤမျှနှင့် မပြီးသေးချေ။ ဂိုဒေါင် ဆောက်ခြင်းမှာ စွန့်စားရမည့် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။

မကြာမီဂိုဒေါင်ကို မီးလောင်၍ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် ဂျာမန် မီးအာမခံ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လျော်ကြေးငွေ ၄၀၀၀၀ ထုတ်ယူ ရရှိခဲ့လေသည်။

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်ကား ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသလောက် ဉာဏ်သွားရုံမျှမက ကုသိုလ်ကံလည်း လိုက်သဖြင့် သူ၏ လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည်များမှာ မထစ်မငေါ့ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ရှိခဲ့လေသည်။

“ဒီကောင်လေးသာ အသက်ရှင်နေရင်တော့ ငါ့အကြံတွေ... အင်း...”

“အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရော အချိန်သို့ ရောက်လုနီးလေပြီ။ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် ရှေ့သို့ ဆက်လက် မစဉ်းစားဝံ့တော့ဘဲ စာပါသော စာအိတ်ကို ကွတ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ဖျစ်ညှစ်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ခဲ့ပြီးလျှင် “စင်ရော်” ဆိုက်ထားသော ရေဆိပ်ရှိရာ ကမ်းနားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

၇ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်မျှလိုသေးသဖြင့် မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် မနီးမမေးရှိ သစ်ပင်အောက်မှ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။

အနောက်ဘက်မှ မှောင်ရိပ်များ သန်းစပြုလာပြီဖြစ်ရာ အချိန်မှာလည်း ၇ နာရီတိတိ ရှိနေပြီဖြစ်၍ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် “စင်ရော်” ဆိုက်ကပ်ထားရာ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ သင်္ဘောမှာ တစ်ထပ်သင်္ဘောကလေးဖြစ်၍ နံဘေးမှ “တာရပတ်” များကို ချထားရာ အချို့နေရာ၌ စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော ရွတ်ဖျင်များသည် မြက်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော

လေတွင် တဖျတ်ဖျတ် အသံမြည်လျက် ရှိ၏။ အထက်ဘက် မနီးမဝေးတွင် လှေ ၂စင်း၊ ၃ စင်းဆိုက်ထား၍ အောက်ဘက်တစ်နေရာမှ မော်တော်ဘုတ် ကလေးတစ်စင်း ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထိုအချိန်တွင် အထူးသဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရန် ဆိပ်ကမ်းမှ ထိုးထားသော ကုန်းတောင် ပျဉ်ပြားချပ်များပေါ်၌ ရွံ့များ ပေကျနေသည့် ခြေရာကြီးများကို မြင်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်ဖုန်၍ သွားသေး၏။ ခြေရာများမှာ အတော်ပင်ကြီးသော နောက်ပိတ် ဘိနပ်ခွာရာများဖြစ်သဖြင့် မကြာမီကမှ နင်းသွားသော ခြေရာများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သင်္ဘောပေါ်၌ကား တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်နေပြီ။ ထိုသူသည် မိမိအား စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။ ထိုသူသည် “မိုက်ကယ်” အစစ်ပင် ဖြစ်သလော၊ အခြားရန်သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သလော၊ “မိုက်ကယ်” အသက်ရှင်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ အကယ်ပင် မှန်သလော၊ မစ္စတာ “အင်ဒါဆင်” သည် တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်၏။

သူ၏ လည်ချောင်းတွင် အေးစက်သော အရာတစ်ခုဖြင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်၍သွား၏။ နောက်သို့ပြန်၍ ဆုတ်ရန်ပင် ခြေလှမ်းများကို ပြင်မိ၏။ သို့သော် မဆုတ်တော့ပြီ။ အမှန်ကို ဒိဋ္ဌိ မသိရချေ။ သို့နှင့် ကုန်းတောင်ပေါ်တွင် ခင်းထားသော စီစွတ်သော အုန်းဆံများကို နင်းကာ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေ၏။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် လက်ရမ်းကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်၏။ သင်္ဘောပေါ်၌ကား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ သင်္ဘောစောင့် ကုလားပင် မရှိတော့ချေ။ ကုန်းပတ်ပေါ်၌လည်း အလားတူ ရွံ့များ ပေကျနေသည့် ဘိနပ်ခွာကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။ ခြေရာများသည် သင်္ဘောဦးဆံသို့ ဦးတည်လျက် ရှိ၏။ သို့နှင့် မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် အသံမကြားအောင် ကိုယ်ကိုဟော၍ နင်းကာ သင်္ဘောဦးဆံသို့ လျှောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ ဦးပိုင်းရှိ သင်္ဘောပိုင်းတံခါးမှာ အနီရောင် ခန်းဆီးတစ်ခု ချထား၍ အခန်းတွင်းမှ မီးရောင်ကလေးတစ်ခု ထိုးထွက်လျက် ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေချေပြီ။

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် ခန်းဆီးနှင့် ၃ ကိုက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်ကာ နှလုံးခုန်သံသည် တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

“ဝင်ခဲ့လေ”

အခန်းတွင်းမှ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနှင့် ချိုသာစွာ ခေါ်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရ၏။ သို့နှင့် မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် အခန်းဝမှ အနီရောင် ခန်းဆီးကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်၏။ ဆေးဖြူကို အပြာနုရောင် ပါသည်ဆိုရုံမျှ သုတ်ထားသော အခန်းမျက်နှာကျက်မှ ပရောင်းတိုင် ၄၀ အားခန့်ရှိ၍ ဓာတ်မီးလုံးတစ်လုံးသည် တစ်ခန်းလုံးကို ထိန်လင်းစေလျက် ရှိ၏။ စားပွဲတစ်လုံး၏ နောက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေလျက် ထိုသူသည် အင်္ဂလိပ် သတင်းစာကြီးတစ်စောင်ဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ထားသောကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း အမွှေးအမှင် ထူထပ်သော လက်ကြီး ၂ ဖက်သည် သတင်းစာကို တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ကိုင်ထားလျက် စားပွဲအောက်ပိုင်း၌လည်း ရွံ့များပေကျနေသည့် ဘိနပ်တစ်စုံ ထိုးထွက်လျက်ရှိလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် “သာမီ” ဓာတ်ဗူးတစ်ဗူး ကော်ဖီပန်းကန်လုံးနှင့် ပန်းကန်ပြားတစ်စုံနှင့် သကြားထည့်သည့် ကြွေခွက်တစ်ခွက်ရှိ၏။

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် မိမိရှေ့မှ ရှုမြင်ခင်းကို ကြောက်လန့်စွာ ကြည့်နေမိ၏။ သို့ရှိစဉ် သတင်းစာသည် နံဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားပြီးနောက် ကျယ်ဝန်း ရွံ့တွလျက်ရှိသော နဖူး၊ မည်းနက်သော မျက်လုံး၊ အတန်ငယ် ကောက်သော နှာခေါင်း၊ ပိရီသော ပါးစပ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

“မိုက်ကယ်”

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် လန့်၍ အော်လိုက်၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများမှာ ထုံ၍ သွားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နှလုံးမှ ကျဆင်းနေသော သွေးသည် ရုတ်တရက်ရပ်၍ သွားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထင်လိုက်ရ၏။ မိုက်ကယ်၏နဖူး၊ မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံး၊ မိုက်ကယ်၏ နှာခေါင်း၊ မိုက်ကယ်၏ ပါးစပ်ပေတည်း။ မိုက်ကယ်သည် သင်္ချိုင်းမှပင် ထ၍ လာလေသလော။ မိုက်ကယ်ကယ်။ “အင်း... ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ တွေ့ကြရပြန်ပြီလေ။ ဒီကနေ့ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံ

ပျက်ကျတာ ၄၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်ဆိုတော့ ၁၀ နှစ်တိတိ ရှိပြီ။
ထိုင်ပါဦး။ ကော်ဖီ အသင့်ရှိပါတယ် ဖေဖေ”

မိုက်ကယ်ကယ်သည် သတင်းစာကို နံဘေးသို့ ချထားလိုက်၏။ ထို့
နောက် အပြင်သို့ ထိုးထွက်နေသော ခြေထောက်ကိုလည်း ရုပ်သိမ်းလိုက်
လေသည်။

မိုက်ကယ် မျက်နှာမှာ အတော်ပင် ရင့်ရော်သွားပြီဟု မစွတာ
အင်ဒါဆင် က မှတ်ချက်ချမိ၏။ ၁၀ နှစ်ဟူသော အချိန်မှာ မနည်းလှပေ။
မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာမှာ စစ်ထဲသို့ ဝင်ကာစကဲ့သို့ နုနယ်ပျိုမြစ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ
ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော မျက်နှာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့၏။ တစ်မျိုး ကြောက်
မက်ဖွယ် ကောင်းသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သူ၏ စကားများမှာ ချို့သာဖိတ်ခေါ်
ဟန်ရှိပြီးလျှင် သူ၏မျက်နှာမှ နုနယ်သောအပြုံးဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော်
လည်း ထိုအပြုံး၏ နောက်ဝယ် ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်ခြင်းသဘော အရိပ်
အရောင်များကို မြင်ရ၏။ မိုက်ကယ်ကား ယခင်က ကျောင်းထွက်စ နုနယ်
သေးကွေးသော ကလေး “မျိုးသန့်” မဟုတ်တော့ဘဲ ယောက်ျားကြီးတစ်
ယောက်အဖြစ်သို့ ဆယ်နှစ်မျှသော အချိန်က ပြောင်းလဲပေးလိုက်လေပြီ။
ကျယ်ဝန်းသော နဖူး၊ မည်းနက်သော မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး လေးထောင့်စပ်စပ်
ရှိနေသော မေးရိုးများသည် စိတ်ဓာတ်၏ ကြံ့ခိုင်ခြင်း၊ ယတိပြတ် ပြုလုပ်
တတ်ခြင်း၊ နောက်ဆံ မတင်းခြင်းတို့၏ အရိပ်နိမိတ်များကို ဖော်ပြလျက်
ရှိ၏။

မိုက်ကယ်သည် ဓာတ်ဗူးထဲမှ ကော်ဖီကို ပန်းကန်လုံးများထဲသို့
လောင်းထည့်လျက် ရှိ၏။ မြစ်ဘက်မှ လေအေးတစ်ချက် သုတ်လိုက်ရာ
အအေးဓာတ်သည် နဂိုက ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော အင်ဒါဆင်၏ ကျောခုံး
ထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွား၏။

“ထိုင်ပါ ဖေဖေ။ သောက်ပါလေ။ ဖေဖေ မအေးဘူးလား။”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အေးလိုက်တာ တပေါင်းလထဲကျမှ အေးနေပြန်ပါပြီ”

“တပေါင်းလဆိုတာ နေ့ခင်း ပူသလောက် ညချမ်းမှာ အေးတာပေါ့

ဗျ”

မိုလ်မျိုးသန့် ပြောဆိုပုံ မိမိအား ဆက်ဆံပုံ၊ သူ၏ ခံ့ညားသော
အသွင်အပြင်၊ တည်ကြည်ရဲရင့်သော မျက်ထားတို့မှာ ပထွေးဖြစ်သူ မစွတာ

အင်ဒါဆင်အား တုန်လှုပ် ချောက်ချား၍ သွားစေ၏။ မျိုးသန့်ရှေ့တွင် မစွတာ
အင်ဒါဆင်မှာ မိမိစိတ်ကို မိမိမလုံသကဲ့သို့ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်ကာ
အသံမှာလည်း ကွဲအက်စူးရှ၍ နေလေသည်။

(ကွဲအက်သော အသံကြီးဖြင့်) “ဘယ်နှယ်လဲ မိုက်ကယ်... ဘယ်လို
များ ဖြစ်ရတာလဲကွယ်။ ဖေဖေတို့ဖြင့် မင်းသေပြီဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ၃၄ရက်
ထဲမင်းမစားနိုင်ဘူး...”

မစွတာ အင်ဒါဆင်သည် ရှေ့သို့ စကားမဆက်မီ ကော်ဖီကို နှုတ်ခမ်း
ဖြင့်စစ်ကာ တစ်ကျိုက်ခြင်း သောက်လျက် ရှိလေ၏။

“အော်... ခင်ဗျား ထမင်းမစားနိုင်ဘူး ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မိုက်ကယ်... မင်းမေမေသာရှိရင် တစ်ခါတည်း
လူးလို့မ့်နေမှာ...”

“မေမေဆိုရင် ဟုတ်တာပေါ့... နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်သေတာ
ကြားရုံနဲ့ ထမင်းမစားနိုင်ဘူး ဆိုတာကတော့ အံ့သြစရာပဲ... ဟီ...ဟီ”

မိုက်ကယ်၏ အမူအရာမှာ မခံလေးစားနိုင်လှလျက် မျက်နှာထားမှာ
လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ ခက်ထန်လာလေသည်။

ဆင်။ ။ “မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ... မိုက်ကယ်။ ဒက်ဒီ
နားမလည်ပါဘူးကွယ်”

ကယ်။ ။ “အော်-ခင်ဗျား နားမလည်ဘဲကိုး”

မစွတာ အင်ဒါဆင်ကား ယခင်ကထက် မျက်နှာ ပျက်လျက်ရှိ၏။
ကျန်သော ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်တည်း ကျိုက်ချလိုက်ပြီးလျှင် ခြောက်သွေ့
သော နှုတ်ခမ်းများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လျက် ရှိလေသည်။ မိုက်ကယ်က
ပြုံးဖြဲဖြဲ မျက်နှာနှင့်...

“ဪ... အင်း... ခင်ဗျား နားမလည်ပဲကိုးဗျ။ အသက်ကြီးလာ
တော့ သတိမေ့တာပေါ့လေ... ဒီတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြန်ပြောရတာပေါ့...
ကျုပ်သေအောင် ခင်ဗျား ကြံလိုက်တဲ့အကြံက အတော်ပီရိတဲ့ အကြံပဲ။
ရာခိုင်နှုန်း ၁၀၀ စိတ်ချရတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“ဘာ... ဘာ...”

“နေပါဦးလေ... ဆုံးအောင် ပြောပါရစေဦး။ ကျုပ် လေယာဉ်
ထွက်ခါနီးမှာ ခင်ဗျားက ကော်ဖီတစ်ဖူး ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား...”

၁၈၆ ဝ ခက်နွေများ

ဒီလို သာမိုဗူးအသစ်နဲ့ ထည့်လို့... လက်စသတ်တော့... ကော်ဖီကို ခင်ဗျား အဆိပ်ခတ်လိုက်တာကိုး...”

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် ကျားရှေ့သို့ ရောက်နေသော ယုန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ သူ့ပြောမည့် စကားများသည်လည်း နှုတ်ခမ်းများတွင် တစ်ဆို၍နေပြီးမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ထွက်လာလေသည်။

“အဆိပ်... ဟုတ်စ... မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ မင်းအပေါ် ဒက်ဒီက ဒီလို လုပ်ရက်ပါ့မလားကွယ်...”

“တော်ဗျာ ... ကျုပ်ကို သားလို့ မခေါ်နဲ့၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ် ဒက်ဒီမခေါ်ဘူး... ကျုပ်အမေက မိုက်လို့ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်တာ အမေကို ယူရုံမကဘူး။ သားကိုလည်း ခင်ဗျားဟာ သေကြောင်းကြုံတဲ့လူ၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမှိုက်ရွပ်နေတာပဲ”

မိုက်ကယ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ အေးဆေးစွာဖွာလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့သားကို ဒက်ဒီက သေကြောင်း ကြုံရမှာလဲကွယ်...”

“ဒီအချက် အခုဘဲ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်လေ ယာဉ်မောင်းနေတုန်း ကျုပ်အဆိပ်တက်ပြီး မချိမဆန့် လေယာဉ်ကို ထိန်းမနိုင် အောင်ဖြစ်ပြီး မုချ ပျက်ကျမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် အလောင်းကို တွေ့တောင် လူရုပ်နဲ့တူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို အဆိပ်ခတ်တဲ့ ကိစ္စဟာလည်း ဒီနေရာမှာ အစပျောက်သွားပြီးသားပဲ... အင်မတန် ပီရိသေသပ်တဲ့ အကြံဉာဏ်... ချီးကျူးစရာ ကောင်းတယ်။ နို့ပေမယ့် အခုဖြစ်ပုံက ကျုပ် သေတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ စက်သေနတ် ပစ်တဲ့လူရော၊ မှန်ပြောင်းကြည့်တဲ့လူရော၊ လမ်းပြရော၊ အဆိပ်တက်ပြီး မချိမဆန့် သေကြရတာတယ်။ ၃ လောင်းပြိုင်သတ်တဲ့ လူသတ်မှုပေါ့။ ကျုပ် မသောက်ခင် ကော်ဖီဖူးကို သူတို့လက်ကမ်းလိုက်တော့ သူတို့လည်း ဆာဆာနဲ့ တစ်ယောက်စီ အားလုံး သောက်ကြတာပေါ့။ သောက်ပြီး ၅ မိနစ်အတွင်းမှာ ၃ ယောက်စလုံး အားလုံးသေတာပဲ။ ခင်ဗျား ပထမကြိမ်သလို ကျုပ်ပါ သေသွားရင်လည်း အကောင်းသား။ ဒီဇာတ်ဟာ ဒီမှာပဲ မြုပ်သွားမယ်။ ဒီလူ ၃ ယောက် သေသွားတော့ ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကျုပ်တစ်ယောက်

တည်း လေယာဉ်ပျံကို မနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ရန်သူနယ်ထဲ ထိုးဆင်းရုံကလွဲပြီး ဘာမှ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တော့ ပျက်ကျတဲ့အထဲပါမသွားဘူး။ လေထဲနဲ့ ဆင်းလို့ လွတ်ခဲ့တယ်။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ကျတဲ့နေရာဟာ ရန်သူနယ်မြေထဲမှာ ဖြစ်တော့ ဘာထူးသေးသလဲ။ ကျုပ်လည်း အဖမ်းခံရတော့တာပေါ့”

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် နားထောင် လျက်ရှိရာ “မိုက်ကယ်” က သူကိုယ်တိုင် ချက်ချင်း ခံစားနေရသကဲ့သို့ ဆက်လက် ပြောပြနေလေသည်။

“ကျုပ်က ဗိုလ်ကပြားလည်း ဖြစ်တယ်။ ကရင်စကားလည်း ကျောင်း နေတုန်းကတည်းက နဲ့နဲပါးပါးတတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ကျုပ် ကို မသတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို အသုံးချမယ်ဆိုပြီး ချမ်းသာပေးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ အထဲ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ တိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် စိတ်မပါဘူး။ မြန်မာအချင်းချင်းကို ပြန်မတိုက်ချင်ဘူး။ တရုတ်ဖြူသာ ကျုပ်က တိုက်ချင်တာ။ လက်နက်ချပြီးတဲ့နောက် စစ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး တရုတ်ဖြူကို တိုက်မှာပဲ။ တိုက်သမှ ရှေ့တန်းကနေပြီး တိုက်မယ်။ မြန်မြန်သေရင် မြန်မြန် ဇာတ်သိမ်းတာပဲ။ နို့ပေမယ့် မသေခင် နိုင်ငံရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ချင် သေးတယ်။ မြန်မာဆိုတာဘာလဲဆိုပြီး မြန်မာသတ္တိကို ပြခဲ့ချင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် လက်နက်မချခင် နောက်ဆုံး ခင်ဗျားနဲ့ လာပြီး စာရင်းရှင်းတာပဲ”

မြစ်ဘက်မှ လေအေးကလေးသည် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သုတ်လာ လေရာ စကားပြောနေသူ နှစ်ယောက်ဆီသို့ ခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာကို ကျော်၍ ရောက်လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ငြိမ်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ရွက်ဖျင်တဲ များကို တဖျတ်ဖျတ် တိုက်ခတ်သည့် လေသံနှင့် သင်္ဘောဧရာကို ရိုက်ပုတ်လျက် ရှိသော လှိုင်းသံများသာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

မိုက်ကယ်သည် စကားလက်စ မသတ်သေးဘဲဆက်လက်၍-

“စာရင်းရှင်းဖို့အချက် ဒီလို ရှိတယ်... နံပါတ် ၁ က ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို ပေးလိုက်တဲ့ ကော်ဖီထဲမှာ အဆိပ်ခတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကို သေကြောင်း ကြုံတယ်။ နံပါတ် ၂ က ဒီကော်ဖီကို သောက်လို့ လူသုံးယောက် သေရတယ်။ လူသုံးယောက်ဆိုတာက သာမန်လူသုံးယောက် မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ရှားပါးတဲ့ မြန်မာသားကောင်း ရတနာတွေ ဖြစ်တယ်။ နံပါတ်

၃ က ကျုပ်အသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ ထုတ်ယူဖို့ မာမီအပ်ထားခဲ့တဲ့ ငွေ ၂၀,၀၀၀ ကို ကျုပ် သေပြီဆိုပြီး ခင်ဗျား ထုတ်ယူတယ်”

“ငါ့သား သေပြီထင်လို့ ဒက်ဒီ ထုတ်ယူတာပါကွယ်။ ဒီဟာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ ဒက်ဒီမဟုတ်ဘူး။ ဒက်ဒီဆိုတဲ့ စကားမသုံးနဲ့”

“မသုံးတော့ပါဘူးကွယ်”

“ငွေကို လိမ်ပြီးထုတ်ယူတယ်။ အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်၊ ဒီဟာနဲ့ ပြီးရောလား။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီငွေနဲ့ ဝိုင်ဆိုင်ဆောက်ပြီး အဆမတန် အဘိုးနဲ့ မီးအာမခံထားပြီး အာမခံလျော်ကြေးရအောင် မီးရှို့ပြန်တယ်။ ငွေကို အပွား ခတ်တာပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူး မိုက်ကယ်”

“တိတ်ဗျာ-တိတ်- စကားမများနဲ့ အဲဒီအဖြစ်က နံပါတ် ၄ ပဲ။ ဒီပြင် အသေးအမွှားတွေတော့ ထားပါတော့”

“ချမ်းသာပေးပါ သားရယ်။ ဒက်ဒီမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းလိုချင်တာ ယူပါကွယ်”

“လာပြန်ပြီလား ဒက်ဒီ”

“ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း မင်းဖို့ပါပဲကွယ်”

“ဟာ ဒီလိုနဲ့ ဘာရမလဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပစ္စည်း ကျုပ်က ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

မိုက်ကယ်သည် စာအိတ်ရှည်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ထည့်ထားသော စာတစ်ရွက်ကို မစ္စတာ အင်ဒါဆင်အား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ အေးအေးဆေးဆေး ဖွားလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့်- ‘

“ဒီမှာ ကျုပ် ပြောမယ်။ ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြိုတာထက် ကျုပ် မိတ်ဆွေ ၃ ယောက်ကို သတ်တာက အပြစ်လေးတယ်။ ခင်ဗျား လက်ချက်နဲ့ သူတို့ အခုသေသွားပြီ။ သေတဲ့လူကိုတော့ ပြန်ရှင်အောင် မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူတို့မှာ အိမ်က သားမယားတွေ ကျန်ရစ်တယ်။ အသက် ၄၀၊ ၄၀၊ ၄၀ ရှိနေသေးတဲ့ မုဆိုးမကလေးတွေ ဖြစ်ကျန်ရစ်ကြတာတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ သားတွေလောင်း သမီးတွေလောင်းနဲ့ သူတို့ကို လျော်ကြေးပေးရလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရေးရမယ့် သေတမ်းစာကို ကျုပ် အဆင်သင့် ရေးလာတယ်။ ဘာဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ ငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ပြောစမ်း။ လိမ်တော့ပြောနဲ့ နော် ကျုပ် စုံစမ်းပြီးပြီ”

“ခြောက်သောင်း ရှိပါတယ် မိုက်ကယ်”

“အင်း ဒါဖြင့် တစ်ယောက် ၂၀၀၀၀ စီယူကြရုံပေါ့။ အဲဒီ မုဆိုးမကလေး ၃ ယောက်ကို အညီအမျှ ခွဲဝေပေးပါတယ်ဆိုတဲ့ သေတမ်းစာပဲ။ သူတို့ရဲ့ နာမည်၊ နေရပ်၊ လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ရေးထားတာပါတယ်။ ဘယ်နယ်လဲ ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် ဦးခေါင်း ငိုက်ဆိုက်ကျကာ ခေါင်းညိတ် လိုက်၏။

“ကိုင်း ဒါဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပေးတော့ ရော ဖောင်တိန်”

မိုက်ကယ်က ဖောင်တိန်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်ရာ မစ္စတာ အင်ဒါဆင် လည်း တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုး၍ ချလိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ်သည် စာရွက်ကို အသေအချာ ခေါက်ပြီးလျှင် အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဒီစာချုပ်ရဲ့ လုံခြုံမှု အတွက်တော့ စိတ်ချပါ... နက်ဖြန် ရုံးချိန် အရောက် ခင်ဗျားဝတ်လုံ မစ္စတာရောဘတ်ဆင်ဆီကို ကျုပ် ပို့လိုက်ပါမယ်...”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ငါ ပြန်ပါရစေတော့ကွယ်... မင်းကိစ္စလည်း ပြီးပါပြီ...”

“ဟာ ဘယ်ပြီးဦးမလဲ... အခုဟာက သေတဲ့လူ ၃ ယောက်အတွက် လျော်ကြေးပေးတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြိုတဲ့ အမှုအတွက် ကျန်သေးတယ်...”

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ကွယ်... တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်လိုရတဲ့ အမှုမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ... ဒီအမှုအတွက် ခင်ဗျားဟာ သေစားသေရမယ်...”

“သေစားသေရမယ် ဟုတ်စ... သေစားသေရမယ်... သေစားသေရမယ်... မဟုတ်တာကွယ်၊ ဒီလောက် မရက်စက်ပါနဲ့ မိုက်ကယ်ရယ်... မင်း မလုပ်ပါဘူး... မင်းတကယ် မလုပ်ပါဘူး ငါသိပါတယ်... ပြောစမ်းပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မိုက်ကယ်...”

www.burmeseclassic.com

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် နေရာမှ ကယ်မ်းကယိုင် ထလိုက်၏။
ထို့နောက် စားပွဲအစွန်းများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ မိုက်ကယ်အား
သနားစဖွယ် တောင်းပန်လျက် ရှိလေသည်။

“ပြောသာပြောတာပါ တကယ်ဆိုတော့ အဖေအပေါ်မှာ မင်း မလုပ်
ရက်ဘူး မဟုတ်လား... မိုက်ကယ်... ကိုင်း... မလုပ်ဘူးလို့ ပြောစမ်းပါ
သားရယ်...”

“ဟိ-ဟိ-ဟိ...”

မိုက်ကယ်သည် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ၏
မျက်လုံးမှာ ကော်ဖီထည့်သော ဓာတ်ဖူးဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက်
ခက်ထန်သော အသံဖြင့်-

“သေစားသေရမယ် ဆိုပေမယ့် ကျုပ် မသတ်ပါဘူး”

“အေးကွယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဘုရား သခင် စောင်မပါစေ”

(ဓာတ်ဖူးကို မေးငေါပြလျက်) “ကျုပ် လက်နဲ့ တော့ မသတ်ပါဘူး။
ဟောဒီ ဓာတ်ဖူးက သတ်လိုက်လိမ့်မယ်။ ကော်ဖီထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး ကျုပ်ကို
သေအောင်ကြံတဲ့လူဟာ သူကြံသလို ကော်ဖီနဲ့ပဲသေရမယ်။ မြန်မာစကားမှာ
တူသောအကျိုး ပေးရမယ်ဆို မဟုတ်လား...”

“အိုးမိုင်ဂေါ့ ကော်ဖီကို မင်း အဆိပ်ခပ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား
မိုက်ကယ်... လုပ်ရက်လေချာ အလိုလေး ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ...”

အင်ဒါဆင်သည် မိမိလည်ပင်းကို မိမိ ဖျစ်ညှစ်ကာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်
ဆိုး၍ လာတော့၏။

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

(မိုက်ကယ်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက်) “အခု ၇ နာရီ ၁၅
မိနစ် ရှိပြီ။ နောက်ထပ် ခင်ဗျား ၅ မိနစ်ပဲ နေဖို့ အချိန်ရှိတော့တယ်...”

“မိုင်ဂေါ့ အဆိပ် အဆိပ် ဟုတ်ပါပြီ၊ ဝမ်းထဲက ပူလိုက်တာ...
ပူလိုက်တာ”

အင်ဒါဆင်သည် လည်ပင်းကို ဆုတ်ကိုင် ပွတ်သပ်ကာ လေအေးကို
ရှူရန် စားပွဲဆီမှ အခန်းဝသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား သူသည်
ကိုယ်ကိုမျှ ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူတိုင်သော ကုလားထိုင်ကို ဝင်တိုက်

ပြီးနောက် အခန်းတံခါး၏ လက်ယာဘက်ကို ပခုံးစွန်းဖြင့် တိုက်ပြီးနောက်
အခန်းဝတွင် ဒူးထောက် လဲကျသွားလေ၏။

မိုက်ကယ်ကား အမြီးမပျက်ဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်
ပြန်လေသည်။

“သွား... သွား... အချိန် ၄ မိနစ် ရှိသေးတယ်။ ၄ မိနစ်အတွင်း
ဆရာဝန်ဆီ ရောက်နိုင်ရင်...”

“မိုက်ကယ်... မိုက်ကယ်... ၄ မိနစ်... ၄ မိနစ်”

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်ကား ကြည့်ရင်းပင် ၁၀ နှစ်ခန့် အို၍သွားသကဲ့သို့
ဆင်ရ၏။ သူသည် ဒူးထောက်ကျသွားရာမှ အားယူ၍ထကာ ကုန်းဘောင်
ဆိုးထားသော နေရာဆီသို့ ကယ်မ်းကယိုင် ပြေးသွားလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား
မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေရာ သူသည် ကုန်းဘောင်ပေါ်သို့ ဆင်းရန် လက်ရမ်းကို
လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်လေ၏။ သို့သော် မျက်လုံးများမှာ ပြာ၍နေပြီဖြစ်၍ လက်ရမ်း
ကိုမကိုင်ဘဲ ရွက်ဖျင်စတစ်စကို ကိုင်မိပြီးလျှင် အားလွန်ကာ ရေထဲသို့ ထိုးကျ
သွားလေတော့၏။

ထိုနေရာ၌ ရေမှာ ၄ ပေခွဲခန့်သာ နက်သော်လည်း မိမိကိုယ်ကို
အဆိပ်သင့်ပြီဟုထင်ကာ အားလျှော့တားသူတစ်ယောက်အတွက်ကား နက်ရှိုင်း
ပူ၏။

မစ္စတာ အင်ဒါဆင်ကား ပြန်၍ ပေါ်မလာတော့ချေ။ သင်္ဘော
အောက်သို့ ဝင်သွားချေပြီ။

မိုက်ကယ်သည် ရေထဲသို့ လူတစ်ယောက် ကျသွားသော အသံကို
စစ်ချက်မျှ နားစွင့်လိုက်ပြီးနောက်-

“အင်း... အထင်သားပဲ။ ဒါပဲကောင်းတယ်။ မကောင်းတာ ကြံတဲ့
လူဟာ မကောင်းတာနဲ့ ဇာတ်သိမ်းရမှာပဲ” ဟု တကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ပြီး
ချင် ဓာတ်ဘူးအတွင်းမှ ကော်ဖီကို နောက်ထပ်တစ်ခွက်ထည့်၍ သောက်ပြန်
လေသည်။

အမှန်အားဖြင့်သော် ကော်ဖီထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာမပါချေ။ စိတ်ဓာတ်
ချက်ချားမှုကား ကြီးမားလှပေသည်။

၁၉၂၂ ခုနှစ်များ

နောက်တစ်နေ့၌ “မိုက်ကယ်” သည် ဒေးဗစ်ဟူသော အမည်ဖြင့် အစိုးရထံ လက်နက်ချလိုက်လေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်

* * *

သံသရာပြန်လက်စား

တကျွန်းကျွန်း တဝန်းဝန်း ခုတ်လျက်ရှိသော မီးရထားသံသည် တွဲအတွင်းတွင် ဆူညံလျက် ရှိလေ၏။ ဦးအောင်ဖြိုးသည် သူ “ဖတ်နေသော သတင်းစာပေါ်မှ ကျော်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့ပေတော့” ထိုင်နေသော ဦးဖိုးသစ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ဦးဖိုးသစ်ကလည်း စူးစူးဝါးဝါး ပြန်၍ ကြည့်ရှုရာ ဦးဖိုးသစ်၏ ကြည့်ပုံမှာ မုန်းတီးခြင်း၊ လှောင်ပြောင်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းလျက်ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလွန်မုန်းတီးလျက် ရှိကြရာ တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၄၀ ခန့် ခုတ်လျက်ရှိသော ဤအဆန် စာပို့ရထား ခုတ်ယာတန်းတွဲထဲတွင်မှ နှစ်ယောက် သား လာ၍ တွေ့ဆုံတတ်ပေသည်။ တွဲတစ်တွဲလုံးတွင် အခြားခရီးသည်များ မရှိ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိ၍ ထိုတွဲမျိုးမှာ အခြားတွဲများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကူးသန်းသွားလာနိုင်သော အဆက်အသွယ် မရှိချေ။

နေရာမှာ ရန်ကုန်မှ မိုင်တိုင်အားဖြင့် ၉၈ မိုင်ဝေးသော “တော်ဝိ” ဘူတာနှင့် ၁၀၄ မိုင်မျှ ဝေးသော “ပိန်းဇလပ်” ဘူတာစပ်ကြားတွင် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာ၌ မီးရထား လမ်းနှင့် နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ရွာများသည် ရထားလမ်းနှင့် အတော်ဝေးသောကြောင့် သောင်းကျန်းသူတို့၏ ရန်ကို စိုးရိမ်ရသဖြင့် ဤကဲ့သို့ တစ်နာရီလျှင် အနည်းဆုံး မိုင် ၃၀ မှ ၄၀ ခန့် အထိ ခုတ်မောင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်မြိုးသည် သတင်းစာဖတ်ဟန် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နံဘေး ထိုင်ခုံပေါ်သို့ သတင်းစာကို ဖြန့်လျက်သား ချထားလိုက်ရာ ဦးဖိုးသစ် အကြည့် နှင့် တည့်တည့်ကြီး မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလေသည်။

ဦးဖိုးသစ်မှာ အသားလတ်၍ အရပ်မြင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဆံပင်မှာ အချို့နေရာများ၌ ဖြူဆွတ်နေပြီးလျှင် သူ၏ ပါးနှင့် နားထင်နှစ်ဖက် မှာ အတော်အတန် ချိုင့်ဝင်လျက်ရှိ၏။ ရုပ်ရည် သနားကမား ရှိ၏။

ဦးအောင်မြိုးမှာ ဦးဖိုးသစ်ထက် ၃ လက်မခန့် နိမ့်၏။ အနည်းငယ် ဗိုက်ချွဲ၍ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ရှိပြီးလျှင် အသားညို၏။ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ ဟန်အမူအရာမှ စ၍ ဦးဖိုးသစ်ကဲ့သို့ သိုသိပ် သပ်ရပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်သလို ဝတ်စားနေထိုင်သူ တစ်ယောက်နှင့် တူ၏။ ဦးဖိုးသစ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ကြမ်းတမ်းဟန် ရှိ၍ အမှန်လည်း ငယ်စဉ်က အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ဖူးသူ လယ်သမား လယ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်မြိုးမှာ စိတ်ထဲမှ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ဦးဖိုးသစ်က စကားစ၍ ပြောလေသည်။

သစ်။ ။ “ခင်ဗျား ကျုပ်မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး ထင်တယ်။ ရှေးကဟာတွေကို မေ့လိုက်ပါဗျာ။ ၁၂ လဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ နည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေ့လောက်ပါပြီ”

မြိုး။ ။ “၁၂ လ မဟုတ်ဘူး။ ၁၂ နှစ် ကြာလည်း ကျုပ်မမေ့ဘူး။ ခင်ဗျား အသိဆုံးပဲ။ ကျုပ်ဟာ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး သူနဲ့ပေါင်းပြီး စိတ်ချမ်းသာခဲ့တယ်... အဲဒီ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အတင်း ဓားပြတိုက်ယူတာ ဘယ်သူလဲ... ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား... ဒီမယ် ဦးဖိုးသစ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်ပြီဗျာ။ ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာမယ် သိလား”

ဦးဖိုးသစ်က အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်၏။ ဦးအောင်မြိုးမှာ ဒေါသထွက်နေသူဖြစ်၍ မိမိ ကောင်းစွာ နိုင်နင်းနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သစ်။ ။ “စိတ်ချမ်းသာမှု ဟုတ်စ... အဲဒါက စိတ်တစ်ခုပါပဲဗျာ— စိတ်က ချမ်းသာအောင် နေတတ်ရင် ချမ်းသာတာပဲ”

မြိုး။ ။ “ကျုပ်က တောသား လယ်သမားပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူဗျာ”
“အေးလေ ရှိတယ်ပဲ ထားပါတော့”

“ခင်ဗျားတော့ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံချမ်းသာမယ့် လူမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရှုံးနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်။ မြင်းလောင်း၊ ဖဲရိုက် လုပ်နေတဲ့လူက တာရှည် ချမ်းသာပါ့မလား။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ရှုံးနေလို့ ဘယ်လို ပေါင်နံထားရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အားလုံးသိတယ်”

ဦးဖိုးသစ်သည် တံထွေးကို ကြိုးစား၍ မျိုချလိုက်၏။ မိမိအား ဦးအောင်မြိုးက စွပ်စွဲလိုက်သော အချက်မှာ မှန်ကန်သဖြင့် အဘယ်နည်းဖြင့် ဦးအောင်မြိုးသိသည်ကို မစဉ်းစားနိုင်အောင် ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ဦးအောင်မြိုးအား မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။
ဦးအောင်မြိုးက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ဆက်လက်၍...

“ဒီမယ် ဦးဖိုးသစ် ကျုပ်က အကြံနဲ့လူဗျာ။ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ခင်ဗျား လုပ်တာကိုတော့ အားလုံး ကျုပ် သိတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ရှုံးနေတယ်၊ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူဆီမှာ ဘယ်လောက် နဲ့ ပေါင်ထားတယ်ဆိုတာ ငွေ ၁၀၀၀ ထက် ပိုမကွာအောင် ကျုပ် ပြောနိုင်တယ်”

ဦးဖိုးသစ်၏ မျက်နှာမှာ ပြာပတ်ပြာပတ် ဖြစ်သွား၏။ ဦးအောင်မြိုး၏ စကားများကို မိမိ အရေးမစိုက်ဟန် လုပ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လိုက်၏။

သစ်။ ။ “အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်ကို သတ်ချင်ရသလားဗျာ... ဘာဆိုင်သလဲ။ ကျုပ်ကို သတ်ရင် ခင်ဗျားလည်း သေမှာပေါ့။ ကြိုးစင်မှာ သေရတယ် ဆိုတာ သက်သာတယ် ထင်သလား။ ဝင့်မှာအမြဲ ငရဲအပတ် ဆရာကြီး”

မြိုး။ ။ “ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်ကို တရားဟောစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ်မသေခင် ခင်ဗျား ခံရတာ မြင်ချင်တယ်။ ကျုပ်မိန်းမ ခံရသလိုပေါ့။ ကျုပ်မိန်းမကို ခင်ဗျားပဲသတ်တာ”

ဦးဖိုးသစ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။ သို့သော် အတော်ပင် ကြိုးစား၍ ရယ်ရလေသည်။

“သူသေခါးနီး ခံစားရတယ် ဟုတ်စ။ ခင်ဗျားပြောပုံက ကျုပ် သတ်သလိုလို ကိုးဗျာ။ ဒီမယ် ကိုအောင်မြိုးရဲ့ သူ ကျုပ်ဆီကို ပြန်လာတာ ခင်ဗျားကို ငြီးငွေ့လို့ပေါ့။ ဟား... ဟား...”

ဦးဖိုးသစ်သည် စီးကရက်ကို အားပါးတရဖွာလျက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ မီးခိုးများသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော နေရောင်တွင်

၁၉၆. ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လှပသော အရောင်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကာ ပျံ့လွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ဦးအောင်မြီးသည် ထိုခဏ၌ ဇနီးဖြစ်သူ မမကြီး၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ ပြန်၍ မြင်ယောင်ပြီးလျှင် သူနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော ၁၅ နှစ်တာမျှ ဘဝခရီးကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။ သူ့အား စွန့်ပစ်၍ ဦးဖိုးသစ်နောက်သို့ လိုက်သွားသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဦးဖိုးသစ်ထံမှ မိမိထံသို့ ပြန်လာသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်ကို လည်းကောင်း ခေတ္တမျှ သတိမေ့လျော့လျက် ရှိလေ၏။

သို့သော် သူမုန်းတီးသော သူ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သည်းမခနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဦးဖိုးသစ်၏ ချောမွေ့သော လည်တိုင်ရှည်ရှည်ကြီးကို မိမိ၏ တုတ်ခိုင်သန်မာသော လက်ချောင်းများဖြင့် အသက်ထွက်၍သွားသည်အထိ ပျစ်ညှစ်လိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

သစ်။ ။ “ခင်ဗျားဟာ သိပ်ဒေါသထွက်နေတယ်။ ခင်ဗျား ခေါင်းပူနေတယ်။ ခေါင်းအေးအေး ထားစမ်းပါ”

ဦးဖိုးသစ်သည် အထက်ပါ စကားများကို အတော်ပင် အားယူ၍ ပြောလိုက်ရ၏။ သို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာလည်း မိမိအား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသော ဦးအောင်မြီး၏ မျက်လုံးများ၌ ကိုယ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲသွားစေရန် ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးအောင်မြီးမှာလည်း ဒေါသအရှိန်ဖြင့် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေလေသည်။ သို့နှင့် တုန်ရင်သော် အသံဖြင့်-

“ခင်ဗျားဟာ မမကြီးကို သွေးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။ နောက်အရေလည်တဲ့ အခါကျမှ ကျုပ်ဆီ ပြန်ပြေးလာတယ် မဟုတ်လား။ ဒီဟာတွေ ခင်ဗျား မေ့ပြီပေါ့လေ”

“အလကား ပြောတာ။ မမကြီးဟာ ရူးနေတယ်။ သူလိုသမျှ ကျုပ်ပေးတယ်။ သူစားချင်သမျှ ကျုပ် ကျွေးတယ်။ အပြောင်းအလဲရပြီး စိတ်ထွေးအောင် ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ကျုပ် မေတ္တာ ဘယ်လောက်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ဒီဟာတွေ အားလုံးခင်ဗျား ပလိတာချည်းပဲ။ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားဟာ သူ့အပေါ်မှာ ကောင်းလို့ သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

နေသွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်- ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား။ သူ့ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလည်း ငြိမ့်နေသူ့ကိုလည်း ကန်ချလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့မှ သူဟာ ကျုပ်ဆီကို ပြန်ပြေးလာတယ် မဟုတ်လား ဦးဖိုးသစ်ရဲ့။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး သေရှာတာပဲ”

ဦးအောင်မြီး၏ အသံမှာ စကားပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း နိမ့်၍ သွားလေ၏။ ဦးဖိုးသစ်သည် သူ၏ လည်ပင်းကိုပင် စိတ်မလုံသကဲ့သို့ စမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။ ဦးအောင်မြီး၏ မျက်လုံးများသည် ယခင်ကထက် ပြူးကျယ်လာလျက် အရောင်မှာလည်း စိတ်မနဲ့သော သူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့စွာ ရှိနေလေသည်။

သစ်။ ။ “ဒီဟာတော့ ကျုပ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

(ဦးအောင်မြီးက အသက်ကိုပြင်းစွာရှူလျက်) “မမကြီးမှာ အဆုတ်ရောဂါရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့မှာ သားသမီး မရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ချစ်တာ၊ ချစ်တာပဲ။ သူဟာ အသက်ရှည်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျန်းကျန်းမာမာနေတာကို ကျုပ် မြင်ချင်တယ်။ ဒီဟာက လွဲပြီး ဘာမှ ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဆီက သူ့ကို ဓားပြတိုက်ယူသွားတယ်။ သူ့ကို ပျော်အောင်ထားမယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျား မလိမ့်တပတ်ခေါ်သွားတယ်။ ဒီနောက် ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာမှမပေးဘူး။ သူဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံသွားရရှာတယ်”

ဦးဖိုးသစ် ဦးအောင်မြီး၏ စကားများကို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်လျက်ရှိလေရာ စီးကရက်တိုက်လေးသည် လက်ကို လောင်သော အခါမှ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

သစ်။ ။ “ကျုပ် သူ့ကို ကောင်းကောင်း ထားတာပဲ... တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုတယ်လို့ ပြောပြီးပါပြီကောဗျ”

မြီး။ ။(ဒေါသထွက်လျက်) “ဘာပြုစုတာလဲ။ သူဟာ အဆုတ်နာ ဖြစ်နေတယ်။ နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆေးဆရာဝန် ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ပြုစုမယ်ဆိုရင် ဒီလိုမဖြစ်ဘူး... အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ သူမမာမှန်း သိလျက်နဲ့ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ကြိုတောင်ကြား ငှက်ဖျားပေါ်တဲ့ နေရာတွေ ခေါ်သွားတယ်။ ချောက်ချည်းချောက်ချက် ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးကု

www.burmeseclassic.com

တယ်။ နောက်ဆုံး ကုလို့မရနိုင်တဲ့ အခြေရောက်မှ သူ့ကို မန္တလေး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်... ကျုပ် အားလုံးသိတယ် ဦးဖိုသစ်... မမကြီးက ကျုပ်ကို အကုန် ပြောသွားတယ်”

ဦးဖိုသစ်သည် ဦးအောင်မြိုး၏ မျက်လုံးများကို ပြန်၍ ကြည့်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် မကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလျက် ရှိသော နုတ်ယတန်း တွဲကလေးမှာ အခြားတွဲများနှင့် လုံးဝ အဆက်သွယ် မရှိဘဲ ရှိလေရာ တွဲပြတင်းပေါက်များမှ မြင်ရသော နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက် ရှိ အစိမ်းရောင် သစ်ပင်များနှင့် လယ်ကွင်းကြီးများသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလွှားလျက် ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ရထားမှာ မိုင် ၄၀ မှပင် ကျော်လွန် ခုတ်မောင်းလျက် တကျွန်းကျွန်း ပြည်လျက် ရှိသော စက်သံများသည် တွဲအတွင်း တွင် နားကွဲလှမတတ် ဆူညံစွာ ရှိနေကုန်၏။

ဦးဖိုသစ်သည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ယိမ်းငဲ့လိုက်ပြီးနောက်-

“ခင်ဗျားဟာ မမကြီးလို့ပဲ ရူးနေပြီထင်တယ်။ ကျုပ်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် စွမ်းအား ရှိသလောက် လုပ်တယ်ဗျ ခင်ဗျား သိလား။ သူသေတာတောင် ကျုပ် မသိဘူး”

“အခုထက်ထိ ခင်ဗျား လိမ်နေသေးတာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အမြဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်တွေကို ကျုပ်က ငွေပေးပြီး ခင်ဗျား ပစ္စည်းကို ခိုးဝှက်ယူဖို့ သူလျှို့အလုပ် ခိုင်းခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားဟာ စီးပွားပျက်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ပြစ်အောင် ကျုပ် ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ခင်ဗျား အပေါ်မှာ ဒီလောက်လုပ်ရရုံနဲ့ ကျုပ် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး။ လက်စတုံးလုပ်ဖို့ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်”

ဦးဖိုသစ်၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖွေးခနဲဖြစ်၍ သွား၏။ သို့သော် အနိုင်နိုင်ဟန်လုပ်၍ ရယ်လိုက်ပြီးနောက်-

“ကျုပ်ကို သတ်ရင် ခင်ဗျားကော သက်သာမလား။ ကြိုးစင်မှာ သေရတယ်ဆိုတာ အသေကောင်း မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဦးအောင်မြိုးသည် သူ၏ အင်္ကျီ အိတ်များထဲသို့ လက်နှစ်ဘက်ကို ထည့်လိုက်လေသည်။

မြိုး။ ။ “ဒီမယ် ဦးဖိုသစ် ခင်ဗျားကို သတ်တဲ့အတွက် ကျုပ်ခံရတာကို နဲနဲကလေးမှ ကျုပ် ပမာမထားဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြိုးစင်ကိုတော့ ကျုပ် ရှောင်မှာပေါ့လေ”

ဦးအောင်မြိုး၏ လက်တို့မှာ ၎င်း၏ အင်္ကျီအိတ်များထဲတွင် အငြိမ် မနေဘဲ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်ကို ဦးဖိုသစ် သတိပြုမိ၏။ လက်ယာဘက် လက်မှာ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်ထားသကဲ့သို့ လက်ဝဲဘက်ထက် ပိုမို ဖောင်းပွလျက် ရှိသည်ပြင် မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသော ဦးမြိုးအောင်၏ မျက်လုံးကြောင့်ကြီးများမှာလည်း သူရူးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမျိုးကဲ့သို့ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်ဟု စိတ်တွင် ထင်မိ၏။

ဦးအောင်မြိုးသည် မိမိစိတ်ကို မိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်သကဲ့သို့ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေပြီးလျှင် စကားပြောပုံများလည်း စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ငြိမ်သက် အေးဆေး စွာ ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ဦးဖိုသစ်မှာမူ တုန်တုန်ရင်ရင် နေပြီးလျှင် အသံမှာလည်း မာကျော၍ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေလေသည်။ ဦးမြိုးအောင်၏ စကားပြောပုံနှင့် ဟန်အမူအရာများမှာ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် တည်ငြိမ် အေးဆေးသည်ကို ဦးဖိုသစ်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ဦးအောင်မြိုး မှာ ရူးရာမှ ပြန်၍ ကောင်းလာခြင်းလော... သို့မဟုတ် ကောင်းရာမှ ရုတ်တ ရက် ရူးသွပ်သွားခြင်းပေလော... ဟု ဦးဖိုသစ် စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။

မြိုး။ ။ “ကျုပ် ခင်ဗျားကို သတ်ရလိမ့်မယ်။ နေရာကျလိုက် လေဗျာ... ကျုပ်တို့တွဲက ဘယ်တွဲနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဒီတွဲထဲမှာ အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း လာဆုံအောင် ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးတာများ အံ့ပါရဲ့”

ဦးဖိုသစ်သည် “ဟေ့ ကိုအောင်မြိုး မလုပ်နဲ့” ဟု သွေးရူးသွေးတန်း အော်လိုက်ပြီးနောက် တွဲမျက်နှာကျက်တွင် ရှိနေသော ကြိုး (Communication Chain) ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

“ဒီဟာမျိုးနဲ့ ဘာရမလဲ ဦးဖိုသစ်။ ကြိုးမဆွဲနိုင်ခင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် သေအောင် လုပ်နိုင်တယ် နားလည်လား”

ဦးဖိုသစ်၏ နဖူးတွင် ချွေးပေါက်ကြီးများ သီး၍ လာတော့၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အကြောများ ဆိုင်းနေသဖြင့် မလှုပ်မယှက် နိုင်သကဲ့သို့

www.burmeseclassic.com

ခံစားရပြီးလျှင် လည်ပင်းကိုပင် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ရထားကြီးမှာလည်း တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါးမျှပင် ခုတ်မောင်းလျက်ရှိလေသည်။

သစ်။ ။ “ဦးအောင်မြိုး ကိုအောင်မြိုး။ ခင်ဗျား ရူးနေပြီ”

ဦးအောင်မြိုးသည် ဦးဖိုးသစ် အော်ဟစ်လိုက်သည်ကို ပဓာနမထားဘဲ မျက်စိနှစ်ဘက်ကို မှေးကာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပြောသကဲ့သို့...

“မမကြီးဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ။ မျက်လုံးကလေးများ သမင်မျက်လုံးလို ကြည်နေတာပဲ။ အသားကလေးများ နုနုနုနုတက်ကလေးချိုးထားသလို ဝင်းလို့၊ သူဟာ ကျုပ်ကလွဲလို့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ ကျုပ် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်။ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့လေ။ ကျုပ် ကသူ့ကို ချစ်တာကိုး”

ဦးဖိုးသစ်သည် နှုတ်ခမ်းများစို၍ လာအောင် လျှာဖြင့် လျက်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ကား သူသည် အတော်ပင် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေလေပြီ။ သူသည် ဦးအောင်မြိုးအား နိုင်အောင် ပြန်၍ သတ်နိုင်ပါမည်လော။ သူ၏ အိတ်ထဲတွင် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလေမည်လော။ ဤတွဲပေါ်သို့ ဦးအောင်မြိုး ရောက်လာခြင်းမှာ ကံအားလျော်စွာ တွေ့ဆုံခြင်း မဟုတ်ဘဲ တမင်သက်သက် ကြိုတင် ကြံစည်ထားခြင်းပေလော။

ဦးအောင်မြိုး၏ မျက်လုံးများသည် ထူးဆန်းသော အရောင်မျိုးဖြင့် တောက်ပလျက် ရှိ၏။

မြိုး။ ။ “ခင်ဗျားမျက်နှာ ကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။ နေပူလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒီမယ်ဗျ မျက်နှာကျက်က သံကြိုးကိုချည်း ကြည့်မနေပါနဲ့ဦး ဆရာကြီး။ ခင်ဗျားရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းမတိုးခင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပစ်ချနိုင်တယ်။ ကျုပ်မှာ လက်နက်ပါတယ်ဗျ။ အလို... ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးဖိုးသစ်သည် ရထားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သဖြင့် ဦးအောင်မြိုးက လန့်၍ အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးဖိုးသစ်၏ အကြံမှာ အကယ်၍သာ မိမိသည် ဦးအောင်မြိုး၏ စိတ်ကို တစ်ခဏမျှ လှစ်အောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်က မီးရထားမျက်နှာကျက်မှ

ဂါတ်တွဲအထိ ဆက်သွယ်ထားသော ကြေးနန်းကြိုး (Communication Chain) ကိုဆွဲရန် အချိန်ရမည်ဖြစ်၏။ ဦးအောင်မြိုးကား ရူး၍ နေ၏။ မိမိသည် လက်နက်ပါသော သူရူးတစ်ယောက်နှင့်လူမရှိသော မီးရထားတွဲထဲတွင် ရင်ဆိုင်၍ နေရလေပြီ။

ဦးဖိုးသစ်သည် တွဲပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ “ဟိုမှာ ဟိုမှာ” ဟု အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်ရာ ဦးအောင်မြိုးသည် ဦးဖိုးသစ် လက်ညှိုးညွှန်သို့ ဖျပ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုခဏ၌ ဦးဖိုးသစ်သည် လက်တစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းကာ ကျားကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုး ခုန်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကျက်မှ သံကြိုးကို တစ်ခါတည်း ဆွဲလိုက်လေ၏။ ဦးဖိုးသစ်ကား အနိုင်ရလေပြီ။

သို့သော် ထိုအကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးဖြစ်သော ဦးအောင်မြိုးသည် ဦးဖိုးသစ်အား အောက်မှ ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် ဦးဖိုးသစ်မှာ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်၍ လဲကျသွားလေရာ ထိုခဏ၌ပင် ဦးအောင်မြိုးသည် မိမိ၏ သန်မာသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဦးဖိုးသစ်၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ကိုင်ကာ ဦးဖိုးသစ်၏ ကိုယ်ကို ပြတင်းဘောင်အပြင်ကသို့ တွန်းချလျက် ရှိလေ၏။ ပထမ၌ ဦးဖိုးသစ်သည် ချောမွေ့သော ပြတင်းပေါက်ဘောင်များကို တစ်ခဏမျှ ကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ်ကာ ရှိနေသော်လည်း နောက်မှ တွန်းထိုးလျက်ရှိသော အင်အားကို မခံနိုင်သဖြင့် ပထမ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရာမှ ကိုယ်ကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသော လေအဟုန်တွင် ဆော့ပွဲပျံ့ကာ ရှိနေပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ စိုက်ကျသွားလေ၏။

အချက်ပေးသံကြိုးကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် မီးရထား ရပ်သွားလေ၏။ မီးရထား ရပ်သွားသော နေရာမှာ ဦးဖိုးသစ် ကျသွားသော နေရာနှင့် ကိုက်၂၀၀ ခန့်မျှ ဝေးလေသည်။ ကိုက် ၂၀၀ ခန့် အရှိန်လွန်သွားသဖြင့် ရထားသည် ဦးဖိုးသစ် အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်၍ ဆုတ်ခဲ့ရ၏။ မီးရထား ဂတ်ဗိုလ်တဲနှင့်တကွ တွဲပေါ်မှ လူများပါ စုန်းရောက်လာကြရာ ဦးအောင်မြိုးက ထိုသူမှာ ဒုတိယတန်းတွဲထဲတွင် မိမိနှင့်အတူ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ခရီးသည် တစ်ယောက်

ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည် မသိဘဲ ပဲခူးမြို့မှ တက်လာသည်ကိုသာ သိရကြောင်း၊ ထိုသူသည် မိမိနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ စကားမပြောဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိအား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသည့်ပြင် သူကြည့်စရာမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသလော... မိမိ တွေးမိကြောင်း၊ ထိုအခါက သူသည် မီးရထား ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်ကို အဆမတန် ကျော်၍ ထွက်ကာ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာမှ တစ်ခါတည်း ရှေ့သို့ ခုန်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ မြင်လိုက်ရပြီး နောက် အောက်သို့ စိုက်၍ကျသွားကြောင်း၊ ထိုအခါ မိမိသည် ကြက်သေ သေလျက် ရှိရာမှ လန့်ဖျပ် အော်လိုက်ပြီးနောက် သတိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မီးရထား သံကြိုးကို ဆွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

ဦးဖိုးသစ် စီးသော တွဲပေါ်သို့ သွားရောက် ရှာဖွေကြသောအခါ ၎င်း၏ အဝတ်အစားများထည့်သော လက်ဆွဲသားရေဒီတ်နှင့် ထီးတစ်ချောင်း ကို နေသားတကျ တွေ့ရ၏။ အလောင်း၌လည်း အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေ ၁၀၀ ကျပ်ခန့်ပါသော ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးအောင်မြိုး အပေါ်၌ မည်သူမျှ သံသယမရှိဘဲ ဦးအောင်မြိုးသည် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း အစစ်ခံသည်ဟု ယူဆကြ၏။ သက်ဆိုင်ရာတို့ကလည်း ဦးဖိုးသစ်သည် ရထား တွဲ ပြတင်းပေါက်မှ အားလွန်၍ မတော်တဆ ကျသွားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီးလျှင် တမင် ခုန်ချလိုက်ခြင်းသော် လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် နောက်ဆုံး အမှုကို ပိတ်လိုက် ၏။

နောက် ၃ ရက်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းသော အစုန်ရထားသည် ပိန်းဇလုပ်မှ ထွက်လာပြီး နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် လူတစ်ယောက်သည် ဒုတိယတွဲတစ်တွဲပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်ကို ထိုတွဲနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တတိယတွဲတစ်တွဲပေါ်မှ လူများက မြင်လိုက်ရသဖြင့် လူတစ်ယောက်က ကြိုးကို ဆွဲလိုက်ရာ မီးရထား ရပ်သွားလေသည်။ မီးရထားသည် ထိုခုန်ချရာနေရာသို့ ရောက်အောင် ပြန်၍ စုတ်လာခဲ့ပြီးလျှင် သွားရောက် ကြည့်ရှုရာ ဦးခေါင်းထက်ခြမ်းကွဲလျက် သေဆုံး နေသော လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ကြရ၏။

ထိုသူ၏ အိတ်ထဲတွင် ပါသော စာများ၊ စာချုပ်စာတမ်းများကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် သေသူမှာ မန္တလေးမြို့မှ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်မြိုး ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ဦးအောင်မြိုး၏ အလောင်းတွေ့သော နေရာမှ လွန်ခဲ့သော ၃ ရက်ခန့် က အဆန်စာပို့ ဒုတိယတွဲတစ်တွဲမှ ဦးဖိုးသစ် လိမ့်ကျသည်ဆိုသော နေရာနှင့် ၁၀ တောင်ခန့်မျှသာ ဝေးလေသည်။

၃ ရက် အတွင်း ဤနေရာတည်းလိုလို၌ပင် ဒုတိယတန်းစီး ခရီး သည် နှစ်ယောက်တို့ မီးရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးသွားရသည် ဆိုခြင်းမှာ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်ခြင်းပေလော၊ သို့မဟုတ် ထူးဆန်းသော ပြဿနာတစ်ခု ပေလော မည်သူမျှ မဖြေရှင်းမရခဲ့ပေ။

ကာနယ်စင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

* * *

ထိုထက် တူးဆန်းခြင်းမှာ ရုပ်လက္ခဏာများပေါ်တွင် ဘဝဟောင်းမှ နိမိတ်လက္ခဏာများပါခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့ သူများတွင် ဘဝဟောင်းမှ ထင်ရှားသော အမှတ်အသားများပင် ပါရှိသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

တောင်ငူဒီစကြိုတ် ဖြူးမြို့၌ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဦးဘိုးပြောင်းဆိုသူ သည် ရုံးအနောက်ဘက်ရှိ ပင်စင်တန်း၌ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ (၈) နှစ်ကျော် (၉) နှစ်မျှ ကြာရှိခဲ့လေပြီ။

ဦးဘိုးပြောင်း၌ သားနှစ်ယောက်ရှိရာ အကြီးဖြစ်သူ မောင်ထွန်းကျော် မှာ ဦးဘိုးပြောင်း၏ နှမရင်းမှ မွေးသောသား ဖြစ်၍ အမှန်အားဖြင့် တူတစ်ယောက်မျှသာ တော်စပ်သော်လည်း ၄ နှစ်သား အရွယ်ကပင် ကော့ကံယူ မွေးစားခဲ့သဖြင့် ဦးဘိုးပြောင်းက ၎င်းအား သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခဲ့၏။ အငယ်ဖြစ်သူ မောင်ထွန်းလှမှာ သားအရင်းဖြစ်၍ မောင်ထွန်းကျော်ထက် ၅ နှစ်မျှ ငယ်၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့မှာ စင်စစ်အားဖြင့် ဝမ်းကွဲများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဦးဘိုးပြောင်း ညီ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ ချစ်ခင်ခဲ့ရာ ကလေးများကလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ညီအစ်ကို အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြလေသည်။ ဖြူးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ သားအရင်း မောင်ထွန်းလှမှာ ၁၁ နှစ်သား အရွယ်ဖြင့် ပါလာခဲ့၏။ ကလေးများ၏ မိခင်များမှာမူ ကလေးများငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးခဲ့သဖြင့် အမိမဲ့ကလေး နှစ်ယောက်တို့မှာ ဦးဘိုးပြောင်း၏ လက်ပေါ်၌သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရရှာ၏။

ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတို့မည်သည် အဖေ၊ ညီအစ်ကို၊ အမေ၊ မောင်နှမတို့မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသဖြင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူညီတတ်ကြသော်လည်း မောင်ထွန်းကျော်နှင့် မောင်ထွန်းလှတို့မှာ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း တူညီခြင်း မရှိကြချေ။ မောင်ထွန်းကျော်မှာ အသားညိုညို၊ ခပ်ပူပူဖြစ်၍ နှာယောင် အနည်းငယ် ကောက်ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းထူ၏။ မျက်လုံးများမှာ အတန်ငယ် ကျဉ်းမြောင်းလျက် ကြီး၏။ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဆင်၏ အကြည့်မျိုးဖြင့် ခပ်စွေ့့ ခပ်စောင်းစောင်း ကြည့်တတ်၏။ ညီဖြစ်သူ မောင်ထွန်းလှမှာမူ အသား အနည်းငယ်လတ်၍ ပြောင်းစင်းသော နှာတံနှင့်

ပင့်ကူဘဝ

သတ္တဝါများသည် တစ်ခုသော ဘဝမှ အခြားတစ်ခုသော ဘဝသို့ ပြောင်းသွားသောအခါ ဘဝဟောင်းမှ အရိပ်နိမိတ်များသည် ဘဝသစ်၌ တနည်းနည်းအားဖြင့် ထင်ရှားတတ်လေသည်။ ဥပမာဆိုသော် ယုတ်ညံ့သော နိမိတ်လက္ခဏာများ ပါရှိတတ်၍ ကောင်းသောဘဝမှ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကွယ်လွန်ပြောင်းသွားသူတွင် ရုပ်ရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်သဘောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မွန်မြတ်သော လက္ခဏာများ ပါရှိတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း “လူဝင်စား” ဆိုသော စကားကို မြန်မာများ ယုံကြည်ကြသည်။

ဘဝကူးပြောင်းခြင်းသည် အချိန်ကာလအားဖြင့် အလွန်တိုတောင်းသည်ဖြစ်ရကား ပညာပါရမီ ရင့်သန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်များသည် ဘဝသစ်တွင် အိမ်မက်ကဲ့သို့ ရေးရေးမျှပေါ်၍ လာတတ်သည် ဖြစ်ရကား ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို ဝင်စားသည်ဟု ဆိုရိုးစကား ရှိလေသည်။ အချို့သူများမှာ ဘဝဟောင်းတွင် မိမိတို့ မည်သို့မည်ပုံ သေဆုံးခဲ့သည်၊ မည်သည့် ဆွေမျိုးညာတိ သားမယားများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်၊ မည်သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မည်သို့ နေရာတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သည် စသဖြင့် ယခင် ဘဝဟောင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ ပြောနိုင်၏။

ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးတို့မှာ အဖြူနှင့် အနက်ကို ခြားနားဘိသကဲ့သို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့၏ ရုပ်လက္ခဏာကို သိသိသာသာကြီး ခြားနားစေ၏။

ထိုထက် ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်နှစ်ဘက်ပင်ဖြစ်၍ လက်နံမှာ ခပ်နုနု၊ ရှိနေပြီးလျှင် ထူထပ်သော အမွှေးအမျှင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုရုပ်လက္ခဏာမှာ အခြားသူများထက် ထူးခြား ဆန်းကြယ်သဖြင့် မောင်ထွန်းကျော်သည် မိမိ၏လက်များကို အစဉ်မပြတ် ဖုံးကွယ်ထားတတ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော မောင်ထွန်းကျော်၏လက္ခဏာမှာ ယေတဉ်က မသိသာလှသော်လည်း ကြီးပြင်းလာသော အခါ ပို၍ ထင်ရှားလာသဖြင့် အပေါင်းအဖော် သူငယ်ချင်းများပင် ၎င်းအား ရွံ့ရှာ မုန်းတီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရကား မောင်ထွန်းကျော်မှာ လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ လူထဲသို့ မဝင်ဝံ့လောက်အောင် ပင်ရှိခဲ့လေသည်။ ဤဝတ္ထုကိုရေးသားဖော်ပြသောအချိန်၌ကား မောင်ထွန်းကျော်မှာ ၂၆ နှစ်မျှပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ မောင်ထွန်းလှမှာ ၂၁ နှစ်မျှ ရှိပေပြီ။

မောင်ထွန်းကျော်နှင့် မောင်ထွန်းလှတို့မှာ အငြိမ်းစားအရာရှိ တစ်ဦး၏သားများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အားလပ်ခွင့် အချိန်များစွာ ရရှိခဲ့ရာ မောင်ထွန်းကျော်မှာ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖျားခြင်း၊ ငှက်ပစ်ခြင်းများတွင် အလွန်ဝါသနာပါသည့်အတိုင်း ဖြူးအနောက်ဘက် ၄ မိုင်အကွာလောက်တွင်ရှိသည့် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား တည်ထားရာ တောင်ပေါ်သို့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအဖော်များနှင့်အတူ သွားရောက်ကာ အမဲပစ်လေ့ရှိလေ၏။ ဖြူးမြို့မြောက်ဘက်ရှိ “ဖြူးချောင်း” တွင် ငါးဖျားလေ့ရှိ၏။ မောင်ထွန်းလှမှာ ထိုအလုပ်များတွင် များစွာ ဝါသနာမပါလှသော်လည်း နံနက်ခါ မောင်ထွန်းကျော်နှင့်အတူလိုက်ပါလေ့ရှိ၏။

ဖြူးမြို့ အနောက်ဘက်ရှိ တောင်မှာ ပဲခူးရိုးမနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော တောင်စွယ် တောင်တန်းများဖြစ်၍ တောင်တန်းများသည် မညီညာသော ပန်းကန်ပြားများကို ထပ်၍ထားသကဲ့သို့ အနိမ့်အမြင့် တည်ရှိလေသည်။ ပေ ၁၀၀၀ ခန့်အမြင့်တွင် ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း ကလေးတစ်ကျောင်း တည်ရှိ၍ အတွင်းသို့ တိုး၍ သွားမိသောအခါ နိမ့်တုန်မြင့်တုန် ဖြစ်၍နေသော တောင်နာမောင်းများသည် မြင့်မားသော တောင်ထိပ်

များကို ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံကာ ထူထပ်သော တောကြီးများ ဖုံးအုပ်လျက် ရှိလေသည်။ တိုတောင်စွယ် တောင်တန်းများ၏ အကြား၌ကား နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကြီးများရှိ၍ အိုးစရည်းခန့်၊ တစ်ဖျာရာခန့်၊ အိမ်ငယ်တစ်လုံးစာခန့်ရှိ ကျောက်တုံးများသည် နေရာအနှံ့အပြား တည်ရှိလေသည်။

ထိုနေရာများသည်ကား အမဲလိုက်သမားများ၏ စားကျက်ပင် ဖြစ်တော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချောက်အောက်ခြေရှိ အလွန်နက်ရှိုင်းသော နေရာများတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခွက်ကြီးများ အကြားတွင် မိုးရေများသည် အိုင်ဖြစ်နေတတ်၍ နွေအခါတွင် ထိုနေရာသို့ ကျားသစ်များ၊ တောဝက်များ၊ ဝက်ဝံကလေးများ၊ ဒရယ်များသည် ရေသောက်ရန် ဆင်းလာတတ်သောကြောင့် ပေတည်း။

ထိုလျှို့ကြီးများမှာ အဆိုပါ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ခရီးနှစ်မိုင်ခန့် အတွင်း၌ ရှိနေသော်လည်း အလွန် တောနက်လေသည်။

ဖြူးမြို့ရှိလူများသည် ထိုနေရာသို့ မကြာခဏ အပျင်းပြေ သွားရောက် တတ်လေရာ မောင်ထွန်းကျော်မှာမူ တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်ကျမှန်မှန် သွားရောက်တတ်လေသည်။

မောင်ထွန်းကျော်၏ အမွှေး အမျှင်များ ထူထပ်လှစွာ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို မောင်ထွန်းလှပင် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာမိသည်။ တစ်နေ့သ၌ ထမင်းစားစားပွဲ၌ ဦးဘိုးပြောင်းသည် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ မောင်ထွန်းကျော်နှင့် မောင်ထွန်းလှတို့မှာ အခြားဘက်ထိပ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ စားသောက်ပြီး ကြသောအခါ မောင်ထွန်းကျော်သည် သူ၏ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်၌ အမှတ်တမဲ့ တင်ထားလျက်ရှိရကား ပြုဆွတ်သော စားပွဲခင်းပေါ်တွင် မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်ကြီးနှစ်ဖက်မှာ ပို၍ ထင်ရှားပြီးလျှင် ပင့်ကူနက်ကြီး နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့ရှိစဉ် မောင်ထွန်းကျော်၏ ညာဘက်လက်လက်ချောင်းတစ်ချောင်းပေါ်သို့ ယင်မဲရိုင်းတစ်ကောင်သည် အညှို့နံ့ကြောင့် လာ၍နားရာ လက်ချောင်းများသည် တုရွှေလွှဲရှားလာပြီးလျှင် ရှည်လျားသော လက်မွှေးများကြားတွင် ငြိတွယ်နေပြီးနောက် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်သည် ယင်မဲရိုင်းကို တစ်ခါတည်းညှပ်လိုက်တော့၏။ ထိုအချင်းအရာများကို ကြည့်နေ

၂၀၈ ၁ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သော မောင်ထွန်းလှသည် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသောမျက်နှာဖြင့် အခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မောင်ထွန်းကျော်မှာ မျက်နှာဖျက်၍သွားပြီးလျှင် လက်နှစ်ဘက်ကို လျင်မြန်စွာ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်များထဲသို့ ထားလိုက်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲမှ ဦးဘိုးပြောင်း ထဲသွားသောအခါ မောင်ထွန်းလှက...

“ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“မင်း မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ”

“ငါ့လက်ကြီးက ယင်ကောင် ဖမ်းသတ်လိုက်တာလေ”

“အစ်ကိုကြီးက ဘာလို့ လက်နဲ့ ညှပ်သတ်သလဲ”

“ဒီဟာ ငါသတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ငါ့စိတ်ကပါတာ မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်တယ် ညီလေး... ငါ့လက်ကြီးတွေကြောင့် ခက်တယ်ကွယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ငါမသိဘဲနဲ့ ရွရွ... ရွရွနဲ့ လျှောက်သွားတယ်ကွဲ့။ သူသွားတော့နောက်က လက်မောင်းတွေက အလိုလို လိုက်ရတာပဲ။ နောက်မှ ဖျတ်ခနဲ အစ်ကိုကြီး သတိရလို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ရတယ်”

“တစ်မျိုးကြီးနော် အစ်ကိုကြီး”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ငါဖြင့် ဒါကြီးအတွက် သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“နဂိုက ပါတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲ... အင်္ဂါချွတ်ယွင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အင်း... နင် ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ နို့ပေမယ့် ဒီလက်နှစ်ဘက်ဟာ ငါ့ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း မဟုတ်သလိုပဲကွဲ့... အခုတွင်က ကြည့်လေဟင်းစောနဲ့လို့ လက်ချောင်းပေါ် ယင်ကောင် လာနားတာ လက်ချောင်းနှစ်ခုဟာ သူ့အလိုလိုစေလပြီး ဖမ်းလိုက်တယ်... အစ်ကိုကြီး စိတ်ထဲက ဘာမှ မသိလိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး ပြောတာပေါ့။ နောက်မှ ဖျတ်ခနဲသတိရပြီး အစ်ကိုကြီး ပြန်ရုပ်လိုက်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော် အစ်ကိုကြီး...”

“ထူးဆန်းတာပေါ့... အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီလက်နှစ်ဖက်ကို ရွံလှပြီ မုန်းလှပြီ...”

မောင်ထွန်းကျော်မှာ တစ်နေ့တခြား လူထဲသို့ မဝင်ဝံ့တော့ဘဲ တောနက်ထဲသို့ လည်ပတ်ကာ သေနတ်ပစ်ခြင်းဖြင့် သူ၏အချိန်များကို ကုန်လွန်စေတော့၏။

သပြေတန်းရွာမှ မခင်စောသည် ဦးဘိုးပြောင်း၏ လယ်ကို လုပ်ကိုင်သူ လယ်သမားတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၍ တောသူလည်း မက မြို့သူလည်း မကျသော အမူအရာ ချစ်ချင်စဖွယ် ရုပ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်လေသည်။ မခင်စောသည် လယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများအတွက် ဦးဘိုးပြောင်းအိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်တတ်ရာ မောင်ထွန်းကျော်အား အစ်ကိုကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မောင်ထွန်းလှအား အစ်ကိုလေးဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့နှင့် အတော်ပင် အရောတဝင် ရှိခဲ့၏။ မခင်စောမှာ မောင်ထွန်းလှဖြင့် ရွယ်တူတန်းတူမျှ ဖြစ်သဖြင့် မောင်ထွန်းလှနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးလျက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့အား ခင်မင်လျက်ရှိသော မခင်စောအား တောင်ပေါ်သို့ အလည်အပတ်သွားရာ၌ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ခေါ်သွားတတ်၏။

ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့တွင် ဘုရားပွဲတော် ပြုလုပ်သဖြင့် အလွန်စည်ကားလေရာ ဖြူဖြူပေါ်မှသာမဟုတ် ရွာနီးချုပ်စပ်မှပင် ခြေကျင်တစ်မျိုး၊ လှည်းများဖြင့်တစ်မျိုး လာရောက်တတ်ကြ၏။ ထိုအချိန်မျိုး၌ မခင်စောသည် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ ဘုရားပွဲသို့ လှည်းယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်တတ်၏။ ထိုမှစ၍ မခင်စောမှာ အတင့်ရဲ၍လာကာ ဘုရားပွဲမဟုတ်သည့် အချိန်များတွင် ထမင်းမြိန်စားဟူ၍ ရိုးမယ်ဖွဲ့ကာ အမဲပစ်သွားရာ၌လည်း တစ်ခါတစ်ရံ လိုက်တတ်လေသည်။

တစ်ကြိမ်၌ မောင်ထွန်းကျော်သည် တပည့်တစ်ယောက်နှင့် အတူ အမဲလိုက် ထွက်သွားစဉ် မောင်ထွန်းလှမှာ မလိုက်ဘဲ မခင်စော ပူဆာသဖြင့် တောပန်းများကို ခူးပေးရင်း လျှို့ဝှက်ခုံအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သစ်ငှက်တို့ တစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကာ ချုံပေါ်တွင် နွယ်လျက်ရှိသော ပန်းများကို ခူးနေစဉ် မန်းမဝေးမှ ချေဟောငါးသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မခင်စောသည်

www.burmeseclassic.com

၂၁၀ ၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သစ်ငုတ်တိုသို့ ခုန်၍ တက်ပြီးလျှင်... “အစ်ကိုလေး လုပ်ပါဦး... လုပ်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ မောင်ထွန်းလှအား ဖက်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ မခင်စောမှာ ဆံပင်ကို ဆံမြိတ်တွဲချကာ တောပန်းများကို ဦးခေါင်း၌ ကပ်ကရို ပန်ဆင်လျက် ပါးလွှာပျော့ပျောင်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထား၏။ သနပ်ခါးနှင့် ပေါင်ဒါန့်များကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တသင်းသင်း ကြိုင်လျက်ရှိ၏။

“မခင်စော”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“မကြောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေး ရှိပါတယ်... ချေဟောက်တာပါ”

“ဟင့်အင်း... ကြောက်တယ် အစ်ကိုလေး”

“မခင်စောဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လှရတာလဲဟင်”

“မလှပါဘူး”

“လှပါတယ်ဗျာ။ လှတာမှ သိပ်ကို လှတာပဲ”

“လွတ်ပါ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“နေပါဦး... အစ်ကိုလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘယ်သူ့ ချစ်သလဲ”

“နှစ်ယောက်လုံး ချစ်တာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးကော ချစ်တယ်လား”

“ချစ်တာပဲ... လွတ်ပါအစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ပလွတ်ဘူး ချစ်တယ်ဗျာမှ”

“ချစ်ပါတယ် ပြောနေမပဲ”

မောင်ထွန်းလှသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ မခင်စော၏ နံထွတ်သော ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ကြာကြွေ ဖွဲ့လိုက်သည်။ ကိုနောက်မှ လွတ်လိုက်သည်။ ထိုထက်ပို၍ကား လမ်းဖုံတစ်ခု ကျူးလွန်သောအခါ၌ ချစ်သလဲ။

ပထမ၌ မခင်စောကို ဂရုမစိုက်သော မောင်ထွန်းလှသည် မောင်ထွန်းလှနှင့် မခင်စောတို့ ကလေးဘဝတို့ကို မြင်ရုံသာအခါ ခဏလို ဝန်တိုခိုက်ချွန် ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ မခင်စော မောင်ထွန်းလှအား

စားသောက်ဖွယ်မှစ၍ တစ်စုံတစ်ယောက် ပေးကမ်းသည်တို့ မြင်ရသောအခါ မောင်ထွန်းကျော်သည် ခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့် တစ်စေ့တစ်စောင်း ကြည့်တတ်၏။ မခင်စောအပေါ်တွင် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ သဘောထားခဲ့သော မောင်ထွန်းကျော်၏ မေတ္တာစိတ်သည် မနာလို ဝန်တိုစိတ်များ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် တစ်နေ့တခြား ရင့်သန်လာတော့၏။

မခင်စော၏ မျက်လုံးများကလည်း ငယ်ရွယ်နေပုံ၍ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသော မောင်ထွန်းလှအား ကျော်လွန်ကာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းရှိသော မောင်ထွန်းကျော်အား ကြည့်ရှု၏။ အချစ်စိတ်တို့ မည်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သဘောရှိသည် မှန်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းတမ်းခြင်းကို လိုလားနှစ်သက်တတ်၏။ မိန်းမတို့၏ အချစ်နှင့် မိန်းမတို့၏ ပရိယာယ်ကား နက်နဲရုံမျှမက ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ယခင်က အလွန်ချစ်ခင်သော ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးအပေါ်တွင် ပြိုင်ဘက် ချစ်ခင်မိကြသည့် အတွက် ခပ်တန်းတန်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ရှိနေခဲ့၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် မိန်းကလေး၏ အချစ်ကို အတင်းအဓမ္မ လှယူခြင်းတည်းဟူသော ကျူးကျော်စော်ကားခြင်း မရှိကြချေ။

တစ်နေ့၌ မခင်စောသည် လယ်တဲမှ ဦးဦးဖျားဖျား ထွက်သော ကောက်သစ်ဆန် အနည်းငယ်နှင့် ခြံမှထွက်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို မြေပိုင်ရှင် ဦးဘိုးပြောင်းထံ လာ၍ ပို့လာ၏။ အပြန်တွင် နေအနည်းငယ် ကျပြီဖြစ်၍ ဦးဘိုးပြောင်းက မောင်ထွန်းလှအား လိုက်၍ ပို့စေသည်။

မြို့မှထွက်၍ လယ်တစ်ကွက်ကျော်ခန့် ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဘဲ လာခဲ့ရာမှ မောင်ထွန်းလှ စတင်၍-

“ဪ... ဒါထက် အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့တဲ့အခိုက် မခင်စောကို မေးရဦးမယ် ဟို...”

“ဘာများလည်း အစ်ကိုလေးရဲ့ အထိတ်တလန့်”

“ထိတ်စရာ မဟုတ်ပါဘူးလေ... ထိတ်စရာဆိုရင်လည်း အစ်ကိုလေး မမေးပါဘူး။ အစ်ကိုလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်သူ့ကို ချစ်သလဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်တာချည်းပဲ”

၂၁၂ ၊ ၁၃၆၆

“အို... ဒီဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးကိုချစ်ရင် လုံးလုံး ချစ်ရမယ်။ အစ်ကိုလေးကို ချစ်ရင်လည်း လုံးလုံး ချစ်ရမယ်။ ဒါမှ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုလေးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ အစ်ကိုလေးလည်း တစ်မျိုး၊ အစ်ကိုကြီးလည်း တစ်မျိုး ချစ်တာပေါ့”

“အစ်ကိုလေးကို ဘယ်လို ချစ်ပုံလဲ”

“အစ်ကိုလေးက နုနုနုနုနုနု လှလှပပ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အစ်ကိုလေးကို ချစ်တာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးကိုကော”

“သူကတော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ခဏလက်နှစ်ဖက် အမွှေးအမျှင်တွေ ပေါက်နေတော့ လူထဲမဝင်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေ ရှာတယ်။ ဒီဟာတွေ တွေးပြီး ခင်တော့ သူ့ကို သနားတာပဲ”

“သနားတာပဲလား။ ချစ်ကော ချစ်သလား”

“ချစ်လည်း ချစ်တာပဲ”

“သူ့လက်ကြီးကို မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပေါင်... ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ လက်နဲ့ပေါ်မှ အမွှေးအမျှင်တွေ ပေါက်နေတာနဲ့ ကြောက်ရမှာလား”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ... နေပါဦး ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးပြီး ယူရမယ်ဆိုရင် ခင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ”

“ဒီထဲတော့ မခင်စော မစဉ်းစားရသေးဘူး အစ်ကိုလေး။ နှစ်ယောက်စလုံး ပညာတတ်၊ မြို့သား၊ လူရိုး၊ လူကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ ပီတက မွေးလာတာ အမှန်တော့ ခင်တို့နဲ့တောင် မတန်းဘူး”

“ပြောပါဦးလေ။ အစ်ကိုလေးမေးတာ အဆုံးအထိ မဖြေသေးပါဘူး”

“ဖြေပြီးပါပြီ အစ်ကိုလေးရဲ့။ ဒီအထိ မခင်စော မစဉ်းစားရသေးဘူးလို့။ အစ်ကိုလေးကိုလည်း တစ်မျိုးချစ်တာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း တစ်မျိုးသနားတာပဲ။ ဟော... စကားပြောရင်း ရွတ်ခါးတောင် ရောက်လာပြီ”

“ပြန်တော့မယ် မခင်စော”

“ရှာတဲ့ မဝင်ဘူးလား အစ်ကိုလေးရဲ့”

“မဝင်တော့ဘူးလေ မိုးလည်းချုပ်ပြီ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်လည်း ပြန်တော့ အစ်ကိုလေး”

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ကား နေဝင်ပြီဖြစ်၍ အတော်ပင် မှောင်၍နေလေပြီ။

မောင်ထွန်းလှသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်မည်ဖြစ်၍ လှေခါးရင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာက နောက်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ နောက်သို့ လန်၍ ပါသွား၏။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသူကား မောင်ထွန်းကျော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျော်။ ။ “ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာလုပ်ပါသလဲ... ဟင်”

လှ။ ။ “ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ... ကိုကြီး”

“အောင်မယ် မင်းလုပ်တာ မင်း မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်... ကျွန်တော် အဟုတ် မသိပါဘူးဗျာ”

“ခင်စောကို တစ်လမ်းလုံး မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောသွားတာလဲ”

“အဖေက လိုက်အပို့ခိုင်းလို့ ပို့တာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့...”

“ငါ အကုန်သိတယ် နားလည်လား။ ဟိုကိုသာမက လယ်ကွက်ဘေး အုန်းနဲ့ပင်ကလေး အောက်မှာတောင် ခဏထိုင်နေကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မောလို့ ခဏနားနေကြတာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မင်းတို့ ဘာလုပ်လုပ် ငါအကုန် သိတယ် နားလည်လား။ နောက် ဒီကောင်မလေးကို မင်း ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့။ သူက ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့သူ့ကို ယူမယ်... မင်း မသိဘူး ဟုတ်စ”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ကိုင်းကွယ် အခု သိပြီမဟုတ်လား... ကိုင်း... ကိုင်း ဟင်...”

မောင်ထွန်းကျော်သည် မောင်ထွန်းလှ၏ လည်ပင်းကို သူ၏လက်မည်းကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိရာ မောင်ထွန်းလှမှာ အားအင်မမျှ ရုံမျှမက ရုတ်ရုတ် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးဘိုးပြောင်းမှာ ကံအားလျော်စွာ လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာခိုက် ကြိုသဖြင့် နောက်ထပ်လည်မျှော်၍ အပေါ်မှစီး၍ ညှစ်ရန် အားထုတ်လျက်ရှိသော မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်များကို ကြိမ်ဟုတ်ကောက်နှင့် တစ်ချက် ဂိုက်လိုက်သောအခါမှ မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ကွာ၍ ဘျာသွားပြီးလျှင် မောင်ထွန်းလှအား လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဦးဘိုးပြောင်းသည် မောင်ထွန်းကျော်အား နှုတ်ဖြင့်သာ ဆုံးမစကား ပြောကြားပြီးလျှင် မောင်ထွန်းလှကို တွဲယူပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ ပို့လေ၏။ ဆိုညဉ့်အဖို့ မောင်ထွန်းလှသော် လည်းကောင်း၊ ဦးဘိုးပြောင်းသော် လည်းကောင်း မောင်ထွန်းကျော်၏ မျက်နှာကို မမြင်ရတော့ချေ။

မောင်ထွန်းလှမှာ လည်ပင်းတွင် ဖျစ်ညှစ်ခြင်း ခံရသော ဒဏ်ရာ မပြင်းထန်လှသော်လည်း မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်သည်းများ ကုတ်ချစ်မိသော နေရာများမှ သွေးများပင် စို၍လာသဖြင့် ထမင်းချက်သော မိန်းမကြီးက ဆေးများဖြင့် သိပ်နယ်ပေးရ၏။ သို့သော် ထူးဆန်းပုံမှာ သွေးစို၍နေသော လက်သည်းဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်သောအခါ ပင့်ကူမျှ... အမျှင်များ မောင်ထွန်းလှ၏ လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်နေသည်ကို ထမင်းချက် မိန်းမကြီးမှာ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းကျော်သည် မောင်ထွန်းလှ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးနောက် မောင်ထွန်းလှ၏ လက်နှစ်တက်ကို သူ၏ လက်ကြီးများဖြင့် ယုယစွာ ကိုင်ဆွဲလျက်...

“အစ်ကိုကြီး မှာမိပြီ ညီလေးရယ်... အစ်ကိုကြီး မှားတာ သည်းခံ နော်...”

မောင်ထွန်းလှသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ နေလေသည်။ မောင်ထွန်းကျော် မှာ မျက်ရည်များ ဝိုင်းကာ မောင်ထွန်း ကျော်ကို ယုယစွာ ပုတ်သပ်ရင်း အကယ်ပင် နောင်တရဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ခဏတစ်ခဏ သတိရဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

မောင်ထွန်းကျော်သည် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်ရှိရာမှ မျက်ရည်များ လည်လာလျက်...

“စိတ်ဆိုးလား ညီလေ အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“မဆိုးပါဘူး”

“အေးကွယ် ဒီလို ဩားရမှ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာတော့တယ် မနေ့ညကတည်းက အစ်ကိုကြီး နောင်တရမိတယ်။ ဒါနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့”

မူးအောင်သောက်ပြီး အဖန် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်သွားတာ ခုမနက်မှ ထပြန်လာခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော် စိတ်ကျေပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“အင်း... မိန်းမစိတ်များ တယ်ဆိုတာပဲနော်... ပြီးတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ လူကြား လို့လည်း မကောင်းပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး နောင်တရပါပြီ ညီလေး အစ်ကိုကြီး နောင်တရပြီ”

“နောင်တရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့... ကျွန်တော့်လည်ပင်းဖြင့် အစ်ကိုကြီး လက်သည်းရာကြီးတွေဒဏ် မနည်းခံရလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်... အမှန်တော့ အစ်ကိုကြီးစိတ်က ဒီလောက် ပါလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ပုတ်ရုံ ခတ်ရုံ ထိုးရုံ ကြိတ်ရုံ လောက်ပဲ။ ရှေ့က လက်ကြီးနှစ်ဘက် ဆွဲရာ ပါသွားရတာကွဲ့...”

“ဘယ်လိုပါတာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အစ်ကိုကြီး လက်မောင်းနှစ်ဘက်ဟာ ရှေ့က အမွှေးတွေနဲ့ လက်ဝါး ကြီး ဆွဲဆောင်ရာ ပါသွားရတာ... ညီလေး... ဒါကြောင့် ဒီလက်မည်းကြီး နှစ်ခုဟာ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး ပြောတာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ယင်မဘဲယောင်းကြီး လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ညှပ်သတ်လိုက်မိတာ ညီလေး မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“မြင်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျွန်တော့ မျက်စိအောက်တင်ပဲ”

“အဲဒါ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုကြီး မလုပ်ရင် ဘယ်သူက လုပ်တာလဲ”

“ဒီလက်ကြီး နှစ်ဖက်က လုပ်တာပေါ့။ ယင်ကောင်နားရင် ဖမ်းချင် တယ်။ ပိုးဟပ်တွေရင် လိုက်ချင်တယ်။ ပိုးကောင်၊ မွှားကောင်ဆိုရင် လက်ချောင်းတွေဟာ အလိုလိုနေရင်း လှုပ်ရှားနေတာပဲ”

“ထူးဆန်းလိုက်လေ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်”

“အခု မင်းလည်းကို ဒီလောက်နာအောင် ညစ်တာလည်း အစ်ကိုကြီး မဟုတ်ဘူး... အမှန်တော့ ဒီလက်ကြီးနှစ်ဘက်ပဲ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး ပြောတာပေါ့။ ဘဝက ဝိပါကဝဋ်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ညီလေးရယ်။ မဟုတ်ကားမှလွဲရော အစ်ကိုကြီးဟာ ပင့်ကူဘဝကများ လာလေရောလား မပြောတတ်ဘူး”

“ကြံကြံဖန်ဖန် အစ်ကိုကြီးရယ်။ လက်ခုံမှာ အမွှေးထူတာနဲ့ ပင့်ကူ ဘဝကလာတာ ဖြစ်မှာလား”

“ပြီးတော့လည်း တစ်ခါတစ်လေ ဒီအကြောင်းတွေးပြီး ကိုယ့်အဖြစ် ဆိုးကြီးကို စဉ်းစားရင်း အိပ်လိုက်တဲ့အခါများ အစ်ကိုကြီးဟာ ဟိုတောကြီး တောင်ကြီးထဲ ရောက်သွားပြီး အစ်ကိုကြီးအနားမှာ ရွရွ ရွရွနဲ့ သွားလာနေ လိုက်တာ အမယ်လေး တောပင့်ကူကြီးတွေ မနပ်ပါဘူး။ ၁ မိုက်လောက်၊ ၁ ထွာလောက်၊ တစ်ချို့ ဗန်းကလေးလောက်တောင် ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီး ကိုယ်မှာလည်း ပင့်ကူမျှင်တွေ ရစ်ပတ်လို့ အဲဒီလိုနေရတာ အစ်ကိုကြီး စိတ်ထဲ မှာ သိပ်ပျောက်တာပဲ။ အစ်ကိုကြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးတဲ့အခါ အိပ်ရာဘေးတောင် ယောင်ပြီး လက်နဲ့ စမ်းကြည့်မိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး ပြောတာ ပေါ့”

“စိတ်စွဲလို့ မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်မက်နေတာပါ အစ်ကိုကြီး ရယ်”

“ဪ... ဒါထက် ညီလေးကို တစ်ခု မေးရဦးမယ်။ ညီလေးနဲ့ အစောနဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူး ချစ်နေကြပြီလား”

“လွန်လွန်ကျူးကျူး ဟုတ်စ... အစ်ကိုကြီး ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ လွန်လွန်ကျူးကျူးလည်း မချစ်ဘူး။ မလွန်မကျူးလည်း မချစ်ဘူး။ ကျွန်တော် ကြိမ်ပြောရင် ယုံပါ အစ်ကိုကြီး”

“ယုံပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် ချစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ အစ်ကိုကြီး နို့မေမယ့် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“တကယ်လား ညီလေး ဟင်... တကယ်လား”

“တကယ်မကဘူး အစ်ကိုကြီးရေ... ဆယ်ခါပြန် လောင်းဝံ့သေး တယ်”

“ကောင်းပါ့လေကွယ်... ငါ့ညီ သဘောထား ကြီးပါပေတယ်”

“မခင်စောက အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အလို ဘုရားရေ ကြားသားမိုးကြီး... ဟုတ်ရဲ့လားကွယ် ညီလေး။ မင်း တကယ်ပြောတာလား... ဟင်”

“တကယ်ပြောတာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ကျွန်တော် လိမ်မပြောတတ် ပါဘူး”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“သူပါးစပ်က ဖွင့်ပြောလို့ သိတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ထူးဆန်းလှသကွယ်... နဲ့နဲ့ နှောင်းနှောင်းနဲ့ မင်းသားရုပ်ပေါက် နေတဲ့လူကို ကျော်ပြီး ဘီလူးသဘက်လို လက်မဲကြီးနဲ့ လူကိုများ ကြိုက်တယ် ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးဖြင့် ငါ့ညီပြောလို့သာ ယုံရတယ်... ကိုင်း ငါ့ညီ အစ်ကိုကြီး မှားမိတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်ရအောင် အခု လာခဲ့တာ”

“ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

အချိန်ကား တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ တစ်နှစ်မျှ ကြာပြီးနောက် ထိုတစ်နှစ်ခန့်မျှ အချိန်အတွင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များလည်း မနည်းလှချေ။

မောင်ထွန်းလှသည် ပဲခူးမြို့တွင် မြေတိုင်းအင်စပီတီတော် အဖြစ်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိ၏။ မကြာမီ ဦးဘိုးပြောင်းလည်း နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ကျန်ရှိသော ပစ္စည်းများကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ခွဲခြမ်း ယူကြ၏။ သို့သော် မောင်ထွန်းကျော်က လယ်နှင့် အိမ်ကိုယူပြီးလျှင် ငွေသားနှင့် ရွှေထည် လက်ဝတ်လက်စား စသော ပစ္စည်းများကို တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေ ထိုင်ရသော မောင်ထွန်းလှက ရရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပစ္စည်းခွဲ ဝေခြင်းအမှုကို ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ရုံးသို့ မရောက်ဘဲ အေးချမ်းစွာ ပြီးစီး သွားခဲ့၏။

မောင်ထွန်းလှ ပြန်သွားပြီးနောက် နှစ်လအတွင်း၌ပင် မောင်ထွန်း ကျော်သည် လယ်သမား၏ သမီး မခင်စောအား အရပ်ထဲမှ လူကြီး လေး ငါး ယောက်ကို ပင့်ဖိတ်ကာ တောင်းရမ်း ယူလိုက်တော့၏။

လက်ထပ်ပြီးနောက် သုံးလခန့် ကြာရှိသောအခါ မောင်ထွန်းလှသည် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ရှိနေစဉ် အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် ရုပ်ရည်အတော်အတန် ခန့်ညားသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်တောင်းပြီးနောက် မောင်ထွန်းလှနှင့် တွေ့လိုပါကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“မောင်ထွန်းလှဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားဇာတိက ဖြူးက မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဖြူးက အကြောင်းကလေး နည်းနည်းပါးပါး ခုံစမ်းချင်လို့ ရောက်လာတာပဲ”

ထိုသူသည် အပေါ်အကျိအနားပတ်တွင် အတွင်းမှ တပ်ထားသော အစိုးရ ခုံထောက်တံဆိပ်ကို မောင်ထွန်းကလှ မြင်စေရန် အကျိ အနားပတ်ကို မသိမသာ လှန်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍ ပုံးလိုက်၏။

“မေးပါခင်ဗျာ မေးပါ။ ကျွန်တော် သိတာတော့ ဖြေဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ခင်ဗျား ပင်စင်တန်းက ဦးဘိုးပြောင်းရဲ့သား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုထွန်းကျော် ဆိုတာ ခင်ဗျားအစ်ကို ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုထွန်းကျော်ရဲ့ မိန်းမက မခင်စောတဲ့ သပြေတန်းရွာက”

“မှန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဖြူးက ဘာသတင်းမှ မကြာသေးဘူးလား”

“မကြာသေးပါဘူး ခင်ဗျာ...”

“အဲဒီ မခင်စော သေရှာပြီဗျာ။ သူ့ယောက်ျားက သတ်လို့”

“အစ်ကိုကြီးက သတ်တယ်... ဟုတ်စ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ... သူ ဒီလောက် မရက်စက်တန်ကောင်းပါဘူး...”

“သူ့မိန်းမလည်မျိုကို ညှစ်သတ်တယ်။ ခင်ဗျား အစ်ကိုကြီးဟာ အတော်ရက်စက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ...”

“နို့ သူကော... သူ့ကို ဖမ်းထားပြီလား”

“အစအနတောင် ရှာမတွေ့ဘူး။ ထွက်ပြေးပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘယ်လို သွားတတ်တယ်ဆိုတာ သိလိုသိပြား ခင်ဗျားကို လာမေးတာပါပဲ ခင်ဗျာ...”

“ဘယ်ကိုသွားတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဖြူးမှာနေတုန်းကတော့ တောင်ပေါ်သွား၊ သေနတ်ပစ်ကြ တောလည်ထွက်ကြ ဒီဟာပါပဲခင်ဗျာ...”

“တောလည်သွားတာတွေ၊ သေနတ်ပစ်ထွက်တာတွေ မပြောပါဘူးဗျာ။ သူသွားပြီး ပုန်းအောင်းနေနိုင်တဲ့နေရာ ဘယ်နေရာသွားတတ်တယ်၊ လာတတ်တယ်၊ ဘယ်မြို့မှာ ဆွေမျိုးညာတိ ရှိတယ် ဒီဟာပြောတာပါ”

“ဒီဟာကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်မှာမှ ဆွေမျိုးညာတိ မရှိပါဘူး ခင်ဗျား... ဒီသားအဘသုံးယောက် ဖြူးမြို့ကို ပြောင်းလာကတည်းက ဘယ်ကိုမှလည်း မရောက်ဘူး ခင်ဗျာ။ ဖြူးမြို့မှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြတာပါပဲ...”

စုံထောက် အင်စပတ်တော်သည် အတန်ကြာ တွေဝေစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသည့် ဟန်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားအစ်ကို အမှုကတော့ အတော်အဆန်းတဲ့ အမှုပဲဗျို့။”

“ဘယ်လို ဆန်းပုံလဲခင်ဗျာ ပြောစမ်းပါဦး”

“မခင်စောလည်မျို တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ လက်ငါးချောင်းရာကြီးတွေ မကဘူးဗျာ။ လည်ပင်းတစ်ခုလုံးမှာ ပင့်ကူမျှင်တွေ လိုလို၊ ပိုးမျှင်တွေ လိုလို ရစ်ပတ်နေတာ မနည်းပါဘူးဗျာ... တွေ့ရတယ်။ ဆေးဘက်ကရော ဓာတုဗေဒ ဘက်ကရော ဒီအမျှင်တွေဟာ ဘာကောင်ကထွက်တဲ့ အမျှင်တွေဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

မိမိလည်မျိုကို မောင်ထွန်းကျော် ဖျစ်ညှစ်သည့်ညက လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာကို ပိုးမျှင်ကဲ့သို့ အမျှင်များ ရစ်ပတ်နေသည်ကို ထမင်းချက်မိန်းမကြီးက ပြောဖူးကြောင်းကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။

“ဟုတ်တယ်... တယ်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ဗျာ ကျုပ် စုံထောက်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်လာတာ ၁၆ နှစ်ရှိပြီ။ ဒီလိုဟာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး... ဒါထက် သူ့ဘယ်ကို သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ထင်မြင်ချက်တော့ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့”

“မပေးနိုင်ဘူးဗျာ... အမှန်ပြောရမှာဖြစ် ကျွန်တော်တို့အဖေ မသေခင် ကတည်းက ဒီမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီအစ်ကိုချင်း ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ခဲ့တယ် ခင်ဗျ။ အမွေခွဲတော့လည်း သူက လယ်တွေနဲ့အိမ်ကိုယူ၊ ကျွန်တော်က ငွေသား ယူပြီး အိမ်ကဆင်းလာခဲ့တယ်”

“အော်... ဒီလိုကို... ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုအရင်း မဟုတ် ဘူးဆို”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ တစ်ဝမ်းကွဲပါ... နို့ပေမယ့် လေးနှစ်သား ကတည်း အဖေက သားအရင်းလို သူ့ကို မွေးစားလာခဲ့ပါတယ်”

စုံထောက် ပြန်သွားပြီးနောက် မောင်ထွန်းလှသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်ထွန်းကျော်၏ ထူးဆန်းသောဘဝကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ စက်ဆုပ် ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသော အမွေးအမျှင်များ ထူထပ်သည့် လက်ကြီးနှစ်ဖက် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ တောကြီးတောင်ကြီးများထဲတွင် တောပင်ကူ ကြီးများနှင့် အတူနေရသည်ဟု မကြာခဏ အိပ်မက်မက်တတ်သည်ဟု ပြောသော မောင်ထွန်းကျော်၏ စကားများကို လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး သူ့အားအင်ထုတ်၍ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ရာတွင် ထိုဖျစ်ညှစ်ခြင်း ခံရသော အရာဝတ္ထု၌ ပင်ကူမျှင်ကဲ့သို့ အလွန်နူးညံ့သော အမျှင်များ ရစ်ပတ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းမှာ ယင်းကဲ့သို့ အားအင်ထုတ်၍ ဖျစ်ညှစ်ရာတွင် ၎င်း၏ လက်မှ ပိုးကောင်ကဲ့သို့ အမျှင်များပင် ထွက်လေသလော စသည်အားဖြင့် အထက်ပါ အချက်အလက်များကို ဆက်စပ်တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းလှသည် သေနတ်နှင့် တောထွက် သော အဝတ်အစားများကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဖြူးမြို့သို့ အဆန်စာပို့ရထားဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရာ ညနေ ၆ နာရီတွင် ဆိုက်ရောက်လေ၏။ မိမိရောက်လာသည်ကို လူသိမည်စိုးသဖြင့် ဗိုလ်တဲ၌ ရပ်ဖျက်တည်းခိုပြီးသော် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် စားသောက်ရန် အစားအစာ အနည်းငယ်နှင့် ရေဘူးကို အိတ်တွင် ထည့်၍ အနောက်ဘက် တောင်ခြေသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကျွဲမကျားရွာ ရေပ်တွင် ဆေးအပန်းဖြေ၍ တောင်ကို တက်လေရာ ၈ နာရီခွဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းစခန်းသို့ ရောက်၍ ကျောင်းကိုမျှ မဝင်ဘဲ

ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားလေးရှိရာ တောင်ထိပ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ဘုရားကို ဝတ်ပြုပြီးလျှင် ကုန်းတော်ရင်ပြင်၌ ဆေး အမောအပန်းဖြေနေသော ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှ အနောက်မြောက် စူးစူးသိုသွားသော လမ်းအတိုင်း လိုက်လေသည်။

ထိုနေရာရှိ လမ်းများမှာ တောင်အောက်ရှိ ရွာများမှ ဝါးခုတ်ထင်းဆွဲ သွားသော လမ်းကလေးများသာဖြစ်၍ အတန်ကြာ သွားမီလတ်သော် မောင်ထွန်းလှသည် မြောက်စူးစူးသို သွားသော လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလေ၏။ ထိုလမ်းမှာ အထက်ရှိ တောင်ထိပ်များဆီမှ ဝါးများကို တစ်စုတည်း နောင်ဖွဲ့ ကာ စွပ်ဖားများကဲ့သို့ ကျွဲများဖြင့် ပုံး၍နေသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု မှတ်ထင် ရသော်လည်း နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တောနက်လှ၏။

အချို့နေရာများ၌ ထိုလမ်းကြောင်းမှာ အလွန် နက်ရှိုင်းသော ချောက် ကမ်းပါးများထိပ်နှင့် လွတ်ရုံမျှသာ ရှိ၏။ အချို့နေရာများ၌ကား အလွန်မြင့် သော ချုံကြီးများသည် နက်လှစွာသောချောက်၏ထိပ်ကို လမ်းနှင့် ဝိုင်းခြား ထား သကဲ့သို့ တည်ရှိ၏။

ထိုနေရာများသည်ကား လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က မောင်ထွန်းလှ နှင့် မောင်ထွန်းကျော်တို့ အမဲလိုက်နေကျ နေရာများ ဖြစ်၏။ တောင်စွယ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား၌ နက်ရှိုင်းလှစွာသော လျှိုကြီးများရှိရာ တောင်နံရံများ တွင် သဖွတ်နှင့် ဆူးရစ်ချုံကြီးများရှိ၍ တောင်အောက်ချိုင့်များထဲ၌မူ တောငှက်ပျောများ အလေ့ကျပေါက်နေကြ၏။ အချို့နေရာများ၌ လျှိုအောက် သို့ ဆင်းရာလမ်း မရှိသလောက်ပင် မတ်စောက်လှ၏။ မောင်ထွန်းကျော်မှာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပြီးနောက် ယခင်က သွားရောက်ခဲ့ဖူးသော တောကြီးအုံကြား သို့ သွားရောက်ခြင်းကား အဓိပ္ပာယ် မရှိချေ။ သို့စဉ်လျက် မိမိ လာရောက်ရာဗွေ သည်မှာ မှားလေပြီဟု အောင်းမေ့မိ၏။

မောင်ထွန်းလှသည် သေနတ်ကို ကိုင်ကာ ထိုလမ်းရှိ ချောက်ကမ်းပါး အစွန်း တစ်လျှောက်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်သွား၏။ တောဝက်များ ပစ်ရန် တောင်အောက်လျှိုထဲသို့ ဆင်းနေကျ နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ချုံတစ်ချုံသားတွင် အဝတ်စကလေးတစ်ခု တင်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ လက်ကိုင်ပုဝါယောင်း တစ်ထည်ဖြစ်နေသည့်ပြင် ၎င်းမှာ

www.burmeseclassic.com

မောင်ထွန်းကျော် ကိုင်တွယ်သုံးစွဲနေကျ လက်ကိုင်ပုဝါမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ပို၍ အံ့အားသင့်မိ၏။

မောင်ထွန်းလှသည် လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် လျှို့ဝှက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသက်ခဲ့၏။ ထိုနေရာ၌ အထူးသဖြင့် ကျောက်ထူထပ်သော နေရာဖြစ်၍ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများသည် တောင်ကမ်းပါးရံ၌ လည်းကောင်း၊ လျှိုလမ်းတလျှောက်၌ လည်းကောင်း၊ အနံ့အပြားရှိကြကုန်၏။ အောက်ခြေရှိကမ်းပါး စောက်များတွင် အတွင်းသို့ ရေလိုက်၍ စားထားသဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်၍နေသော လိုဏ်ဂူများရှိ၏။ ထိုအတွင်းသို့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ဝင်၍ ပုန်းအောင်းနေတတ်သည်ကို ယခင်က ရံပန်ရံခါ တွေ့ဖူး၏။ မောင်ထွန်းကျော်သည် ယခင်က သူ့ရောက်ဖူးသော ထိုကျောက်ခေါင်းလိုဏ်ဂူတစ်ခုခု အတွင်း၌ အစိုးရအပြစ်ဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် လာရောက် ပုန်းအောင်း၍ နေကောင်းနေပေလိမ့်မည်။ မောင်ထွန်းလှမှာ ပထမ၌ စိတ်ပျက်မိသော်လည်း ချုံစပ်တွင် မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိ၏ အယူအဆကို ထိုအချက်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထောက်ခံနေ၏။ မောင်ထွန်းကျော်သည် လူသတ်မှု မဖြစ်မီကသော်လည်းကောင်း၊ မကြာသေးမီက ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ထင်ရှား၏။

လျှို့အောက်သို့ရောက်၍ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးများ အကြားနှင့် ဂူကဲ့သို့ဖြစ်နေသော လိုဏ်ဂူနှစ်ခုသုံးခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေလေ၏။ သို့သော် ထိုနေရာမျိုးမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်များသော် လည်းကောင်း၊ ပိုးကောင်မွှားကောင်များသော် လည်းကောင်း ရှိတတ်၍ မောင်ထွန်းလှသည် သတိထားကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။

လိုဏ်ခေါင်းကလေး သုံးခုကို ကြည့်ပြီးနောက် မိမိဆင်းခဲ့သောလမ်းနှင့်အဆေးဆုံးဂူတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုဂူမှာ မောင်ထွန်းကျော်နှင့် တောဝက်များ လိုက်ခဲ့စဉ်က တစ်ကြိမ်တွင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တစ်နာရီခန့်မျှ ဝင်၍ ပုန်းနေခဲ့ဖူးကြောင်း သတိရမိ၏။ ဂူတွင် တံငယ်ပမာဏခန့်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိရာ ၎င်းဂူနှင့် တစ်တောင်ခန့်သာ ကွာသဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်လိုသောသူသည် တစ်ဘက်မှ ကိုယ်ကိုစောင်းကာ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် ဝင်ရလေသည်။

ဂူအတွင်းမှ မည်သည့်အသံမှ မကြားရချေ။ လျှို့လမ်းတစ်လျှောက်မှ တိတ်ဆိတ်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်ထပ်ကျောက်ကြား အတွင်းမှ ငိုသွားမြည်သံကိုသာ သဲသဲကြားရ၏။ မောင်ထွန်းလှသည် သေနတ်ကို အသင့်ထမ်းထိုးပြီးနောက် ကျောက်တုံးကြီးကြားမှ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဂူဝမှာ နှစ်တောင်ခန့်မျှ ရှိပြီးလျှင် အတွင်းသို့ကျယ်ပြန့်သွားရာ အချိန်မှာ ၁၀ နာရီကျော်ကျော်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ကညင်ပင်ကြီးများ ထိပ်မှပျောက်ကြားတိုးဝင်လျက်ရှိသော နေရောင်သည် ဂူအတွင်းသို့ အတော်အတန် လင်းစေလျက် ရှိ၏။

အတန်ငယ်ဝင်မိသောအခါ အတွင်း၌ မှောင်နေသဖြင့် မောင်ထွန်းလှသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသုံးပြုကာ တိုးဝင်သွား၏။ လက်ဝဲဘက်၌ကား အပြာရောင်ရောင်ရှိသော ကျောက်တုံးများသည် မည်ညာသော နံရံတွင် ပတ်ကြားအက်ကြီးများကို ဖြစ်စေလျက်ရှိ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ဂူ၏ ရှေ့ပိုင်းကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်၍ ၎င်းမှတစ်ဖန် လက်ယာဘက်သို့ ဓာတ်မီးရောင်ရောက်၍ သွားရာ မောင်ထွန်းလှသည် စက္ကန့် ၃၀ ခန့် အံ့အားသင့်ကာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ပထမသော် မိမိမျက်စိကိုပင် မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေပြီးနောက် ကိုယ်ပေါ်ရှိ မွှေးညှင်းများသည်လည်း လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် တို့လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်၍ သွား၏။ ဂူမှာ အတွင်းတွင် ၁၅ ပေ ပတ်လည်ခန့်ကျယ်၍ လက်ယာဘက်ထောင့်၌ကား အောက်ပါ ထူးဆန်းသော ရှုမြင်ခင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဂူ၏ထောင့်ချိုးနံရံ နှစ်ဘက်တွင် ၆ ပေပတ်လည်ခန့်မျှ ရှိသောပင်ကူအိမ်ကြီးတစ်ခုသည် စည်မျက်နှာကျက် ထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေရာ အပေါ်ပိုင်းတွင် ဗန်းကလေးတစ်ချပ်မျှကြီးသည့် ပင်ကူကြီးနှစ်ကောင် ရှိနေ၏။ ရွှေကြိုးစေ့ခန့်ရှိ ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးများမှာ ဓာတ်မီးရောင်တွင် တောက်ပလျက်ရှိရာ အမွှေးနက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော လက်တံကြီးများသည်လည်း တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။ ပင်ကူအိမ်အလယ်ရှိ ပိုးအိမ်ကြီးမှာ လင်ပန်းကလေးခန့်ကြီး၍ ၎င်းမှာကပ်ကာ လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းသည် ပင်ကူမျှင်များဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ တွဲရစ်ကျလျက် ရှိနေလေသည်။ အလောင်းကား အသားမရှိတော့ဘဲအရိုးစုကို အပေါ်ရံမှ အရေပြားနှင့် အဝတ်အစားများက ထိန်းထားသဖြင့်သာ ပုံသဏ္ဌာန် မပျက် ရှိနေလေသည်။ အဝတ်အစားနှင့် ကိုယ်လုံး

၂၂၄ ○ ဘုန်းရွှေများ

ကိုယ်ထည်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် မိမိအစ်ကို ကိုထွန်းကျော်၏ အလောင်းဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။

မောင်ထွန်းလှသည် လက်မှလွတ်ကျသော ဓာတ်မီးကိုပင် မကောက်နိုင်ဘဲ ဂူပြင်သို့ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

နောက် ၃ ရက်မျှကြာသောအခါ မောင်ထွန်းလှသည် အစ်ကို၏ အလောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ရန် လူယုံနှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ လာခဲ့ရာ အဝတ်အစားများနှင့် အောက်သို့ပုံ၍ ကျနေသော အရိုးစုကိုသာ တွေ့ရတော့၏။ ပင့်ကူအိမ်ကြီးနှင့်တကွ ပင့်ကူကြီးနှစ်ကောင်ကိုကား အစအနမျှ မတွေ့ရချေ။ မောင်ထွန်းကျော်၏ ယုတ်ညံ့သော ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ သေဆုံးရပုံကို လည်းကောင်း မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

* * *

မမြင်ရသော စုတ်ချက်

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ၆ နှစ်ခန့်က အစိုးရစုံထောက် အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုငွေဇင်၊ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် အနောက်ပိုင်း မှုခင်းဘက်ဆိုင်ရာ စုံထောက်များ ဖြစ်ကြ သည့်အတိုင်း တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် “လင်တိုင်း” ဟိုတယ်၌ နံနက်စာ စားလျက် ရှိကြ၏။

ကိုမျိုးသန့်မှာ အမှုများကို စုံစမ်းရာတွင် ရှေ့နောက် နှိုင်းချိန်ခြင်း၊ ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သော သဘာဝကို လေ့လာခြင်း၊ ကာယကံရှင်တို့၏ ရာဇဝင်ကို ရှာဖွေခြင်းစသည့် ဉာဏ်ကစားရသော ဦးနှောက်ဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်လျက် ကိုငွေဇင်မှာမူ လက်ထိလက်ရောက် ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ယှဉ်ပြိုင် ပစ်ခတ်ခြင်းတို့၌ ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်... တရားခံအား အနည်းနှင့် ဖြစ်စေ၊ ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုမီ အမှုမှန် မမှန်ကို တွေးတောကြံဆရာသည့် အလုပ်က ရှေ့တော်မြော် ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုငွေဇင်မှာ မှုခင်းတိုင်း လိုလို၌ပင် ကိုမျိုးသန့်၏ ဦးနှောက် အကူအညီကို ယူခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုမျိုးသန့်မှာ ဆရာဖြစ်၍ ကိုငွေဇင် ကတပည့်အဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် “လင်တိုင်း” ဟိုတယ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပြီးနောက် ကျားလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာ ရွှေတောင်တန်းဆိပ်သို့

ရောက်သောအခါ လမ်းထဲမှ သူငယ်နှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ပန်းချီဆရာ ဦးကျော့ပေအိမ်၌ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားကြောင်း၊ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အလောင်းကို ရုတ်တရက် တွေ့ရသဖြင့် တိုက်အပေါ်ဆုံးထပ်မှ အော်ဟစ်ပြေးဆင်းလာရာ အောက်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်လျှင် အရပ်ထဲမှ လူများဝိုင်းအုံလာကြကြောင်း၊ အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်ကြသောအခါ ပန်းချီဆရာ ဦးကျော့ပေမှာ လည်ပင်းပြတ်လုံးမခန်း၊ ဒဏ်ရာကြီးနှင့် သူ၏ အခန်းထဲတွင် တစောင်းလဲကျ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ကြောင်း၊ အရပ်သွားများမှ မည်သူမျှ အခန်းတွင်းသို့ မဝင်ဝံ့သေးဘဲ ရှိကြသည်နှင့် ပုလိပ်အရာရှိများထံ အပြောအလွှား လာရောက်တိုင်ကြားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။

သို့နှင့် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့သည် ပန်းချီဆရာကိုကျော့ပေနေသော အိမ်သို့ သူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လာခဲ့ကြလေသည်။

ကိုကျော့ပေနေသော တိုက်ခန်းမှာ သုံးထပ်တိုက်တစ်လုံး အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်၍ ကိုကျော့ပေမှာ လူဖျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သူ ဖြစ်ပြီးလျှင် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးထံတွင် ထမင်းလခ ပေးစားသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အလယ်ထပ်တွင် နေထိုင်ကြောင်း၊ ကိုကျော့ပေမှာ ကိစ္စရှိမှသာ အပြင်သို့ ထွက်၍ အလွန် အိမ်ပြဲသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူကားများမှာ ဖိုင်းအတ်ခေါ် ပန်းချီပညာရပ်တွင် ပြောင်မြောက်သော လက်ရာများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပြပွဲပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုတံဆိပ်အမျိုးမျိုး ရရှိခဲ့ကြောင်းဖြင့် သိရလေသည်။

အရာရှိ နှစ်ယောက်တို့ အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ အလောင်းကြီး ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေဘဲ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ကိုကျော့ပေ၏အလောင်းမှာ လည်ပင်းကို လက်ယာမှ လက်ဝဲဘက်သို့ ခပ်စွေစွေ ခုတ်၍ထားသော ဓားချက်ကြောင့် ပြတ်လုတ်ကာမျှ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်နှာအပေါ်သို့ လန်ကာ လက်ဝဲဘက် နံဆားဖြင့် ခပ်စောင်းစောင်း လဲကျလျက်ရှိရာ လည်ပင်းမှ စီးကျနေသော သွေးများသည် မျက်နှာအနီးတွင် အိုင်ထွန်းလျက် ရှုပ်အက်၍ အဖြူပေါ်၌လည်း သွေးစက်များသည် အကွက်ကြီးများဖြစ်ကာ နှစ်နေရာ၊ သုံးနေရာ၌ စွန်းထင်းလျက် ရှိလေသည်။ ဓားခုတ်ထားပုံမှာလည်း ခပ်စောင်းစောင်း ခပ်စွေစွေ ရှိနေသည်။ သေသူ၏ မျက်နှာမှာလည်း အလန့်တကြား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့် အမူအရာ ရှိသည်။

တိုက်၏ အောက်ဆုံးထပ်မှာ မြန်မာ ဆေးတိုက်တစ်တိုက် ဖြစ်၍ လိုငွေဇင်သည် လသာလမ်း ဌာနသို့ ချက်ခြင်း အကြောင်းအကြား လိုက်ရာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက် မကြာမီ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကိုကျော့ပေ၏ အခန်းမှာ အလှတင်ထားသော ပန်းအိုးများ၊ စုတ်တံထည့်သည့် ကြွေခွက်များစသော ပန်းချီကိရိယာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ အရှေ့ဘက် လေဝင်ပေါက်ကြီးများမှာ မှန်တံခါးများ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် အလင်းရောင်သည် တစ်ခန်းလုံးသို့ ထိုးဝင်ရောက်လျက် ရှိ၏။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂဟူ၍ များစွာမရှိလှဘဲ ကုလားသိုင့်နှစ်လုံး၊ စားပွဲဝိုင်းကလေးတစ်ခု နောက်ဖေးခန်းနှင့် ခြားထားသော လိုက်ကာတစ်ခုသာ ရှိလေသည်။

လက်နက်ကိုကား အထူးရှာဖွေရန် မလိုတော့ချေ။ သေသူဦးခေါင်းနှင့် သုံးပေခန့်အကွာတွင် ဂေါ်ရခါးများ ကိုင်လေ့ရှိသော ဂေါ်ရခါးစားကြီး တစ်စင်းကို ဓားသွားတွင် သွေးများစွန်းပေလျက် တွေ့ရှိရလေသည်။ သို့သော် ဓားပေါ်၌ လက်ရာများ မတွေ့ရချေ။

အစိုးရဓာတ်ပုံဆရာသည် အလောင်းတည်နေပုံကို ထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဓာတ်ပုံရိုက် ကူးယူ၏။ ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်အရ ကိုကျော့ပေ သေဆုံးသည်မှာ အနည်းဆုံး ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

အမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အခြားသက်သေခံ ပစ္စည်းဟူ၍ အခန်းတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ သို့သော် အခန်း၏ မှိုင်းရင်းဘက် ထောင့်၌ ပန်းချီကား ရေးဆွဲရန် အောက်ခံသစ်အမာဖြင့် ထောင်ထားသည့် လေးတိုင်စင် “စင်” တစ်ခုရှိရာ ၎င်းအပေါ်ရှိ ရွက်ဖျင်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရေးလက်စ အရပ်ကားတစ်ခုကို ရှေးဦးစွာ ကိုငွေဇင် တွေ့မြင်ရတော့သည်။

စုတ်တံ ၁၀ ချောင်းခန့် ဖိုက်၍ထားသော ကြွေအိုးကလေး တင်ထားသည့် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုပေါ်၌ကား ဆီဆေးအမျိုးစုံ တစ်စုံစီ ခွဲခြားတင်ထားသည့် “ပဲလက်” “pallet” ခေါ် ဆေးခွက်အပြားတစ်ခုရှိ၍ ဆေးရောင်စုံ “တို့” ထားသော စုတ်တံ ၃၂၄ ချောင်းကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ဆေးများမှာ ဖိုလျက်ပင် ရှိသေးသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မကြာသေးမီအချိန်က ထိုပန်းချီကားကို ရေးဆွဲသွားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရွက်ဖျင်ထဲမှ ပုံမှာ မျက်နှာပေါ်သို့ လန်နေသော ကိုကျော့ဖေ၏ အလောင်းပုံ ဖြစ်၍ လက်ဝဲဘက်နံရံစောင်းဖြင့် လဲနေပုံမှာ ပုံဆွဲသော နေရာမှ ကြည့်လျှင် ရှုထောင့်မှန်ကန် ညီညွတ်လှ၏။ အချိုးအစားလည်း အလွန်တိကျ မှန်ကန်ပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်၌ သွေးများစီးဆင်းနေပုံ၊ ရှပ်အင်္ကျီ၌ သွေးများ အကွက်လိုက် စွန်းထင်းနေပုံတို့ပင်လျှင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားသကဲ့သို့ တစ်သေဝေ မတိမ်း တူညီလေသည်။ အလောင်းပုံ၏ နံဘေး၌ကား နောင်အခါရေးဆွဲရန် မီးသွေးခဲတန်ဖြင့် ပုံကြမ်းလောင်းထားသော လူရုပ်ပုံတစ်ခုသည် ဂေါ်ရခါး ဓားတစ်လက်ကိုကိုင်ကာ မထင်မရှား ရှိနေ၏။ ထိုပုံမှာ ကိုကျော့ဖေကို သတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း အနေအထားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် သိနိုင်လေသည်။ သေသူသည် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာကို ခံစားလျက် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ လှသော အမူအရာသည်လည်း ရုပ်ပုံ၏ မျက်နှာ၌ ပေါ်လွင်လျက်ရှိရာ ပုံတူ ကူးဆွဲသည်ထက် သေခြင်း၏ သဘာဝကို ပို၍ သရုပ်ဖော်သကဲ့သို့ ရှိနေလေ သည်။ ကိုကျော့ဖေ သေဆုံးသည်မှာ ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ညဉ့် ၁၂ နာရီခန့်က ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်က တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစား လျက် ရှိသည့်ဟန်ဖြင့်...

“ဆန်းတော့ အတော်ဆန်းတာပဲ ကိုငွေဇင်... နီပေမယ့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျုပ်တို့ လမ်းစတစ်ခု ရတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုရတာလဲ ဆရာ”

“ဒီပုံကို ဆွဲတဲ့လူဟာ ကိုကျော့ဖေ အသတ်ခံရတာကို မြင်တဲ့လူ တစ်ယောက်ရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကိုကျော့ဖေ အသတ်ခံ ရပြီးတဲ့နောက် ချက်ခြင်းရောက်လာတဲ့ လူရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ စုတ်ကျစုတ်နလည်း အတော်ကောင်းပြီး ဆီဆေးမှာ အတော်နိုင်တဲ့ ပန်းချီ ဆရာတစ်ယောက်ဗျ”

“သတ်တဲ့လူများ ဖြစ်နေရောလားဆရာ”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ကိုမျိုးသန့်သည် ပန်းချီကားကို အထပ်ထပ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဆွဲထားသော ရုပ်ပုံမှာ ယခင်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း

သာမန် ပန်းချီကားတစ်ချပ် မဟုတ်ဘဲ ကိုကျော့ဖေ သေရခြင်း၏ မူလအကြိမ် အပျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားခြင်း၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝကို လည်းကောင်း အသက်သွင်းထားသည်နှင့် တူလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းမှုများ ပြီးသည်နှင့် ကိုကျော့ဖေ၏ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် အလောင်းအနီး၌ တွေ့ရသော ဓားကို ကြည့်ရှုကြရာ ဓားသွားပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ အရိုး၌ လည်းကောင်း၊ လက်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသဖြင့် ကိုငွေဇင်က ကပ်ထူ သေတ္တာကလေးတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ထား လိုက်၏။

သန့်။ ။ “ကိုင်း ကိုငွေဇင်... ကျုပ်တို့ နောက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်က ကိုကျော့ဖေရဲ့ ရာဇဝင်ကို နည်းနည်း လိုက်ကြရလိမ့်မယ်”

ဇင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး ပြောပုံကတော့ ဒီလူဟာ ဘယ်မှ ထူးထူးခြားခြား မသွားတတ်ဘူး။ အလုပ်ပြီးတာတောင် ဘယ်မှ သူ သွားမပို့ဘူးတဲ့ ဆရာရဲ့။ အလုပ်ရှင်က လာယူမှ ပေးလိုက်တာချည်း ပဲတဲ့”

သန့်။ ။ “ဒီလောက်နဲ့ မဖူလုံသေးဘူးပေါ့ဗျာ။ လူစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်ဆိုတာ သူရဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဘယ်သူတွေက သူရဲ့ မိတ်ဆွေ တွေ ဘယ်သူတွေဟာ သူနဲ့ ရန်သူတွေ အများအားဖြင့် ဘယ်နေရာ သွားတတ်တယ်၊ လာတတ်တယ် စသဖြင့် ကျုပ်တို့ သိဖို့လိုတယ်”

ထိုအချိန်၌ အရပ်သား နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်သာ အခန်းဝဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သို့ရှိစဉ် အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်လျက် အသားခပ်မည်းမည်း လူဝဝတစ်ယောက်သည် အရပ်သားများကြားမှ တိုးဝင်လာပြီးလျှင် ပုလိပ်အရာရှိ များနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေသည်။ ပုလိပ်အရာရှိနှစ်ဦးလည်း ထိုသူအား ခရီး ဦးကြိုပြုကာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေသည်။

သန့်။ ။ “ထိုင်ပါခင်ဗျာ... ဘာကိစ္စလဲ အမိန့်ရှိပါဦး”

ထိုသူ။ ။ “နာကျည်းလိုက်လေဗျာ... ကိုကျော့ဖေ အလောင်းတောင် မတွေ့လိုက်ရတော့ဘူး မိတ်ဆွေတို့”

သန့်။ ။ “ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူလဲ”

ထိုသူ။ ။ “ကျုပ်က ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှတဲ့ ... ကိုကျော့ဖေနဲ့ အင်မတန်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေပါဗျာ။ ဒီကနေ့မနက် ၁၀ နာရီလောက် လာခဲ့ပါလို့ ချိန်းထားတာဗျ။ အခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်လို့”

သန့်။ ။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သင်ရတာလဲ”

လှ။ ။ “ဪ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား... မှားလို့ပါဗျာ...”

သန့်။ ။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကိုကျော့ဖေဟာ အသတ်ခံရတာ ဦးဘလှရဲ့”

လှ။ ။ “အလိုလေး ဘယ်သူများပါလိမ့်ဗျာ... ကိုကျော့ဖေဟာ အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ ရန်သူဆိုလို့ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး... ရှေ့ကို တက်လမ်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ အင်စပတ်တော်မင်း... ပြီ တော့ ဖိုင်းအတ်မှာ စုတ်ချက်ရော ဆေးစပ်ရော လက်ရာရော အင်မတန် ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျ။ ပြီးတော့ သူ့ကားတွေက လူတစ်ယောက် ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ပုံ ဆွဲရင် ကြည့်လိုက်တဲ့ လူရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ် တိုင် ခံစားနေသလို စိတ်မျိုးဝင်လာသည်အထိ အသက်ဝင်အောင် ဆွဲနိုင်တယ်...”

ကိုမျိုးသန့်က ပန်းချီဆွဲသော ခုံရှိရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ရွက်ဖျင်တံ ပေါ်၌ ဆွဲထားသော ပုံကို ပြပြီးနောက်

“ဒီပုံမျိုးလား ဦးဘလှရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒါဟာ သူ့လက်ရာပါလား”

“အလို ဘယ်နယ်ကြောင့် သူ့လက်ရာလို့ ပြောနိုင်တာလဲဗျာ... ပုံကိုပဲ သေသေချချာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် အင်စပိတ်တော်မင်း ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာ ပုံကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်သူ့ လက်ရာလဲဆိုတာ ပြောနိုင်တယ်...”

“ခင်ဗျား မျက်စေ့လွဲနေပြီ ထင်တယ်... ပုံက သူ့သေနေတဲ့ပုံဗျ... အလောင်းကို ယူသွားလို့ ခင်ဗျားတော့ မမြင်လိုက်ရဘူး... နို့ဓမ္မယုံ ကြမ်းပေါ် မှာ အလောင်းကျနေတဲ့ပုံရော ၊ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ခုံဘက်က မြင်ရတဲ့ ထောင့်ချိုး အနေအထားရော၊ အထိတ်လန့် ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာရော... အို ကုန်ကုန် ပြောရရင် ကြမ်းပေါ်မှာ စီးကျနေတဲ့ သွေးအိုင်နဲ့ အင်္ကျီပေါ်မှာ စွန်းနေတဲ့

သွေးကွက်တွေပါ ချွတ်ပွတ်ထားသလို ဒီကားချပ်နဲ့ တူနေတယ် ဦးဘလှရဲ့... ဒီတော့ ကိုကျော့ဖေ ဆွဲတဲ့လက်ရာဆိုတာ ယုတ္တိရှိနိုင်ပါမလား”

“ယုတ္တိရှိတာ မရှိတာတော့ တခြားပေါ့ဗျာ... ကျုပ်က လက်ရာသာ ပြောတာကို လက်ရာကတော့ ကိုကျော့ဖေ လက်ရာလို့ ကျုပ် အတတ်ဆိုရဲ တယ်”

“သေပြီးမှ ကိုကျော့ဖေက သူ့ပုံကို လူသေရာက လာဆွဲတာလား ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ တခြား ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ဆွဲပုံကို အတုခိုးပြီး မဆွဲနိုင်ဘူးလား”

“မဆွဲနိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ဖြေရလိမ့်မယ်... ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ နားလည်ချင်မှ နားလည်မယ် ART “အတ်” ခေါ်တဲ့ သုခုမပညာဆိုတာ “မူလ” ကို အတုခိုးလို့ ရတာများ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ အတုခိုးရင် အတုခိုးတာပဲ ဖြစ်မယ်။ “မူလ” တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအချက်ကို ကျုပ်တို့ ပန်းချီဆရာရဲ့ ပန်းချီမျက်စေ့ကသာ မြင်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့တော့ မြင်နိုင်တယ် မဟုတ်ဘူး”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့် သည် ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှ ပြောသော စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင်လျက် ရှိလေသည်။ ဤအချက် သည် ကိုကျော့ဖေ သတ်မှုတွင် တျားခံအား ခြေရာခံရန် လမ်းစတစ်ခုကိုပင် မဟုတ်ပါလား”

လှ။ ။ “ကိုင်း အင်စပိတ်တော်မင်း... ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုပါဦး။ အသုဘကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်ပဲ ကြည့်စီစဉ်ရပါလိမ့်မယ်”

သန့်။ ။ “ကောင်းပါပြီ”

လှ။ ။ “ကျွန်တော်က ကျောက်မြောင်း သင်္ဂဟလမ်းမှာ နေပါတယ်။ ဘယ်အခါမဆို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ”

ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှသည် သူ၏ နေရပ်လိပ်စာကို အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့် အားပေးခဲ့ပြီးနောက် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများနှင့်အတူ ခြေသံတစ်သံကို ကြားရပြီးနောက် အသက်၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက် သည် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာလေသည်။ မိန်းကလေးသည် အခန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်ပြီးနောက်-

“တကယ်ပဲလားရှင်... ကိုကျော့ဖေ သေတယ်ဆိုတာ ဘုရားမလို မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မ ဆိုတောင်းပါတယ်”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်သည် မိန်းကလေးအားက နှစ်သိမ့်စေ ပြီးနောက်-

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ... ထိုင်ပါ... ကိုကျော့ဖေသေတာ အမှန်ပါပဲ။ အလောင်းကို အခုပဲ ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရပါတယ်”

“နာမည်က”

“ဪ... ကျွန်မ နာမည်လား ကျွန်မနာမည်က မခင်မူပါပဲရှင်။ ကျွန်မက ပန်းချီပညာသင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုကျော့ဖေရဲ့ တပည့်ရင်းပါပဲ”

“ဪ...”

“ကိုကျော့ဖေ သေပုံကို တစ်ဆိတ်ပြောပါဦး အင်စပိတ်တော်မင်းရယ်။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲရှင်...”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်က ကိုကျော့ဖေ အလောင်းတွေ့ရပုံကို အကျဉ်းချုပ် ပြောပြလျက်ရှိလေသည်။

“ဪ... ဒါထက် ခြေရာ၊ လက်ရာများကော ရှင်... ဘာမှ မတွေ့ ရဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာမှမတွေ့ရသေးဘူး ဆိုပါတော့။ ပတ်သက်တဲ့ ဂေါ်ရ မီးစားကလွဲပြီး ဘာမှ မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဪ... ဒါထက် ပန်းချီပညာ သင်တစ်ယောက်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်က မခင်မူအား ပန်းချီဆွဲသော စင်က လေးရှိရာ အခန်းထောင့်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် “ဟောဒီပုံ ဆွဲထားတာ တွေ့ရတော့ အတော်ဆန်းတယ် မခင်မူ။ ကိုကျော့ဖေ ဆွဲနေတဲ့ပုံကို ဆီဆေးနဲ့ ဆွဲထားတယ်။ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်တစ်ယောက် အမြင်နဲ့တောင် တော်တော် ကောင်းတဲ့ လက်ရာလို့ အောက်မေ့တာပဲ။ မခင်မူက အလောင်းကိုတော့ မမြင် လိုက်ရဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့က မြင်လိုက်လို့ အလောင်းနေပုံ အနေ အထားရော၊ ရှုမြင်ခင်းရော “တကယ်ပုံတူ” ပါပဲဗျာ။ ကိုကျော့ဖေ အင်္ကျီပေါ်က ဟောဒီ ဆွေးစက်တွေတောင် အလောင်းပေါ်မှာ ပကတိ ရှိနေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ”

မခင်မူသည် ပန်းချီးကားကို အချိန်အတော်ကြာမျှ စူးစိုက်ကြည့်ရှု လျက် ရှိ၏။ ပထမ မျက်နှာပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် မျက်စိညှိုးများ ကျလာကာ ရှိုက်ငင်လျက် ရှိလေသည်။

မခင်မူမှာ အသက် ၂၅ ခန့် ရှိပြီးလျှင် အလွန်ခေတ်ဆန်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ကျစ်လစ်၍ သေးသွယ်သော်လည်း အရပ်အမောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ခွန်အားဗလ၌ လည်း ကောင်း၊ သာမန်မိန်းမများထက် လည်းကောင်း၊ အဆက်အပေါက် ပုံပန်းကျန၍ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ယဉ်ကျေးပြေပြစ်၏။ သို့သော် မျက်လုံးများမှာမူ သာမန် မိန်းမချောများထက် ပို၍ နက်မှောင်တောက်ပသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

စိတ်သဘော မာကျောခက်ထန်လှသော စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်ပင် အလုပ်ဝတ္တရားများကို ခေတ္တ မေ့သွားသကဲ့သို့ မခင်မူအား အတန်ကြာ ငေးမောကြည့်ရှုကာ အာရုံစူးစိုက်၍ နေမိတော့သည်။

မူ။ ။ “အို... ကျွန်မ မကြည့်ရက်ဘူး အင်စပိတ်တော်မင်း။ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေတော့ရှင်”

“မခင်မူသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ မူးမေ့သွားမတတ် ရှိနေသဖြင့် အင်စပိတ်တော်မင်း ကိုမျိုးသန့်လည်း ၎င်းအား ချောမော၍ ခေါ်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုငွေဇင်အား အငှားကားတစ်စီး ခေါ်စေပြီးလျှင် ၎င်းနေထိုင်ရာ အရှေ့ပိုင်း ၅၂ လမ်းသို့ လိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၈ နာရီကျော်ကျော်လောက်၌ပင် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့သည် အမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းရန် ရွှေရတော်တန်း ကိုကျော့ဖေ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြရာ ကိုငွေဇင်က နာရီဝက်ခန့် စော၍ ရောက်လာ လေသည်။

ကိုငွေဇင်သည် အရပ်ကားရှိရာသို့ ရောက်လျှင် ဖျတ်ခနဲ လန့်သွား သည်ဟန်ဖြင့်...

“ဒီမှာဆရာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အရပ်ကားကို တစ်ယောက်ယောက် လာပြီး ထပ်ဆွဲထားတယ် ဆရာ”

သန့်။ ။ “ဘယ်မလဲ ပြစမ်းပါဦး။ မဟုတ်နိုင်တာဗျာ”

သို့သော် ကိုငွေဇင်ပြောသည်မှာ မှန်နေ၏။ ရုပ်ပုံကားပေါ်တွင် ယမန်နေ့က ကိုကျောဖေအလောင်းသာ ထင်ရှားစွာ ရှိနေသော်လည်း ယခုမူ (Back Grown) ခေါ် နောက်ခံဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့် မြင်ခင်းကို ရေးဆွဲထား၏။ ထို့ပြင် ယခင်က မထင်မရှားရှိသော လူသတ်ကောင်၏ ပုံမှာလည်း မျက်နှာမှ တစ်ပါး စုတ်ချက်များ ခြယ်လှယ်ပြီးလေပြီ။ ထိုပုံမှာ မျက်နှာမှတစ်ပါး အနက်ကဲ့သို့ ညိုမည်းမည်းဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ယောက်ျား၊ မိန်းမ မည်သူ့ မည်ဝါဟူ၍ မကွဲပြားချေ။ မျက်နှာနေရာ၌မူ ဗလာဟင်းလင်း ရှိနေ လေသည်။

ဇင်။ ။ “မဟုတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ကြည့်ပါလား။ သတ်တဲ့ လူတောင် မျက်နှာသာ မမြင်ရသေးတယ်။ တကိုယ်လုံး ဆွဲပြီးနေပြီ။ ပြီးတော့ “ဘတ်ဂရောင်း”လည်း ပြီးပြီဆရာ”

သန့်။ ။ “ဒီလူဟာ ရူးရင်သာ ဒီနေရာကို ပြန်လာမှာဗျ။ ခင်ဗျား သေသေချာချာ သော့ခတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

ဇင်။ ။ “သေသေချာချာ ခတ်ခဲ့ပါတယ် ဆရာ။ ပြီးတော့ ပုလိပ် တစ်ယောက်လည်း အောက်ထပ်မှာ တစ်ညလုံး အစောင့် ချထားပါတယ်”

သန့်။ ။ “ပြတင်းပေါက်တွေကများကော ဝင်နိုင်သလား။”

ဇင်။ ။ “မဝင်နိုင်ပါဘူးဆရာ။ နောက်ဖေးဘက်ကလည်း ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပါပြီ”

သန့်။ ။ “ခေါင်မိုးက လေဝင်ပေါက်ကိုကော ကြည့်ပြီးပြီလား။”

ဇင်။ ။ “ကျွန်တော် နောက်ဖေးခန်းက လှည့်ပြီး တက်ကြည့်ပြီးပြီ ဆရာ။ အလယ်က မှန်ချပ်ကြီးဟာ အသေပိတ်ထားတာပဲ။ ဒီတော့ ကောင်း ကင်ပေါက်ကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဝင်နိုင်ဘူး။”

သန့်။ ။ “အင်း... စဉ်းစားရတော့ အတော်ကြပ်တာပဲဗျို့။ လက်ရာကတော့ အရင်လက်ရာနဲ့ တစ်ဆရာတည်းဗျ။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့က အနုပညာသည် မဟုတ်တော့ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိပေဘူး။”

ဇင်။ ။ “ကျွန်တော်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဘလှသာ ဖမ်းချင်တာပဲ။ ဒီလူကြီးဟာ ကိုကျောဖေ အဆက်အသွယ်တွေကို အတော်သိတယ် ထင်တယ်”

သန့်။ ။ “အရင်မလိုပါနဲ့ဦးလေ။ ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ဘယ်အခါမဆို ကျုပ်တို့ ဖမ်းနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် နှစ်ဖက်လုံးကလည်း အပြီးမသတ်သေးလို့။”

နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ချေဗျာ။ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ အတူခေါ်သွား။ မခင်မူသွားခေါ်ဖို့တော့ လသာလမ်းကို ကျုပ် တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

ဇင်။ ။ “ခါဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဆရာပြန်ခေါ်ဦးမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆရာ”

“သူတို့ အဆက်ကို အကဲခတ်ချင်သေးလို့ပေါ့ဗျ။ ပြီးတော့ ကိုတာလှသာ တစ်ခုခုကို ဖုံးထားတယ် ကျုပ် ထင်တယ်”

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုငွေဇင် ထွက်သွားသောအခါ အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်လည်း အခန်းတံခါးကို ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကိုငွေဇင်သည် ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှကို ခေါ်ခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ်ပွားသော အခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်နှင့် တွေ့သောအခါ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ ယမန်နေ့ ကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အတန်ငယ် ညိုနွမ်းနေသည်ဟု ကိုမျိုးသန့်က မှတ်ချက် ချမိ၏။

ကိုမျိုးသန့်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ထိုးပေးလျက် “ထိုင်ပါ ဦးဘလှ အခုလိုခေါ်တာ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေပြီဗျာ”

လှ။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကျုပ်တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်ကဆိုရင် ဘာမဆို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ”

သန့်။ ။ “ဒီမှာ ဦးဘလှရဲ့ အဆန်းတစ်ခု ဦးဘလှကို ပြမလို့”

လှ။ ။ “ဘာများလဲ အင်စပိတ်တော်မင်း”

သန့်။ ။ “ကျွန်တော်တို့ မနေ့က တွေ့ရတဲ့ ဟိုစင်ပေါ်က ပန်းချီကား ပေါ့ခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မနေ့က တွေ့ရလို့ ဒီလက်ရာဟာ ကိုကျောဖေ လက်ရာပဲလို့တောင် ကျုပ်က ပြောသေးတယ်”

“အဲဒီ ဆွဲလက်စ ကားကို အခုဆက်ပြီး ဆွဲထားတာ တွေ့ရပြန်တယ်။ ဟေ့... ကိုငွေဇင် စင်ကို တစ်ဆီတံ ဒီဘက်လှည့်လိုက်စမ်းပါဦးဗျာ”

၂၃၆ ၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုငွေငင်သည် ကိုမျိုးသန့် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ရွက်ဖျင်ကားချပ် ဆွဲထားသည့် ပန်းချီခုံကို သူတို့နှင့် တည့်တည့် လှည့်လိုက် လေသည်။ ရုပ်ပုံမှာ အထက်ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ယမန်နေ့က တွေ့ခဲ့ကြသကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုကျော့ဖေအား ဓားနှင့် ရွယ်ထားသူမှာ ဝတ်ရုံအနက်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ ဂေါ်ရခါးစားကြီးကို လေထဲတွင် မြှောက်ကိုင်လျက် ရှိ၏။ နောက်ခံမြင်ရသော “ဘက်ဂရောင်း” ရှုခင်းကိုလည်း ရေးဆွဲပြီး ဖြစ်ရာ လူသတ်ကောင်၏ မျက်နှာနေရာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ မထည့်သွင်းရသေးဘဲ အဖြူထည်သက်သက် ရှိနေသည်မှတစ်ပါး အလုံးစုံ ပြည့်စုံလျက် ရှိနေလေပြီ။

သန့်။ ။ “အခုလို အနှောင့်အယှက် ပေးရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါထက် ကြည့်ပါဦး ဦးဘလှ”

ဦးဘလှသည် ပထမ ဖျတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ပန်းချီဆွဲသော ခုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ တစ်မိနစ်ကြာမျှ စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ အိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးကလေးကိုပင် ထုတ်ကာ ယခင်က ဆေးသွေ့ခြောက်ပြီး နေရာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

လှ။ ။ “ကျုပ် ထင်မြင်ချက်တော့ မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး အင်စဂိတ် တော်မင်း”

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျ”

“မနေ့က အတိုင်းပေါ့။ ပထမ ဆွဲတဲ့လက်ရာနဲ့ အခုနောက်တစ် အသစ်ဖြည့်တဲ့ လက်ရာနဲ့ တစ်လက်ရာတည်းပဲ။ လူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရမယ်”

ထိုအချိန်၌ လသာလမ်းဌာနမှ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်သည် ပန်းချီဆရာမ မခင်မူကို ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

ကိုမျိုးသန့်က ပန်းချီကားကို ပြသောအခါ မခင်မူမှာ မျက်နှာများ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်၍သွားလျက် ၎င်း၏ လက်ကလေးများသည်လည်း တုန်လျက် ရှိလေသည်။

သန့်။ ။ “မနေ့ကပုံကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆက်ပြီး ဆွဲထားပြန်ပြီ မခင်မူ။ မခင်မူကော ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“မူ။ ။ “ကျွန်မကတော့ အရင်လက်ရာပဲလို့ ထင်တာပဲ”

သန့်။ ။ “ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား မခင်မူ။ ဘယ်နယ်လဲ ဦးဘလှကော ဆိုစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကပဲ ကိုကျော့ဖေ လက်ရာလိုနည်း ပြောနေတာပဲ။ အခုပြောသလိုတော့ ကိုကျော့ဖေဟာ တစ္ဆေဘဝကလာပြီး ဆွဲတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

လှ။ ။ “ဒီလို ဖြစ်မှာပဲ”

သန့်။ ။ “ကျွန်တော့်တို့က လူလောကနဲ့သာ ဆက်ဆံပြီး ခုံစမ်း တာပဲ ဦးဘလှရဲ့။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကျော့ဖေရဲ့ တစ္ဆေကော သူ့ကို ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ပုံနဲ့ ဆွဲပြနေတာနဲ့ တူတယ်”

လှ။ ။ “ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ”

ဦးဘလှသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရာ မခင်မူကမူ တစ်စုံ တစ်ရာ မပြောဘဲ ပန်းချီကားကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာလွှဲ လိုက်လေသည်။

သန့်။ ။ “ကိုင်း ဒီတော့ အခုအတိုင်းဆိုရင် ကိုကျော့ဖေဟာ ဘဝဟောင်းကို ပြန်လာပြီး သူ့ဆွဲလက်စ ပုံကို ဆက်ပြီး ဆွဲရဦးမှာပဲ”

လှ။ ။ “တကယ်သို့ ပန်းချီကားပေါ်မှာ သတ်တဲ့လူရဲ့ မျက်နှာ ပေါ်လာပါပြီတဲ့ဗျာ။ ဥပဒေသနဲ့ကြည့်ရင် တရားတောင် ဝင်ပါ့မလား”

သန့်။ ။ “တိုက်ရိုက်တော့ တရားမဝင်ဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် ဒီလူအပေါ်မှာ အများဆုံး သံသယ ရှိနိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့ အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ကြည့်ဖို့ အထောက်အအားတစ်ခု ရတာပေါ့”

ကိုင်းလေ... အခုလို ကျွန်တော် ဒုက္ခပေးတာလည်း တောင်းပန်ပါ တယ်။ ကူညီတဲ့အတွက်လည်း အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မူ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့”

လှ။ ။ “ဒုက္ခပေးတယ် မအောက်မေ့ပါဘူးဗျာ။ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသား မှန်သမျှ ပုလိပ်ကိုကူညီဖို့ ဝတ္တရား ရှိတာပဲဗျာ... ဒါထက် နောက်ထပ် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း တစ်ဆိတ်သိပါရစေ အင်စဂိတ်တော်မင်း”

သန့်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ သိရပါတယ်”

လှ။ ။ “အခုလိုဆိုရင် ဒီပန်းချီကားကို ဒီအတိုင်း ထားဦးမှာပေါ့”

သန့်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ထားရပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဘယ်သူကပဲ လာပြီး ဆွဲဆွဲ... တရားခံပေါ်တာသာ လိုရင်းပဲ”

လှ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့”

သန့်။ ။ “ဒါတက် ဦးဘလှအားရင် နက်ဖန်မနက် လျှောက်လာ ခဲ့ပါလား။ ဂ နာရီလောက်ရောက်ရင် တော်ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်းဒီမှာရှိမှာပဲ”

လှ။ ။ “လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး အင်စပိတ်တော်မင်း... ကျွန်တော့်မှာ လေငန်းရောဂါ ရှိနေတယ်။ သွေးတိုးရောဂါလည်းရှိတော့ စိတ်ကို ထိခိုက်မယ့် ကိစ္စဆိုရင် ကျွန်တော် တယ်ပြီး မလာချင်ဘူး ခင်ဗျ။ စိတ်ကို ထိခိုက်မယ့်ဟာ မြင်ရကြားရရင် ကျွန်တော့်မှာ ရင်တွေတုန်ပြီး ရောဂါတိုးတယ်”

သန့်။ ။ “ဒါပြင်လည်း နေပါစေတော့လေ...”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်လည်း ဦးဘလှ မခင်မူတို့အား နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ခွင့်ပြုရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားကြပြီးနောက် လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို ကိုငွေစင်က မြင်လိုက်ရကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကိုမျိုးသန့်က မျက်စိ တစ်ဘက်ကို မှိတ်ပြလိုက်သေး၏။

(ကိုမျိုးသန့်က မျက်ခုံးတစ်ဘက်ချုံ့လျက်) “မဆန်းပါဘူး ကိုငွေစင် ရယ်... ကိုကျောပေ မသေခင်ကတောင် မိန်းကလေးက ဦးဘလှဘက် ပါနေ တာပဲ။ သေမှတော့ မပြောနဲ့တော့။ ဒီလိုဗျ... မခင်မူကို နှစ်ယောက် ဝိုင်းဝိုင်းကြတာပထမ စံပြမယ်အဖြစ်နဲ့ ကိုကျောပေဆီမှာ အခယူပြီး အလုပ်လုပ် ရင်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ငြိစွမ်းပြီး ဒီနောက် ဦးဘလှဘက်ကို ပါသွားသတဲ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဦးဘလှက မခင်မူကို ကိုကျောပေဘက် ပြန်ပါ သွားမှာ စိတ်မချဘူးဆိုပဲ”

စင်။ ။ “ဆရာက ဒီအထိ သူတို့ရာဇဝင် ရနေမှကိုး ဒီလိုဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် ကြိတ်ပြီး ကြိတာများလားမှ မသိတာဘဲ”

သန့်။ ။ ။ “နေဦးလေ... သိပ်ပြီး အရင်မလိုပါနဲ့ဦး။ တွေးထင် ချက်တွေ... သံသယတွေဆိုတာ နောက်မှ အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး ပျက်စီးပေါ့။ ပထမ အရေးကြီးတာက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် အမှန်တွေကို ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိလိုတယ်... ဒါကြောင့် လူသတ်မှုတစ်ခု ပြစ်ခဲ့ရင် သေတဲ့လူရဲ့ အဆက်အသွယ် အပေါင်းအသင်းနဲ့ သူရဲ့ပတ်ဝန်း ကျင်ကို နှိုက်နှိုက်ခွာခွာ သိထားဖို့လိုတယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

စင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သန့်။ ။ “ဒါထက် ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း ဒီအခန်းထဲမှာ စောင့်ရလိမ့်မယ် ကိုငွေစင်”

စင်။ ။ “စောင့်ရတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

သန့်။ ။ “ပြီးတော့ တစ်ခုရှိတယ်ဗျို့။ ဒီကနေ့ည ဒီတိုက်ပေါ်ကို ဘယ်သူပဲ တက်တက် ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက် မလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားလူတွေကို ပြောထားစမ်းဗျာ... တက်ချင်တဲ့လူ တက်ပါစေ ဘယ်လိုမှ... ဖမ်းလား ဆီးလား မလုပ်စေနဲ့။ သို့သော်... တိုက်ပေါ်က ဒလကြမ်း ဆင်းပြေးတဲ့လူ ကိုတော့ ဖမ်းပေါ့ဗျာ ကြားလား ကိုငွေစင်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ... ကျွန်တော် ပြောထားပါ့မယ်”

“ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲနော်...”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာ...”

ထိုည၌ အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေစင်တို့သည် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသော ကိုကျောပေ တိုက်ခန်းတွင် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ အပြင်မှ သော့ခလောက် ခတ်ထားသော်လည်း ခတ်ထားသော သော့မှာ အပေါစား ဈေးသော့ခလောက်မျိုး ဖြစ်၍ သာမန်သူခိုးတစ်ယောက်ပင် အလွယ် တကူ ဖွင့်နိုင်လေသည်။

၁၁ နာရီကျော်မျှ ရှိသောအခါ အတော်ပင် တိတ်ဆိတ်လာပြီဖြစ်၍ ကားသံများကို ရံဖန်ရံခါသာ ကြားရပြီးလျှင် ၁၁ နာရီထိုးပြီးသော အခါ၌မူ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ကားသံများကို ရံဖန်ရံခါ ကြားရတော့၏။ တပို့တွဲလဆန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း မိုးသားများသည် တခိုးလုံး အုံ့မှိုင်းလျက် ရှိလေရာ... တစ်ခါ တစ်ရံ လျှပ်ကလေးများပင် ပြက်လိုက်သဖြင့် ကောင်းကင်ပေါက်နှင့် မနံ့ပြတင်း များမှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်ကလေးများသည် ကိုကျောပေ၏ ပန်းချီခန်း ကို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်၍ သွားစေ၏။ အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် အခန်း အဝင်ဝ၏ လက်ယာဘက်ရှိ စာအုပ်များ တင်ထားသော စားပွဲနောက်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီနှင့် ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။

၁၂ နာရီထိုးရန် မိနစ် အနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့၏။ ဆိတ်ငြိမ် ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံကား မိမိတို့ အသက်ရှူသံများသည်ပင်

၂၄၀ ၁ ဘုရားရှင်များ

တစ်ခန်းလုံးကို ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့နှံ့သွားသကဲ့သို့ ထင်ရလေ၏။ တစ်ယောက်၏ တဒိတ်ဒိတ် မြည်နေသော ရင်ခုန်သံများကိုပင် အခြား တစ်ယောက်က ကြားရမလောက် စိတ်ချောက်ချားမိကြ၏။

ယမန်နေ့ကပင် ဘေးဘက်ရာကြီးဖြင့် လဲနေသော ကိုကျော့ဖေ၏ အလောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပေါ်တွင် စီးကျနေ၍သည့် သွေးပွက်သွေးအိုင်ကို လည်းကောင်း၊ ကိုငွေဇင်သည် တွေးတော မြင်ယောင်မိ၏။ အခန်းမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေရာ ထိုအချိန်အတွင်း၌ တံခါးပွင့်သကဲ့သို့ “ကျွီ” ခနဲအသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ပြီးနောက်မှ မိမိတို့ မျက်နှာဆီသို့ လေပွေကလေးတစ်ခု တိုးဝင်သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

(ကိုငွေဇင်က လေသံဖြင့်) “ကြားလား ဆရာ”
(ကိုမျိုးသန့်က ကိုငွေဇင်၏ နားနားသို့ ကပ်၍) “ကြားပါတယ်ဗျ”
“ဘာလဲ ဆရာ”
“မသိဘူးလေ”
“တံခါးပွင့်သွားပြီထင်တယ်”
“မပွင့်ပါဘူးဗျ... ခင်ဗျား စိတ်ထင်လို့ပါ”

ထိုခဏ၌ လျှပ်စစ်ရောင်ခြည်တစ်ခုသည် ဝင်းခနဲ အခန်းကို ဖြတ်သွားသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံးပင် တံခါးရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ တံခါးမှာ ပိတ်မြိတ်လျက် ရှိနေလေသည်။

ငါးမိနစ်မျှ အချိန်ကုန်လွန်၍ သွားပြန်သဖြင့် “ချောက်ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။ သို့သော် ထိုအသံမှာ ယခင်က တံခါးဖွင့်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှ သော့ခလောက်ကို ဖွင့်သံနှင့် တူလေသည်။ အရာရှိ နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ကာ အသံကြားရာသို့ နားစွင့်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအချိန်၌ အပြင်မှ မှုရိမှုမှားပါသာလျက်ရှိသော လမင်း၏ အလင်းရောင်ကလေးသည် မှောင်အတိပြီးသော အခန်း၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပေါ်သို့ ကောင်းကင်မှန်ပေါက်မှ ထိုးကျ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ အသံကြားပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းပင် တံခါးစွက်သည် အတွင်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပွင့်လာပြီးနောက် လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာလေ၏။ ထိုသူသည် မည်းနက်သော ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားသဖြင့် ယောက္ခိယျား မိန်းမ ဟူ၍ပင် မကွဲပြားချေ။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် အခန်းတွင်းသို့ ခြေဖျားထောက်ကာ ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် ပန်းချီရုပ်ပုံကား တင်၍ထားသော ခုံရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားလာရာ ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့မှာ မှောင်ထဲတွင် မျက်စိကျင့်သား ရလျှင်ဖြစ်သဖြင့် အတော်အတန်သဲကွဲစွာ မြင်ရလေသည်။

ထိုနောက် မည်းနက်သောသဏ္ဌာန်ကြီးသည် ဝတ်ရုံအောက်မှ လက်နှိုးကက်မီးတစ်ခုကိုထုတ်၍ ပန်းချီကားချပ်ပေါ်သို့ ထိုးလိုက်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားသည်ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဆုတ်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ “အား... ဝါး... ဝါး... ဝါး...” ဟု အသံအစ်ကြီးဖြင့် မကွဲမပြား ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

အံ့အားသင်လျက်ရှိသော ကိုမျိုးသန့်သည် ထိုအခါမှ သတိရလာပြီလျှင်...

“ဟေ့လူ... ဓာတ်မီးဖွင့်... ဓာတ်မီးဖွင့်။ ကိုငွေဇင် လာချို့” ဟု ပြောကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီကားတင်သော ခုံဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။ ကိုငွေဇင်က ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ထိန်ထိန်လင်း၍ သွားလေ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အလျားမှောက်ကာ လဲကျနေသော သဏ္ဌာန်ကို ကိုငွေဇင်သည် လျင်မြန်စွာ ပွေ့ထူလိုက်ရာ ထိုသဏ္ဌာန်မှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးက ဝတ်၍ထားသော ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ ဦးဘလှကား အသက် မရှိတော့ချေ။ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ တစ်ခုခုက တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ကို အပြင်းအထန် ထိခိုက်ကာ နှလုံးသွေးရပ်ကာ သေဆုံးသွားဟန် တူလေသည်။

ဇင်။ ။ “အလို ဦးဘလှပါကလား ဆရာ”
သန့်။ ။ “ဟုတ်သားပဲ Heart failure နှလုံးသွေးရပ်သွားတာနဲ့ တူတယ်”

ဇင်။ ။ “ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာ။ သူ့မှာ လေငန်းရောဂါလည်ရှိတယ်လို့ ပြောဖူးသားပဲ။ သူက ဘာဖြစ်လို့များ လာရပါလိမ့်”

ဇင်။ ။ “အကြောင်းရှိလို့ လာမှာပေါ့ ကိုငွေဇင်”
ထိုအခါမှ ကိုမျိုးသန့်သည် ပန်းချီကားဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ယခင်က ဝတ်ရုံနက်ကြီး ခြံထားသူ လူသတ်သမား၏ ကွက်လပ် ရှိနေသော မျက်နှာနေရာ၌ကား အပြည့်အစုံ ရေးခြယ်ပြီးလေပြီ။ ၎င်းမျက်နှာမှာ မခင်မူ၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်တော့၏။ ဦးဘလှ တွေးထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း သေသူ ကိုကျောပေး၏။ ဝိညာဉ်သည် ဘဝဟောင်းသို့ ပြန်လာကာ မိမိအား သတ်သူကို မိမိကျွမ်းကျင်သော ပန်းချီဆေးရေးပညာဖြင့် လာရောက်ပြသခြင်း ပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ကိုငွေဇင်က ထိတ်လန့် အံ့သြသော အမူအရာဖြင့်
“လက်စသပ်တော့ မခင်မူ မျက်နှာပါလား ဆရာ”
“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့။ ကျုပ်လည်း အစက ထင်သားပဲ”
“ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဆရာ”
“ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲမမီးရဲရှိတာပေါ့... သို့သော်...”
“ဘာသို့သော်လဲ ဆရာ”

“ကျုပ် မဖမ်းရက်နိုင်အောင် ရှိနေတယ်ဗျာ... လင်ကြီးရော၊ လင်ငယ်ရော ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ အမျိုးသမီး ခိုကိုးရာမဲ့ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်ဟာ လူသတ်မှုနဲ့ တစ်ခါ အဖမ်းခံရဦးမယ်ဆိုရင် လောကကြီးမှာ နေလို့ ကောင်းရှာပါဦးမလား ကိုငွေဇင်”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ဆရာ...။ နို့ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း တစ္ဆေ သူရဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ သက်သေခံ တင်ပြရင် ဥပဒေ မဝင်ဘူးဆို... ဆရာ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ကိုငွေဇင်။ နို့ပေမယ့် အခုပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်သိနေပြီဗျာ။ ဒီတော့ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခင်မူကိုတော့ ကျုပ် မဖမ်း ဘူး... ပေးစမ်း ဟိုစားပွဲပေါ်က စုတ်တံ...”

ကိုမျိုးသန့်သည် စုတ်တံတစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်မှ ဆွဲယူလိုက်ကာ ဆေးအဖြူကို တစ်ချက်နှစ်ချက် “တို့” ပြီးနောက် မခင်မူ၏ ပုံပေါ်နေသော မျက်နှာနေရာပေါ်သို့ ဆေးဖြူဖြင့် ထပ်၍ ချေမှုန်း လိုက်လေတော့သတည်း။

ထို့နောက် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် ပန်းချီကား ရေးဆွဲ ထားသော ရွက်ဖျင်ကို လိပ်၍ ယူပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ဦးဘလှ သေဆုံးသွားပုံကို ဌာနသို့ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

ဦးဘလှအလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ယူသွားပြီးနောက် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့သည် ယခင်က ဟိုတယ်၌ပင် အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး နောက် တက္ကစီတစ်စီး ငှား၍ အိမ်သို့ ပြန်ကြလေသည်။

နံနက် ၈ နာရီလောက်တွင် ကိုမျိုးသန့်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလေရာ ပထမဦးစွာ သူကြားရသော သတင်းမှာ ၅၂ လမ်းနေ ပန်းချီဆရာမ မခင်မူ သည် နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင် သုံးထပ်တိုက်ပေါ်မှ ခုန်ချ သေဆုံး သွားကြောင်း ဌာနမှ ပုလိပ်သားတစ်ယောက် လာ၍ပြောသော သတင်းဖြစ် လေသည်။

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်၏ မျက်လုံးများမှာ ပြာ၍ သွားပြီးနောက် “ဟင်း”ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်လေသတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်

* * *

